

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

I A M B Λ I X O Y

Χαλκιδέως, τῆς Κοίτης Συρίας, 380100

ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

Λ Ο Γ Ο Σ.

J A M B L I C H I

Chalcidensis, ex Cœle-Syria,

D E V I T A P Y T H A G O R I C A
L I B E R,

Græce & Latine:

Ex Codice MS. à quamplurimis mendis, quibus Editio Arceriana
scatebat, purgatus, Notisque perpetuis illustratus à

LUDOLPHO KUSTERO.

Versionem Latinam, Græco Textui adjunctam, confecit
Vir Illustris ULRICUS OBRECHTUS.

Accedit

M A L C H U S, sive P O R P H Y R I U S,
D E V I T A P Y T H A G O R Æ:

Cum Notis

LUCE HOLSTENII, & CONRADI RITTERSHUSII.

Itemque

A N O N Y M U S apud P H O T I U M
D E V I T A P Y T H A G O R Æ.

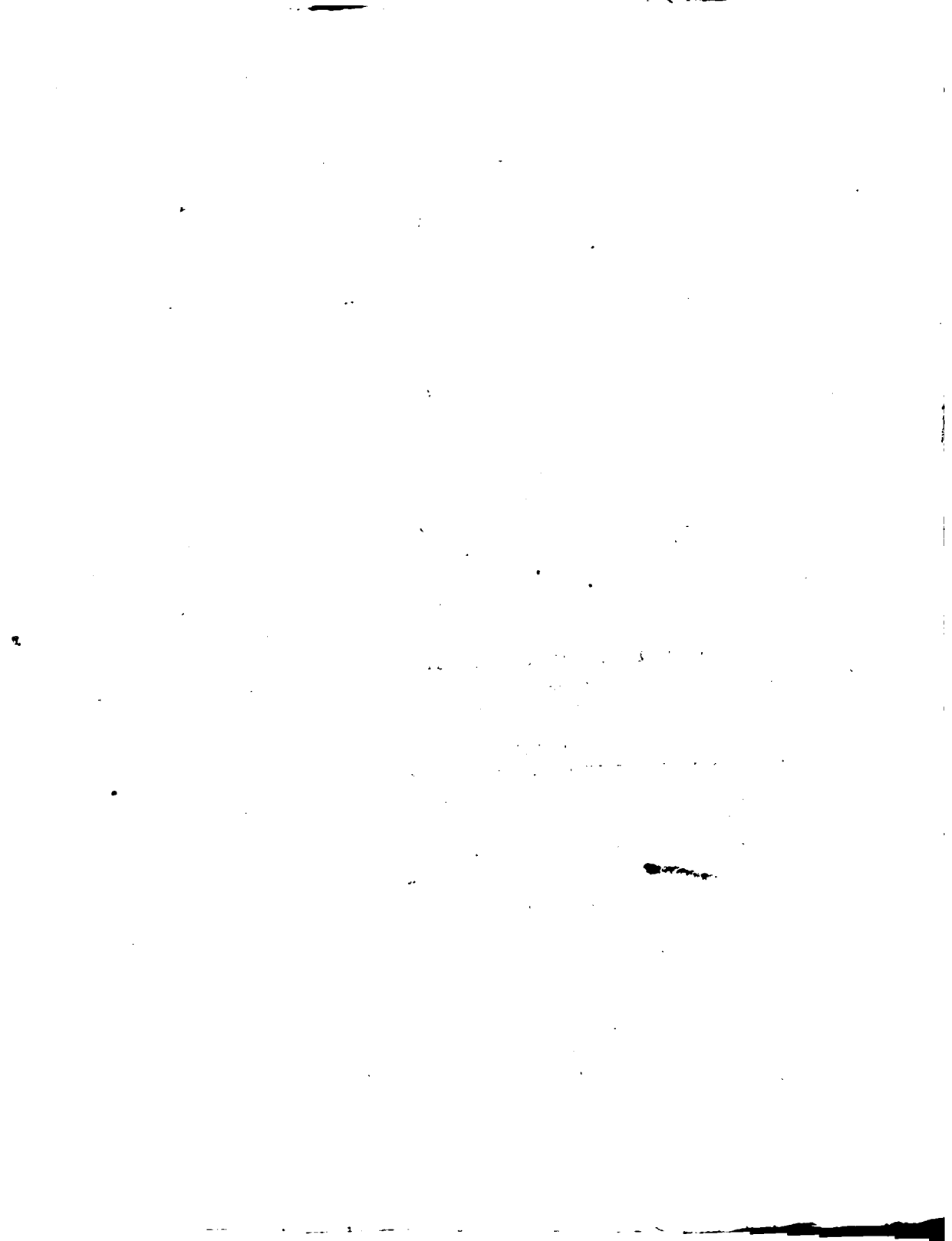

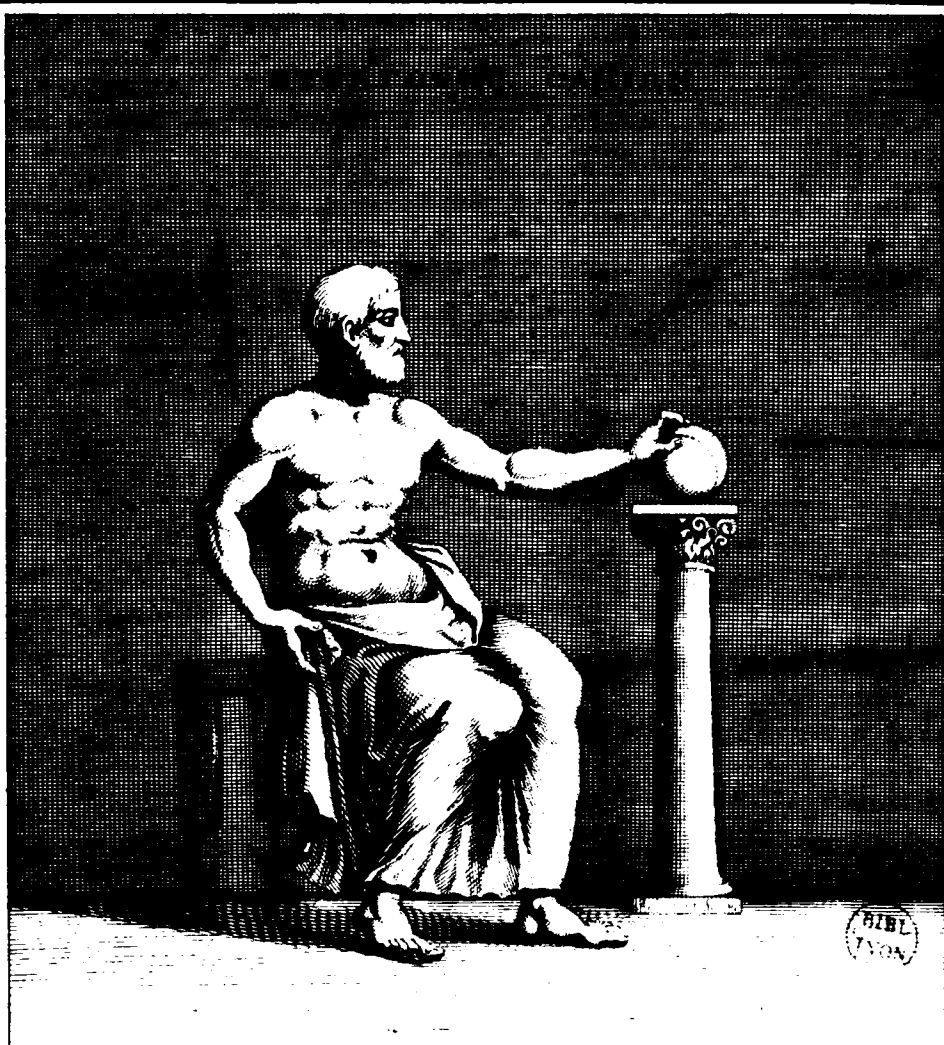
A M S T E L O D A M I,

Apud Viduam SEBASTIANI PETZOLDI; & Filium ejus
CHRISTIANUM PETZOLDUM.

C I O D C C V I I.

G V I D I Ø R U M

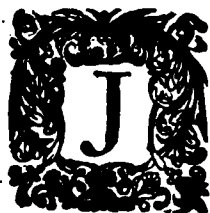

P Y T H A G O R A S

Apud Fulvium Ursinum in nomismate aere.

A D LECTOREM.

AMBLYCHUM Nostrum *περί Πυθαγορικῶν Βίβ*
 primus publici juris fecit * Arcerius Frisius;
 sed partim injuria temporis, partim librario-
 rum negligentia & imperitia adeo corruptum
 & deformatum, ut nesciam, an à renatis li-
 teris ullus scriptorum veterum pluribus men-
 dis scatens in lucem unquam exierit. Quare mirum forsan
 cuiquam videbitur, toto illo temporis spatio, quod à prima
 editione jam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic
 tam male affecto ante nos medicam manum admovisse: Spem
 quidem novæ meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant
 viri quondam Eruditissimi Ulricus Obrechtus, & Thomas
 Galeus: sed illorum conatibus ineluctabile fatum intercessit.
 Quare cum provinciam hanc, illorum morte vacuam re-
 lictam, à nemine occupari viderem, operæ pretium me
 facturum putavi, si novam Jamblichi editionem aggredèrer;
 instructus ad id collatione MS. quam debeo singulari favori
 & humanitati Virorum Clariss. Clementii & Boivinii, qui
 instructissimæ Bibliothecæ Regiæ Parisiensi præsunt, mihi-
 que, cum ante annos circiter octo Parisiis versarer, tanta co-
 mitate & facilitate aditum ad eam concesserunt, ut Musarum
 fores, quod proverbio dicitur, nusquam alibi magis
 apertas esse viderim. Hujus codicis ope plurimas, easque
 foedissimas maculas ex Jamblichio deterfi, & lacunas non
 paucas in eo supplevi; adeo ut, qui hanc Edit. cum priore
 com-

* Anno 1598. in 4. apud Commelinum.

A D L E C T O R E M.

comparare voluerit, immane inter utramque discrimen deprehensus sit. Præterea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii bibliotheca, quæ Berolini est, nactus sum exemplar Jamblichi, ad cujus marginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam inter eruditos nomen, adscripserat varias lectiones ejusdem, de quo dixi, MSti Parisiensis; & præterea conjecturas quasdam & emendationes Viri docti (Josephi Scaligeri, ut puto,) quibus me in locis nonnullis difficultatibus non parum adjutum esse profiteor. Adhæc cum de consilio meo edendi Jamblichum certior factus esset Vir Clariss. & de literis Græcis optime meritis, Joannes Hudsonus, Bibliothecæ Bodlejanæ apud Oxonienses Præfectus; misit ad me varias lectiones & emendationes in eundem scriptorem, quæ in duorum Codicum impressorum margine calamo exaratae erant. Hæ autem licet serius aliquanto & editione pene jam absoluta ad manus meas pervenerint; & præterea non essent *diversæ*, cum à variis lectionibus MSti Parisiensis, tum à cæteris conjecturis, quas Nic. Rigaltius, ut dixi, margini Codicis Spanhemiani alleverat; (ut ex uno fonte utrasque profluxisse appareret) non tamen ideo eruditissimi hujus viri voluntas & bene de me merendi studium minus gratum mihi fuit. Uti vero hisce subsidiis plerorumque locorum Jamblichi emendationem debeo; sic ad cætera, ubi ea spem meam destituerent, illustranda & integritati suæ restituenda qualescunque ingenii mei vires advocavi; qua quidem in re an successus voto meo responderit, penes doctiores judicium esto. Quod si forte quædam diligentiam meam effugerunt, neminem id miraturum puto, qui sciverit, me tempore brevissimo, aliisque urgentibus negotiis, operis hujus telam detexuisse.

Quoniam vero in eo sum, facere non possum, quin de locis aliquot Jamblichi, de quibus postea cogitare coepi, *diverſas & fortidas* cum Lectore communicem.

Num.

PLVRIMVM
REVERENDO IN CHRISTO
PATRI AC DOMINO,
D. JOANNI MORO,
EPISCOPO NORVICENSI,
MUSARUM PATRONO ET
FAUTORI EGREGIO,
EIDEMQUE PRÆSULI
DOCTISSIMO,
OB SINGULARIA EJUS IN SE MERITA,
LIBRUM HUNC,
GRATI ANIMI TESTANDI CAUSA,
L. M. Q. D. D.

LUDOLPHUS KUSTERUS.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
100 EAST 57TH STREET
NEW YORK 22, N.Y.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
100 EAST 57TH STREET
NEW YORK 22, N.Y.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
100 EAST 57TH STREET
NEW YORK 22, N.Y.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
100 EAST 57TH STREET
NEW YORK 22, N.Y.

A D L E C T O R E M.

Num. 14. pro ἐξ αἰρέσεως ἱερουργήματα, procul dubio scribendum est, ἐξαίρετας ἱερουργουμένας, (scil. τελετάς.) Id est, (initia) quæ præcipue & singulari quadam religione (in multis Syriæ partibus) celebrabantur.

Ibidem pro μνημάτων, scribendum est μνημάτων: quod quamvis jam ante ad marginem codicis mei correxissem, Operarum tamen incuria in textum rursus irrepsit. Mendum autem hoc jam ante etiamprehenderat Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit.

Num. 17. pro ἡ ναυτιώδη, quod prior Edit. habet, auctoritate MSti reponendum monuimus ναυτιώδη; ab ἐναντιῶσθαι, *repugnare, adversari*: quæ est emendatio certissima. Nunc addo, mendum huic contrarium occurrere apud Phrynich. in *Ecloga Diæct. Attic.* pag. 32. ubi sic legitur: Μισοδάκλυλα ἡνακτίασα τὸ τοῦ ἀκύντας τέτομα. Nunnesius, vir sane doctissimus, τὸ ἡνακτίασα illic vertit, *repugnavi*; quasi ab ἐναντιῶσθαι quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione rescribe, ἐναντιῶσα; à ναυτιά, *nauseare*, vel *nauseam sentire*. Mens enim Phrynichi est, vocem μισοδάκλυλα à puriore Atticismo adeo abhorrere, ut *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum σπλαχναίνομαι ait esse ναυτίας ἄξιον, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem ναυτιῶν accepit elegantissimus & lepidissimus Lucianus, in *Rhetor. præcept.* pag. 322. Edit. Amstelod. ubi inquit, ὡς ναυτιῶν ἀπαρτας ἐπὶ τῷ Φρονητικῷ τῶν ὀνομάτων, id est, *ut nausea omnes afficiantur à frigidis & ineptis vocibus*.

Num. 60. pro ἀναλυτικόν, Rittershusius ad Porphyrium Num. 25. legit παρακλητικόν: quod non displicet.

Num. 154. pro σχίζων τὰς ὁδοὺς, Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit, corrigere

A D L E C T O R E M.

gere jubent, σχιζειν; à σχῖνος, *lentiscus*. Non ignoro quidem Veteres lentiscum mandere solitos, ad conciliandum dentibus candorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus dentes purgarent: sed tamen exemplum desidero, quo probetur verbum σχιζειν non solum significare lentisco, sed etiam quovis alio dentifricio vel dentiscalpio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio lentisci præcedit, sed aliarum arborum, veluti cedri, lauri, cupressi, quercus & myrti, quarum ligno Pythagoras dentes purgari vetabat. Præterea vox σχιζειν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit, præterquam apud Etymologum in v. Σχι-
νος: qui tamen eam non explicat. En ejus verba Σχινος, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τῆς λευκῆς τῆς ὀδόντας· ἀφ' ἧς καὶ τὸ σχιζέσθαι. Quæ ipsa verba, ut obiter hoc moneam, habet etiam Photius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non constat, utrum τὸ σχιζέσθαι, *lentiscum radere*, an *cuspidem ex lentisco facta dentes scabere*, an vero *dentes lentisco fricare*, vel aliud quid significet. Occurrit quidem etiam τὸ σχιζέσθαι apud Athen. Lib. xiv. pag. 629. sed sensu metaphorico & à priori longe diverso: dummodo non, quod suspicor, vox ea mendo illic laboret. Inspice locum Lector, & considera. Cæterum nec lectio vulgata σχιζειν τὴς ὀδόντας sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes*, pro *fodere*, vel *scabere*, vel *fricare*?) Rectius sane & clarius Jamblichus dixisset σμήχειν τὴς ὀδόντας, quam vocem de frictione dentium usurpavit Dioscorides lib. i. cap. 98. uti idem cap. seq. σμήγμα ὀδόντων, *Dentifricium* vocat.

Num. 162. Occurrit locus valde corruptus, ἐπιφύλοτις, ἰσότης, &c. quem in notis rescribendum dixi, ἡ φιλότης, ἰσότης. His nunc addo; post πάλιν videri quoque excidisse has duas voces, ἐν τῷ, ut ex iis, quæ præcedunt & sequuntur, patet. Sic ergo totus hic locus scribendus erit, ἡ πάλιν

A D L E C T O R E M.

λη ἐν τῇ, ἡ φιλότης, ἰσότης, &c. Cæterum respicit hic Jamblichus ad id, quod Laërtius, & alii de Pythagora tradunt, eum *amicitiam* primum vocasse ἰσότητα, id est, *equalitatem*.

Num. 173. Jamblichus ait : Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γράψειν Εἰσοίσις ἔφη τὴν νόμον ἀπάγξασθαι τὴν πολίτας ἡγεθὼν κελύσας, &c. Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo Lib. xiii. p. 642. addita insuper causa, quare Philosophus iste tam duram de Ephesiis sententiam pronuntiaverit; nimirum, quod Hermodorum civitate sua expulissent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti: Ἀΐων Εἰσοίσις ἡγεθὼν ἀπάγξασθαι, ὅτινες Εἰσοίσις ἀνδρῶν ἐαυτῶν ὀνήσαν ἐξέβαλον, φάντες, &c. Cicero *Tusc.* v. cap. 36. *Heraclitus Physicus universos ait Ephesios morte multandos, quod, cum civitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt, &c.* Idem dictum refert etiam Laërtius in *Heraclite*, Sect. 2. Ubi Merdagius locum hunc Jamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet, ἡ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσοίσις ἔφη, ἀπάγξασθαι τὴν πολίτας ἡγεθὼν κελύσας. Sed uti salebroli aliquid in hoc loco esse fateor, ita aliter eum constituendum esse puto; verbis nempe aliquot, quæ trajectory videntur, in locum suum repositis, & paucis aliis immutatis, ad hunc modum: Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσοίσις, ἔγραψεν τὴν νόμον, ἀπάγξασθαι τὴν πολίτας ἡγεθὼν κελύσαντες, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετῶν ἐπιχειροῦσαν. Id est, *Non enim leges scripserunt*, (scil. *Legislatores illi Pythagorici, de quibus Jamblichus in præcedentibus egerat*) *quibus cives universos, more Heracliti Ephesi ad laqueum amandarent; sed &c.* Vel sic: Οὐ γὰρ ἔγραψεν τὴν νόμον, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσοίσις, ἀπάγξασθαι τὴν πολίτας ἡγεθὼν κελύσας, ἀλλὰ &c. *Non enim leges scripserunt, more Heracliti Ephesi, qui universos cives ad laqueum amandavisse, sed &c.* Utrovīs modo scribas, sensus erit clarus & pla-

A D L E C T O R E M.

planus. Quod autem pro ἐπεχείρησι rescribendum diximus ἐπεχείρησαι; est ea emendatio certa & necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium, de *Vita Pythagoræ*, Num. 21. Non enim de Pythagora, ut Obrechtus putavit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio præcessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quæ locum hunc proxime sequuntur, patere potest.

Num. 177. Jamblichus refert, Pythagoram homini, qui cædem commiserat, convenire se volenti, respondisse, Οὐ δειμνύειν αὐτόχουι: *Se homicidæ non dare responsum*: unde quosdam eum incusasse, quasi se Apollinem esse jactaret: Nimirum Apollo ante pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citharædo aliquem Delphos miserant, Oraculi consulendi gratia: Οὐ σε δειμνύω. Μισοῖν δὲρά ποτα κατέχλας. Vid. Ælian. Var. Hist. Lib. VIII. cap. 43. Simile responsum Calondæ, Archilochi percussori, ab ~~Apolline~~ redditum ~~esse~~ fuisse plures testantur Scriptores. Vide Nos ad Suidam v. Ἀρχίλοχος. Hæc obiter Lectorem monere volui. Redeo nunc ad ea, unde digressus sum.

Quod ad versionem Latinam Arcerii, quam prior Edit. habet, attinet; ea adeo vitiosa est, ut tota pene lituram mereatur: cui proinde merito prætuli novam versionem ante laudati Ulrici Obrechtii, quæ ante paucos annos absque textu Græco & Notis seorsum in lucem prodit. In hac versione concinnanda Obrechtus non solum adjutus fuit ope ejus, de quo dixi, MSti Parisiensis (unde multa ante corrupta melius vertere potuit, quam Arcerius, quippe qui eo adminiculo careret) sed etiam in cæteris, ubi MSti auxilio destituitur, haud vulgare judicium & ingenii acumen ostendit; adeo ut boni & docti interpretis laude minime fraudandus sit. In stilo tantum ejus majorem interdum puritatem desidero; quippe in quo tum alia peccavit, tum præ-

A D L E C T O R E M.

præcipue, quod verbis, quæ secundum meliores Scriptores Latinos Infinitivo jungenda sunt, Conjunctionem *quod* cum Subjunctivo, ut Grammatici loquuntur, subicere soleat: veluti, si quis dicat, *scio, quod sit doctus*, pro, *scio eum esse doctum*; vel, *dico, quod hoc sit verum*, pro, *dico hoc esse verum*; & similia; quæ non possunt non aures delicatiores offendere. Hæc autem dico, non ut de laudibus viri egregii quicquam detraham, sed ut juniores moniti, ab hoc genere barbarismi, quo multos recentiorum scripta sua foedare video, cavere discant. Porro ubi interpretem à vero sensu Græcorum verborum aberrasse putavi (quidni enim homo humani aliquid interdum passus fuerit?) de eo in notis Lectorem monui; ab ipsa autem versione manus abstinui, ut eam, qualis ab auctore profecta esset, non vero interpolatam Lectori exhiberem. Antequam à Jamblichō discedam, id paucis addam; me sæpius miratum esse, qui factum sit, ut in hoc libello toties res eadem & sæpe integræ paginæ diversis in locis ἀνταλέξει repetantur: veluti Num. 68, 188, 225. Num. 71, 94. Num. 86, 87, 137. Num. 69, 229. Num. 133, 177. Num. 196, 224. Num. 101, 102, 230, 231. Num. 139, 140, 148, &c. Equidem, persuadere mihi non possum, Jamblichum in tam brevi opere adeo sui oblitum fuisse, ut nesciret, quæ antea scripsisset. Quin potius existimo, Vitæ huic Pythagoricæ non esse à Jamblichō ultimam manum impositam, sed varia tantum collectanea ad hoc argumentum pertinentia, confuse, ut fit, in schedas ab eo conjuncta; unde alii postea vitam hanc confarcinaverint, idque tam exigua diligentia & cura, ut sæpe eadem, superiorum obliti, bis terve iterarent, & quædam in alienum prorsus locum nullo judicio infercirent. Sane vix aliam comminisci possum causam, quare libellus hic non solum tam crebras, ut dixi, earundem rerum habeat repetitiones,

A D L E C T O R E M.

sed etiam quibusdam in locis confusam potius materiarum congeriem, quam historiam apte compositam & digestam Lectori exhibeat.

Cum Jamblichus ob argumenti & materiæ similitudinem conjunximus Porphyrium * de Vita Pythagoræ; cujus scriinia Noster (quamvis tacito, quod miror, ejus nomine) identidem compilavit; ut Lectorem in Notis passim moneamus. In Porphyrium notas uberes & amplas scripserunt duo viri longe doctissimi Conradus Rittershusius, & Lucas Holstenius; quas Editio hæc integras complectitur. Notæ Rittershusi antea tam raro occurrebant, ut eas in variis Bataviæ bibliothecis diu frustra quæsserimus: donec tandem vir excellentis doctrinæ Joh. Albertus Fabricius, pro singulari sua humanitate & rem literariam juvandi studio, eas ex exemplari Bibliothecæ publicæ Hamburgensis descriptas ad nos miserit. Hæc ipsa autem res Editionem hanc non parum morata est. Postea, opere ad finem jam vergente, Vir ~~Clarissimus~~ Joh. Henr. Lederlinus, Ling. Oriental. in Acad. Argentoratensi Professor, ipsum exemplar Editionis Rittershusianæ Argentorato ad nos misit: quod citius utique misisset, si nos eo opus habere prius scivisset.

In limine Notarum suarum Rittershusius, Vir accuratæ diligentiae & diffusæ eruditionis, confundit quidem Malchum, alias *Porphyrium* dictum, cum Malcho Philadelphensi, rerum Byzantinarum scriptore, cujus Photius & Suidas mentionem fecerunt: sed postea errorem illum in iisdem notis ad Num. 27. ipse correxit, recteque Vitam Pythagoræ ad Malchum Tyrium, sive Porphyrium, ce-

* Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8. Eam Edit. secuta est Romana, A. 1630. quam Lucæ Holstenio debemus. Denique Cantabrigienses Editionem Holstenii (quæ præter Vitam Pythagoræ, & alia Porphyrii Opuscula continet) recudi curarunt, A. 1655.

A D L E C T O R E M.

lebrem illum Philosophum Platicum, referendam esse vidit. —

Idem vir Doctissimus ad Porphyrium Num. 30. citans locum Jamblichi ex *Vit. Pyth.* Cap. 15. Num. 65. pro κατακορέσθον μέλος, ut Editio Arcerii habet, legendum potius existimat, ἀκατακόρεστον, vel, ut Arcerius mavult, ἀκατακόρεστον μέλος; idque interpretatur, *melos quod audiendo satiare non possis*: prout etiam locum illum intelligendum esse censuerunt, modo laudatus Arcerius, & eo longe melior Jamblichi interpres, Ulricus Obrechtus.

Sed nos illic Jamblichō veram lectionem, quæ est κατακορέτερον, ex MS. restituimus, eamque vocem de cantu modulatissimo, vel maxime intenso accipiendam esse probavimus. Locis eam in rem à me adductis nunc addo illum Nicomachi in *Enchirid. Harmon.* lib. 1. pag. 7. Edit. Meibom. Δι' ὧς αἰτίας ἐκ ἐπακούμεν τῆς κοσμικῆς συμφωνίας, κατακορές τι καὶ παναρμόνιον φλογγομένης. *Propter quas causas non audimus mundanum concentum, suave quid & omnino modulatum resonantem.* Sed hæc ἐν παρόδῳ.

Porro Lucas Holstenius notas suas in Porphyrium non absolvit, sed tantum usque ad Num. 27. perduxit: cujus rei causam ipse Lectori ad calcem Notarum suarum his verbis exponit: *Cetera absolvere non licuit, dum longum iter in ultimam usque Sarmatiam proficisci cogor. Si Deus vitam & sanitatem dederit, commodiori tempore reliqua per texam.*

Hæc habui, Lector, quæ te monerem. Addam tantum paucissimis verbis; me non solum magnopere gavisurum, si voluptatem aliquam ex lucubrationibus hisce meis percepturus es, sed etiam idipsum incitamento mihi fore ad similia in posterum in lucem edenda: præsertim cum tranquillo nunc fruar otio, quod vitæ inquietæ, in quam me fortuna conjectura videbatur, merito præferendum censui.

AD LECTOREM.

fui. Malui enim privatus , & ab omni tumultu strepitu-
que aulæ remotus , meis me oblectare Mufis , ex quibus
incredibilem semper voluptatem cepi ; quam inter homines
ab his deliciis alienos , splendidæ servituti obnoxius , inglo-
riam vitam traducere.

Ex Museo meo , Anno
Dom. clō d cc vii.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

περὶ τῆς

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

ΒΙΟΥ ΛΟΓΟΣ.

Κ Ε Φ. α'.

JAMBLICH

CHALCIDENSIS

DE

V I T A

PYTHAGORÆ

LIBER UNUS.

C A P. I.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΟΣ ΜΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ὁρμῆς ΘΕΟΝ ΔΗΨΑ ὠθακαλεῖν ἔχον ἀπαντοῖς γε σώφροσιν· ἐπὶ δὲ τῇ τῷ θείῳ Πυθαγόρᾳ δικαίως ἐπωνύμῳ νομιζομένη, πολὺ δὲ πᾶσι μάλλον ἀρεμότηρ τῷ πνεύματι. Ἐκ θεῶν γὰρ αὐτῷ μινε censerī jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

UM omnibus, vel certe cordatoribus, qui de qualicunque Philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, ut à DEI invocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam divini Pythagoræ cognomine censerī jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

¹ Περὶ τῆς Πυθαγορικῆς βίης] Liber hic de Vita Pythagoræ primus est ex quatuor illis, quos Jamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, Προτειπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν, editus ab Arcenio una cum Vita hac Pythagoræ: Περὶ τῆς Νικημάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης, editus a Samuele Tennulio: Περὶ τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, qui nondum lucem aspexit. Clare hoc docet codex MS. Bibliothecæ Reg. Paris. in quo quatuor opuscula, modo laudata, continentur. Is enim talem præfert titulum: Ἰαμβλίου Χαλκιδεύου περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως λόγος. α. Περὶ τῆς Πυθαγορικῆς βίης. β. Προτειπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν. γ. Περὶ τῆς ἐκείνης Μαθηματικῆς ἐπιστήμης. δ. Περὶ τῆς Νικημάχου Ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης. ε. Περὶ Γνωμολογίας. ε. Περὶ Μυσικῆς, τ. Περὶ Πυθαγορείων. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem, p. 383. Edit. Ald. historiam de adolescente quo-

dam comessabundo referens, quæ in Vita hac Pythagoræ cap. xxv. extat, Jamblichum Nostrum laudet εἰς τὴν αἰετὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως. Nimirum, titulus αἰετὶ τῆς Πυθαγορικῆς (vel Πυθαγορικῆς) αἰρέσεως, erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur Προτειπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν, ab amicissimo, eodemque eruditissimo Joanne Alberto Fabricio, qui de re literaria tam præclare meretur, in lucem edendus. Norandum autem est, librum hunc inscribi αἰετὶ τῆς Πυθαγορικῆς βίης, quod non simpliciter valet, de Vita Pythagoræ; sed, de ratione vitæ, quam Pythagoras, ejusque Sectatores, ad exemplum magistri sui, instituerunt. Sciendum enim est, Jamblichum in hoc libello non solum vitam Pythagoræ, sed etiam sectatorum ejus mores & instituta describere;

ejus à Diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capeffere. Accedit, quod & pulchritudine sua & majestate humani ingenii captum adeo superat, ut uno statim intuitu eam complecti nequeat; sed tum demum paulatim inde aliquid decerpere quis possit, si quieto animo benevolam Deorum manu-ductionem sequens, pedetentim in ea progrediatur. Quapropter & nos Diis ducibus cœpto advocatis nosmetipsos pariter & stylum permittamus; quacunque jusserint, secuturi. Neque scrupulum nobis injiciet, quod jamdiu neglecta jacuerit hæc secta; peregrinis quippe disciplinis & arcanis quibusdam symbolis involuta; quodque etiamnum supposititiis atque adulterinis scriptis obfusceatur, multisque aliis id genus difficultatibus obsepiatur. Abunde enim nobis præsidii est in Deorum voluntate; qua propitia multo his etiam magis ardua sustinere pronum fuerit. Secundum Deos autem ipsum etiam divinæ hujus Philosophiæ Principem parentemque nobis ducem adsciscemus. De cujus majoribus atque patria paulo altius quædam repetemus.

τῆς ὡραδοθείσης τὸ κατ' ἀρχαίς, οὐκ ἔνεστιν ἄλλως, ἢ διὰ τῶν Θεῶν ἀντιλαμβανέσθαι. ³ πρὸς γὰρ τὸ τοῦ καλλῶν αὐτῆς ἔστι τὸ μέγιστος ὑπεραίρει τὴν ἀνθρώπινον διώ-
μιν, ὥστε ἐξαίφνης αὐτῷ κατὰ δύν-
αμιν ἀλλὰ μόνον ἀντὶς τῶν θεῶν εὐ-
μενῶς ⁴ ἐξηγητῶν καταβραχὺ
προσίων, ἡρέμα δὲ αὐτῆς ὡρα-
πασαυδαί τι διωρησίη. * Διὰ ²
πάντα δὴ ἐν ταῦτα ὡρακαλίσου-
πας οὖν θεὸς ἡγεμόνας, καὶ ὁπι-
πρεψακτις αὐτοῖς ἑαυτὰς, καὶ τὸν
λόγον, ἐπὶ μέγα, ἢ ἀντὶ τῶν
ἑδὲν ὑπολογιστόμενοι, τὸ πλεον-
ῆδη χρόνον ἡμελῆσθαι τῷ αἵρεσιν
πάντων, καὶ τὸ μαθήσασιν ἀπὸ ἐ-
γώμενοις ἔστι πᾶν ἀπαρρήτως συμ-
βόλοις ὁπιπικρύφθαι, ψάδεσί τε
καὶ νόθοις συγγράμμασιν ὁπισκιά-
ζουσι, ἄλλαις τε πολλαῖς πιαύ-
ταις δυσκολίαις ὡραπιδίξουσι.
ἔξαρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βέ-
λησις, μετ' ἧς ἔστι τὰ τέτων ἐπὶ
ἀπορώτερα διωατὸν ὑπομείναι.
μετὰ δὲ θεὸς, ἡγεμόνα ἑαυτῶν
προδιδασκόμεθα τὸ διέχρησιν ἑπαι-
ρεσις τῆς θείας φιλοσοφίας, μικρόν
μὲν ἂν ὡραπιδίξουσι πρὸς τὴν γέ-
νεσις αὐτῶν ἔστι τῆς πατρίδος.

² Θεῶν] Hæc vox ex priorē Edit. ex-
ciderat, quam ex MS. revocavimus.

³ Πρὸς γὰρ τὸ τοῦ] Syntaxis & sensus re-
quirunt, ut legatur, πρὸς τὸ τοῦ, vel
πρὸς τούτοις, i. e. πρὸς ταῦτα. Deinde scri-

be ὡς ἐξαίφνης αὐτῷ μὴ κατὰ δύν-
αμιν Interpres etiam ob oculos ha-
buit.

⁴ Ἐξηγητῶν] Sic recte MS. Male an-
tea, ἐξηγητῶν. Refertur enim ad Θεῶν.

Κ Ε Φ. β'.

C A P. II.

3 Ἀέμεται δὲ ἔν Ἀγκαῖον τὸν
καποικήσαντα τὸ Σάμον τὴν
ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γεννηθεῖς μὲν
ὑπὸ Διὸς, ἅπτι δ' ἀρετῶν, ἅπτι δ' αὖ
ψυχῆς πὲρ μέγα θυμὸς παύειν τὸ φή-
μι αὐτὸς ἀπεινεγκαμύει· φρονη-
σας ὅτι ἐδόξε τῶν ἄλλων Κεφαλληνέων
διαφέρειν. Τάτω δ' ἡμέρας χρησμὸν
ὡς δ' ἔστι Πυθίας, συναγαγεῖν δόποι-
κίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ ἐκ τῆς
Ἀρκαδίας, καὶ ἐκ τῆς Θετταλίας,
καὶ προσλαβεῖν ἐπίκτας ὡς δ' ἔστι
Ἀθηναίων, καὶ ὡς δ' ἔστι Ἐπιδαυρείων,
καὶ ὡς δ' ἔστι Χαλκιδέων, καὶ τῶν
ἀπέναντον ἡγέμερον οἰκίσαι νῆσόν, τὴν
δ' ἀρετῶν ἔσθ' ἀφ' ἧς ἔστι γῆς ἡ Με-
λάμφυλλον καλεσμένην, προσεγο-
ρῶσαι τε τὸ πλιν Σάμον, ἀπὸ τῆς
4 Σαμῖος τὴν ἐν Κεφαλληνίᾳ. * Τὸν
μὲν ἔν χρησμὸν συνέβη ἡμέρας
πυθίων.

Ἀγκαῖ', ἡναλίας νῆσον Σάμον
ἀπὸ Σάμης σε

Οἰκίζειν κέλοισι· φυλλὰς δ'
ὀνομάζεται αὐτή.

Τὴν δ' παρὰ δόποικίας ἐκ τῶν πῶν τῶν
προεργεμένων συναλγεῖν σημεῖον ἐστίν
ὅτι μόνον αἱ τῶν Θεῶν πρῶται ἐστὶν.

* Μελάμφυλλον] Prior Edit. minus recte, Μελάφυλλον, quod & jam ante notaverat Luc. Holsten. ad Stephanum Byzant. v. Σάμους.

Σαμῖος] Scribe, Σάμης, ut recte in

ANCAUM igitur Sami, quæ in Cephallenia sita est, incolam, Jove natum esse, ferunt; sive virtute, sive animi magnitudine hanc sibi famam pepererit. Prudentia vero nominisque gloria inter cæteros Cephallenæos facile principem fuisse constat. Traditur autem, hunc à Pythia oraculo monitum, ut contractis è Cephallenia, Arcadia, & Thessalia colonis, accitisque ex Attica, Epidauro, & Chalcide demigrationis sociis, coloniam ad inhabitandam insulam deduceret, quæ à soli terræque bonitate Melamphyllous appellabatur, urbemque à se conditam pro Same Cephallenæ, Samum nominaret. Oraculum ipsum hujusmodi fuit:

*Linque Samen, Ancæ, Samum
sed conde: profundo*

*Insula cincta mari est antiquo no-
mine Phyllas.*

Quod autem colonia ex dictis locis adunata fuerit, non tantum Deorum cultus & sacra ex iis re-

Oraculo, quod statim subjungitur. Vide etiam Geographos veteres, apud quos itidem urbem hanc Σάμην appellatam fuisse legas.

gionibus una cum demigrantibus tranſlata; verum etiam cognatae familiae, ſolennesque Samiorum feſtivities indicio ſunt. Ex hujus igitur Ancæi, qui coloniæ conditor fuit, domo & cognatione Mnecarchum & Pythaida Pythagoræ parentes deſcendiſſe ajunt. Hac autem inter populares jaſtata generis nobilitate, quidam Poeta Samius Apollinis eum filium facit, ita canens:

*Pythais è Samiis longe pulcherri-
ma prolem
Phæbo, amicumque Jovi Py-
thagoram peperit.*

Unde vero fermo iſte in vulgus dimanarit, relatu non indignum eſt: Mnecarcho ſcilicet Samio ad mercaturam Delphos cum uxore, nondum manifeſte grvida, profeſto prædixit Pythia, cum reſponſum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum, lucroſamque fore, uxorem vero jam prægnantem, filium parituram, qui omnium quotquot unquam vixerunt, pulchritudine &

¹ Τῶν ſυγγ. καὶ τ. μ. ἀλλ. ſυν.] Nihil præceſſit, ad quod genitivi hi referri poſſint. Quare ne dubites ſcribere caſu recto, αἱ ſυγγίνεαι, καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων εὐνοοῦντες quam lectionem doctus etiam Interpres in verſione ſua expreſſit.

⁴ Μνημαρχον] Paulo poſt, hoc ipſo ca-

διότι μετηγμύει τυγχάνεισιν ἐκ τῶν πόων, ὅθεν τὰ πλήρη τῶν ἀνδρῶν σωθήλιν· ἀλλὰ ἐῖ τ' ſυγγενεῶν, καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων σπείδειν, ἀς πειράσθῃσι οἱ Σάμιοι τυγχάνεισι. Φασι. πίνω ⁴ Μνημαρχον ἐ Πυθαίδα, τὰς Πυθαγόραν γυνήσωτας, ἐκ ταύτης εἶναι τ' οἰκίας, καὶ τ' ſυγγενείας, τ' αὖτ' Ἀγκαίᾳ γεννημένης, ⁵ τ' δὲ Δοποικίαν εἰλάνπος. * Ταύτης ἣ τ' εὐγενείας λεγομένης ὡς αὐτῶν τοῖς πόλιναις, ποιητῆς τις τῶν ὡς αὐτῶν τοῖς Σαμίους γεννημύων, Ἀπόλλωνος αὐτὸν εἶναι Φησὶ, λέγων ἔτως·

Πυθαγόραν τ', ὃν τίκε Διὶ Φίλῳ
Ἀπόλλωνι

Πυθαίς, ἣ καλλῶ ⁶ πλεῖστον
ἔχει Σαμίων.

Ὅθεν ἣ ὁ λόγος ἔτις ἐπεκράτησεν, ἀξίον διελθεῖν. Μνημαρχῶν τὰ τῶ Σαμίων κατ' ἐμπειρίαν ἐν Δελφοῖς γινόμενῳ, μετὰ τῆς γυναικὸς ἀδήλως ἐπ' αὐτοῦ, προεῖπεν ἡ Πυθία γενομένη πρὸς τὴν εἰς Συρίαν πλῆ, τὸν μὲν θυμηρέσαστον ἐσεῖναι ἐπ' αὐτῇ, τὴν δὲ γυναῖκα κύειν τε ἤδη, καὶ τίξεσθαι παῖδα τῶν πρώτων καλλῶς ἐσφίᾳ διοίοντα, καὶ τῶ ſapientia præſtantiffimus, huma-

pite, pater Pythagoræ rectius dicitur Μνημαρχῶν, prout etiam vocatur à Porphyrio in *Vit. Pythag.* Laërtio, & aliis.

¹ Τῶν πρώτων] Sic recte ad marginem codicis Spanhemiani vir doctus emendaverat. Ante enim male legebatur, τῶν πρώτων.

ἀνθρώπων γένει μέγιστον ὄφελος ἐς
 6 σὺμπαντα τὸ βίον ἐσόμενον. * Οὐδὲ
 Μνήμαρχος συλλογισάμενος, ὅτι
 ὅσα ἀνὴρ πηρομένη αὐτῷ ἐχρησέ-
 πει τὸ πικρὸν ὀφείας, εἰ μὴ ἐξ αἵματος
 προσήρημα ἔμελλε πει αὐτῷ, καὶ θεο-
 δώρητον ὡς ἀληθῶς ἔσται, τότε
 μὲν εὐχὴς ἀντὶ Παρθενίδος τὴν γυναῖ-
 7 κα Πυθαίδα μετωνόμασεν, διὰ τὴν
 γένεσιν δὲ προσήηδος. * Ἐν τῇ Σιδόνι
 τῆς φοινίκης διποτικῆς αὐτῆς, πὺν
 ἡρόδοτος ὅτι Πυθαγόραν προσή-
 γόρῳσεν ὅτι ἄρα ὑπὸ τῆς Πυθίας προη-
 γορεύθη αὐτῷ. ὡς αἰτιατοὶ γὰρ Ἐ-
 πιμνίδης ἔκ Εὐδοξος ἔκ Ξενοκράτους,
 ὑπονοῶντες τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆ-
 ναι τὴν Ἀπόλλω, καὶ κύσεως αὐτῶν
 ἔκ μὴ ἔτι εἶχε κατεστῆσθαι τι,
 καὶ προαγγεῖλαι διὰ τὴν προσήη-
 8 δος. τὰ μὲν ἂν ἑδάμῳς προσέειπε.
 * Τὸ μὲντοι τῷ Πυθαγόρῳ ψυχρῷ
 διὰ τὴν Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας ἔσται,
 εἴτε σωπαδὸν, εἴτε ἄλλως οἰκισ-
 τερὸν ἐπὶ πρὸς τὸν θεὸν τῶν σωτε-
 παγιδῶν, καταπιπέμφοι εἰς ἀν-
 θρώπους, ἔδῃς ἀνὴρ ἀμφοισθητήσι,
 πικμαιρόμενος αὐτῇ τε τῇ ἡμέρᾳ
 πύτῃ, καὶ τῇ σφίρα τὴν ψυχῆς αὐτῆς
 τῇ πιντοδαπῇ. καὶ πει μὲν τὴν ἡμέ-
 9 ρας παύσῃ. * Ἐπὶ τῇ ἀνεκρομίσθῃ

no generi ad omnem vitæ ratio-
 nem quam maxime profuturus es-
 set. Hinc Mnesarchus collige-
 bat, se non interrogantem de fi-
 lio ideo responsum à Deo acce-
 pisse, quod singularis illi præcel-
 lentia & dona animi plane divi-
 na essent affutura. Et uxorem
 quidem statim mutato Partheni-
 dis nomine, à filio vateque Del-
 phica Pythaidem, ipsumque in-
 fantem mox Sidone in Phœnicia
 natum, Pythagoram appellavit;
 à Pythio scilicet eum sibi prædi-
 ctum esse significans. Non enim
 audiendi sunt Epimenides, Eu-
 doxus & Xenocrates, qui suspi-
 cantur, tum temporis Apollinem
 cum Parthenide congressum, gra-
 vidamque ex non gravida fa-
 ctam per Pythiam pronuntiasse:
 id enim nullatenus admittendum
 videtur. Caterum nemini, qui
 quidem ex ipsa viri nativitate &
 multiplici animi sapientia conje-
 cturam fecerit, dubium erit,
 quin anima Pythagoræ, Apolli-
 linis subdita imperio, vel perpe-
 tim ejusdem Dei affecla, vel alio
 proximiori commercio eidem con-
 juncta, ad homines delapsa sit.
 Et hæc hæctenus dicta sint de ejus
 procreatione. Pater vero è Sy-

* Καὶ κύσεως αὐτῶν, ὅτι μὴ ἔστ.] Desid.
 Heraldus in *Anima* adnotat. in Jamblichum
 nostrum, recte legendum monuit, καὶ
 κύσεως αὐτῶν δεσ. i. e. Eamque gravidam ex
 non gravida fecisse, Arcerius, quamvis de

in MS. suo ὅτι μὴ scriptum reperisset, ta-
 men in textu reposuerat, ὅτι μὴ, sensu
 omnino repugnante.

* Ἀνεκρομίσθῃ] Sic rectius MS. quam
 prior Editio, quæ habebat, ἀνεκρομίσθῃ.

ria cum magnis opibus, quas ex lucro navigationis illius cumularat, Samum redux, Apollini templum, cum ΠΥΤΗΙ inscriptione, extruxit, puerumque variis & optimis disciplinis innutriendum Creophilo, Pherecydi Syrio, omnibusque fere sacrorum praefectis dedit commendavitque, ut in rebus divinis etiam pro virili sua proficeret. Ille vero ita educatus est, ut nulli cujuscunque ætatis aut memorie forma secundus, Deoque quam dignissimus feliciter evaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam gravitatem temperantiamque fecit reliquum: ut adolescentem natu admodum grandes honorifice reverenterque colerent: imo vivus modo auditusque, in se cunctos convertebat, & quoscunque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc evenit, ut multi cum Dei filium esse merito asseverarent. Tanta igitur gloria conjuncta cum studiis à puerili ætate cultis, divina formæ naturalis dignitate fretus,

εἰς τὸ Σάμον δὸς τὸ Συρίας ὁ Μνη-
σαρχ^Θ μετὰ παμπόλλης κέρδους ἔ-
βαθείας πεισιόας, ἱερὸν ἰδῆμα το
τῷ Ἀπόλλωνι, Πυθίᾳ Πηγαρέας.
τὴν τε παῖδα πικίλοις παιδίσμασι
καὶ ἀξιολογώτασι ἀνέτρεφε, νυῷ
μὲν Κρεοφίλῳ, νυῷ δὲ Φερεκύδῃ τῷ
Συρίῳ, νυῷ δὲ ἁεδὸν ἅπανσι τοῖς⁸ τῶν
ἱερῶν προῖσα μέρους ὡς ἀλλάων
αὐτὸν ἔγχευεζών, ὡς ἂν ἔτι
θεῖα αὐτάρκως ἐκδιδαχθείη. ὁ δὲ
ἀνέτρεφετο εὐμορφότατός τε τῶν
πώποτε ἱερῶν γέντων, καὶ θεοπρεπί-
στατος εὐτυχηθεῖς. * δὸς θανόντος τε¹⁰
τῷ πατρὸς, σμυνύτατος, σωφρονέσα-
τός τε ἠὲ ἀνέτρο, κομιδῇ τε νέ^Θ ἐπὶ
ὑπαρχῶν, ἐντροπῆς πάσης ἔαι-
δῶς ἤξιτό ἤδη, καὶ ὑπὸ τῶν
προσβυπτῶν ὀφθείς τε καὶ φθειγ-
ξάμεν^Θ.¹⁰ ἐπέτρεφε πάντας,
καὶ ὧς πινι ἔν προσβλήσας θαν-
μαστὸς ἐφαίνετο, ὥς τε ὑπὸ τῶν
πολλῶν εἰκότως βεβαιῶσαι, τὸ
θεῶν παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ δὲ Πη-
ρωννύμῳ^Θ καὶ ὑπὸ τῶν τοιῶ-
των δοξῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἐκ βρέφους
παιδείας, καὶ ὑπὸ τῆς Φυσικῆς
θεοειδίας, ἐπὶ μᾶλλον ἑαυτὸν

⁸ Τῶν ἱερῶν προῖς.] Antea male, τὸ ἱερῶν προῖς.

⁹ ὡς ἂν καὶ τὰ θῆα αὐτ.] Insignem hujus loci lacunam ex MS supplevi. In priorē enim Edit. defunt hæc verba, καὶ πᾶσι θῆα αὐτάρκως ἐκδιδαχθείη. ὁ δὲ ἀνέτρεφετο.

¹⁰ Ἐπέτρεφε.] Prior Edit. ἐπίτρεφε. δὲ προσβλήσας, & θανμαστὸς quorum loco ἐπέτρεφε, & προσβλήσας, & θανμαστὸς vel absque MStorum auctoritate reponendum esse, quis dubitet?

¹¹ κατίπασεν ἄξιον τῶν παρόντων
προσηματίων ὁποφαιώνων, καὶ δι-
κρομὴ θρησκείας π' ἐμαθήμασι,
καὶ διαίταις ἐξαιρέτοις, εὐταγεία π'
ψυχῆς ¹² καὶ κατασλῆ σώματι. ὅ-
ων π' ἐλάλη, ἡ ἐπραθὲν εὐδία καὶ
ἀμιμῆτω πνι γαλλίῃ, μήτε ὀργῇ
ποτε, μήτε γέλωτι, μήτε ζήλῳ, μή-
τε φιλονεικίᾳ, μήτε ἄλλῃ παρὰ χῆ
ἡ προπετία ἀλισκόμην. ¹³ ὡς ᾧ
δαίμων π' ἀναθὲς ἐπιδημῶν τῇ
Σάμῳ. * Διόπερ' ἐπ' ἐφ' ἧς αὐτὸ
ὄν. πολλὴ δόξη εἰς τὴν Μίλητον
propter ejus adhuc ephebi insignis celebritas Miletum ad Tha-

magis magisque presentibus bonis
dignum se ostendit. Ornabant
illum & religio & doctrina &
peculiaris victus ratio, & ani-
mi firmitudo, corpusque ad mo-
destiam compositum. In dictis
factisque ejus comparebat inter-
na quies, & immutabilis tran-
quillitas: non ira, non risui,
non æmulationi aut contentionis
studio, aut alii perturbationi &
proterviae unquam vel tantillum
indulgit: adeoque, tanquam bo-
nus quidam Dæmon in Samio-
rum urbe peregrinabatur. Qua-

¹¹ Κατίπασει] Antea, κατίπασει
corrupte. Hic representavi quidem lo-
ctionem Codicis Paris. sed nec sic oratio
recte procedit. Quare, sensu exigente,
scribendum erit, ἡ κατὰ αὐτὸν ἄξιον τ.
παρ. προσηματίων ἀπὸ φαιώνων. omīssa voce
κατίπασει, quæ quomodo locum hic ha-
bere possit, non video.

¹² Καὶ κατασλῆ] Sic MS. Antea ve-
ro tantum legebatur κατὰ σλῆ, vocula
καὶ male omīssa.

¹³ ὡς ᾧ δαίμων π' ἀναθὲς ἐπιδημῶν τ.]
Qui considerabit, Jamblichum non solum
fuisse gentilem, sed etiam Ethnicæ re-
ligionis antistitem suo tempore prima-
rium, non mirabitur, eum de Pythagora
tam magnifice sensisse & scripsisse. Ni-
mirum, Pythagoram Christo opponere
voluit, quod videret religionem nostram
nulla alia ratione magis subrui posse,
quam si hominibus persuaderet, extitisse
etiam aliquos inter gentiles, qui Chri-
stum Dominum nostrum tam sanctitate
vitæ & doctrinæ, quam miraculis non
solum æquassent, sed etiam vicissent.
Hoc autem Jamblichi fuisse propositum,
clarius patet ex iis, quæ leguntur infra,

Num. 30. Ἄλλοι δ' ἄλλοι τ' Ὀλυμπίαν
θεῶν ἐφ' ἡμῶν, εἰς ἀφίλειαν καὶ ἐπαύρο-
θωσι τ' διητῶν βίῃ λήγοντες ὡς ἀνθρωπίνη μαρ-
φῇ φαίνεται τοῖς πόντοι, ἵνα τὸ τ' εὐδαιμονίας
σώτηρος ἑαυτοῦ κατέστηται τῇ διητῇ φέ-
σι, i. e. Alii alium ex Diis Olympiis (Py-
thagoram) sectebant, qui mortalem vitam e-
mendaturi, ejusque commodis consulunt,
isti seculo humana forma apparuerit, ut mor-
talibus beatitudinis & philosophiæ salute lu-
men donaret. Habes hic Deum humana ser-
ma indutum: quod cum Christiani de Ser-
vatore suo recte prædicarent, Jamblichus
id impie ad Pythagoram transtulit. Con-
fer Nostrium infra Num. 92. ubi idem
legas. Uti autem Jamblichus Pythago-
ram; ita Philostratus impostorem Apol-
lonium Tyaneum, ob divinam, qua cum
præditum fingebar, virtutem, ultra re-
liquorum hominum sortem longe exexit:
de quo etiam Eunapius, religioni nostræ
inensibilissimus, tam magnifice sensit, ut
dixerit, Philostratum non debuisse opus
suum inscribere, Ἀπολλωνίου ἐπὶ, sed
Θεοῦ ἐς ἀνθρώπους ἐπιδημῶν, i. e. Dei ad ho-
mines adventus: ne scilicet Christo Deo po-
stro minor videretur. Locus ipse Eunapii

lem, & Prienen ad Biantem, viros sapientes delata, urbes etiam circumjectas peragrabat: jamque multi de juvene proverbium SAMII COMATI passim divulgaverant, eumque sparsis in vulgus laudibus, Deum fecerant. Postea jam duodevicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratis tum primum subnascens, animo prospiceret, & inde aliquod impedimentum suo proposito, discendique studio, cui unice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, ejus scilicet nepote, qui olim Home-

πρὸς Θαλλῶν, καὶ εἰς Περὶνῶν πρὸς Βίαντα διεκομίσθη αὐτὸν σοφῆς, καὶ πᾶς ἀσυγγίστους πόλεις ἐξεφρίττει καὶ ¹⁴ τὸν ἐν Σάμῳ κομήτιν ἤδη ἐν περιμία πολλοὶ πολλαχῆ τὸν νεανίαν ἐπιδφμεῖντες ἐξεθείαζον καὶ διεθρύλλαν. ὑποφωμδής γ' ἄρπτης Πολυκράτης τυραννίδος· πρὶ οὐλοκαυδέκατον μάλισται ἐτ' ἔγονως, προσορώμενός τε οἱ χωρήσας, καὶ ὡς ἐμπόδιος ἔσται τῇ αὐτῇ προσέσας, καὶ τῇ ἀντὶ πάντων αὐτῷ σωδαζομένη φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λαθὼν πάντας μετὰ τῷ Εἰρημοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, ¹⁵ Κρεοφύλας δὲ Ἰπικαλῆ μύς, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύλας ἀπὸ γόνου εἶναι, ¹⁶ Ὁμήρου ξένος

existat in Proœmio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adeo verum est, gentilium philosophos, præcipue qui expirante jam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem, impostores quosdam Servatori nostro opponere conatos esse.

¹⁴ Τὸν ἐν Σάμῳ κομήτῃ.] Auctor Vaticanæ Appendicis proverbium hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hesychius quoque, v. Ἐν Σάμῳ κομήτας, tradit, falli eos, qui proverbium hoc de Pythagora Philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controversia intercessit inter duos viros longe clarissimos & doctissimos, Richardum nempe Bentleium, & Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, pag. 52. 53. proverbium hoc de Pythagora Philosopho, eodemque pugile, intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de ætate Pythag. Philo-

sophi, pag. 153. & seqq. Pythagoram pugilem, ad quem proverbium illud spectat, a Pythagora Magno, sive Philosopho, distinguit. Nos nobis non sumimus, ut controversiam illam, inter viros tam doctos agitatam, decidamus.

¹⁵ Κρεοφύλας] Hunc alii rectius vocant Κρεώφιλον, per ω, & ι. Vide Menag. ad Lært. lib. VIII. num. 2.

¹⁶ Ὁμήρου ξένος.] Hæc corrupta sunt, nec ullam prorsus habent ἀναλογίαν; quæ proinde rectius sic legeris, ὅτις Ὁμήρου ἔπειτ' ἐξῆν γαστήρ λίσσεται, καὶ φίλος, καὶ δίδου καλῶς, &c. ξένος hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cujus significationis exempla apud alios etiam Scriptores occurrunt; quamvis rarius. Suidas quidem clare testatur, ξένος etiam interdum sumi pro ξενόδοκον, quem vide. Homerum autem a Creophylo hospitio quondam exceptum fuisse, præter alios aperte tradit Strabo, lib. XIV.

τῇ ποιητῇ γυνάμει φίλῳ ἔδιδάσκαλος τῶν πάντων· μετὰ τῆς ποίης τὸν Φερεκύδην διεπρόβουσε, καὶ πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν φυσικόν, καὶ πρὸς Θαλλῶν εἰς Μίλητον.

12 * καὶ ὡς ἀγαθὸν πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἀνὰ μέτρον ἔταως ὁμίλησεν, ὥστε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν, καὶ τῶν φύσιν αὐτοῦ θαυμάζειν, καὶ ποιῆσαι τῶν λόγων κρινόντων. καὶ δὴ καὶ ὁ Θαλῆς 17 ἀσμελῶς αὐτὸν προσήκατο, καὶ θαυμάσας τὴν ποίησιν ἄλλους οὖν νεὺς ὡς ἀλλοτρίαν, ὅτι μέγιστον τι καὶ ὑπερβυβλικόν ἦν τῶν προφουησιῶν 18 ἥδη δίδεκεν, μετὰ δὲ ὅσων ἠδυνάτο μαθημάτων, τὸ γῆρας τι καὶ ἑαυτῷ αἰσασμένην, καὶ τῶν ἑαυτῷ ἀσθενῶν, προστρέψας εἰς Λίγυπτον διὰ πλοῦτον, καὶ τοῖς ἐν Μέμφιδι καὶ Διοσπόλει μάλιστα συμβαλεῖν ἱερῶσι. ὡς γὰρ ἐκείνων ἔχοντων ἐφοδιάσκειν πάντας, 19 διὰ δὲ σφοδρῶς τοῖς πολλοῖς νομίζετο. καὶ μὲν ποσῶν γε προσημάτων, ἃ περὶ φυσικῶς, ἃ περὶ ἀσκήσεως ὅτι περὶ χηρίων ἑαυτὸν ἔλεγεν, ὅσων τὸν Πυθαγόραν 20 καθόρειν. ὥστε ἐκ πάντων

ri Poetæ hospes, amicus, & in omnibus præceptor fuisse dicebatur, ad Pherecydem, ad Anaximandrum Physicum, & denique Miletum ad Thaletem trajecit: cumque singulis horum alio atque alio tempore ita versatus est, ut omnes eum amarent, & ingenium ejus suspicerent, suæque participem philosophiæ redderent. In primis vero Thales, eo libenter in familiaritatem recepto, admiratus est, quod tanto intervallo post se alios juvenes relinqueret, famamque de se proditam præsentia suâ augetet; communicatisque quantum potuit disciplinis, & senectute corporisque imbecillitate excusata, ut in Ægyptum navigaret, & maxime sacerdotibus Memphiticis & Diospolitansibus se dederet, hortatus est. Nam se ipsum quoque ab illis ea collegisse præsidia, quæ opinionem singularis sapientiæ sibi perperissent: nec tamen se iis à natura & exercitatione dotibus fuisse præditum, quibus abundare Pythagoram cerneret. Ideoque ex omnibus ei se

17 Ἀσμελῶς] Sic reposui auctoritate MS. pro ἄσμελῶς.

18 Προφουησιῶν] Sic potius, quam προφουησιῶν, quod prior Edit. habet, scribendum esse, quis non videt? MS. Regius habet, προφουησιῶν, a pro oposito, quod librariis solenne est.

19 Διὰ δὲ σφοδρῶς] MS. Regius habebat, διὰ σφοδρῶς: pro quo διὰ σφοδρῶς, rescri-

bendum esse, sensus manifesto suadet. Arcerius, cum in codice MS. quo usus est, διὰ scriptum invenisset, ejus loco διὰ in sua Editione infeliciter reposuit.

20 Καθόρειν] Sic codex MS. At sensus & constructio potius requirunt, καθόρου, quod etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat.

hoc lectum iam presagium denuntiare, quod sapientior reliquis mortalibus divinioreque futurus esset, si cum istis sacerdotibus vitam ageret.

C A P. III.

PRÆTER aliã igitur, plurimum quoque sibi profuturam temporis præcipue parsimoniam à Thalete edoctus, & propterea vini carnisque usu, omnique ingurgitatione abdicatis, intra ténues facilesque digestu cibos se continuit, & hinc somni modicus, ac excitator, tum animæ puritatem, tum corpori exactissimam & inflexam sanitatem comparavit; atque ita Mileto Sidonem solvit: illam sibi majorem patriam esse persuasus, & inde facile in Ægyptum transiturus. Ibi versatus cum prophetis, qui Mochi, naturæ interpretis, posteri erant,

¹ Επαγγελίαι] Vox corrupta: pro qua ἀρχουπίαι scribendum esse Arcerius recte, ut puto, censet. Conjungitur enim cum ὀλιγοπίναι.

Μόχῳ] Mochi reddit eruditus interpretes. At Schefferus *Philos. Italic.* cap. v. benè monuit, scribendum hic esse, Μόχῳ, & designari a Jamblichio antiquissimum illum philosophum Sidonium, cujus Strabo & Sextus Empir. mentionem faciunt. Verba Strabonis libro xvi. hæc sunt: *Ἐὶ δὲ διὰ Ποσειδωνίου περὶ αὐτοῦ, καὶ τὸ αὐτῶν ἀτόμων δόγμα πελάειν ἴσιν, ἀπὸ δὲ Σιδωνίας Μόσχῳ, καὶ τῷ Τρωϊκῷ χρόνῳ γεγονέναι.* Si vero Posidonius credendum est, antiquum de

ἐπὶ τῷ Μολίξῳ, εἰ τοῖς δὴ λαμβάνουσιν ἱερᾶσι συγχρόνῳ, θειότατον αὐτὸν καὶ σοφώτατον ὑπὲρ πάντας ἑσέσθαι ἀνθρώπων.

K E Φ. γ.

Ωφελήεις οὖν ὧς θάλατταν ¹³ πᾶσι πᾶσιν, καὶ χρόνῳ μά-
λιστ' αὖθις, καὶ χαρῇ τὰς οἰνο-
ποσίας, καὶ κρεωφαγίας, καὶ ἐπὶ πρῶ-
τον πολυφαγία δόποταξά μιν, τῇ δὲ τ' ἐλαφίων ἐὺανὰ δότων ἰδὼν
δὴ συμμετρηθεῖς, καὶ τὰς ὀλι-
γοπίναι, καὶ ἐπαγγέλλαι, καὶ ψυχῆς
καθαρότητά κλησάμενος, ὑψίστην τε
ἀκροβυσσόν καὶ ἀπυρέγκλιτον τῷ
σώματι, ἐξέπλυσεν εἰς τὴν Σιδωνίαν
φύσιν αὐτῆς πατρίδα πεπυσμένην
εἶναι, καὶ καλῶς οἰόμενον
ἐκείθεν αὐτῷ ῥάονα τὴν εἰς Αἴγυπτον
ἑσέσθαι διδάσασιν. * Ἐν τῷ ἡμεῖς ¹⁴
συμβαλὼν τοῖς τε Μόχῳ καὶ Φυ-
σιολόγῳ προφῆταις δόποταξοις,

atomis dogma Moschieß, hominis Sidonii, qui ante Trojani belli tempus vixit. Sextus Empir. *Δημόκριτος δὲ καὶ Ἐπίκουρος ἀτόμους ἔλεγον τοιαῦτα· ἐμήτι δὲ χαιοτόσοι πάντων ἡτοιμασμένον ἔδει, καὶ ὡς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ Ποσειδώνιος, ὅτι Μόσχῳ τῷ ἀπὸ δὲ Φοινίκης κρητογενέει. Democritus & Epicurus atomos principia dixerunt: nisi hæc opinio ponenda sit antiquior, ὥς, ut Stoici dicebas Posidonius, deducit a Moscho quodam Phœnice. Arcerius etiam quidem Μόσχῳ, vel Μόσχῳ, legendum esse coniecerat, sed nomine illo Mosen designari haud sane verisimiliter statuebat.*

καὶ τοῖς ἄλλοις, ἔ³ Φοινικῆς ἱερο-
φάνταις, καὶ πάσαις τελειοταῖς τελε-
ταῖς, ἐν τε Βύβλῳ ἔ⁴ Τύρῳ, καὶ κατ'
πολλὰ τ⁵ Συρίας μέρη ἐξ αἰρέσεως
ἱερογλυφικῆς, καὶ ἐξ ἰσοδομο-
νίας εἰσεκατὸν τοιῶτον ὑπομείνας,
ὡς ἂν τις ἀπὸ τῶν ὑπάρχοντων πολὺ
μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὀρέξει θεωρίας καὶ
εὐλαβείας, ἵνα μή τι αὐτὸν τ⁶ ἀξιο-
μαστῆται ἀλαλάθῃ, ἐν θεῶν δόξῃ-
ρήτοισι καὶ τελειότητι Φυλακιστοῦ,
προμαθὼν τε, ὅτι ἀπὸ τῆς τρέφον-
τις ἔ⁷ δόξῃς τ⁸ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν
καὶ αὐτῇ ὑπάρχῃ, ὅτι τὰς τε
ἐλπίσιν καλλιώνων καὶ θεοτέρων καὶ
ἀκραιφνέων μαθήσεων μνημάτων ἐν
τῇ Αἰγύπτῳ, ἀγαθῶν, καὶ πᾶς
Θάλειω τῇ διδασκαλίᾳ ὑποθήκας,
διεπερθεύσῃ ἀμειβλητὴ ὑπὸ πινῶν
Αἰγυπτίων περθεύων, καὶ ἐκ τῆς
προσερμεινῆς τοῖς ὑπὸ Κάρμηλον
τὸ Φοινικὸν ὄντι ἀνθρώποις, ἐνθα
ἐμύναζε καὶ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας κατ'
τὸ ἱερὸν οἷον ἀσμενοὶ ἐδέξαντο αὐ-
τὸν, τὴν τε ὥραν αὐτὸς κερδήσας, καὶ
οἱ δὲ ποδοῖντο, τὴν πολυτιμίαν προσ-
15 δόμοι. * Ἐπὶ μὲν τοι κατὰ τὸν

& cum cœteris Phœniciz hiero-
phantis; cunctisque initiis Bybli
& Tyri, ac iis, quæ in multis Sy-
riæ partibus singulari modo cele-
brantur, sacrorum cerimoniis ini-
tiatus est. Id quod non fecit su-
perstitione inductus, ut quis sim-
plicior suspicari posset: sed potius
ex amore contemplationis; veri-
tusque ne quid ipsum præteriret,
quod in Deorum arcanis sacris
mysteriisque sciri dignum, obser-
varetur. Cum autem jam antea
Phœnicum sacra ab Ægyptiis,
coloniz sobolisque instar, propa-
gata nosset, adeoque pulchriora
magisque divina & illibata in
Ægypto sibi initia promitteret,
Thaletis insuper præceptoris sui
monita suspiciens, confestim è
Phœnicia eo trajecit; portitorum
quorundam Ægyptiorum ope,
qui ad littus Carmelo Phœnicum
monti subiectum opportune ap-
pulerant: ubi nimirum Pythago-
ras sæpe in templo solus versaba-
tur. Eum nautæ lubentes rece-
perunt; ob formositatem ejus lu-
crum pretiumque ingens, si ve-
numdarent, sibi augurati. Cum au-

³ Φοινικῆς] Φοινικῆς lege.

⁴ Ὀρέξει] Ex MS. hanc vocem revo-
cavimus, cujus loco antea male legeba-
tur ὀρέξει.

⁵ Φυλακιστοῦ] Imo, φυλακισμένης,
ut constructio salva sit. Pendet enim a
præcedenti ἀξιωμαστῆται. Et mox, ὑπάρ-
χει rescripti pro ὑπάρχοντες; non solum
sensu hoc exigente, sed etiam auctorita-
te codicis MS.

⁶ Ἀγαθῶν] Sic Codex MS. pro voce
nihil ἁγίων, quæ in prior Edit. repe-
riuntur. At nec ἀγαθῶν sensui loci hujus
convenit: pro quo proinde ἀγῶν ἡθῶν
lubens rescripserim. Sic enim sensus erit
planus, Pythagoram nempe, valde la-
tum, secundum Thaletis magistri sui præ-
ceptum, in Ægyptum trajecisse.

⁷ Φοινικῆς] Φοινικῆς scribendum
est.

tem inter navigandum animadverterent, quanta cum continentia gravitateque, pro vitæ, cui insueverat, conditione ageret; jam aliter erga ipsum animati, & in pueri modestia aliquid homine majus notantes, memoria repetebant, quam ex insperato appellentibus apparuisset, cum à summo Carmeli vertice, quem præ aliis montibus sacrum vulgoque inaccessum noverant, lento gradu, & nunquam respiciens descenderet, nullo præcipitio, vel etiam invio saxo cum morante; quodque, cum ad scapham venisset, nihil aliud dixerit, quam, *in Ægyptum cursus est?* & annuentibus ipsis navem con-

πλὴν ἐγκρατῶς αὐτῆς καὶ σεμνῶς, ἀκατάβρωτος τε τῇ σωτηρίῳ φησὶν ὁ Διὰ τὴν φύσιν αὐτῆς ἀναμνησθέντες, ὡς προσερχομένης αὐτοῖς ὡφθη καπνῶν ¹⁰ ἀπ' ἄκρας ἔκαστης καὶ λόφου, (¹¹ ἱερῶτατον ἢ τῶν ἄλλων ὁρῶν ἤπισαντο αὐτὸ, καὶ τοῖς πολλοῖς ἄβυσσος) χολαίως τε καὶ ἀνεπισηπῶς βαίνων, ἔτε κρημνώδης πῖνις, ἔτε ¹² δυσβάτης πέτρας ἐνισχυμένης, καὶ ὅπως τῷ σκάφει, μόνον τε ὁππότε βεβήκαμεν, εἰς Αἴγυπτον ὁ δὲ πᾶσι κατανδραντῶν αὐτῶν ἐνέβη, καὶ

⁹ Διὰ τὴν φύσιν αὐτῆς] Nisi vox mendo laborat, subintelligendum est *ἰαυτῶν*, idque vertendum, *cum se componeret*. Alias etiam non inepte legere possis, *διὰ τὴν φύσιν*: quam lectionem Obrechtus ob oculos habuisse videtur.

⁹ Ἀναμνησθέντες] Ne oratio sit *ἀναμνησθέντες*, scribendum est *ἀναμνησθῆσαν*. Nullum enim aliud deinceps sequitur verbum, ad quod participia illa præcedentia, *διὰ τὴν φύσιν αὐτῆς*, & *ἐν δυνάμει*, referri possint.

¹⁰ Ἀπ' ἄκρας ἔκαστης καὶ λόφου] Hoc loco Jamblichi Carmelitæ quidam abutuntur, ad persuadendum aliis, Pythagoram etiam fuisse Carmelitam. Ajunt enim, ordinem suum ab ipso Elia, qui Pythagora utique antiquior fuit, institutum, a monachis, sive eremitis in monte Carmelo degentibus, continua successione per plura secula propagatum fuisse: cumque ordo iste sanctitatis fama celebris fuerit, Pythagoram ad montem

Carmelum accessisse, ut sacris ejus initiaretur. Sane, Philippus Tessiere Carmelita, anno 1612. Biteris in provinciali ordinis sui conventu, coram urbis ejusdem Episcopo, non dubitavit inter alias *Historia Carmelitana Theologicæ propugnanda Theses* etiam hanc proponere, *Valde esse probabile, Pythagoram Philosophum etiam fuisse Carmelitam, sicque discipulos suos instituisse, ut vestitu, conversatione, & vestitu discipulos Elie omnino referrent*. Sed hanc sententiam nullo rationis nixam fundamento merito refellit Papebrochius in *Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo*, Part. II. Artic. xvi. ubi prolixè de hoc argumento agitur.

¹¹ ἱερῶτατον ἢ τῶν ἄλλων ὁρῶν ἢ π.] Sic recte MS. Paris. In Editione vero Arcerii corrupte legitur, *ἱερῶν ἢ τῶν ἄλλων ὁρῶν ἢ πῖνις*.

¹² Δυσβάτης] Pessime antea legebatur *ἰσοβάτης*: pro quo *δυσβάτης* auctoritate codicis MS. reposui.

σωπῇ ἐκάθισεν, ἔνθα μάλιστα
 ὅσα ἐμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδῃ εἶσ-
 ῶσαι ναυπιλομήτοις παρ' ὅλον πὺν
 16 πλῆν. * Εἴφ' ἐνός τε καὶ τῷ αὐτῷ
 ἡμέρας διέμενε δύο νύκτας καὶ
 τρεῖς ἡμέρας, μήτε τροφῆς μήτε
 ποτῶ μεταχῶν, μήτε ὕπνου, ὅτι
 εἰ μὴ λαθὼν ἀπαντᾶς, ὡς εἶχεν
 ἐν τῇ ἐδραία καὶ ἀσφαλῶτι ὀπι-
 μοῇ, κατὰδραζε βραχὺ. ¹³ καὶ
 πῶτα δηνεκὺς ἐστουρμύνας ὡρᾶ
 προσδοκίαν, εὐχυνεὺς τε συμ-
 βάντ' αὐταῖς τῷ πλῆ, ὡσάν
 πινῶ παρεσία θεοῦ, πάντα σω-
 πτήντες τὰ πιάδε, καὶ ὀπισυλλογι-
 ζόμενοι δαίμονα θεῖον, ὡς ἀληθῶς
 ἐπίδησαν, σὺ δ' αὖτις ἄπο Συ-
 ρίας εἰς Αἴγυπτον μετέναι, καὶ τὸν
 τε πρόσλοιπον εὐφημόπαιον πλῆν
 διεξήνυσαν, καὶ σεμνοτέρους, εἴπερ
 εἰώθεσαν, ὀνόμασι τε ἐπράγμα-
 σιν ἐχρήσαντο πρὸς τὴν ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτὸν, μέχρι πῶς εὐτυχιστά-
 της συμβάσεως αὐτοῖς ἐκκυμάντες
 παρόδον ¹⁴ εἰς τὴν Αἴγυπτιον ἡὸνα τῷ
 17 σκάφους προσοχῆς. * Ἐνθα δὲ ἐκ-
 βαίνοντα ¹⁵ ὑπερέσσωτες σεβαστικῶς
 ἀπαντῆς, καὶ διὰ δεξιὰ μέρη, ἐκά-

scenderit, tacitusque toto navi-
 gationis tempore confederit, ubi
 ministeriis nautarum nihil impe-
 dimentum erat allaturus. Perman-
 sit autem in eodem habitu duas
 noctes triduumque integrum, non
 cibum, non potum, non somnum
 capiens; nisi forte cunctis non
 advertentibus, uti erat in sede
 sua constanter compositus im-
 motusque, paulisper dormitavit.
 Adhæc, cum præter expecta-
 tionem continuo nec interrupto
 tractu rectus ipsis cursus esset,
 quasi Deus aliquis præsens in-
 tervenisset; hæc omnia inter se
 nautæ comparantes conciuserunt,
 Dæmonem vere divinum secum
 in Ægyptum à Syria transire:
 unde male ominatis verbis absti-
 nentes, quod reliquum fuit na-
 vigationis absolverunt, & sermo-
 ne factisque usi sunt tum inter
 se, tum erga ipsum, honestiori-
 bus quam solebant, donec felici-
 ter, per summam maris tranquil-
 litatem, ad littora Ægypti na-
 vem applicuerunt. Ibi vero exscen-
 dentem alternis exceptum mani-
 bus honorifice navi extulerunt,

¹³ Καὶ πῶτα.] Puto excidisse μῶ: ut
 legendum sit, καὶ μῶ πῶτα. Sic enim
 sensus omnino erit planus.

¹⁴ Παρόδον.] Hæc vox videtur loco suo
 mota esse, & ponenda post συμβάσεως αὐ-
 τοῖς: ut totus hic locus sic legatur, μέχρι
 εὐτυχιστάτης συμβάσεως αὐτοῖς παρόδον,
 ἐκκυμάντες εἰς τὴν Αἴγυπτον &c. Nisi

enim sic statuas, vox παρόδον omnino
 erit supervacanea, nec locum hic habere
 poterit.

¹⁵ Ὑπερέσσωτες.] Sic MS. cujus loco
 antea minus recte legebatur, ὑπέρσσωτες.
 Ὑπερέσσωτες autem veram esse lectionem,
 vel ex iis patet, quæ paulo post sequun-
 tur, τὴν ἑαυτῶν ὑπέρσσωτες, &c.

& postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram congesserunt, eaque fructibus arboreis pro præsenti copia cumulata, & mercis, quam vehebant, primitiis appositis, inde provecti, eum, quem antea destinaverant, portum petiverunt. Ille vero tam longo jejunio imbecillior, nec inter trahendum, nec cum à nautis per manus in terram transportaretur, nausea correptus est; sed nec post eorum discessum se diutius à fructibus abstinuit, quin sumeret quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis pervenit; habitu oris tranquillo modestoque semper sibi simili.

C A P. IV.

INterea dum obeundis templis omnibus maximum studium

“*Ἐπικνήσαντες*.] Est vox Lexicis ignota, & mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem describere, *ἐπικνήσαντες*, i. e., cum accumulassent; ab *ἐπνίω*, vel *ἐπνίω*, quæ est vox nota, & ab optimis quibusque Scriptoribus, tum in prosa, quam ligata oratione, usurpata. Vide Suidam. v. *Ἐπικνήσαντες*.

“*Τῶν ναυτῶν*] Sic recte MS. At prior Editio, * *αὐτῶν*: nullo omnino sensu.

“*Ἡ ναυτιώθη*] Prior Editio male * *ναυτιώθη*: in cuius locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam incediam

θεῶν ὅτι κατὰ τὴν αἰσθησίν, καὶ αὐτοχρῆδόν τινα βωμὸν περὶ αὐτῆς πλάσσωσις, ¹⁶ ὅτι πικνισαμένους τε ὅσον ἔχον ἀκροδρύων, καὶ οἷον ἀπαρχάς πινας καταπηδήμους ἔφορτε, μεθώρμισαν τὸ σκάφος, ἐπεπερ καὶ προέκειτο αὐτοῖς ὁ πλῆξ. ὁ δὲ διὰ πηλὴν ἀσπίαν ἀπονώπρεον τὸ σῶμα ἔχων, ὅτε περὶ τὸν δόρυ-βασμὸν ἔτι ¹⁷ τῶν ναυτῶν ὑπέρεισιν ἔχειτο γωνία ¹⁸ ἥταν πᾶσι πᾶσι ἐπὶ ἀπαλλομήτων, ἀπὸ τῆς πλῆξ τῆς ὁδοῦ καὶ ἀκροδρύων. ἀλλὰ ἐφαψάμενοι καὶ σίμους αὐτῶν, καὶ ὑποδρέψας τὸ δώμα, εἰς τὴν ἐγγὺς ¹⁹ διέσωσε σιωοικίας, τὸ αὐτὸ ἡδὲ ἐν παύτῃ ἀπέρχον ἐπὶ τῆς ἀποφυλάττων.

K E φ. δ.

Eκείνιν τε εἰς πάντα ἐφοίτησαν ¹⁸ ἰερεῖ μὲν πλείους σωκῆς ἔ

corpore esset infirmo & imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum, ad excessum ex navi faciliorem reddendum, manibus suis levatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miror eruditum Obrechtum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem *ναυτιώθη*, quæ procul omni dubio corrupta est, præ altera illa amplexum esse. Vertit enim, *nausea correptus est*. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est?

“*Διέσωσε*] Imo, *διέσωσε*, i. e., incolumis pervenit. Vel subintelligendum est, *ναυτῶν*.

ἀκριβὲς ἐξετάσας, γυμναζόμενος
 τε ἐς τερζόμενον ὑπὸ τῶν συγγρομέ-
 νων ἱερέων καὶ προφητῶν, καὶ ἐκεί-
 νου ἀκριβὲς ὁππότε ἐπαινεῖται περὶ ἐκεί-
 νου, καὶ ὡς ἐλάλει καὶ ἔτι ἀκρίβως τῶν
 κατ' αὐτὸν ἐπαινημάτων, ἔτι ἀν-
 δρα τῶν ὁππότε συνέειπε γυμναζομένων,
 ἔτι τελετὴν τῶν ἐπωσθήσασιν ἐπιμαρ-
 τῶν, ἔτι τὴν ἀγαθήν, εἰς ὃν
 ἀφικόμενον ὡς πρὶν πρὶν ἐπὶ τῶν
 εὐρήσιν. ὅθεν πρὸς ἅπαντας οὖτος
 ἱερέας ἐπιδήμιον, ὡς ἐλάλει
 παρ' ἐκείνῳ, ὅσα ἦν σφὸς ἐκείνῳ.

- 19 * Δύο δὲ καὶ εἴκοσι ἐτὶ καὶ πέντε
 γυμνῶν ἐν τοῖς αὐτοῖς διεπλεον
 ἀστρονομῶν, καὶ γεωμετρῶν, καὶ μου-
 σικῶν, καὶ ἐξ ὁπποδομῆς, καὶ ὡς
 ὅτι καὶ πᾶσι θεῶν τελετῆς, ἕως ὑπὸ
 τῶν καὶ Καμβύσῃ ἀρχαίων πρὸς
 οὗς βαβυλωνίαν ἀνήχθη, καὶ καὶ πρὸς
 μάχαις ἀστρονομῶν συνδιατρέψας,
 καὶ ἐκπαίδευσιν τὰ παρ' αὐτοῖς
 σπουδαῖα, καὶ θεῶν θρησκείαν ἐν τελε-
 τῇ καὶ ἐκείνῳ, ἀεθλῶν τε καὶ
 μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ'
 ἅπασιν ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα τε
 δωδεκά συνδιατρέψας ἐτὶ, εἰς Σά-
 μον ὑπέστρεψε, περὶ ἐκείνῳ πεν-
 κήτητος ἐτὶ καὶ ἡδὲ γήρως.

examenque accuratum impendit,
 prophetas & sacerdotes, quibus
 usus est, in sui amorem admi-
 rationemque excitavit, & singulis
 exacte perceptis non prætermisit
 nosse etiam quidquid suæ ætate
 celebre foret, sive viri essent sa-
 pientia nobiles, sive initia quo-
 modocunque culta: nec loca in-
 visere abnuebat, in quibus se in-
 venturum aliquid amplius puta-
 verat. Qua de causâ ad omnes
 profectus est sacerdotes; apud
 quemque horum cum fructu eru-
 ditus, in ea, quam quisque tra-
 debat, disciplina. Ita viginti duo
 anni in Ægypto absumpti; dum
 in adytis templorum Astrono-
 miam, Geometriam, & omnium
 deorum initia, non per transen-
 nam, aut perfunctorie addidit:
 donec à Cambyſis milite inter
 captivos Babylonem abduceretur;
 ubi cum Magis libentibus ipse
 libens versatus, illorum studia re-
 ligionemque perfecte imbibit, &
 numerorum musicæque artis &
 aliarum disciplinarum fastigium
 affecutus, post annos duodecim
 Samum rediit, jam circiter sexa-
 ginta annos natus.

* Δύο δὲ καὶ εἴκοσι.] Locum hunc ad exa-
 men revocat, & cum chronologicis ra-
 tionibus minus bene convenire ostendit
 Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar.
 Epist. pag. 69. quem ut Lector adeat sua-
 deo.

* Ἀσμένοις] Malim, ἀσμεν, i. e.
 libens. Vel dicendum est, post ἀσμένοις
 excidisse ἀσμεν, ut legatur, τοῖς μαγίς
 ἀσμένοις ἀσμεν συνδιατρέψας, &c. quam
 lectionem ob oculos habuit eruditus in-
 terpres.

CAP. V.

Κ Ε Φ. Ε΄.

IBi à quibusdam senioribus agnitus, non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim à peregrinatione plus pulchritudinis & sapientiæ, majoraque divinitatis argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum invitavit, ut omnibus participatione inventorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi cœpit, eodem modo quo ipse in Ægypto doctus erat: quamvis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis prompte, ut par erat, ejus lateri adhærescerent. Utut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omnimodo inter Græcos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque ejus abjicere sustinuit; quin civibus suis, vel invitis aliquem pulcherrimarum arrium gustum daret. Quare technam hujusmodi methodum-

ΑΝαγωμενοὶς δὲ ὑπὸ πινῶν 20
πρεσβυτέρων, καὶ οὐκ ἔλαττον
ἢ πρόθεν θωμμάδεις, καλλίων
τε καὶ σαφέτερον καὶ θεοπρε-
πίτερον αὐτοῖς ἐφάνη, ὡς κα-
λῆσιν αὐτὸν δημοσίᾳ τῆς πατρί-
δος ὠφελεῖν ἅπαντας, καὶ με-
ταδιδόναι τῶν ἐθυσμῶν, οὐκ ἀν-
τιένων, τὸν τῆς διδασκαλίας
τρεῖς πιν συμβολικὸν ποιῖν ἐπιχείρη-
σιν, καὶ πάντη ὅμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ
διδάγμασι, καὶ ἂ ἐπαιδεύσῃ,
εἰ καὶ μὴ σφόδρα προσέεντο τὸν
τοιούτον τρεῖς πιν οἱ Σάμιοι, μὴδε
ἀρμονίως, καὶ ὡς ἐχρῆν, προσε-
φύσσω αὐτὰ. * Μηδενὸς ἔν αὐτῷ 21
προσέχοντος, μὴδε γνησίως
ὀρεγομένης τῇ μαθημάτων, ἂ τοῖς
Ἑλλησιν ἐνοικίξιν παντὶ τρεῖς πιν
ἐπερχῶν, μὴ πεφρονῶν, μὴδε
ὀλιγωρῶν τῇ Σάμῳ, ἀλλὰ τὸ πατρί-
δα εἶναι, γὰρ μὲν πάντως ἐβέ-
λετο τῆς τῇ μαθημάτων καλλονῆς
οὗ πατριώτας, εἰ ἔ μὴ ἐκόντας.
ἀλλ' ἔν ὁπποῖα καὶ μετὰ τὸν ὡς

* Καὶ ἂ ἐπαιδεύσῃ] Prior Edit. male, καὶ ἐπαιδεύσῃ: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum de Vita Pyth. & Schefferus de Philof. Ital. pag. 25. emendant, καὶ ἔν ὡς respicientes scilicet ad præcedens πιν. Sed nos repræsentavimus hic lectionem codicis MS. quæ utique recte se habet.

² Προσέχοντος.] Antea minus recte, πινέχοντος. Desider. Heraldus Animad-

vers. in Jambl. cap. III. legendum potius suadet, πινέχοντος quod non displicet.

³ Ἀπὸ τῆς Ἑλληνιστῶν.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. supplevimus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων αὐτοῖς ἐνοικίξιν: nullo omnino sensu.

⁴ Ἀλλ' ἔν.] Particula hæc connexionis loco huic non quadrat, sed potius πινέχοντος, ἔν.

τηρήσας εὐφυῶς πᾶς καὶ εὐκίνητος
ἐν τῇ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν
φιλογυμναστῶν μὲν καὶ σωμα-
σκέωντων, πενήτων δὲ ἄλλως καὶ
δοσιωπῶν, λογιζομένων τε ὅτι
εὐπειθῆ ἔξῃ, εἰ τὰ Ἰππιδεῖα ἐκ-
πλεῖα τις αὐτῷ ἀμερμυῖντι παρέ-
χοι, προσκαλεσάμεντο μετὰ τὸ
λυτρὸν τὴν νεανίαν, ἐπηγγίλατο
αὐτάρκη αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τὴν σῶ-
μαστικῆς ὑποτροφίῃ καὶ Ἰππιδε-
ῖαν διηγεκῶς παρέχειν, εἰ δὲ
δέξατο αὐτὴ καταβραχὺ τε καὶ
δοσίων, ἐνδελεχῶς τε, ὥστε μὴ
ἀθρόως φορπηθῆναι, μαθηματά
παι, ἃ ὧδε βαρβάρων μὲν ἐξέ-
μαθιν αὐτὸς νέος ὢν, διπλασιῇ
δὲ αὐτὸν ταῦτα ἤδη δὲ τὸ γῆρας
22 καὶ τὴν τέττα ἀμνημοσύνην. * ὅτι
χομῶν δὲ τὴν νεανίαν, καὶ τῇ τῶν
Ἰππιδεῶν ἐλπίδι ὑπομείναντι,
τὴν δὲ ἀρεθμῶν μάθησιν καὶ γω-
μετρίας ἐναγίῃ αὐτὸν ἐπειρᾶτο,
ἐπὶ τῷ ἀβαντῷ πᾶς ἐκάστη δο-
δαίσεις πειράμεντο καὶ διδάσκων,
παντὸς γήματι, ὅ ἐστι δὲ

μῦν, vel ὅκων. Deinde, quæ sequuntur,
commodius sic legerentur, ἰπποδία & μι-
δία πιαὶ τῇ χερσὶν. ὧδε τηρήσας. Vi-
de, Lector, & attende.

Εἰ διαδέξατο] Sic MS. At Editio
Arceii corrupte, ἰπποδία. Deinde
pro αὐτῇ, quoditidem Edit. Arceii ha-
ber, rescripti, αὐτῇ, sensu manifeste eam
lectionem flagitante. Sic paulo post recte,
διαδιδάσκων τὰ μαθηματά.

τὴν δὲ ἀρεθμ. καὶ γωμ. ἐνα-

que commentus est. Vidit nempe juvenem quendam palæstræ corporisque exercitiis deditum, sed pauperem & cum re angusta domi colluctantem, in gymnasio apte facileque pila ludere. Hunc sibi dicto audientem fore reputabat, si ei de paupertate securo, vitæ necessaria abunde suppeditaret: statim itaque à balneo ad se vocat hominem, eique promittit alimoniam, ad corpus exercendum curandumque suffecturam se subministraturum, dummodo accipere voluerit à se paulatim labore facili, & ea tenus ne obruatur continuato, quasdam disciplinas; quas se adhuc juvenem à Barbaris hausisse, jam vero sibi seni per oblivionem excidere, aiebat. Juvenis spe subsidiorum allectus, operam promittit. Primo itaque illum in Arithmetica & Geometriam introduxit, demonstrationibus in abaco propositis, & pro singulis figuris, quas delineaverat, juveni mercedem laboris

μῦν] Hæc utique sana esse non possunt. Quis enim sic Græce loquatur? Quare puto Jamblichum scripsisse, ὧδε τὴν δὲ ἀρεθμ. καὶ γωμ. ἐναγίῃ αὐτὸν ἐπειρᾶτο.

ἰπποδία] Pro ἀβαντῷ. Et sic paulo post, αὐτῇ pro ἀβαντῷ.

Διὰ γωμ. καὶ γωμ.] Διὰ γωμ. καὶ γωμ. notaverat vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani; quod probō.

tres obolos dedit; idque per tempus satis longum continuatum est, intenta cura studioque, nec non cum bono ordine & ad contemplandum manuductione: ita ut juvenis tres obolos ferret, simul ac figuram Geometricam apprehendisset. Deinde cum vir sapiens observaret, quod disciplinarum elegantia & dulcedo ac connexio animo juvenis concinno ordine viaque deducti jam se altius insinuassent, nec in curriculo discendi substitutum, aut manum de tabula retracturum illum sciret, etiamsi extrema pateretur; paupertatem causatus, se amplius quos daret obolos habere negavit. Quo audito juvenis, Ego vero, inquit, etiam sine istis discere potero quod doces. Respondit autem Pythagoras, neque sibi ipsi jam suppetere, unde vivat: cum igitur de quotidie necessariis

γρόμματ', μισθὸν δ' ἀντίποινον¹⁰ παρέχε τῷ νεανία τελευτόλον. καὶ τῶν μέχρι πολλὰ χρόνα διέπλεσε ποιῶν, φιλοτιμώματα μὲν καὶ σωφραΐας, τάξ' ἢ τι βελτίστη ἐμβισιάζων εἰς τὴν θεωρίαν, καθ' ἑκάστην δὲ γῆματ' ὠφελήσιν τελέεστον ὁππιδόξας. * Ἐπεὶ ὅ 23 νεανίας ὁδῶν ἐμμελεῖ ἀρόμενος, τῆς ἐκπρεπείας ἤδη ἀνπλαμάνετο, καὶ τ' ἡδονῆς καὶ τ' ἀκολεθρίας τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι, σιωπῶν τὸ γενόμενον ὁ σοφός, καὶ ὅτι οὐκ ἀπ' ἐκῶν ἐπὶ δόξασι καὶ δόξαισι τῆς μαθήσεως, ἢ εἰ πάντα παῖδοι, πνίαν ὑπερμενέουσι καὶ δόξαισι τ' τελευτόλων. * Ἐκείνους ὅτι εἰπὺντ', 24 ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῶν οἷος τ' ἐμὲ μαθητῶν, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν σε τὰ μαθήματα, ἐπὶνεγκεν, Ἀλλ' εἰ αὐτὸς τὰ πρὸς τὸν φῶς ὁππιδόξαις ἔχω ἐπὶ εἰς ἑμαυτὸν.

⁹ Ἀντίποινον] Id est, quod pro labore datur. Sed est vox insolens. Vir doctus ad marginem codicis Spanhem. rescripserat, ἀντίποινον.

¹⁰ Παρέχει τῷ νεανία τελέεστον] Ad hunc locum Jamblichi respexit Eustarchius ad Il. N. pag. 951. Ed. Rom. ubi ait: Οἰδομεν ὅτι οὐ τὸ Jamblichus, καὶ ὅτι δότι Πυθαγόρῃ εὐλαμπῶς ἔχοντα, ὅς μὲν ἡ δόξα μὲν, οὐκ ἐστὶν εἰς μάθησιν, καὶ ἡ ἐκπρεπεία μὲν γῆμα τελέεστον ὁππιδόξαις, ἔξω μὲν οὐκ ἐστὶν τῷ τῷ παιδευμένῳ μάθησιν.

¹¹ Οὐδ' εἰ πάντα παῖδοι, πνί.] Desiderius Heraldus in Animadvers. in Jambli. cap. 3. locum hunc, qui in prior Edit. mala interpunctione laborat, & ab Ar-

cerio interprete pessime acceptus erat, recte exposuit & distinxit. Nimirum, Arcerius sic legendum & distinguendum censiebat, εἰς εἰς πᾶσι παῖδοι πνίαν, ὑπερμενέουσι καὶ ἀπὸρ. quod vertit, etsi vel omnes paupertatem feret subitutus, honoravit indigentiam ejus etiam probolis. Poterat ne quicquam dici a mente Jamblichi alienius? Sed talia sexcenta sunt in versione Arcerii. Ὑπερμενέουσι hic est, ἀφ' ἑαυτῶν, causari, praeferre: quod notandum, quia Lexica vulgata nullum ejus significationis exemplum asserunt. Opportune Hesychius, Ὑπερμενέουσι, ἀφ' ἑαυτῶν: quem locum adduxit etiam Heraldus.

¹² δέον ἔν' ἀκολάζειν εἰς περιμὸν
 τῶν κατ' ἡμέραν ἀναγκαίων, καὶ
 τῆς ἐφημέρας τροφῆς, ἢ καλῶς
 ἔχουσιν ¹³ ἄμβρακι καὶ ἀνοήτοις
¹⁴ ματαιοπνήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπε-
 ραυᾶν. ὥς τὴν ἰστανίαν δυσπε-
 πτάσως ἔ' σπείρειν τὴν θωρίαν
 ἔχοντες, καὶ πῶτ' εἰπῶν. Ἐγὼ σὺ
 λοιπὸν περιῶ, καὶ ἀντιπληρῶσω
 τρόπον πνέα. κατὰ γὰρ ἑκάστην αἵ-
 μα τεράσβολον κ' αὐτὴς σοὶ ἀντιπε-
 25 ρέξω. * καὶ τὸ δὸτ' ἔτιδε ἔτιως ἐά-
 λω ὑπὸ τῶν μαθημάτων, ὥς μέ-
 γ' Σαμίων ¹⁵ συναπῆρε Πυθα-
 γόρα, ὁμῶντο μὲν αὐτῷ, Ἐξα-
 πκλίους δὲ ὑός. τότε δὴ καὶ τὰ
 ἀληθινὰ συγγράμματα φέρε').
¹⁶ καὶ ἡ ἀντιῖχάδων πῆς τῆς ἀθλη-
 τικῆς κρείσδους τροφῆς ἀλάτῃς, ἢ
 καλῶς εἰς Πυθαγόραν ¹⁷ τὸν Μνη-
 μάρχην τέτων ἀναφερομένων. λέ-
 γεται δὲ περὶ τὸ αὐτὸν χρόνον θω-
 μαδελῶν αὐτὸν περὶ τὸν Δῆλον,
 προσελθόντα αὐτὸν πρὸς τὸν ἀναί-
 μακτον λεζόμδρον, ¹⁸ καὶ τῷ Γενίτορ' Ἀπόλλων' βωμὸν, καὶ τῷ
 τῷ θεῷ ἑστασέντα ὅθεν εἰς ἅπαντα τὰ μαντῖα παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ

victuque diurno laborandum sit,
 imtempstivum videri, abaco in-
 cumbere, animumque sterili & va-
 no opere distrahere. Tum deni-
 que juvenis ægre ferens se à con-
 tinuandis disciplinis avelli, Ego,
 inquit, in posterum alimenta tibi
 suppeditabo, & ciconias imitatus,
 te mutuo sustentabo; nam in sin-
 gula schemata tres obolos vicif-
 sim tibi dabo: tantoque exinde
 disciplinarum amore captus est,
 ut solus inter Samios cum Pytha-
 gora è patria discederet, ipsi co-
 gnominis, filius autem Eratoclis.
 Hujus sunt libri de re Athletica:
 idemque ordinavit, ut Athletæ pro
 caricis carnibus vescerentur; quæ
 non recte Pythagoræ Mnesarchi
 filio tribuuntur. Eodem tempore
 & Delus admirabatur Pythagoram;
 cum ille scilicet ad aram incruen-
 tam Apollinis Genitoris accede-
 ret, eamque coleret. Hinc pro-
 fectus est ad omnia oracula. In
 Creta quoque & Lacedæmone le-

¹² Δέον ἔν'] Sic MS. Ar prior Edit.
 male, δὲ ἔν' quod Arcerio fraudi fuit.

¹³ Ἀμβρακι] Pro ἄμβρακι ut paulo su-
 perius, ἄμβρακι pro ἄμβρακι.

¹⁴ Ματαιοπνήμασιν] Antea male, μα-
 ταιότημασιν.

¹⁵ Συναπῆρε] Sic recte legendum mo-
 nuit Cl. Dodwellus in Exercit. de Py-
 thag. vitæ, pag. 145. Prior enim Edit.
 male habet, συναπῆρε.

¹⁶ Καὶ ἡ ἀντιῖχάδ.] Vide Mena-

gium ad Laërtium in Pythag. Num. 12.
 qui loca auctorum huc spectantia colle-
 git.

¹⁷ Τὸν Μνημάρχην] Μνημάρχην scriben-
 dum esse etiam supra monuimus.

¹⁸ Καὶ τῷ Γενίτορ'] Καὶ τῷ Γενίτο-
 ρ' rectius legas: ut monuit etiam Me-
 nag. ad Laërt. viii. 13. Cæterum, con-
 ferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 35.

gislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad prætermissa investiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagoræ HEMICYCLIUM dictam, in qua Samii de Republica consilia ineunt; rati, eo potissimum loco de rebus bonis, justis, utilibusque agendum esse, quem constituerat communis omnium patronus. Præterea extra urbem suæ philosophiæ antrum quoddam paraverat, ubi maximam noctis dieique partem degebat, & profutura in disciplinis meditatus, Minoi Jovis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea ejus dogmatibus usi sunt, in tantum superavit, quod illi contemplationibus exigui momenti se plurimum jactitarint: Pythagoras vero omnem rerum cælestium cognitionem absolvit, orbemque hujus scientiæ demonstrationibus Arithmeticis & Geometricis complexus est. Nec minus admirationis

δὲ καὶ ἐν Σπάρτῃ τῶ νόμων ἑνεκα διέτριψε· καὶ τῶν ἀπάντων ἀκροατῆς πρὸ μαθητῆς γινόμενος, εἰς οἶκον ἐπαυελθὼν, ὥρμησεν ὅππῃ τῶ ἀγαλλεαυμένων ζητήσιν. * Καὶ 26
πρῶτον μὲν ἀγαλλεαυμένων ἐν τῇ πόλει κατισκιάσας, ⁹ Πυθαγόρας ἐπὶ καὶ νυκτὶ καλέμενον ἡμικύκλιον, ἐν ᾧ νυκτὶ Σάμιοι περὶ τῶ κοινῶν βελάσαντες, νομίζοντες περὶ τῶ καλῶν καὶ τῶ δικαίων καὶ τῶ συμφερόντων ἐν τῷ τῷ τόπῳ παιδείας τῶ ζήτησιν, ¹⁰ ἐν ᾧ κατισκιάσας ὁ πᾶντων ποιηταύματος τῶ ἡμιμέλειαν. * Ἐξω 27
πρὸ τῶ πύλεως οἰκεῖον τῶ αὐτῶ φιλοσοφίας ἀντρον ποιηταύματος, ἐν τῷ τῷ πᾶσι πολλὰ τῶ νυκτὶ καὶ τῶ ἡμέρας διέτριβε, καὶ τῶ ζήτησιν ἐπιείκτως ἐν τοῖς μαθήμασι χρησίμων, πᾶν αὐτὸν πρῶτον Μίνω τῷ τῶ Διὸς υἱῶ ἀφρονηταῖς. καὶ πᾶσιν διήνεγκεν ὑπερον τῶν τοῖς οἰκείων μαθήμασι χρησιμευμένων, ὥστε οἰκεῖνοι μὲν ὅππῃ μικροῖς θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνησαν. Πυθαγόρας τῶ σωτέλεσε τῶν περὶ τῶ ἀνθρώπων ὅππῃ τῶν, ¹¹ καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλας ταῖς

Ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν. * Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ 28

⁹ Πυθαγόρας ἐπὶ καὶ νυκτὶ καλέμενον ἡμ.] Sic recte codex MS. itemque Porphyrius, Num. 9. Ante vero corruptissime hic legebatur, Πυθαγόρας καλέμενον ἡμ. καὶ νυκτὶ ἡμικύκλιον.

¹⁰ Ἐν ᾧ κατισκιάσας] Si me audias, leges, ὅν κατισκιάσας, i. e. quem (locum, nempe) σπουδαίαι, vel, condideras.

¹¹ Καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν.] Corrupta hic quædam & transposita, quæ sic emendare & in ordinem redigere poteris, καὶ αὐτῶν ὅλας ταῖς ἀποδείξεσιν Ἀριθμητικαῖς, &c. Id est, Et totam eam (nempe, scientiam rerum cælestium) demonstrationibus Arithmeticis & Geometricis expressit. Sic clara omnia.

22 *Ἀφ' ὧν ὑστερον ὑπ' αὐτῶν περαχθέντων ἐπὶ μᾶλλον αὐτὴν θαυμαστόν. ἤδη γὰρ μεγάλῳ θήκοῳ ἐφίλοσοφίας ἐχέσας, καὶ τῆς Ἑλλάδος αἰσθητικῆς θαυμάζειν αὐτὴν περὶ αἰσθητικῆς, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ τῶν φιλοσοφώτατων εἰς τὸ Σάμον δι' ἐκείνους ὡς ἀρχαίων, καὶ βασιλευσίων κοινωνεῖν τῆς παρ' ἐκείνων παιδείας, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολιτῶν εἰς τὰς περιστάσεις πείσας ἐλκόμενον, καὶ μετὰ χεῖρα ἀναγκαζόμενον τῶν αὐτῶν λειτουργῶν, καὶ σπουδῶν, 23 ὅτι πῶς τῆς πατρὸς νόμοις περὶ μὲν ἡμετέρας καὶ πῶς αὐτῶν μένοντες φιλοσοφῶν, καὶ διότι πάντες οἱ ἄνθρωποι φιλοσοφῶντες ἐπὶ ξένης τῆς βίᾱς ἀποβλέπουσιν. τῶν πάντων παρ' αὐτῶν διασπασθέντες, καὶ φεύγοντες πρὸς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς αἱ ἑταῖραι λέγουσι, πῶς περὶ παιδείας ὀλιγωροῦν τῶν πόλεων τῶν Σάμων ἐκείνων ὡς ἀρχαίων, ἀπῆρκεν εἰς τὴν ἰταλίαν, περὶ δὲ τῶν ἡγεμονῶν, 24 τὴν πλείονα*

29 *ναὺς ἐν ἑχόντων πρὸς τὴν μάχην εἰσπικνῶς ἔχουσαν χώρον. * Καὶ ἐν πρώτῳ*

22 *Διὰ τῶν*] Sic quidem codex MS. At ratio Hellenismi requirit, ut scribatur, vel, *Ἀφ' ὧν ὑστερον ὑπ' αὐτῶν περαχθέντων* vel, *τῶν ὑστερον ὑπ' αὐτῶν περαχθέντων*, omisso *διὰ*. Nam verbum *θαυμάζειν* cum genitivo rei apud Græcos constructi solere, subintellecτο *ἐπὶ*, vel *ἐν* norunt.

23 *Ὅτι πῶς τῶν πάντων*] Hic corrupta nonnulla, & turbata, quæ sic expeditio, *ὅτι πῶς τῶν πάντων νόμοις περὶ μὲν ἡμετέρας καὶ πῶς αὐτῶν μένοντες*, *καὶ πῶς αὐτῶν* Sic omnia

merentur, quæ deinceps perfecit. Cum enim jam tum ingens Philosophiæ accessio facta esset, tota Græcia in ejus admirationem consensit, & Philosophorum optimi lectissimique propter eum Samum commeabant, ut aliquid de ejus eruditione in usus suos decerperent. Cives vero eum ad omnes legationes trahebant, secumque muneribus publicis fungi cgebant. Unde facile deprehendit, legibus patriæ obsequi, domique sedere, & simul philosophari perdifficile esse, quodque cuncti, qui ante se Philosophiam excoluerant, vitam inter peregrinos exegerint. Ista omnia animo volvens, politicas statuit declinare administrationes, vel, ut alii volunt, Samiorum id temporis in literis forcordiam aspernatus, in Italiam profectus est; eam sibi patriam esse existimans regionem, quæ plurium discendi cupidorum ferax esset. Et ut primum in urbe no-

clara. Hinc autem & ex pluribus aliis locis patet, quam male liber hic Jamblichi a librariis acceptus sit.

24 *Τὴν πλείονα ἐν ἑχόντων πρ.*] Est locus corruptissimus, quem sic refingo, *τὴν πλείονα τῶν ἐνοικούντων ἐν ἑχόντων πρ.* quæ plures ex incolis discendi cupidos habeat. Nihil pote clarius. Τὸ ἐν ἑχόντων est ex MS. Sed prior Edit. habet *ἐν ἑχόντων*, quod propius ad τὴν ἐνοικούντων accedit.

25 *Ὅτι πῶς*] Arcezius legendum censet.

bilissima Crotone hortatus est homines ad Philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capeffendam Philosophiam suam oratione moverat, verum etiam, qui mandato ejus inita bonorum vitæque communione inter se vicabant, cœnobitæ inde nominati.

C A P. VI.

ET hi quidem genuini Philosophiæ studiosi; sed maxima pars auditores erant, qui Acusmatici dicebantur; qui, cum primum Italiam attigisset, una solum publice habita oratione capti, duorum millium numerum excedebant. Hi una cum liberis & uxoribus in unum commune auditorium, homacoion vocant, congregati, illam ab o-

sebat, ἰσθῆς. haud sane ad rem. Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat, ὁμοῖως. Sed nec hoc placet. Nos, ut jam diximus, scribendum existimamus, ἰσθῆς. que vox sensui convenientissima est.

²⁶ Κοροβίς] Non est audiendus Scheferus de Philos. Ital. pag. 154. qui κοροβίον legendum esse cenet. Locus enim hic nulla emendatione indiget: quem optime interpretatus est Obrechtus.

¹ Ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὡς φ.] Hæc, & quæ sequuntur, pene totidem verbis leguntur etiam apud Porphyr. de Vita Pyth. Num. 20. unde ea Jamblichus mutatus est.

² Ὡς φασίν] Porphyrius, ὡς φησι

τη Κρότωνι Πιπρησιμαπότην πόλιν πορ-
τρεψάμεν, πολλὰς ἐχρ. ζηλω-
τὰς, ὥς ἰσθῆτιν ἐξακροάσας αὐ-
τὴν ἀνθρώπους ἐχρηκίναι, ἢ μόνον
ὑπὸ αὐτῶν κεκινημένους εἰς τὴν Φιλο-
σοφίαν, ἥς μετιδίδε. ἀλλὰ ἐπὶ
λεξιμέτρων ²⁶ κοινούσας, καθῶς
προσέταξε, γυρομένους.

Κ Ε Φ. 5.

Κ Αὐτοὶ μὲν ἦσαν οἱ Φιλοσοφούν- 30
τες. οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροαταί, ὡς
Ἀκροματικὰς καλεῖσιν, ¹ ἐν μιᾷ
μόνῳ ἀκροάσει, ² ὡς φασίν, ἣν
πρωτίῳ ἐπὶ πάνδημον μόνον Πιπ-
ρησὶν ³ ἰπλίας ὁ ἀνθρώπος ἀποφ-
ασιτ, πλείονες δὲ διδάσκαλοι πῶς λόγοις
ἐνταχθήσονται. ³ ἀλλὰ ὁμοῦ σὺν
παισὶν ἐγυναιξίν ⁴ ὁμακίον παρ-
μέγεθες ἰδρυσάμενοι, ἢ πολίσματα

Ναυμάχας unde Jamblichum emendabis
& supplebis.

¹ Ἀπὸ ὁμοῦ] Particula ἀπὸ locum hic habere nequit: sed ejus loco, ut sensus recte procedat, scribendum est, ἰσθῆτι, vel ἴσθῃ. Apud Porphyrium quidem legitur etiam, ἀπὸ ὁμοῦ, sed præcedunt ista, ὡς μετέτι ἰσθῆτιν ἀποφασίζονται. quæ hic omissa sunt. Quare, vel ex Porphyrio ista addenda sunt, si ἀλλὰ hic retinere velis; vel sic, ut diximus, scribi oportebit.

⁴ Ὀμακίον] Sic dictam fuisse Pythagoræorum scholam notum est. Vide quæ notavit Luc. Holstenius ad Porphyr. de Vit. Pyth. Num. 20.

αὐτοῖς τ' πρὸς πάντων ὀφειλῆσαι
 μεγαλῶν Ἑλλάδα, νόμους τε
 παρ' αὐτῶν δεξάμενοι ἔπρσεύχα-
 μεν, αἰσινὴ θείας ὑποθήκας, ὧν
 ὁλοῦς ἔδεν ἐπρεθεῖον, παρέμεναν
 ὁμοιοῦντες ὅλῳ τῷ τῶν ὁμηγετῶν
 εὐθροίσματι, εὐφημέμενοι, καὶ
 ὡς τ' ἰερεῖς μακαροζώμενοι. τίς
 τι χάσας κοινὰς ἔθεντο, ὡς προ-
 λέχθη· καὶ μὴ τ' θεῶν τ' Πυθαγό-
 ραι λοιπὴν κατηρέμεναι, ὡς ἀγαθὸν
 πνεύματινα ἔφιλανθροπώτα-
 πον· οἱ μὲν τὸν Πύθιον, οἱ δὲ τ' ἐξ
 Ἰππεβορέων Ἀπόλλωνα, οἱ δὲ τὸν
 Παῖωνα, οἱ δὲ τ' πλὴν σιλήνῳ κα-
 πικάντων δαυμένων ἕνα· ἄλλοι δὲ
 ἄλλον τ' Ὀλυμπίων θεῶν ἐφήμεζον,
 ὡς ἀφίλειαν ἔπαινεύθωσιν τῷ
 θεῷ βίαν λέγοντες ἐν ἀνθρωπί-
 νη μορφῇ φαλέωαι πῆς τέτι, ἵνα
 τὸ τ' εὐδαιμονίας τι ἔφίλοσοφίας
 σωτήριον ἵνασμα χαρίσκηται τῷ
 θεῷ φύσι· ἢ μᾶλλον ἀγαθὸν ἔτι
 ἔλθειν, ἔτι ἤξει ποτὶ, δωρηθῆναι ἐκ
 θεῶν διδόντα τῷ Πυθαγόρῳ. διό-
 περ ἐπὶ καὶ νῦν ἡ περὶ αὐτοῦ πᾶσι
 Σάμῃ κομῆτιν ὅτι τῷ σμνοτάτῳ
 31 Διὰ κληρῶν. * Ἰστέρι δὲ καὶ Ἀρεσι-
 πλῆς ἐν πῆς πρὸ τ' Πυθαγοράκῃ
 φιλοσοφίας, διαίρεσιν πῆς πῆς
 δεῖ ὑπὸ τ' ἀνδρῶν ἐν πῆς πῆς ἀγαθῶν

mnibus celebratam MAGNAM
 GRÆCIAM condiderunt. Hique
 acceptis legibus & mandatis, quasi
 cælo missis præceptis, a quibus
 latum unguem non discedebant,
 cum summa totius cætus concor-
 dia, una mansitabant, laudati
 undique a vicinis & inter bea-
 tos habiti; opes etiam, ut jam
 ante dictum, in commune contu-
 lerant, ipsumque Pythagoram, ut
 bonum quendam dæmonem homi-
 nibusque amicissimum jam in Deo-
 rum referebant numerum: quidam
 enim illum celebrabant Pythium,
 alii Hyperboreum Apollinem,
 nonnulli Pæonem: erant, qui
 censebant Dæmonem esse ex iis,
 qui Lunam incolunt: alii alium
 ex Diis Olympicis ferebant; qui
 mortalem vitam emendaturus, e-
 jusque commodis consulturus, isti
 seculo humana forma apparuerit,
 ut mortalibus beatitudinis & phi-
 losophiæ salutare lumen donaret:
 quo munere nec venit nec veniet
 ullum aliud majus, quam quod
 dii per hunc ipsum Pythagoram
 dederunt. Quapropter hodieque
 proverbium, Comatum Samium,
 tanquam gravissimum honestissi-
 mumque deprædicat. Tradit verò
 Aristoteles etiam in libris de Py-
 thagorica philosophia, quod hu-
 jusmodi divisio à viris illis inter

* Ἄλλοι δὲ ἄλλοι ο.] Vide, quæ de
 hoc loco observavimus supra, ad Num.
 10.

* Τὸν οὖν Σάμῃ κληρ.] Proverbium hoc
 occurrit etiam supra, Num. 18. ubi vi-
 de, quæ notavimus.

præcipua arcana fervata sit : animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quale Pythagoras. Nec sine ratione tanti eum fecerunt, per quem de Diis, de Heroibus, de Dæmonibus, de Mundo, de Sphærarum & astrorum omnigeno motu, oppositionibus, eclipsibus & inæqualitatibus, eccentricitatibus, epicyclis, & de omnibus in universo cælo terræque & intermediis naturis, sive apparentibus, sive occultis, recta quædam ipsisque rebus conformis notio obvenit, nulli vel in oculis incurrenti, vel intellectu comprehensæ rei contraria : tum disciplinæ & contemplationes aliæque scientifica omnia, quæ mentis oculis maxime acciunt, & ab aliis studiis profectam cæcitatem abstergunt, ut verâ totius universi principia & causas possit perspicere, inter Græcos locum invenerunt. Ne dicam, quod per illum in lucem exierint, optima Rerumpublicarum forma, populi concordia, bonorum inter amicos communio, deorum cultus, religio erga manes defunctorum, legum ferendarum ratio, eruditio, silentium, abstinentia ab animalibus,

ῥήτις ἀσφυλάτῃσθαι. τῷ λογικῷ ζῷον μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δὲ ἄνθρωπον, τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. καὶ πάνυ εὐλόγως ποιῶν αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' ἃ καὶ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ δαιμόνων καὶ κόσμου σφαιρῶν τὰ αἰσθητῶν κινήσεως παντίαι, ὅτι περὶ ὁμοειδέων τ, καὶ ὑποσφαιρίων, καὶ ἀνωμαλιῶν, ἐκκεντροτήτων τ, καὶ ὁπτικῶν, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πάντων, ἕρως ἔστι τῆς καὶ τῆς μετὰ φύσεων, ἐκδήλων τ καὶ ἀποκρύφων, ὁρῇ τις ἔστι τοιαύτη τις ἥτις παρεστῆκεν ἐννοία, μηδὲν τ Φαινομένων, ἢ δὲ ὁπνοίας λαμβανόμενων, μηδαμῶς ἀντιπαίσσει μαθημάτων, καὶ θεωρίας, καὶ τῶν ὁπτημονικῶν πάντα, ὅσα ἀποματαιωσιὰ τῆς ψυχῆς ὡς ἀληθείας, καὶ καθαρικὰ τ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁπτηδαιμάτων τῷ τῷ τυφλώσεως, πρὸς τὸ κατὰ τὴν διωρηθῆναι τὴν ὄντως τ ὅλων ἀρχὰς καὶ αἰτίας, ἐννοκίῳ τῆς Ἑλλήσιν. * Πολιτεία 32 δὲ ἡ βελτίστη, καὶ ὁμοδημία, καὶ κοινὰ τὰ τῶν φίλων, καὶ θρησκεία θεῶν, καὶ ὁσιότης ὅτι πρὸς αὐτὸν καπιχομύνας, νομοθεσία τ, καὶ παιδεία, καὶ ἐχεμυθία, καὶ φειδῶ τ

7 Τὸ δὲ οἷον Πυθαγ.] Huc spectat verus ille, apud Pythagoreos olim usitatus, ἄνθρωπος διπλὸς ἐστὶ, καὶ ὄρεσι, καὶ περὶ τὸν ἄλλο. Homo bipes est, & ἄνις, & ἰετὶον quid. Per ietium quid intelligebant Pythagoram. Vide Nostrium in-

fra cap. xxviii.

* Πρὸς τὴν καπιχομύνας] Sic emendavi; cum ante male legeretur, ὁμοκαπιχομύνας. Καπιχομύνας autem notare defunctos, notum est..

ἄλλων

ἄλλων ζώων, καὶ ἐγκράτεια, καὶ σωφροσύνη, καὶ ἀγχινοία, καὶ θειότης, καὶ πᾶ ἀλλὰ ἀγαθὰ, ὡς ἐνι ὀνόματι περιλαβεῖν, ταῦτα πάντα τοῖς φιλομαθεῖσιν ἀξίερατα ἔστι φιλοπαύσασθαι δι' αὐτὸν ἐφάνη. εἰκότως δὴ ἐν Διὰ πάντα ταῦτα, ὃ δὴ νυνὶ εἰλεγον, ἕτως ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον τὸν Πυθαγόραν.

Κ Ε Φ. Ζ.

33 Δ Εἰ πόινω μὲν τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν, πῶς ἐπεδήμησε, καὶ τίσι πρώτοις, τίνας τε λόγους ἐπιήσαστο, καὶ πάλιν πόινω, καὶ πῶς τίνας. ἔτω γὰρ ἀνθρώποις εὐληθῆα ἡμῖν παρὰ τῆς Διατριβῆς αὐτῶν τίνα ἦν, καὶ ὁποῖα ἐν ταῖς πόσι βίβη. λέγεσθαι τοίνυν, ὡς Ἰππιδημήσεως Ἰταλίας, καὶ Σικελίας, αἷς κατέλαβεν πόλεις δεδωλωμένας ὑπὸ ἀλλήλων, πᾶς μὲν πολλῶν ἐτῶν, πᾶς δὲ νεωστὶ, ταύτας φρονήματι ἐλάτρευσεν ὑποπλήσας, Διὰ τῶν ἐφ' ἑκάστης ἀκμῶν αὐτῶν ἀνέβρύσαστο, καὶ ἐλάτρευσεν ἐπιήσας Κρότωνας, καὶ Σύβαριν, καὶ Καπάνιον, καὶ Ρήγιον, καὶ Ἰμέραν, καὶ Ἀκράγαντα, καὶ Ταυρομύδας, καὶ ἄλλας πόλεις, αἷς καὶ νόμους ἔθετο Διὰ

continentia, temperantia, mentis solertia, divinitas, & alia, ut uno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studioseque expetenda. Propterea, ut paulo ante dictum, jure merito homines Pythagoram supra modum suspexerunt.

C A P. VII.

Porro restat ut perfequamur, quo pacto inter peregrinos, & cum quibus primum versatus sit, tum quas, & quibus de rebus, & ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines vivendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam & Siciliam adventu, quas urbes à se invicem, vel jam olim, vel nuper in servitutem redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, & in pristinum statum per suos auditores illarum cives asseruit: adeoque liberas fecit Crotonem, Sybarim, Catanem, Rhegium, Himæram, Agrigentum, Tauromentas, & alias quasdam, qui-

* Ἰππιδημήσεως Ἰταλίας καὶ Σικ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, ὁμοῦ δὲ πάντων ἀμειβόμενα, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 22. 22. unde et Jamblichus sumpsit.

Ταυρομυτιές] Sic MS. At prior E-

dix. corrupte, Ταυρομυτιές pro quo Arce-rius infeliciter Τερβητίας rescribendum censebat. Apud Porphyrium est, Ταυρομυτιές. Alii vero Scriptores urbem hanc vulgo Ταυρομυτιές appellant.

bus per Charondam Catanæum & Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio & ipsæ bene se habuerunt, & aliis vicinis exemplum quod imitarentur diutissime præbuerunt. Sustulit autem funditus seditionem & discordiam, & omne partium studium, non tantum inter suos discipulos, eorumque posteros, usque ad multas, ut ajunt, ætates; verum etiam ab omnibus Italiæ Siciliæque urbibus domi forisque turbatis. Sæpe enim illi & omni in loco, ad quosvis sive multos, sive paucos, in ore erat apophthegma, Dei responsum dantis oraculo simile, & placitorum suorum velut epitome & summa quædam; idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis, & igne ferroque, ac variis modis refecandum, à corpore morbum, ab anima incitiam, à ventre sumptus nimis magnos, ab urbe seditionem, à domo diffidia, & simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus, cuius suorum placitorum refricabat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitæ character, quo in dictis factisque utebatur. Si vero etiam singillatim ea quæ fecit dixitque enarranda sunt, tum in-

* Περὶ οὐρανοῦ J Sic recte Codex MS. At prior Edit. male, ὑπερβολικῶς.

* Ἀμετέριαν J Sic recte MS. itemque Porphyrius. At prior Edit. vitiose ἀμε-

χαράνδα ἔ καταναίς, καὶ Ζαλευ-
κῶν ἔ Λοκρῶν, δι' ὧν εὐνομιώταται ἔ
ἀξιολόγηται τοῖς ἑταίροις μέχρι
πολλῶν διαπείσεων. * Αἰεὶ λέγει ἡ ἀρ-
δίω σάισιν, καὶ διχοφρονίαν, καὶ
ἀπλῶς ἐπιφροσύνην, ἔ μόνον δὲ πο-
τὶ γνωρίμων, καὶ τὴν δόξαζόντων αὐ-
τῶν, μέχρι πολλῶν, ὡς ἐστρεῖται,
γυμνῶν· ἀλλὰ ἔ κατὰ νόμον δὲ ποτὶ ἔν
Ἰταλία ἔ Σικελία πόλεων πασῶν,
κατὰ τὴν ἑαυτῶν, καὶ πρὸς ἀλλήλας.
πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῶν πρὸς ἀπαντας
παιτεχῆν πολλὰς ἔ ὀλίγας δὲ πο-
φθεγμα, χρησμῶν θεῶν συμβολά-
πικρῶν ὁμοίων, ὅπτιοι μὲν πρὸς ὡσπερ εἶ,
καὶ ἀνακεφαλαίως πρὸς τῶν αὐτῶν
δοκούντων, τὸ τοιαῦτον δὲ ποτὶ φθεγμα·
φυλακῶν πρὸς πάση μηχανῇ, καὶ πε-
ρὶ κατὰ πύλιν ἔ σιδηρῶν, καὶ μη-
χαναῖς παρτοίαις, δὲ μὲν σώ-
ματι, νότον· δὲ ποτὶ ψυχῇς ἀμά-
θειας· καὶ οὐχ ὅτι, πολυτίλειαν·
πόλεως δὲ, σάισιν· οὐκ ἔ διχοφρο-
σύνην· ὁμῶς ἡ πάντων ἔ ἀμετέριαν·
δι' ὧν φιλοσοφία ἀνεμίμνησκεν
ἑκάστην τὴν ἀρετῶν δογματῶν. * Οὗ 35
μὲν ἂν κατὰ τὴν αὐτῶν τὴν ζωῆς
ἐν τῇ πρὸς λόγους καὶ ταῖς πράξεσι
πρὸς τὴν ἑν τῇ πρὸς τὴν ἑρῶν. εἰ ἡ
δὲ ἔ πρὸς κατὰ ἑκάστην δόξαζον μα-
νῶν, ὧν ἑκαστὴς ἔ εἶπε, ῥητῶν,

εἰς, quod Arctetius interpretandum pu-
tabat de eo, cum multis partium studio te-
neretur.

αἰς ὁ περιγίγνεται μὲν ἐς ἱππλίαν κτ'
 τὴν Ὀλυμπιάδα ἢ δ' αὐτίκ' αὖτε
 πᾶσι ἐξήκοντα, καθ' ἣν Εὐρυκίδας
 ὁ Χαλκιδεύς τράδιον ἐνίκησεν. εὐθὺς
 δὲ περιβλεπίης ἐ' ἐπίσταται ἐλθέ-
 ναι, καθάπερ ἐ' πρόπρου, ὅτι εἰς
 Δῆλον κατέπλυσεν. ἐκὰς π' γὰρ
 πρὸς μόνον ὁ τὸν βωμὸν ἢ τῷ Γενέ-
 τριος Ἀ' πολλὰντα προσδύαμνος,
 ὃς μόνον ἀναιμάκῃ ἐσιν, ἐτα-
 μεώθη ὡς πᾶσι ἐν τῇ νήσῳ.

К Е Ф. 9.

36 **Κ** Αἱ κατ' ἐκείνην τὴν καιρὸν πα-
 ρούμεθα ἐν Συβαρίδι εἰς
 Κρότωνας, ὡς πρὸς τὴν αἰγιαλὸν
 διέκταλας ἐπέστη, ἔπ' τῆς σαρ-
 ρης καὶ βυθῆ ἐμφόρτε ἐρωμῆς,
 ἔσσην τι πληθὺν ὀππασσώντων ἐ-
 πιν ἰχθύων ὁρίαις ἀερθμῶ. καὶ
 τῶν ἀνθρώπων ὑπομενάντων, ὅ, τι ἀν-
 κελόση πρᾶξιν, εἰ τῆς ἔτιως
 ὑποβαίη, ζῶντας ἀφείναι πάλιν
 καλῶσαι οὐτ' ἰχθύς, πρὸπρὸν γε
 ἀερθῶς διὰερθμήσαντας. καὶ τὸ

¹ Παριζάντο μὲν ἐς Ἰταλ.] Vide Rich. Bentlejum in præclara Dissert. de Phalar. Epist. pag. 68.

Τὸν βαμνὸν, τὸν Ἐ Γαίτηρ. Vide
Nostrum supra, Num. 25.

¹ Παρὰ τὴν ἀρχαίαν δοκ.] Historiam hanc totidem pene verbis narrat etiam Porphyrius, Num. 25. unde Jamblichus sua mutuatus est. Tangit etiam Plutarch, *Sympos.* VIII. 8. Βόλον ἰχθύος πρῶτος ποτὶ φασι τὴν Πυθαγόρην, οἷτα φθόνῳ καλίστουσιν τὸν σκευανόν. Item Apuleius in docta *Sancti Apuleii*, p. III. 394. *Pythagoram memoria*

dicandum erit, quod in Italiam venerit Olympiade sexagesima secunda, cum stadio vicisset Eryxidas Chalcidenfis. Et statim in oculis ferebatur, ingensque ad eum factus est hominum confluxus: ut & ante cum Delum appulit. Nam insulæ illius incolis admirationem sui injecit, cum ad solam aram Apollinis Genitoris, quæ unica incruenta erat, adorasset.

C A P. VIII.

EO tempore cum Sybaride Crotonem iret, circa littus piscatoribus supervenit, adhuc in profundo maris fagenam piscibus onustam attrahentibus, quantaque piscium multitudo, numero etiam definito, capta esset prædixit. Illis pollicentibus, se quicquid imperaturus esset, facturos, si eventus prædictis respondisset, mandavit ut omnes ad unum pisces vivos dimitterent, postquam singulos dinumerassent: quodque

prodiderunt, cum animadvertisset proxime Me-
rapontum in littore Italiae a quibusdam piscatori-
bus everricutum trahi, fortunam jactis ejus o-
misse: & pretio dato jussisse illico pisces eos, qui
capti tenebantur, solvi retibus, & reddi profundo.

Ἔτι ἡ σαρκὶς κατὰ βυθ. ἰμφ.] Est
locus corruptus, qui apud Porphyrium
melius sic legitur, ἐν τῇ σαρκὶς ὡς βυθῷ
πολλοὶ φόροι πιστοποιεῖται. Pro ὡς βυθῷ ta-
men Jamblichus rectius habet, ἐν βυθῷ.

Ὅτι π. πλῆθ. ἱπποκ. ἰπ.] Cor-
rige ex Porphyrio, ὅτι π. πλῆθ. ἱπποκ.
πρὸς ἡμῖν, τῶν ἰχθύων οὐσίας ἢ ἀειμῶν.

inprimis admirandum, piscium ne unus quidem, multo inter numerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille præsens adstitit. Postea piscatoribus pretium solvit & Crotonem contendit. Illi vero quod acciderat hinc inde divulgaverunt, nomenque ejus, quod ex pueris audiverant, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incescit audientes videndi illum hospitem: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum ejus intuens quasi obstupescibat, & dein eum talem conjiciebat esse, qualis reipsa erat. Paucis interjectis diebus gymnasium intravit, & circumfusæ statim juvenum coronæ orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, dictitans: In mundo æque ac rebus humanis, ut & in urbibus, ipsaque natura, honore præferri id, quod tempore præcedit, ei quod sequitur: ortum occasui; auroram vespere; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines advenis: eodem modo inter advenas, duces coloniarum, urbiumque conditores; & universe Deos Dæmonibus; Dæmones Semi-

θωµασιώπρον, εἰδὲς, ἐν ποσὶ τῆς ἀελθµήσεως τὸ χρόνον, τῶν ἰχθύων ἐκ τῶν ὕδατος µανάντων, ἀπὸ πνέουσι, ἡ ἐξ ὧν τῆς γαίης. δὲς δὲ ἐν τῷ τῶν ἰχθύων πηλὸν τῆς ἀλιεύσιν, ἀπὸ τῆς Κρότωνα. αἱ δὲ τὸ πεπεραγµένον διήγγειλαν, καὶ τὸ νοµα µαζέντες τῶν παιδῶν, εἰς ἀπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ δὲ ἀκασωτες ἐπηθύµουν ἰδεῖν τὸ ξένον. ὅπερ ἐν ἐπίµῳ κατίση. ἡ τῷ περὶ ὅψιν ἦν, οἷον ἐξεπλάγη τῆς ἀνιδῶν. καὶ ὑπερόψιν αἶναι τὸ πεισόν, οἷον αἰς ἀληθῶς ἦν. * Καὶ μετ' ὀλίγας 37 ἡμέρας εἰσήλθεν εἰς τὸ γυµνάσιον. περὶ χυθῆντων δὲ τῶν νεανίσκων, παρὰ δέδοται λόγους πρὸς ἀλλήλους ἵνα πρὸς αὐτοὺς, ἐξ ὧν αἱς τὸ πᾶν δὴν παρὰ ἀλλῶ τῷ περὶ τὰς περιστάσεις, ἀποφαίνων, ἐν τῷ κόσµῳ, καὶ τῷ βίῳ, καὶ τῇ πόλει, καὶ τῇ φύσει, ἡ µᾶλλον πρὸς τὸν πρὸς τὸν χρόνον ἐπὶ χρόνον, οἷον τὸ ἀναπλῶν τὸ δύσεως. τῷ ἔω τὸ ἑσπέρας. τῷ δὲ χλὺ τῆς πλῶτης. τῷ γῆρας τὸ φθορᾶς. τῷ ἀπλησίῳ δὲ καὶ τῷ ἀντοχθονας τῶν ἐπὶ πλῶτων. ὁμοίως δὲ αὐτῶν τῶν ἐν τῷ ἀποικίας τῷ ἡγεµόνας, καὶ τῷ οἰκιστῆς τῶν πόλεων. καὶ κατὰ τὸν µὲν θεὸς τῶν δαιµόνων

* Ἐξ ὧν τῆς] Porphyrius rectius, ἐφ' ὧν τῆς.

ἡ τῷ περὶ ὅψιν ἦν, οἷον ἐξεπλάγη.] Lcgo, τῷ περὶ ὅψιν ἦν, ὅ ἐξ ἐπλάγη, δεσ.

Τὸ δὲ est ex MS. pro quo antea male legebatur ὧν.

* Μᾶλλον πρὸς τὸν πρὸς τὸν χρόνον.] Idem legas apud Laërt. lib. viii. Num. 22. 23.

ἐκείνους ἢ τῶν ἡμῶν. οὗτοι ἥρωες
 δὲ τῶν ἀνθρώπων. ἐκ τούτων δὲ
 οὗτοι αἰτίαι τῆς ἡρώσεως πῶς νειώ-
 ροις. * Ἐπαγωγῆς ἰδὲ ἕνεκα ταύ-
 τε ἔλεγε, πρὸς τὸ πρὸς πλέον^β
 ἐπιβάλλει τὰς γενεάς αὐτῶν. οἷς ἔφη
 τηλικαύτῃ ὀφείλειν αὐτὰς χάριν,
 ἡλικίᾳ ἂν ὁ πελάτης δαποδοίῃ
 τῷ διωγμένῳ πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ
 φῶς ἀγαθῶν. ἔπειτα δίκαιον μὲν
 εἶναι οὗτον πρῶτος, καὶ οὗτον τὸ μέ-
 γιστον εὐεργετήκατος ὑπὲρ πάντας
 ὄντων, καὶ μηδέποτε λυπῶν. μό-
 νους ἢ οὗτον γενεάς προτέρους τῆς ἡρώ-
 σεως ἢ εὐεργεσίαις, καὶ πάντων
 κατερθάντων ὑπὸ τῶν ἐργῶν
 αἰτίαι εἶναι οὗτον προγόνους, ἐν οἷς
 ἄδενός ἐλατῶν αὐτὰς εὐεργετῶν
 ἀποδεικνύωτες, εἰς ἃς ἔχουσιν τε
 εἶναι ἐξαμαρτάνειν. καὶ γὰρ οὗτον
 θεὸς ἐκός ἐστι συγγνώμῃ ἂν ἔχειν
 πῶς μηδενὸς ἦτον πμῶσι οὗτον πε-
 τέραι. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ' αὐτῶν
 39 μεμαθηκαμεν πμῶν. * Ὅθεν καὶ τὸ
 Ὁμηρον τῇ αὐτῇ προσήγορά τ' βα-
 σιλέα τῶν θεῶν αὐξεν, ὀνομάζον-
 τε πατέρα τῶν θεῶν ἐ τῶν θνητῶν.
 πολλὰς δὲ ἐ τῶν ἄλλων μυθολογῶν
 ὡς ἀδεδωκέναι οὗτον βασιλεύον-
 τας τῶν θεῶν τ' μερζομένην φι-
 λοσοφίαν ὡς τῶν τέκνων πρὸς τ'

deis; Semideos hominibus; &
 ex his antecellere, qui junioribus
 authores vitæ extiterint. Hæc
 autem dixit, ut inductione qua-
 dam juvenibus persuaderet, ut
 parentes suos plurimi facerent.
 Tantam enim illis aiebat gratiam
 deberi, quantam mortuus debe-
 ret illi, qui ipsum ab orco in lu-
 cem faceret reducem. Deinde
 justum esse, ut eos qui primi
 maximis nos affecerunt beneficiis,
 ante omnes alios diligamus, nec
 unquam illis tristitiam conflemus;
 solos autem parentes bene meri-
 tis nativitatem antevertere, quæ-
 que à posteris bene geruntur, ea
 ad majores tanquam ad autores
 referenda esse omnia; nihilo se-
 cius in iis beneficentiæ suæ docu-
 mentum exhibentes, in quos de-
 linquere non possunt. Nam &
 Deos verisimile esse, iis veniam
 dare, qui non minori honore pa-
 rentes prosequuntur; cum ipsum
 divini Numinis cultum etiam à
 parentibus acceperimus. Unde &
 Homerum eodem nomine Re-
 gem deorum insignivisse, *Deorum*
hominumque Patrem eum salutan-
 do. Insuper alios multos My-
 thologos tradidisse, Deorum
 principes amorem illum natura-
 lem, quem liberi inter parentes

⁷ Ἐπαγωγῆς ἢ ἱεν. } Desider. Heraldus Animadv. in Jambli. cap. iiii. versio-
 nem Arcetii recte hic reprehendit, simul-
 que docet, ἐπαγωγή Græcis esse id,

quod Dialectici Latini *Inductionem* vocent.
 Res est vel tironibus notissima.

⁸ Πάντων κατεργάτης } Scribe, πᾶν-
 ταν ἢ κατεργάτην.

conjugii vinculo colligatos partiantur, sibi in solidum vindicare annixos esse, eaque de causa patris simul & matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, adversæ inter se naturæ, progeniuit; eo tantum fine, ut amicitia longius etiam discrepantis fierent participes. Cumque ab omnibus, qui aderant, obtinuisset, ut concederent, immortalium judicia esse quam solidissima; Crotoniatis se demonstraturum dixit exemplo Herculis, conditoris Coloniae Crotonem deductæ, quod sponte parentibus debeant esse dicto audientes: utpote cum traditione acceperint, illum ipsum Deum alteri natu majori obsecundantem, tot labores exantlassæ; suoque Patri, rebus ex sententiæ gestis, victoriæ nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter se moribus agerent, quibus assequi possint, ut amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici evaderent; & per modestiam erga seniores, benevolum in parentes animum, atque ex humanitate aliis præstita, fraternam conjunctionem conciperent. Deinceps disseruit de temperantia; dicens, quod juvenilis ætas

ὑπάρχουσαν συζύγαι τὴν γένειαν.
καθ' ἑαυτὰς ποιησάτω πεφίλοπ-
μημένους. καὶ διὰ τούτων τὴν αἰτίαν
ἅμα τὴν τὸν πατέρα ἔστιν τῆς μητρός
ὑπόθεσιν λαβόντες, πῶν μὲν τὴν
Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ τὴν Ἥραν ἡγή-
σασθαι, ἐναντίας φύσιν ἔχοντας τῇ ἰδίᾳ,
ἐνεκα τῆς καὶ τὴν πλεονὲς ἀφροσύνης
Φιλίας μετατρέψιν. * Ἀπάντων δὲ 40
τῶν ὄντων τὴν τῶν ἀθανάτων κρείσιν
ἰσχυροτάτῃ εἶναι συγχωρησάντων.
ἀποδείξιν τοῖς Κροτωνιάταις, διὰ
τὸ τὴν Ἡρακλείᾳ τοῖς κατωκισμέ-
νοισι οἰκῆον ὑπάρχειν, διότι δὲ τὴν
προσηγήμενον ἐκείνως τοῖς γυνέσιν
ὑπακούειν, παρεληφόντας αὐτὸν
πῶν θεῶν, ἐπὶ τὴν προσηγορίαν πενή-
μενον, διὰ τὴν λήσασθαι ὅτι πῶν, καὶ
τῶν πατέρων θῆναι τὴν κατεργασμένων
θῆναι, πῶν ἀγῶνα τὸν Ὀλύμπιον.
ἀπεφαίνετο ὅτι ἐκείνως πρὸς ἀλλήλους
ὁμιλίᾳς ἕως ἀνθρώπων ὁμι-
τυγχάνειν, ὡς μέλλουσιν πῶν μὲν
φίλοις μηδέποτε ἐχθροὶ καταστῆναι.
τοῖς ὅτι ἐχθροῖς, ὡς τῶν φίλοις
γίνεσθαι. καὶ μελετᾶν ἐν μὲν τῇ
πρὸς ὅτι προσηγορίας εὐεσμίᾳ
τὴν πρὸς ὅτι πατέρων εὐνοίας ἐν
δὲ τῇ πρὸς ἀλλήλους φιλανθρωπία,
τὴν πρὸς ὅτι ἀδελφῆς κοινωνίας.
* Εὐφροσύνης ὅτι ἔλεγε περὶ σωφροσύ- 41
νης, φάσκων, τὴν τὴν νεανίσκων

[ὄντων] Legendum esse πρὸς τὴν, vir doctus ad marginem codicis Spanhe-

miani notaverat: uti & ἀπείδειν, pro ἀποδείξειν.

ἡλικίαν πῦρσιν τ' φύσεως λαμβά-
 νειν, καὶ ὃν καιρὸν ἀμαζύσις
 ἔχουσιν αἰς ¹⁰ Ὀπιδυμίας. εἴτα προ-
 ἔρεπε ¹¹ γεωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνος
 τ' ἀρετῶν πάντης καὶ παιδὶ ἐπαρ-
 θένω καὶ γυναικὶ ἐτῇ τ' πρεσβυτέ-
 ρων πᾶσι ἀντιποιεῖσθαι προσήκει· καὶ
 μάλιστα ¹² σὺν νεωτέροις. ἐπὶ δὲ
 μόνῳ αὐτῷ δασυφαίνων περὶ ἡλι-
 φάναι ἐπὶ τῷ σωματι. ἀρετὰς,
 καὶ πᾶσι τῇ ψυχῇ, διατηρεῖσθαι τ'
 ὑγίαν, καὶ τῶν βελτίων Ὀπι-
 42 ¹³ δημαίων Ὀπιδυμίας. * φανερόν
 ἐστὶν αἶναι ἐστὶν τ' ἀντικειμένης ἀντι-
 θέσεως. τῶν γὰρ βαρβάρων ἐστὶν
 Ἑλλήνων περὶ τὴν Τροίαν ἀντιπαρ-
 ἑστηκότων, ἑκατέρωθεν δὲ ἐνὸς ἀκροῦσθαι
 αἰς δεινοτάταις περὶ πλοῦσι συμφο-
 ραῖς, σὺν μὲν ἐστὶν τῷ πολέμῳ, σὺν
 δὲ καὶ τῷ ἀνάταλῳ. καὶ μόνος τ'
 ἀδελφίας τ' θεῶν δεκατῇ ἐστὶν ἡλιατῇ
 πύλας τ' πύλας, χρησιμωδέστα-
 τήν τι τῇ Τροίᾳ ἀλλοσιν, καὶ ¹⁴ τῶν
 τῶν παρθένων δασυφάνων πᾶσι τῶν
 Λοκρῶν αἰς τὸ τῷ Ἀθηνᾶς τῷ Ἰλιά-
 δος ἱερῷ. παρακάλει δὲ σὺν νε-
 νίσκοις ἐστὶν τῷ παιδείᾳ, ¹⁵ ἐν-
 θυμωδῶν καλῶν, αἰς αἴτιον ἀν-

naturæ suæ eo tempore experi-
 mentum sumat, quo cupiditati-
 bus adhuc integris pollet viget-
 que: deinde hortabatur, ut ani-
 mum adverterent, contemplan-
 tes, quod sola inter virtutes tem-
 perantia & puero, & virgini, &
 fœminæ, & seniorum ordini con-
 gruat; imprimis vero junioribus
 expetenda sit: unamque illam
 tam animæ, quam corporis bo-
 na complecti assererat; dum sa-
 nitatem conservat, rerumque opti-
 marum studium alit fovetque: &
 hoc ipsum clarius ex opposito e-
 lucefcere. Cum enim Barbari &
 Græci circa Trojam adversis acie-
 bus concurrerent, utraque pars
 ex unius hominis incontinentia in
 gravissimas incidit calamitates,
 partim in ipso bello, partim post
 reditum in patriam. Illi quippe
 injuriæ Deum statuisse poenam,
 integro decennio, & per mille
 annos duraturam; cum Trojam
 excisum iri, & virgines à Lo-
 crensis in Minervæ cognomen-
 to Iliadis templum quotannis mit-
 ti oportere, oraculo moneret.
 Hortabatur etiam juvenes, ut a-
 nimos ad eruditionis culturam ap-

¹⁰ Ὀπιδυμίας] Prior Edit. male, Ὀ-
 πιδυμίας, pro quo Ὀπιδυμίας auctoritate Co-
 dicis MS. restitui. Et sic legendum hic
 est, jampridem etiam monuit Desid.
 Herald. Animadv. in Jambl. cap. iv.

¹¹ Ὀπιδυμίας] Oratio de sensus re-
 ctius procederet, si Ὀπιδυμίας deleatur. Est
 enim supervacaneum, nec ad locum hunc

quicquam facit.

¹² Τὸς νεωτέροις] Imo, τοῖς νεωτέροις:
 ut respondeat dativis præcedentibus.

¹³ Τὸν τῷ παρθένῳ ἀπορ.] Tangitur
 hic historia celebris & notatu digna; de
 qua plura diximus ad Suidam. v. Πηνελ.

¹⁴ Ἐνθυμωδῶν] Antea male, ἐνθυ-
 μωδῶν.

pellerent; absurdum esse docens, mentem studio præ omnibus dignissimam censere, eamque de cæteris rebus in consilium adhibere, & ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris infumere: cum tamen diligentia, quæ in curando corpore adhibetur, malis amicis similis existat, & cito senescat; eruditio vero instar boni honestique viri, ad mortem usque perduret, & quibusdam post fata etiam immortalem gloriam afferat. Aliaque id genus ex historia placitisque Philosophiæ adstruxit, ostenditque eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum præstantiam, quæ quaque ætate primas tenuerint. Horum enim inventa aliis materiam eruditionis dedisse. Adeo vero istud natura honestum appetendumque esse, ut cum cætera laudabilia partim ita comparata sint, ut in alterum transfundi nequeant; uti robur, pulchritudo, fanitas, fortitudo: partim, si ea è manibus emiseris, non amplius habeas; ut divitiæ, magistratus, & alia multa, quæ præterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, ut qui eam alteri impertitus est, adhuc ejus compos maneat. Similiter, quædam bona non esse in potestate nostra peculioque; doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus:

" Τὴν ταύτην] Lege, τὴν ταύτην: scilicet, διαποίαν.

εἴη, πάντων μὲν ἀναδαιόπαιτον κέρ-
νειν τῷ ἀλένοισιν, καὶ ταύτῃ βελού-
δων περὶ τῶν ἄλλων· εἰς δὲ τὴν αἰσθη-
σιν ἵστην ταύτῃ μὴδενα χρεόνον,
μηδὲ πόνον ἀνηλωκέναι. καὶ ταύτῃ,
τῆς μὲν τῶν σωμάτων ὀπτιμελείας
τοῖς Φαύλοις τῶν Φίλων ὁμοιωμένης.
καὶ ταχέως ἀπολειπόμενης: τῆς δὲ παι-
δείας, καθάπερ οἱ καλοὶ ἐς ἀγαθὸν
τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου ὡρε-
μένης. ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν πλῆ-
τὴν ἀθανάτων δόξαν ἀειποιήσης.
* Καὶ πιαυθ' ἔπειτα τὰ μὲν ἐξ ἰσ-
ραὴλ, τὰ δὲ καὶ ἀπὸ δογματῶν
κατασκευάσας, τὴν παιδείαν ὀπ-
τεκνύων κρινέτω ἄσπερον εὐφυῆς τῷ 43
ἐν ἐκάστῳ τῷ γένει πεπρωτοκρίτων.
τὰ γὰρ ἐκείνων εὐρήματα, ταύτῃ
τοῖς ἄλλοις γεγονέναι παιδείαν. ἔτι
δὲ ἐπὶ τῇ φύσει ἀναδαιόον τῶν, ὡς
τῶν μὲν ἄλλων τῶν ἐπινοημάτων τὰ
μὲν ἔχουσιν οἷον πᾶσι παρ' ἐπὶ με-
ταλαβεῖν, οἷον τὸ ῥώμιον, τὸ κάλ-
λον, τὴν ὑγίαν, τὴν ἀνδρείαν·
τὰ δὲ τὸ προέμμενον ὅσα ἔχουσιν αὐτὸν,
οἷον τὸ πλεον, τὰς δόχους, καὶ
ἔπειτα πολλὰ τῶν ὡρελεπινομένων.
τὴν δὲ διωσπὶν εἶναι ἑκὸς παρ' ἐπὶ με-
ταλαβεῖν, καὶ τὸ δόντα μὴδενα
ἡπὶ αὐτὸν ἔχουσιν. * Παρεπλησίως
δὲ τὰ μὲν ὅσα ὀπτι τοῖς ἀνθρώποις
εἶναι κληρονομία· παιδευθῆναι δὲ ἐν-
δεχόμενα κατὰ τὴν ἰδίαν προαιρέσιν. 44

εἶθ' ὅτως προσιόντας Φανῆναι πρὸς
 τὰς τ' πατρὶδος πρᾶξις ὅκ' ἐξ
 ἀναιδείας, ἀλλ' ἐκ παιδείας.
 σχεδὸν γὰρ τ' ἀγωγαῖς διαφέρειν
 ὅτ' μὲν ἀνθρώπους τ' θηρίων, ὅτ'
 δὲ Ἑλλήνας τῶν Βαρβάρων, ὅτ'
 δὲ ἐλεύθερος τῶν οἰκετῶν, τὰς δὲ
 φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅλως ὃ
 περικαυτίῳ ἔχοντας ὑπερχλῶ,
 ὥς τ' τὰς μὲν ἡμίονοι τρέχοντας τῶν
 ἄλλων, ¹⁶ ὅκ' μιᾷ πότῳ τ' ἐκεί-
 νων ἐπὶ αὐτῇ τ' Ὀλυμπίαν εὐρεθῆ-
 ναι. τὰς ὃ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ
 ἀπάσης τ' οἰκονομίας ἐπὶ ἀσφαλ-
 τηδυνῶν. ἐν ὃ πῶς ἐξῆς χρένοισι,
 ἐν οἷς ἦν αὐτοῖς, ἕνα φιλοσοφίᾳ
 προέχεν τῶν πάντων. καὶ γὰρ τὰ το
 πρὸ ὄνομα ἀντὶ τ' Σοφῶν εἰατὸν ἐπω-
 νόμασι.

Κ Ε Φ. θ'.

45 ΤΑῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς
 νέοις διελέχθη. ἀπαγγαλθέν-
 των δ' ἐν ὑπὸ τῶν νεανίσκων πρὸς
 τὰς πατέρας τῶν εἰρημόνων, ἐκά-
 λεσαν οἱ Χίλιοι τ' Πυθαγόραν εἰς τὸ
 σινδρόνον, καὶ ἐπαινέσαντες ὅτι
 τοῖς πρὸς τὰς ὑμῶν ῥηθεῖσιν, ἐκέ-
 λεσαν, εἰ τι συμφέρον ἔχῃ λέγειν
 τοῖς Κροτωνιάταις, ἀποφθίνασθαι

¹⁶ Ἐκ μιᾷ πότῳ τ' ἐκ.] Est locus
 corruptus: quem Heralduſ Animadv. in
 Jamblich. cap. iv. sic legendum esse cen-
 ſet, ὅκ' μιᾷ πόλεις τ' ἐκείων. Hanc le-
 ſionem, quia ſenſui optime convenit,
 Obrechtus etiam in verſione ſua expreſ-
 ſit. Pulchre huc facit locus Strabonis

& qui ita inſtructus ad res patriæ
 adminiſtrandas accedit, illum
 non id facere ex impudentiæ, ſed
 ex eruditionis ſuæ conſcientiâ.
 Nam inſtitutione effici, ut homi-
 nes beſtiis, Barbari Græcis, li-
 beri ſervis, & Philoſophi ple-
 bejis præſtent. Omnino vero in
 tantum excellere bene inſtitutos,
 ut curſu velocioreſ aliis, elapſo
 tempore ex una illorum patria
 ſeptem Olympiæ inventi ſint; ex
 toto vero orbe in vnum collecti
 numerum, etiam ſeptem modo
 fuerint ſapientia celebres: poſt-
 ea ſuo tempore unicus philoſo-
 phia excelluerit: hoc enim ſibi
 cognomen indidit, ut loco Sa-
 pientis, diceretur Philoſophus.

C A P. IX.

HÆC ad juvenes in Gymnaſio
 diſſeruit Pythagoras: quæ
 cum ab iis ad parentes delata eſ-
 ſent, mille viri in curiam evoca-
 tum laudarunt propter ea, quæ
 juventuti ſuggeſſerat; ſimulque ſi
 quid ipſis Crotoniatis utile habe-
 ret, apud Reip. gubernatores ex-

lib. vi. quem adduxit etiam Heralduſ:
 Δοκεῖ δ' ἡ πόλις (de Crotone loquitur)
 τὰ τι πολέμια ἀσκήσῃ, καὶ τὰ πρὸς τῶν
 ἀλλοτρῶν. Ἐν μιᾷ γὰρ Ὀλυμπίᾳ οἱ τ' ἄλ-
 λων πρὸς τὴν πόλιν τῶν πελιδνῶν ἐπὶ τοῖς ἀνδρῶν ὑ-
 πακτοῖς ὑπερῆκεν Κροτωνιάταις.

E

promere jufferunt. Tum ille primum author illis fuit, ut Musis fanum extruerent, quo præsens concordia salva & incolumis inter eos maneret. Illas enim deas uno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, & mutuis inter se honoribus gaudere; atque omnino unum Musarum chorum existere: Præterea continere in seipsis concentum, harmoniam, numerum, & omnia quæ ad concordiam faciunt. Reapse vero jam ostenderent, vim suam non tantum circa pulcherrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis, ait, existimandum esse, quod à multitudine civium patriam acceperint tanquam commune depositum: Quapropter ita illam gubernent, ut depositi fidem ad posteros quasi hæreditariam transmittere possint: idque certo eventurum esse, si se omnibus exæquent civibus, & nulla re magis quam justitia præ cæteris emineant. Unde & homines, gnaros nullum non locum indigere justitia, in

πρὸς οὗτ' τῆς πολιτείας προκαθη-
μύνας. ὃ ᾧ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συνε-
βέβηκεν ἰδρύσασθαι Μουσῶν ἱερὸν,
ἵνα τηρῶσι τὴν ὑπαρχουσαν ἐμό-
νοιαν. πάντας γὰρ τὰς θεὰς καὶ τὴν
προσηγορίαν τὴν αὐτὴν ἀπάσας ἔχειν,
καὶ μετ' ἀλλήλων ὥρκαδίδουσι, καὶ
ᾧ κοιναῖς τιμαῖς μάλιστα χαίρειν,
καὶ τὸ σῶμα, ἕνα ἔστι τὸ αὐτὸν αἰεὶ
χορὸν εἶναι τῶν Μουσῶν. ἐπὶ δὲ συμ-
φωνίαν, ἀρμονίαν, ῥυθμὸν, καὶ
ἀπαντὰ περὶ ἐπιληφέναι, τὰ ὥρκα-
σκέδάζοντα τὸ ὁμόνοιον. ὁπιδέ-
κνυσι δὲ αὐτῶν τὸ διώμας καὶ περὶ
τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνή-
κειν· ἀλλὰ ἔστι περὶ τὴν συμφωνίαν ἔ-
ἀρμονίαν τῶν ὄντων. * Ἐπειτα ὡς 46
λαμβάνειν αὐτὰς· ἔφη δὲ, κοι-
νὴν ὥρκακατεθήκειν ἔχειν τὴν πε-
τεῖδα ὥρκα δὲ πλῆθος τῶν πολι-
τῶν. δεῖν ἂν πᾶσι διοικεῖν ἔστω,
ὡς μέλλουσιν τὴν πόλιν ὥρκαδίσμεν
πῶς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν. ἐσθλα δὲ τὰ το-
βεβαίως, εἰὰν ἅπαντες ἴσοι πῶς πο-
λίταις ᾖσι, καὶ μηδενὶ μάλλον, ἢ
τῷ δικαίῳ προσέχουσι. τὰς γὰρ ἀν-
θρώπους εἰδότες, ὅτι τὸν αἰῶνα
προσδεῖται δικαιοσύνης, μυστο-

¹ Ἰερόν] Vocem hanc ex MS. revoca-
vi, quæ in priorē Edit. deest.

² Ἐπιδέκνυσι] Antea male, ἐπιδέ-
κνυσθε.

³ Ἐφη δὲ] In priorē Edit. inepte,
ἔφη δὲ: quod Arcerius bona fide delectari
veiterat. Sed hujus erroris Lectorem

jampridem etiam admonuit Desid. Herald.
in Jambl. cap. v.

⁴ Περίχουσι· τὰς γὰρ ἀνθρώπους ἴδι.] Sic
locum hunc auctoritate Codicis MS.
emendavi & distinxī. Antea enim male
legebatur, περὶχουσι τὰς ἀνθρώπους, εἰδ-
ότες, δε.

ποιῶν, τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχον
 ὡς τῷ Διὶ τὸ Θέμιον, καὶ ὡς τῷ
 Πλάτωνα τὸ Δίκλον, καὶ ἡ τὰς
 πόλεις τὸ νόμον· ἵν' ὁ μὴ δίκαιος,
 ἐφ' ᾧ⁶ πῦκαλαι, ποιῶν, ἅμα
 φαίνεται πάντῃ τὸν κόσμον ἀδικῶν.
 47 * Προσέκειν ἢ πῶς συνεδρείοις, μη-
 δὲν καταχρησάμενοι τῶν θεῶν εἰς
 ὄρκον, ἀλλὰ τοιαύτας προχρηρίζεσθαι
 λόγους, ὥς ἔχωρὶς ὀρκῶν εἶναι
 πῶς. καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν ἕως
 οἰκονομεῖν,⁸ ὥς τὴν ἀναφορὰν
 εἶναι τὴν προαιρέσεως εἰς ἐκείνῃ
 ἐνεργεῖν. πρὸς τι τὰς ἐξ αὐτῶν
 ὑπομνήμας Διακρίσσει γησιώως, ὥς
 καὶ τῶν ἄλλων ζώων μόνος πάντης τὴν
 ἐννοίαν ἀσθησιν εἰληφύτας. καὶ
 πρὸς τὴν γυναικα τὴν βίαν μετέ-
 χουσιν⁹ ὁμιλῶντας, ὥς τῶν μὲν
 πρὸς τὰς ἄλλας σωθηκῶν τημε-
 των ἐν γραμματικαῖς ἐσθλαῖς τῶν ἢ πρὸς τὰς γυναικάς ἐν πῶς

fabulis finxisse, Jovi Themidem, Plutoni Ditem assidere, & in Urbibus Legem regnare; ut qui non bona fide munus, quod ob-eundum habet, accuraverit, into-tum pariter mundum injurius vi-deatur. Insuper Senatum eorum decere, ut in jurejurando nullius Dei nomine abutantur; sed ita se gerant, & loquantur, ut vel injurati fidem mereantur: rem au-tem domesticam sic administrent, ut proventum ejus animi sui pro-posito tueri liceat. Illis vero, qui ex ipsis nati sint, sincerum amo-rem exhiberent; memores quod inter alia animalia soli intelligant, quid hic affectus sibi velit. Cum uxore vitæ socia ita agerent, ut reputent, alia quidem pacta ta-bulis columnisve; quod vero cum uxore initur fœdus, liberis sta-tim ἢ πρὸς τὰς γυναικάς ἐν πῶς

¹ Δίκλον] Quare Ditem vesterit erudi-tus interpres, ignoro. Justitiam oportebat, vel Dikam.

⁶ Ἐφ' ᾧ τίς.] Rectius, ἐφ' ᾧ.

⁷ Φαίνεται] Corrupte antea, φαίνεται.

⁸ ὥς τὴν ἀναφορὰν εἶναι τὴν.] Est lo-cus paulo obscurior, quem interpretes non intellexerant. Arcerius reddidit, Domum cuique suam ita gubernandam esse, ut in eam inferre liceat propositi subsidium. Sed in Arcerio non miror, qui sexcenta alia æque infelicitate vertit. At nec doctissimi Obrechtii versionem hic probare pos-sum. Quid enim sibi volunt illa, ut pro-ventum ejus animi sui proposito tueri liceat? Tu verò, ut consilia sui rationem eo referre

liceat. Id est, ut consilia nostra in admi-nistranda re aliena, vel publica, ad normam quasi administrationis domesti-cæ referre nobis liceat: sive, ut exem-plo administrationis domesticæ, tanquam argumento, uti nobis liceat, ad pro-bandum aliis, nos non minori fide & pru-dentia res alienas curaturos esse, quam qua nostras curavimus. Nam, ut recte ait Isocrates Orat. ad Demonicum, p. m. 16. Ὁ πρῶτος διανοηθεὶς περὶ τῶν ἰδίων, εὐδένοντι καλῶς βελιούσται καὶ τῶν ἄλλο-πρίων. Qui rebus propriis male prospicit, nunquam bene consulit alienis. Confer etiam Nostrium infra, Num. 196.

⁹ Ὁμιλῶντας] Propter ἀσθησίαν ora-tionis malle, ὡς ὁμιλῶν.

biliri. Efficerent etiam ut prolis suæ amorem in se derivarent, non vi naturæ, cujus ipsi non sint authores, sed deliberato animo: illam enim esse spontaneæ benignitatis usuram. Et hoc imprimis curæ haberent, tum ut ipsi non alias quam uxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum uxores stirpem adulterent; sibi que ante oculos ponant, quod inter libationes, uxores à foco acceptas tanquam supplices, ipsis diis inspectantibus domum duxerint; adeoque exemplum præberent privatim domesticis, & publice civibus vitæ bene compositæ moderatæque. Providerent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, neve metu legum pænarumque delicta tegan; sed honestatis morumque bonorum reverentia ad colendam justitiam contendant. Jubebat insuper omnem à rebus gerendis ignaviam profligare: unice enim præstabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud injustius esse facinus assererat, quam liberos & parentes à se invicem divellere. Illud habendum esse op-

τίκνοις. καὶ περιῶσαι ὡς πῶς ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾷς, μὴ ἀλλὰ τὸ φύσιν, ἥς ὅσα αἰτίοι γεγονάσιν, ἀλλὰ ἀλλὰ τὸ προαίρεσιν. πῶς γὰρ εἶναι τὴν εὐεργεσίαν ἐκείαν. * Σπῆ- 48
δαζεν ἢ ἔτῳ, ὅπως αὐτοὶ πένοντας ἐκείνας¹⁰ εἰδήσωσιν. αἱ πῆ γυναικες μὴ νοθεύωσι τὸ γένος ὀλιγωρία ἐκακία τῶν σωικοκυμάτων. ἐπὶ δὲ τὴν γυναικα νομίζειν διπλὸν τὸ εἰσίας εἰληφόμενος καὶ πονδῶν, καθάπερ ἰκέτι ἐναντίον τῶν θεῶν¹¹ εἰσῆχθαι πρὸς αὐτὴν. καὶ τῇ τάξει ἔτῳ σωφροσύνη ὡς δειγμα γυναικός, πῶς πῆ τὸ οἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, καὶ πῶς καὶ τὸ πόλιν, καὶ πονοεῖν, τὰ μὴ δένα μὴδ' ὅπῃν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ φοβέμενοι τὸ ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικωῶτες λανθάνωσιν. ἀλλ' αἰγυνόμοροι τὸ τὰ πρὸς καλοκαγαθίαν, εἰς τὸ δικαιοσύνην ὁρμῶσι.
* Διεκελεύετο ἢ κατὰ τὰς πράξεις 49
δοποδοκιμάζειν τὸν ἀρετήν. εἶναι γὰρ ἔχ' ἐπὶ πῶς ἀρετὴν, ἢ τὸ ἐν ἐκάστῃ τῇ πράξει καιρὸν. ὡς γὰρ δὲ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, παίδας ἔτῳ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων ἀπαρῶν. νομίζειν δὲ,¹² κρατῆσον μὲν

¹⁰ Εἰδήσωσιν] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro συνιστάζειν: quo sensu & τὸ γινώσκειν apud Scriptores, præcipue sacros, interdum sumitur. Exemplum vide apud Henr. Steph. in *Theophrasto*, & Hesiod. Heraldum ad hunc locum.

¹¹ Εἰσῆχθαι πρὸς αὐτὴν] Sensus potius requirit, ut scribatur, εἰσαγαγεῖν εἰς οἰκίαν αὐτῶν, i. e. in domum /σαντῇ τοῦ αὐτοῦ.

¹² Κρατῆσον μὲν εἶναι τ.] Videtur sumptum ex loco illo Hesiodi ἐν *Erg.* v. 293.

εἶναι τὸν καὶ αὐτὸν διωάμενον
 προῖδεν τὸ συμφέρον· δόπρον δέ,
 τὸν ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις συμβέβηκε-
 των κατανοοῦντα τὸ λυσιστολῶν·
 χεῖρισεν δέ, τὸν ἀναμύοντα Διὶ
 τὰ κακῶς παθεῖν αἰσθάνειν τὴ βέλ-
 πειν. εἶπε δέ, καὶ τὰς φιλοτιμί-
 εσσιν βελομήδεις ὥς αὖ Διαμαρτά-
 ρειν μιμημένους τὰς ἐν τοῖς ὁρμοῖς
 στεφανημένους. καὶ γὰρ ἐκείνους ἔ-
 τας ἀνταγωνιστὰς κακῶς ποιεῖν, ἀλλ'
 αὐτὰς τῆς νίκης ὀπιθυμεῖν τυχεῖν.
 καὶ τοῖς πολιδιομήμοις ἀρμόττειν,
 καὶ τοῖς ἀντιλέγουσι δυσαρεσεῖν, ἀλλὰ
 τὰς ἀκούοντας ὠφελεῖν. παρεκάλε-
 δέ τῆς ἀθηναίων ἀνταρχόμενον εὐ-
 δοξίας ἕκαστον εἶναι ποιῶν, οἷον
 αὖ βέλοισι φαίνεσθαι τοῖς ἄλλοις.
 καὶ γὰρ ἔτις ὑπάρχεν τὸ συμβε-
 λλῶν ἐπὶ τὸν ὥς τὸ ἐπαινοῦν· ἐπειδὴ τὸ
 μὲν ἡ χρεία πρὸς μόνους ἐστὶ τὰς ἀν-
 θρώπους· τὰ δὲ πολὺ μᾶλλον πρὸς
 50 τὰς θεάς. * Εἰδ' ἔτις ὅτι πάντων
 εἶπεν, ὅτι τὸ πᾶν αὐτῶν ¹³ οἰκεί-
 εσσιν συμβέβηκεν ¹⁴ Ἡρακλῆα, ὅτι
 πρὸς βῆς Διὶ τὸ ἱππίας ἤλαυνεν,
 ὑπὸ ¹⁵ Λακινίᾳ μὲν ἀδικησέν τε,

οὐκ ἐν τῇ πατρίδι, καὶ αὐτὸς πάντα
 νοήσει.

Ἐδόξεν δὲ αὐτῷ κακῶν, καὶ ἐν εἰρήνῃ
 πύθεται.

Ὅς δὲ καὶ μήτ' αὐτὸς νοήσει, μήτ' ἄλλος ἀκούσῃ
 ἐν ἱερῷ βέλῃται, ὅς δὲ αὐτὸν ἀχρηστὸν
 αἶνε.

¹³ Οἰκεία] Ne dubites rescribere,
 φαίλαξ, i. e. conditam esse: ab οἰκίζω. Τὸ
 οἰκείαζ enim est ab οἰκίω, incolo, inha-

bitum, qui pro se quid condu-
 cat prævidere posset; secundum
 ab illo, qui ex aliis exemplum ca-
 peret, sibi quod ex usu foret;
 pessimum vero, qui expectet, do-
 nec suo malo didicerit, quid sit
 optimum. Dixit quoque, non
 aberraturos esse, qui honores am-
 biunt, si imitandos sibi propo-
 nerent eos, qui in stadio coronan-
 tur; nam illos non lædere adver-
 sarios, sed totos id agere, ut
 ipsi victoriam consequantur. Si-
 militer convenire iis, qui rem
 tractant publicam, ne contradi-
 centibus succenseant, sed ut obe-
 dientibus profint. Monebat et-
 iam, ut quilibet veræ gloriæ cu-
 pidus, talis revera esset, qualis
 aliis videri vellet: Laudem enim
 rem esse magis sacram, quam con-
 filium: siquidem hoc inter ho-
 mines tantum habet usum, illa
 vero maximam partem ad Deos
 refertur. His omnibus subjecit,
 quod urbs ipsorum tum temporis
 ab Hercule condita esset, cum
 boves per Italiam ageret, & à
 Lacinio injuria affectus, Croto-

bito: quod hic locum non habet. Sic
 paulo post κατωκίεσθαι rescripti pro κατω-
 κήσασθαι.

¹⁴ Ἡρακλῆα] Manifestum est, scri-
 bi debere, ὑπὸ Ἡρακλῆους, cum propter
 sensum, tum etiam propter genitivos
 sequentes, ἀδικησέν τε, & διαφθείρεν-
 τε.

¹⁵ Λακινίᾳ] Holstenius ad Stephanum,
 v. Λακινίον, legit, Λακίην: quem vide.

nem sibi noctu opem laturum, per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, cum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione æquum esse aiebat, ut ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe justeque dispensarent. Quibus auditis, & Musis templum erexerunt Crotoniatæ, & quas habere consueverant, pellices dimiserunt; atque ut seorsim in Pythii Apollinis æde ad pueros, in Junonis vero ad uxores verba faceret, Pythagoram rogant.

C A P. X.

ILle vero voluntati eorum obsecutus, pueris hæc, ut ajunt, præcepit: Ut neminem convitiis lacefferent, nec convitiantibus responderent: quin potius operam darent pædiæ, id est, literarum doctrinæ, quæ ab ætate puerorum nomen habet. Deinde monuit, à puero ad modestiam facto perfacile in omni vita, saluum illibaturnque studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id

“Ευεργασίας] Haud dubitem scribere, ἀντ’ ευεργασίας. Deinde pro οὐκ οἰκονομεῖν, quod statim sequitur, Desid. Heraldus οὐκ οἰκονομεῖν non absurde etiam legi posse, censerebat: sed cui cave assentiaris.

Κρότωνα δὲ βοηθῆν τῇ τῆς νυκτὸς ὥρῃ τῇ ἀγνοίᾳ, ὡς ὄντα τὴν πλεμίων, ἀφθέραντ’, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγελαμένους περὶ τὸ μνημα σπάννυμον ἐκείνῳ καποικίσταται πάλιν, ἃν περ αὐτὸς μεταξὺ τῆς ἀθανασίας. ὥστε τὸ χάριν τῆς δόξας¹⁶ εὐεργασίας προσήκειν αὐτὸς ἐφ’ ἡ δικαίως οἰκονομεῖν. οἱ δὲ ἀπέσταντες, τὸ τὴν Μουσίων ιδρύσαντες, καὶ πᾶς παιδικίας, ὡς ἔχειν ὅτι χάριν ἢ αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ ἀφελὲς θύειν χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν τῇ Πυθαίᾳ πρὸς τὰς παῖδας, ἐν δὲ τῇ Ἡρώς ἱερῷ πρὸς τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

K E P. I.

Tὸν δὲ προσέειπε λέγωντι ἡγή- 51
σασθαι πᾶς παισὶ παῖδι· ὥστε μὴτε ἀρχὴν λοιδορίας, μηδὲ ἀμύνεσθαι τὰς λοιδορημάτων. καὶ περὶ τὴν παιδείαν, τὴν ἐπ’ ἀννυμον τῆς ἐκείνων ἡλικίας, καλῶς σπουδάζειν. ἐπ’ ἣ ὑποτάσσῃ, τῇ μὲν ἐπεικῇ παιδὶ ῥάδιον πεφυκέναι πάντῃ τὴν βίον τηρεῖν τὴν καλοκαγαθίαν.¹ τῇ δὲ μὴ εὐπεφυκῇ π. κτ’.

¹ Τῇ δὲ μὴ εὐπεφυκῇ] Sic vel absque auctoritate Codicis MS. locum hunc emendavi. Ante enim male legebatur, ὅδε μὴ εὐπεφυκῇ.

τῶν τ' αἰσθητῶν χαλεπὸν καθεστάναι·
 μάλλον δὲ ἀδυνάτων ἐκ Φαύλης
 ἀφορμῆς ὅππῃ τὸ πλῆθος εὐδραμεῖν.
 πρὸς ᾧ ταῖς, θεοφιλεστάτας αὐ-
 τὰς ἑντάς δατοφύσαι, καὶ διὰ τῆς
 φήσας καὶ τὰς αὐχμῆς ὑπὸ τ' πῶ-
 λων δατοφύσαι, ὥστε τ' θεῶν
 ὅδωρ αἰσθητῶν, ὡς μάλιστα
 ἐκείνας ὑπακύναντο· ὃ δαμα-
 νῆς, καὶ μάλιστα διὰ τῆς ἀγαθῆς
 ἐξουσίας ὑπαρχούσης ἐν ταῖς ἐ-
 52 ροῖς διατρέχειν. * Διὰ τούτων δὲ
 τῶν αἰτίων ἐτὶς φιλανθρωπιά-
 τας τ' θεῶν, πὺν ἀπὸ πλῶ, καὶ τ'
 ἔρωτα, πάντας ζῶντα φεῖν καὶ
 ποιῖν τῶν τ' παιδῶν ἔχοντες ἡλι-
 κίαν. συγκεχωρημένη δὲ καὶ τ' σπ-
 φανιτῶν ἀγῶνων πρὸς πρῶτον
 διὰ παιδῶν. πρὸς μὲν Πυθικόν, κρη-
 τηγόντο· ὃ Πρώτον· ὑπὸ παι-
 δῶν. Ἰπὸ παιδῶν δὲ τ' ἐν Νεμέῳ,
 καὶ τ' ἐν Ἰσθμῷ, πλεονήσαντο·
 ἀρχαῖοις ἐν Μελιερταῖς. καὶ τ'
 τῶν εἰρημίων, ἐν τῷ κατωτέρῳ
 καὶ τ' πάλιν τ' Κροτωνιατῶν, ἐπαγ-
 γίλασθαι τ' ἀπὸ πλῶ τῷ ἡγεμόνι· ὃ
 οἰκιστῶν δώσιν ἡγεμόνι, ἐπὶ ἀγῶνι
 53 τῶν τ' ἰππικῶν δατοφύσαι. * Εἰς αὐ-
 τὰς λαβόντας τ' δειν, τῆς μὲν ἡγεμονίας αὐτῶν πρὸς τοὺς πρῶτον
 ἀπὸ πλῶ, τῆς δὲ ἡλικίας ἀπέναντος τῶν θεῶν, τ' ἀξίως εἶναι τ' ἐκείνων φι-

atatis aliter affecto; imo ne qui-
 dem fieri posse, ut qui à malo
 principio profectus sit, inoffenso
 pede ad finem usque decurrat.
 Adjecit, ipsos diis esse dilectissi-
 mos; ideoque siccitate invalescen-
 te, pueros à civitatibus ad plu-
 viam à Diis impetrandam mitti,
 tanquam quos maxime dii exau-
 dian: cum sacris operandi vix
 etiam hi facultatem consequantur,
 qui jugiter & absque intermissio-
 ne sanctimonix litant: ideoque
 & hominum amantissimos deos,
 Apollinem scilicet & Cupidinem,
 puerili specie pictos repræsentari.
 Propter pueros etiam ludos quos-
 dam, in quibus victores coro-
 nantur, edi, in confessio esse:
 Pythicos quidem propterea, quod
 Pythonem puer occidit; Nemeos
 vero & Isthmicos ob mortem Ar-
 chemori & Melicertæ. Præterea
 cum urbs Crotoniatarum in eo ef-
 fet ut conderetur, Apollinem du-
 ci colonix sobolem promississe,
 si novos in Italiam colonos dedu-
 ceret: unde inferentes, quod
 nativitatibus ipsorum Apollo, æta-
 tis autem omnes pariter dii cu-
 ram gesserint, par esse, ut se

* Ἐκείνας ὑπακύναντο·] Scribe abs-
 que cunctatione, ἐκείνων ὑπακύναντο·
 vel ὑπακύναντο·

* Μόλις] Desider. Herald. Animadv.
 in Jambl. cap. v. μοίσις legendum cen-

set. Sed nulla hic correctione opus est.

* Δειν] Vocula hæc est supervacanea;
 nec video, quid ad loci hujus sensum fa-
 ciat.

* Ἀξίως εἶναι τ' ἐκείνων φι-

dignos eorum amicitia præstent. Porro meditentur audire, ut possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi, imitentur eos, qui præcesserunt, nec unquam senioribus obloquantur: Ita in posterum jure merito ipsos quoque exacturos, ut ne à junioribus injuria afficiantur. His præceptis meruit, ut nemo illum suo nomine, sed *Divum* omnes appellarent.

CAP. XI.

A Pud uxores vero de sacrificiis differuisse fertur: Primum quidem, sicut alium qui pro ipsarum salute vota conciperet, bonum honestumque esse velint, quia Diis tales acceptiores credunt; ita ipsas debere plurimi facere animum æquitati modestiæque deditum; ut eo magis à Diis exaudirentur. Deinde Diis offerrent, quæ suis ipsæ manibus elaborassent, eaque sine ministerio servorum aris admoverent; scilicet placentas, liba, favos & thura: cæde vero & sanguine Deum ne colerent: nec tam multa uno tempore offerrent, ut

ca, quam sic supplere poteris, δὴν ἀξίως αὐτὰς παράγειν τὴν ἐκείνου φιλίας. Sic sensus erit planissimus.

⁶ Αὐτὰς τὰς νεώτερας] Male antea ca-

λίας. καὶ μελετᾶν ἀκρίβειαν, ἵνα δύνωνται λέγειν. ἐπὶ δὲ, ἣν μέλλουσιν εἰς τὸ γίγναι βαδίζειν, πύττω, εὐθὺς ἐξορμῶντας τοῖς ἐληλυθόσι ἐπακολουθεῖν, καὶ τοῖς προεβυτίοις μηδὲν ἀντιλέγειν. ἔγω γὰρ εἰκότως ὑπερον ἀξιώσειν, μηδὲ αὐτὰς τὰς νεώτερας ἀδικεῖν. Διὰ τὸ πᾶς ὡς θειότητις ὁμολογεῖται ὡς ἀσκησάσθαι, μηδὲνα τὸ ἐκείναις προσηγορίαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θεῖον αὐτὸν καλεῖν.

Κ Ε Φ. ια'.

Τ Αἷς δὲ γυναιξίν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιῶν δοποφύλασσαι λέγεται, ⁵⁴ πρῶτον μὲν, καθάπερ ἐτέρᾳ μέλλοντι ὑπὲρ αὐτῶν ποιῆσαι πᾶς εὐχὰς, βάλουσιν ἂν ἐκείναις εἶναι καλὸν κατὰ τὸν, ὡς τὸ θεῶν τέλει προσεχόντων. ἔτι αὐτὰς ὡς πλείους ποιῆσαι τὸ ὀφείλειν, ἵν' ἐπίμως ἔχωσιν αὐτὰς τὴν εὐχαίς ὑπακουστέρας. ἐπειτα τοῖς θεοῖς προσφέρειν ἢ μέλλουσι, τοῖς χερσὶν αὐτὰς ποιῆν, καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τὰς βωμὸς προσεγγεῖν, οἷον πάντα, καὶ ψαῖα, καὶ κηρία, καὶ λιθανωτὴν. Φόνος δὲ ὁ θανάτω τῷ δαίμονι μὴ πιμᾶν, μηδ' ὡς ἔθετο πάλιν προσίστας ἐνὶ καιρῷ

su dativo, αὐτοῖς τοῖς νεώτεροις.

¹ Τῷ δαίμονι] Scribe casu quarto, τὸ δαίμονα.

πᾶσι

πῶς δαπανᾷν. πρὶν γὰρ τῆς πρὸς
 οὗτον ἄνδρας ὁμιλίας κελύσαι κα-
 πανοῦν, ὅτι συμβαίνει ἔτι τὰς πατέ-
 ρας ἵππιν τὴν θηλείας φύσεως ὡρ-
 κευωρηκέναι μάλλον ἀγαπᾶσθαι τὰς
 νεωμενέας, ἢ τὰς πτωχότατας
 αὐτὰς. διὸ καλῶς ἔχεν, ἢ μὴ δὲ
 ἐκαστὴν πρὸς τὰς ἄνδρας, ἢ
 τότε νομίζειν νικᾶν, ὅταν ἐκείνων
 55 ἡττηθῶσιν. * Ἐπὶ γὰρ τὸ πεισθῆναι
 ἡμιόμοιρον ἀποφθιγγέσθαι καὶ πλὴν
 σαύδον, ὡς δὴ μὲν ἔσονται κεν-
 τῶν ἀνδρῶν ὅσων ἐστὶν αὐτῶν
 προσεῖναι τῆς ἱστορίας. δὴ γὰρ τὰ μὴ
 προσήκοντες, εἰδὲν πρὸς ὡρ-
 λαί γὰρ ἔστι κατὰ πάντα τὸ βίον αὐτῶν
 τὸ εὐφημεῖν, καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν,
 ὅπως ὑπερὶ αὐτῶν εὐφημήσονται
 καὶ τὸ δόξαι τὸ ἀγαθὸν ὁμολογεῖν μὴ

* Ὅς ἀπὸ μὴ ἔσονται.] Infra, Num.
 132. Apophthegma hoc Theanoni Py-
 thagoricæ tribuitur: ubi vide quæ nota-
 vimus.

καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν.] Est locus ob-
 scurus, &c, ut mihi videtur, corruptus,
 quem sic legendum puto: καὶ τὰς ἄλλας
 ὁρᾶν, ὅπως ὑπερὶ αὐτῶν εὐφημήσονται: Et
 ut alii ea faciant, quæ ipsa pro se a Diis ex-
 petitura sint. Δεῖν πρὸς ἀγαθόν, vel κατὰ
 aliquem beneficium, vel maleficio afficere,
 est phrasis apud Græcos notissima. De-
 inde, τὸ ὁρᾶν &c ὁρᾶν loca interdum apud
 Scriptores commutant; ut apud Suidam
 in Ὁρᾶν: ubi vide quæ notavimus. Porro
 εὐφημεῖν, quod vulgo loquimur: sive
 re, vel bona verba dicere, significat; in-
 terdum etiam sumitur pro precari, vel
 precibus a Diis aliquid expetere: quod tum

denuo nunquam accessuræ vide-
 antur. Quod autem attinet ea-
 rum cum maritis commercium,
 diligenter considerare iussit, quod
 parentes illarum sexui libenter
 concedant, ut plus diligant ma-
 ritos, quam se ipsos, qui vitæ
 illis authores sint: Ideoque recte
 facturas, si vel plane non refra-
 gentur maritis, vel iis si cedant,
 tum se vicisse existiment. In isto
 conventu fertur etiam pronun-
 tiasse illud plurimorum fermoni-
 bus jactatum; nempe quod uxor
 à marito suo surgens, salva pie-
 tate ad sacra eadem die se con-
 ferre queat; ab alieno autem vi-
 ro, nunquam. Insuper præcepit
 fœminis, per totam vitam bene-
 ominatis verbis uti, & efficere
 ut alii de ipsis bene loquantur:
 Nec passim vulgatum gloriam ab-

potissimum, cum precamur, bona ver-
 ba dicere soleamus. Certe, εὐφημία pro
 precibus sumitur apud Platonem Alcib. II.
 (pag. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo
 Ammonis, quod illic refertur: Βύλιον
 αὐτῶν τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημία, ἵνα κελύ-
 λον, ἢ πρὸς πάντα τὰν ἑλπίαν ἵσταται.
 Malle se Lacedæmoniorum εὐφημία, quam
 cuncta Græcorum templa. Addit ibidem
 Plato, πλὴν γὰρ εὐφημία ἐκ ἄλλων πρὸς μὴ
 δικαίᾳ λέγειν ὁ Θεός, ἢ πλὴν ἐν χύλῳ αὐτῶν:
 Εὐφημία nihil aliud Deus appellare videtur,
 quam vota illorum & preces. Hæc afferre
 volui, ad locum obscurum partim illu-
 strandum, partim emendandum. Quod
 si quis his veriora & meliora promere po-
 tuerit, nemo me citius in ejus senten-
 tiam concedet.

oleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, cum mulierum iustitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes & ornamenta aliis pro re nata commodent, neque ex fiducia illa lites & iurgia oriantur, finxerunt, mulierum trigam uno communi oculo usam esse; occasione sumpta à facili mulierum inter se communicatione: quod ipsum cum ad virilem sexum translatum esset, ac si qui commodato accipit, reddat, tanquam & ipse lubenter prompteque res suas commodaturus, neutiquam locum invenit; utpote à sexu illo alienum. Deinde eum, qui omnium fertur sapientissimus, quique humanam vocem in ordinem redegit, & ut paucis complectar, nomina primus invenit, sive Deus ille, sive dæmon, sive divinus homo fuerit, animadvertisse foemineum genus pietati iunctissimum, ideoque quamlibet ejus ætatem fecisse Deo cognominem; dum innuptam nominavit C O R E N, i. e. Proserpinam; nuptam viro, N Y M P H A M; liberos enixam,

καταλύσωσι, μηδὲ τὰς μυθογράφους ἐξελέγξωσιν, οἱ θεωρῶντες τὴν τῶν γυναικῶν δικαιοσύνην, ἐκ τῆς * προσέειπαι μὲν ἀμάρτυρον τῷ ἱματισμῷ καὶ τῷ κόσμῳ, ὅταν πᾶσι ἄλλω χρῆσαι δέη. μὴ γίνεσθαι ἢ ἐκ τῆς πίστεως δίκας, μὴδ' ἀντιλογίας, ὅτι ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυναῖκας ἐνὶ κοινῷ πάσας ὀφθαλμῶν χρωμίδας, Ἀλλὰ τὴν εὐχερῆ κοινωσίαν· ὅπερ ὅτι τὰς ἄρρενας μεταπηγὴν, ὡς ὁ προσλαβὼν ἀπιδάσκων, εὐχέλως ἔ ἐπίμως τῷ ἑαυτῷ μεταδιδόν, ἐδέξατο ἀνὰ προσδέξασθαι λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκῶσι αὐτὴν τῇ φύσει. * Ἐπὶ ἧς 56 πᾶν σφάται πᾶν τὸ ἀπάντων λεγόμενον, καὶ συντάσσεται τῷ Φωνῶν τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ σῶμα, εὐρετικῶς καταστάντα τῷ ὀνομάτων, εἴπε θεὸν, εἴπε δαίμονα, εἴπε θεῖον πᾶν ἀνθρώπων, συνιδέοντα, ὅτι τὸ εὐσεβείας οἰκειοτάτων ἐστὶ τὸ ἡρώδου τῶν γυναικῶν, ἐκαστὴν τῇ ἡλικίᾳ αὐτῶν συνῶνυμον ποιησάσθαι θεῶν, καὶ καλέσαι τὴν μὲν ἄραμον, κέρλιν· τὴν δὲ πρὸς ἄνδρα δεδομένην, τὴν ὀμφλιν· τὴν δὲ πᾶσα ἡγησάμενην, μητέρα· τὴν ἧς παῖδα ἐκ

* Προσέειπαι μὲν ἀμάρτυρον] Lego, ἀμάρτυρος μὲν ἀμάρτυρος.

* Ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυν.] Tangitur hic fabula de Phorcynis filiabus, cujus meminerunt Palæphatus de Incredib. cap. 32. Heraclitus de Incredib. cap. 13. Agatharchides apud Photium; p. m. 1327; & alii.

* Ὡς ὁ προσλαβὼν ἀπ.] Est locus obscurus & ὑψηλός, ex quo me non satis expedit. Aliqua saltem in his tenebris lux accendetur, si sequentia sic legentis, εἰδέναι προσδέξασθαι τὸ λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκῶσι αὐτὴν τῇ φύσει.

* Ὀμφλιν] Hæc vox in priore Edit. deest; quam ex MS. revocavimus.

παίδων ὀπιδοῦσαν, καὶ τὴν Δωρικὴν
 κλὴν Διόλεον, Μαῖαν. ἥ σύμφω-
 νον εἶναι τὸ ἐν ταῖς χρησμοῖς ἐν Δω-
 δωνῇ καὶ Δελφοῖς δηλοῦναι Διὰ
 γυναικός. Διὰ δὲ τὴν εὐσεβείαν
 ἐπαίνων, πρὸς τὴν εὐτίλειαν τὴν κα-
 τὰ τὸν ἱματισμὸν τηλικαύτῃ ὥστε δό-
 δοται κατασκεύασαι τὴν μεταβολήν,
 ὥστε τὰ πολυπλῆ τὰ ἱματίων μηδε-
 μίαν ἐνδύεσθαι πλῆν, ἀλλὰ θεί-
 ναι πάντες εἰς τὸ ἐν Ἡρώς ἱερὸν πολ-
 57 λὰς μυριάδας ἱματίων. * Λέγεται
 δὲ ἐπὶ τὴν πειθαρχίαν, ὅτι παρὰ
 τὴν χάριν τῶν Κροτωνιατῶν ἀνδρῶν
 μὲν ἁρετὴ πρὸς γυναῖκα Διόλε-
 σίῃ, Ὀδυσσεὺς δὲ δεξιὰς ὥστε
 τῆς Καλυψσῆς ἀθανασίαν ὀπί τῇ
 Πηνελόπῃ καταλιπεῖν. ὑπολεί-
 πειτο δὲ ἡ γυναιξίν, εἰς τὰς ἀν-
 δρας διποδείξασθαι τὴν καλοκαγα-
 θίαν, ὅπως εἰς ἴσον καταστήσῃ τὴν
 εὐλογίαν. ἀπλῶς δὲ μνημονεύει,
 Διὰ τὴν εἰρημνίαν ἐν τῷ ἔτι
 Πυθαγόραν ἢ μετρίαν τιμὴν καὶ
 σωφρόν, καὶ κατὰ τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν γυναικῶν, καὶ Διὰ τὴν πόλιν παρὰ
 τὴν Ἰταλίαν.

Κ Ε Φ. 16.

CAP. XII.

58 Λέγεται δὲ Πυθαγόρας πρῶτος
 Φιλόσοφον εἶναι τὸν προσωρο-
 ρῶσαι, ἢ καὶ μόνον ὀνόματι

Fertur autem Pythagoras pri-
 mus se appellasse Philosophum:
 nec tantum novum nomen intro-

* Ἀρετὴ] In prioro Edit. est ἀρετὴ:
 ac in MS. ἀρετῇ: quod in ἀρετῇ mutan-
 dum esse quivis facile videt.

* Ὁ καὶ] MS. habebat, οὐ καὶ:
 Sed supra, adscripta erat diphthongus
 ay; ut scilicet sphalma librarii corrigere-

duxit, sed ante rem ipsam nomini convenientem, utiliter edocuit. Nam hominum in hanc vitam ingressum, similem dixit turbæ ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii ad nundinas confluunt undique homines, aliusque alium sibi finem propositum habet: hic nimirum pecuniæ lucrique causa merces divenditurus, ille gloriam edito roboris specimine quæsiturus: Estque etiam tertium eo convenientium genus; homines scilicet ingenui & conditionis liberalioris,

ὑπάρχας, ἀλλὰ Ἐπεὶ ὅτι οἱ κείον προεκδιδάσκων χρησίμως. ² εἰκέναι γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸ βίον τῶν ἀνθρώπων πύραρον τῷ ὅπῃ πᾶς πανηγύρεις ἀπαντᾷ τῷ ὁμίλῳ. ὡς γὰρ ἐκείσε παντοδαπὶ φοιτῶντες ἀνθρώποι, ἀλλὰ κατ' ἄλλαν χρῆσαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμῷ περὶ κέρδους χάριν ἀπεμπολήσας τὸ φόρον ἐπιγύμνησται. ὁ δὲ δόξης ἕνεκα ὁπιδεξιόμνησται ἡμὴν τὴν βώμῳ ἔσώμαται. ἔστι δὲ καὶ τρίτον εἶδος, καὶ τὸ γὰρ ἐλευθερώτατον, ³ σωαλιζόμενοι, τίπων θῆας ἐνε-

tur. Arcerius ἐν πρῶτῳ scribendum putabat: sed in quo mire fallitur.

² Εἰκέναι γὰρ ἔφη τ.] Pulcherrimum hunc locum ab Heraclide Pontico Jamblichum sumpsisse, discimus ex Cicrone *Tusc. Quæst.* lib. v. ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba Ciceronis, quoniam apprime huc faciunt, prætermittenda non sunt. Sic igitur ille: *Quem* (Pythagoram) ut scribit auditor Platonis Ponticus Heraclides, Philiuitem ferunt venisse, eumque cum Leone principe Philiastium doctæ & copiose discessisse quædam: cuius ingenium & eloquentiam cum admiratus esset Leon, quæsisse ex eo, qua maxime arte confideret; at illum, autem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leontem novitatem nominis, quæsisse, Quinam essent Philosophi, & quid inter eos & reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum, qui haberetur maximo ludatum apparatu, totius Græciæ celebritate. Nam ut illic alii corporibus exercitiis gloriam & nobilitatem corona peterent, alii emendi aut vendendi quæstu & lucro ducerentur; esset autem quoddam genus eorum, idque vel maxime ingenuum, qui nec planum, nec lucrum qua-

terent, sed visendi causa venient, studioseque perspicere, quid ageretur, & quo modo: item nos quasi in mercatus quandam celebritatem ex urbe aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita & natura profectos, alios gloriæ servire, alios pecuniæ; τᾶρος esse quosdam, qui cæteris omnibus posthabitis, rerum naturam studiose intuerentur: hos se appellare Sapientia studiosos: id est enim, Philosophos: & ut illic liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquirentem, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem rerum, cognitionemque præstare. Vide etiam Laërtium in *Pyth.* Num. 8.

³ Σωαλιζόμενοι] Sic recte Codex MS. pro σωαλιζόμενοι: quod prior Edit. habet. Observavi autem, ut obiter hoc moneam, vocem ἀλιζέας apud alios etiam Scriptores non raro ab imperitis librariis in ἀωλιζέας mutatam esse. Sic apud Suidam corrupte, & iavita quidem literarum serie, antea legebatur, Σωαλιζέας, pro Σωαλιζόμενοι: itemque Σωηολίζοντο, pro Σωηλίζοντο: quibus in locis nos veram lectionem Grammatico illi restitui. Apud Scholiasten Homeri quoque ad *Il.* B. v. 303. ubi de Aulide agit, ἀωλιζέας habes pro ἀλιζέας: ut ad Suidam etiam monuimus.

καὶ δημιουργημάτων καλῶν, καὶ ἀρετῆς ἔργων, καὶ λόγων, ὧν αἱ ὀπιδείξεις εἰσέτασαν ἐν τῇ πανηγύρεσι γίνεσθαι. ἔται δὲ καὶ τῷ βίῳ παντοδαπὰς ἀνθρώπους τῇ σαυδαῖς εἰς τὸ πᾶν ἀναθροῖζον. τὸ μὲν γὰρ χρημάτων ἐν τρυφῇ αἰρεῖ πῖθ'· τὸ δὲ ἄρχῃς ἐν ἡμιμονίᾳ ἡμερ'· Φιλονεικίᾳ π' ἐν δοξομανεῖς κατέχουσιν. εὐλοκρμένεστον δὲ εἶναι τῶν ἀνθρώπων τρέπον, πὺν * ἀποδείξαι μὲν τῶν καλλίστων θεωρίαν, ὅν ἐν προσνομάζειν Φιλόσοφον. * Καλὴν μὲν εἶναι τὴν τῶν συμπαντ' ἑρμηνείαν, καὶ τὴν αὐτῶν φορεμῶν ἀσέριον, εἰς πᾶς καθ' ὁρμήν τὴν τάξιν. κατὰ μετρίαν μὲν τοι τῇ πρώτῃ ἐν νοητῇ εἶναι αὐτὸ τοιοῦτον. πὺν πρῶτον ἦν ὁ καὶ νο, ἡ τῇ ἀρεθμῶν π' ἐν λόγων φύσις, δι' ἀπάντων διατρέχει; καὶ τὸ εἰς τὰ πάντα ταῦτα συντίταται π' ἐμμελῶς, καὶ κακότητων πρεσβύτης. καὶ σοφία μὲν, ἡ τῇ ὅν π' ὀπιδείξις, ἡ π' εἰς τὰ καλά πρώτα, καὶ θεία, καὶ ἀκήρατα, καὶ αἰεὶ καὶ τὰ αὐτὰ ἐν ὁσώτως ἔχοντα, ἡ ἀρχολογία· ὧν μετοχὴ ἐν ταῖς ἄλλαις ἀνέστις πᾶσι καλὰ. Φιλοσοφία δὲ, ἡ

communione[m] etiam cetera pulchra quis dixerit : Philosophia vero

* Ἀποδείξις] Sic habet MS. At prior Edit. minus recte, ἀποδείξαι.

* Ἀρχολογία] ἢ μετ.] Antea corruptissime, ἀρχολογία ἢ μετοχὴ καὶ τὰ ἀρχαῖα ἢ ἱστοί πᾶσι καλὰ. Menda hæc cla-

naturam loci, vel artificum manu elaborata, aut fortitudinis doctrinæque specimina in hujusmodi nundinis ostendi solita, contemplaturi : Ita etiam in vita humana diversorum studiorum in unum fieri conspirationem : quosdam enim pecuniæ & luxus capi desiderio ; alios magistratus locumque principem appetere ; esse, quos infedit insana de gloria contentio : sinceriores vero hominum nationem esse, quæ rerum pulcherrimarum contemplatione occupatur, & venit *Philosophi* nomine. Itaque pulchrum equidem esse, universum cælum, astrorumque in eo decurrentium ordinem speculari, si quis oculos eo intendat ; hancque pulchritudinem provenire à participatione essentia primæ illius entis, quod mente tantum comprehenditur. Primum vero illud est, natura numerorum rationumque per omnia se insinuans, secundum quam hæc universa eleganter ordinata, & prout decebat ornata sunt. Et sapientia quidem vera, est scientia quædam, quæ versatur circa pulchra, eaque prima, divina, & incorruptibilia, quæ eodem semper modo se habent, & ob quorum

rissima jam ante etiam correxerant Arce-rius & Desid. Heraldus. Cæterum, cum hoc loco conferendus est Noster infra, cap. xxix. num. 159. ubi doctrina hæc Pythagoreorum pluribus exponitur.

hujus contemplationis affectatio est. Unde & hæc ipsa institutio- nis cura etiam pulchra, & à Pythagora hominibus corrigendis destinata erat.

C A P. XIII.

SI porro fides habenda est tot antiquis simul & egregiis viris, qui de eo scripserunt; habuit Pythagoræ philosophia aliquid, quod usque ad animalium ratione destitutorum informationem se extenderet: quo ipso confirmavit, quod doctrina in hominibus mente præditiis cuncta domentur; imo interdum in feris quoque animalibus & quæ rationis expertia putantur. Nam Dauniam Ur- sam, gravissime incolas infestan- tem, Pythagoras detinuit, ut ajunt, & satis diu manu demulcivit, of- faque & fructibus arboreis refo- cillatam, & jurejurando adauctam, ne viventia amplius attingeret, dimisit: illa vero statim in mon- tes & sylvas se abdidit, & im- posterum non est visa in ullum pec- cus feramque irruere. Cum vero

ὅς διδασκαλὸς πάντα περιγ. } Est locus intricatus, nec satis planus; quo- niam διδασκαλία tam casu recto, quam da- tivo hic accipi posse videtur. Si casu da- tivo, sensus erit, per doctrinam omnia contingere mente præditiis: sive, per doctrinam omnia consensui mente præ- ditos. Sin casu recto, scribendum erit, πάντα περιγίνεται τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπως καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, &c. Doctrina

ζηλωσις τῆς κοινῆς θεωρίας. καλῶ- μιν ἐν ἑαυτῇ παιδείας ἦν Ὀπτιμέ- λημα, ἡ σωτηρία αὐτῶ πρὸς τὴν τῇ ἀνθρώπων ἐπανόρθωσιν.

K E Φ. ιγ'.

EΙ δὲ ἐπεὶ ὅτιον ποσῶντες ἰσο- βο- ρήσασιν πρὸς αὐτὸ, παλαιοῖς πᾶσι, καὶ ἀξιολόγοις, μέχρι τῶν ἀλόγων ζώων ἀναλυτικὴν πέντε- δεκικὴν ἀκρίβητα Πυθαγόρας ἐν τῷ λόγῳ, διὰ τὰς συμβεβάζων, ὡς διδασκαλία πάντα περιγίνεται τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπως ἐν τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι ἀμοιρεῖν λόγῳ νομιζομένοις. τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χα- λεπώτατα λυμαινομένην τὰς ἐνοί- κας, κατακτών, ὡς φασί, καὶ ἐπαφροσύνην χρόνον συχρὸν, ψω- μίστας πᾶσι μάζῃ ἐκ ἀκροδρύοις, καὶ ἐρκώσας μηκέτι ἐμψύχας καταπλε- ῶσαι, ἀπέλυσεν. ἡ δὲ εὐθὺς εἰς τὴν ὄρη ἐστὺν ὄρυμνος ἀπαλλαγείσα, οὐκ ἐπὶ ἐκ τῶν ὠφθη τοπιεράων ὀπίσσω εὐδὲ ἀλόγῳ ζῳῳ. * Βᾶν δὲ 61

omnia feraces, (vel domas) in iis, qui mente præditi sunt; imo etiam in feris animalibus, &c. Posterius placet. Id tantum adhuc mo- neo, me vocem πάντα, quæ in priore Edit. deest, ex MS. addidisse.

Τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, καλῶ. } Hæc, &c. quæ sequuntur usque ad finem fere capituli, leguntur etiam apud Por- phyrium, Num. 23, 24. &c. unde Jam- blichus ea mutuat est.

ἐν Τάραντι ἰδὼν ἐν περμιγῇ νο-
μῇ, καὶ κυάμων χλωρῶν ὡς ἄγρι-
ον, τῷ βυβύλῳ ὡς ἄγριον, συνε-
βέλασσι εἰπεῖν τῷ βοὶ τὴν κυάμων
ἀπέχεσθαι. προσπαύσαντο· ἡ αὐτὴ
τῷ βυβύλῳ, καὶ ἡ Φηλαίῳ· εἰ-
δέναι βοίῃ·³ εἰπεῖν, ⁴ εἰ δὲ αὐτὸς
οἶδε περὶ ὧς ἐστὶ συμβέλασθαι, δέον
τῷ βοὶ ὡς ἄγριον. προσελθὼν αὐ-
τὸς καὶ εἰς τὸ ὅς πολλὴν ὥρην προσψι-
θυσάσθαι τῷ παύρῳ, ὃ μένον, πῶς αὐ-
τὸν ἀμείληται ἐκ τῆς ἀπέχεσθαι· καὶ
μὴν· ἀλλὰ ἔ. ἐπὶ τοῦδε λέγει·
μηκέτι γινώσκαι κυάμων τὴν περ-
σιν· τὸ βὲν ἐκείνον· μακροχρόνι-
ον· ἡ ἐν τῇ Τάραντι ἔ. π. 376.
Ἡρως ἱερὸν γινώσκαι· ἀγαμέμνων
κεναι· π. 376. ἀνακταμένη·
Πυθαγόρῃ βέβη, ὡς πύκτων ἀν-
δρωπῶναις τροφαῖς σιτῶν, καὶ
οἱ ἀπαστῶν αὐτὴν προσπαύσαν.

62 * Ἀεὶ π. 1 τὸ ὑπερπλήθυν· Ὁ λυμ-
πῶσι, προσομιλῶντ· αὐτὸ τοῖς
χωρῆμοις ἀπὸ τύχης πρὸς τὴν οἰκ-
νῶν, καὶ συμβόλων, καὶ ⁶ διοσι-
μείων, ὅτι ὡς ἄγριον εἰσὶν ἀγχαλῖαι πνὲς ⁷ καὶ αὐτὸι πῆς ὡς ἀληθῶς
θεοφιλέσι τῷ ἀνδρωπῶν. ⁸ μεταγαγεῖν λέγεται, καὶ κατὰ φύσιν πάλιν

bovem Tarenti inter pascendum
virides fabas promiscue edentem
vidisset, bubulcum hortatus est,
ut bovem fabis abstinere juberet.
At bubulcus irrisit eum, & se
bovatim loqui posse, negavit: si
vero ipse ejus rei facultatem ha-
beret, superfluum esse quod se
hortetur; quin ipse potius bo-
vem officii admoneret. Accessit
igitur ad aurem bovis, multisque
diu insusurratis, non solum effe-
cit, ut bos ille sua sponte statim
fabis abstineret, verum etiam post-
hac nunquam fabas degustaret.
Dein longo tempore Tarenti vixit
prope Junonis templum jam ve-
tulus, Pythagoræ bos dictus, &
ab obviis omnibus cibis humano
victui apertis abestaret. Ad hæc O-
lympiæ, cum forte discipulis ex-
poneret, quod aves, omnia, ful-
minumque ostenta à Diis mitte-
rentur verò pietatis monimentis,
ut interpretes & quidam velut in-
ternuntii; aquilam supervolitan-
tem ē sublimi deduxisse; manu

³ Εἰ δὲ τ.] Porphyrius rectius, καὶ αὐτὸν.

⁴ Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε περὶ ὧς.] Lego & distinguo, Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περὶ ὧς τὸ ἄλλο συμβαλεῖται, δέον αὐτὸν τῷ βοὶ προσπαύσαν. Sic sensus clarus.

⁵ Αἰτὶν π. ὑπερπλήθυν.] Historiz hujus meminit etiam Plutarchus in Numa p. m. 65. & Elian. Var. Hist. libr. iv. cap. xvii.

⁶ Διοσημείων] Male antea, ἀποσημείων.

μῆτον: quod mendum etiam viderat Arcerius.

⁷ Καὶ αὐτὸι] Sic etiam Porphyrius. At voces hæ videntur esse supervacaneæ: nisi quis forte καὶ αὐτὸι legendum censeat, secundum opinionem viri docti, qui sic ad marginem codicis Spanhemiani respiciet.

⁸ Μεταγαγεῖν] Porphyrius rectius, μεταγαγεῖν, i. e. deduxisse.

que palpatam iterum dimisisse ferunt. His & aliis similibus demonstravit, se æque ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque manufacere, & vocis ore prolata virtute subigere.

C A P. XIV.

Verum enimvero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quæ præpararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui ejus utebantur familiaritate, perspicue, clarisque indicibus admonere prioris vitæ, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, jam olim peregerat: seque ipsi ex certis & indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum devicit: atque inter Homeri, versus inprimis laudabat, & ad Lyræ scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulchrales:

*Assi olli maduit fuso coma pulchra
cruore,*

*Comitæque casaries auro, argen-
toque revincta.*

Κοκλῶν } Vir doctus ad marginem
codicis Spanhemiani optime emendave-
rat, καλῶν, i. e. demulcens.

Ἀνιμμήσκει πολλὰς ὅσας. } Ex Por-
phyrio hæc sumpsit Jamblichus, apud
quem eadem leguntur, Num. 26. 27.

ἀφάιναι. Διὰ τῶν δὲ καὶ τῶν ὁρῶ-
πλησίων τῶν διδάσκει καὶ ὁρ-
φῶς ἔχων ἐν πῶς θηρίοις ἡγεμο-
νίαν, καὶ κυκλῶν αὐτὰ, καὶ κατ-
ῶν τῇ δόξῃ ὅσας σῶματ' ὅσας τῶν
προϊόντων διδάσκει.

K E Φ. ιδ.

Αλλὰ μὲν τῆς πρὸς τὸν ἀνθρώπου 63
ἐπιμελείας δεχόμενος ἐπισημαίνει τὴν
ἀρετήν, ἣν περὶ ἐδὲ προσηλῶναι
ὅσοι μάλιστα ἐπὶ τῶν ἄλλων πρὸς
ἀληθῆ μαθήσασθαι. ἐναρξάμενα γὰρ
καὶ σαφῶς ἀνιμμήσκει τὸ ἐπιτυγ-
χανόντων πολλὰς ὅσας προτέρων βίαν,
ὅν αὐτῶν ἡ ψυχὴ πρὸς ὅσας τῶν
σώματι ἐδεθλῶναι, πάλαι πρὸς
ἐβίωσεν, καὶ αὐτὸν δὲ ἀναμφι-
λίκοις περὶ τοῖς ἀπὸ φαίνεν Εὐ-
φορῶν γεγονέναι, Πάνθ' αὖτε τὸν
Πατρόκλου καταγωνισθέν. καὶ τῶν
ὁμηρικῶν εἰχῶν μάλιστα ἐναίνας
ἐξύμνησεν, καὶ μὲν λύρας ἐμμελέσασθαι
ἀνιμμήσκει, καὶ πυκνῶς ἀνεφώνησεν τὰς
ἐπιταφίας αὐτοῦ.

Αἵματι ὅσας δόξοντο πέμαι χα-
ρίσασθαι ὁμοίαν.

Πλοχμοὶ δ' ὅσας χρυσῶν πρὸς δὲ
γύρω ἐσφηνκων.

καὶ αὐτὸν ὅσας ἀναμφίλιν. τεκν. } Sic
recte MS. Antea vero corrupte legeba-
tur, αὐτὸν ὅσας ἀναμφίλιν, περὶ τοῖς
ἐπιφάνει, &c.

Αἵματι οἱ δ' ὅσας. } Versus hi leguntur
apud Homerum, Il. ε.

Οἶον δὲ τρέφει ἔργῳ ἀνὴρ ἐμνη-
 λὲς ἐλαίης
 Χάρις ἐν εἰσπόλῳ, ὅθ' ἄλῃς ἀνα-
 βέβρυχεν ὕδωρ
 Καλὸν, τηλεθάον, τὸ δὲ π ποισαὶ
 δονέας
 Πανπίων ἀνέμων, καὶ π βρύει
 ἀνθι λῶκα.
 Εἰλθὼν δὲ ἑξαπίνης ἀνεμος σὺν
 λαίλαπι πολλῇ
 Βόθρε τ' ἐξέσπρεψε, καὶ ἐξέπνευσε
 ὅππῃ γαίῃ.
 Τοῖον Πάνθρε ὑδὸν εὐμμελίῳ Εὐ-
 φορῶν
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπὶ κλάνε,
 τῶχ' ἐσύλα.

Τὰ γὰρ ἱστορήματα περὶ τῆς ἑν Μυ-
 κληαῖς σὺν Τρωϊκαῖς λαφύροις τῇ
 Ἀργείᾳ Ἡρᾷ Εὐφύρῳ καὶ Φρυγῶς
 τέττα ἀσπίδι, περιεμεν, ὡς πᾶ-
 νυ δημώδη. πλὴν ὅρα διὰ πάν-
 των τέτων ἡ βαλόμενον δεικνυμένη,
 ἐκείνῳ ἐστίν· ὅτι αὐτὸς π ἐγίνωσκε
 οὖν προπρὸς ἑαυτὴ βίβας, καὶ τῆς
 τῶν ἄλλων ἡμελείας ἐντόθεν
 ἐνέχευε, ὑπομιμνήσκων αὐτὰς,
 ἧς εἶχον προπρὸς ζωῆς.

Κ Ε Φ. 11'.

64 Ἡ Γέμνησι δὲ πρῶτῳ εἶναι τοῖς
 ἀνθρώποις τὴν δι αἰσθήσεως

1 Ἐν Μυκλήσιν.] Adde ex Porphyrio,
 ἀσκητικῆς.

*Quale per astatem viridantis ger-
 men olivæ
 Sedulus agricola in campo produ-
 cit amano;
 Quam rigat allapsu vicina rivu-
 lus unda:
 Et blanda mulcent animæ clemen-
 tibus auris,
 Lætæque candenti vestit sese un-
 dique flore.
 At si forte ruat vehementi turbi-
 ne ventus;
 Sternit humi affligitque ima de
 stirpe revulsam:
 Talem Panthoidem dejectum vul-
 nere acerbo,
 Atrides vita exutum spoliabat ex
 armis.*

Quæ vero traduntur de Phrygis
 hujus Euphorbi scuto, inter alia
 Trojana spolia Mycenis Junoni
 Argivæ dedicato, ut vulgaria præ-
 termittimus. At enim quod per
 omnia isthæc indigitare voluit,
 hoc est, quod nempe ipse vitam
 suam anteaquam agnovisset, & ho-
 minum informationem auspicatus
 sit, refricando illis vitæ prioris
 memoriam.

C A P. XV.

CUM vero existimaret, primo
 hominibus adhibendam esse.

1 Βαλόμενον.] Ἐβάλετο scribendum est,
 propter ἀνταρτίαν orationis.

G

doctrinam, quæ in sensus incurrit; qualis est cum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rythmos & carmina elegantiora auribus haurit; proinde à Musica docendi fecit initium, & carminibus rythmisque, morum atque affectuum & animæ facultatum ordinem primigenium, corporisque & animi morborum fugam medelamque hominibus excogitavit: & sane commemoratione ante alia dignum est, quod discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos & attactus præscripsit, ac divina quadam ratione modulationes quasdam diatonicas, chromaticas, & harmonicas ita attemperavit, ut illis facile in contrariam partem flecterent & circumagerent vehementiores animæ affectus, qui recens contra rationem in illis suborti erant; tristitiam nempe, iram, misericordiam, æmulationes absurdas, timorem, variasque cupiditates; item iracundiam,

προφερομένην ὁρμηλίαν, ἢ τις καλὰ μὲν ἱρώη ἐ γήματα ἐ εἶδη, καλῶν ᾗ ἀκροὶ ρυθμῶν καὶ μελῶν. τῶν δὲ μουσικῆς παιδείᾳ σὺν πρῶτῳ κατισήσεται, διὰ τὴν μελῶν πινῶν καὶ ρυθμῶν, ἀφ' ὧν τρέπωνται καὶ παιδῶν ἀνδρωπύων ἰάσεις ἐγίνοντο, ἀρμονίαι τε τῆς ψυχῆς διωάμεων, ὥσπερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, σωθήσονται, σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν νοσημάτων καταστολαὶ καὶ ἀφυγασμοὶ ὑπὸ αὐτῶν ἐπινοῦντο. καὶ νῦν Δία τὸ ὑπερ πάντων πάντων λόγῳ αἴσιον, ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις τῆς λεγομένης ἐξαρτύσεως τε καὶ ἐπιφάνειας συνέταττε καὶ σωτηρόζετε, δαιμονίως μηχανανόμενοι κερτάσματα πινῶν μελῶν διατονικῶν τε καὶ χρωματικῶν καὶ ἐναρμονίων, δι' ὧν ῥαδίως εἰς τὰ ἐναντία ᾗ φείεσθαι καὶ ἀπειρῶνται τὰ τῆς ψυχῆς πάθη, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως σπινθήριον καὶ ὑποφύοντα, λύπης καὶ ὀργῆς καὶ ἐλπίδος καὶ ζήλους ἀπάτης καὶ φόβου, ὀπίσθησιν ἢ παντοίας, καὶ θυμῆς καὶ

¹ Προφερομένην] Scribe, προφερομένην.

² Αφυγασμοὶ] Ὑμᾶς est, sanum reddo: unde ἀφυσμάζω, & ἀφυγασμός: quamvis (fateor) sit vox insolens, & Lexicis ignota. Hinc Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, ἀφυσμασμοὶ scribendum exultabam: ab ἀφυσμάζω. Sed Desider. Heraldu Animadvers. in Jambl. cap. vi. τὸ ἀφυγασμοὶ recte retinendum censet. Nam & infra cap. xxv. Jamblīchus noster voce

ἀφυσμασμοὶ utitur: ut idem Heraldus opportunè monuit.

³ Ἐξαρτύσεως] Idem quod κατέργησις: qua voce Noster utitur infra, initio capitis xvi. Quid autem Pythagorei appellaverint κατέργησις, docet Noster infra, cap. xx. num. 95.

⁴ Τινῶν] Prior Edit. male πινῶν: quod Arcerius ἰσοποσιν verterat.

⁵ Περιέτρεπον καὶ περιέτρεπον] Potius numero singulari, περιέτρεπον καὶ περιέτρεπον. Refertur enim ad Pythagoram.

ὀρέξεις καὶ χαυνώσεις καὶ ὑπερβολῆς
καὶ σφοδρότητας, ἐπαπορθεῖν μὲν
πρὸς ἀρετῶν τούτων ἕκαστον διὰ τὴν
προσηκόντων μελῶν, ὡς διὰ πινῶν
σωτηρίων συγκεκρασμένων φαρ-
65 μάκων. * Ἐπὶ τῷ ὕπνῳ ἐσπεύρας
τρεπόμενων τῷ ὁμιλητικῶν, ἀπήλ-
λατῆ μὲν αὐτὰς τῇ ἡμερῶν παρα-
χῶν καὶ ἰσηχημάτων, διεκασταίρε
τῷ συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν,
ἡσύχας τε καὶ εὐνοίρας, ἐπὶ τῇ μαν-
τικῇ οὖν ὕπνῳ αὐταῖς ἀπειργά-
ζει. ἀπὸ τῆς εὐνῆς πάλιν ἀνιστα-
μένων, τῶν κυκλῶν κάρη, καὶ τῇ
ἐκλύσεως, καὶ τῇ νυχελίᾳ αὐτὰς
ἀπὸ πάλαι διὰ πινῶν ἰδιοτρόπων
ἀσμάτων καὶ μελισμάτων, ψιλῇ
τῇ καὶ διὰ λύρας, ἢ Ἐφωῆς
σπουδαίων. αὐτὰ δὲ οὐκ ἔθ'
ὁμοίως δὲ ὀρεάων, ἢ Ἐδότηρας
τὸ πινῶν ὁ ἀνὴρ σπῆνται Ἐπὶ
εἰς· ἀλλὰ ἀρρήτῳ πινῶν Ἐδυοπι-
νοῦται θεώτησι χρωόμεν, ἐνητί-
νιζε πρὸς ἀκράς, καὶ τῷ νοῦν ἰσ-
ρηδε τῇ μεταρσίαις τῇ κόσμῳ συμ-

* Ὁμιλητικῶν] Ὁμιλητῶν scribendum
esse recte monuit Arcerius.

† Ἰσηχημάτων] Arcerius corrigere
tentabat, ἰσηχημάτων, vel ἰσηχημάτων :
sed male. Nam vox ἰσηχημάτων recte se
habet, & significat sonos, quibus aures
nostræ personant, vel recens personue-
runt : veluti sermones & dicta, ab aliis
prolata, sive bona, sive mala. Si igitur
discipuli Pythagoræ interdum quædam au-
divissent obscena, vel male ominata,
& quæ mentem illorum turbarent, co-
rum oblivionem Philosophus illis indu-

& appetitus, animique inflatio-
nem & remissionem atque vehe-
mentiam : ad rectam virtutis nor-
mam revocans horum singula con-
venienti modulatione, velut me-
dicamentis salubribus temperata.
Et vesperi cubitum ituros disci-
pulos à diurnis perturbationibus,
& rerum actarum residuo tumultu
liberabant, & mentem instar
fluctus commotam repurgabant,
quietosque & bonis insomniis va-
ticiniisque concipiendis habiles
somnia conciliabant : à lecto au-
tem resurgentibus excutiebant no-
cturnum languorem, remissionem
& torporem, per quosdam pecu-
liari modo compositos cantus &
modulationes ; quæ vel solo lyra
pulsu, vel etiam voce perageban-
tur. Sibi vero ipsi Vir ille non
æque per instrumenta vocemque
tale quid comparabat, sed ineffa-
bili quadam & intellectu difficili
divinitate intendebat aures, men-
temque sublimioribus mundi con-
centibus infigebat ; atque ipse so-

cere conabatur, ut hac ratione animus
ab impuris cogitationibus prorsus libera-
retur. Quæ autem Jamblichus hoc loco
ἰσηχημάτων ; ea infra Num. 114. ἀνιχνύ-
ματα vocat : quem locum confer.

* Συγκεκλυδασμένον] Et hanc vocem
male sollicitat Arcerius. Utrumque enim
dicitur, & κλυδάζειν, & κλυδονίζειν.

† Κράσι] Potius κράσι, ut inter-
pretem etiam legisse ex versione ejus pa-
tet.

‡ Ἐνέρηδιν] In MS. male, ἐνέρηδιν.
Editio Arcerii habet, ἐνέρηδιν : itidem

lus, ut apparebat, auditu & intellectu percipiebat universalem Iphærarum & astrorum per eas motorum harmoniam & consonantiam; quæ carmen aliquanto perfectius quam quod apud mortales fieri solet, & sine satietate audiendum resonabant, & per dissimiles varieque diversos stridores, celeritatibus, magnitudinibus & vectionibus certa quadam musices

φωνίαις, ἐνακύν, ὡς ἐνέφανε, μόνον αὐτῆς, καὶ σωμῆς τ' καθολικῆς τ' σφαιρῶν ἔτ' κατ' αὐτῆς κινημῶν ἀστέρων ἀρμονίας περὶ συνφθίας, πληρέστερον περὶ θνητῶν, καὶ κατεκρέστερον μέλθ' φθεγγομένης, διὰ τ' ἐξ ἀνομοίων μὲν ἐπικίλως διαφερόντων ροιζήματων, ταχῶν περὶ μεγεθῶν, καὶ ἐπιχρήσεων, ἐν λόγῳ ᾧ πινὶ πρὸς ἀλλήλα

corrupte. Nos veram lectionem Jamblichus restitimus; quam etiam interpres in versione sua expressit.

Κατεκρέστερον μέλθ'] Prior Edit. habet κατεκρίστην: pro quo Arcerius ἀκατεκρίστην (i. e. ipso vertente, quo nullus fatiari posset) legendum putabat. Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, ut versio ejus fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS. hic representavimus; significatque cantum modulatissimum, vel maxime intensum. Uti enim κατεκρήεις οἶθ' dicitur vinum forte, vel merum; & κατεκρήεις χρώμα, color saturus, vel intensus: sic κατεκρέστερον μέλθ' recte & eleganter vocabitur id, quod diximus. Cæterum, uti Jamblichus hoc loco κατεκρίστην μέλθ'; ita idem in Nicomachi *Arithm.* pag. 169. κατεκρίστην συμφωνίας dixit: & Nicomachus in *Enchirid. Harmon.* pag. 9. Edit. Meibom. κατεκρίστην συμφωνίας.

Ἐπιχρήσιον] Interpretes, vectionibus. Sed non video, quomodo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt quidem stellæ vel planetæ dici ἐπιχρήσιον τῶ ἀίθερι, i. e. æthere vehi, vel, per ætherem invehī: sed tunc ἐπιχρήσιον non differet à κίνησις, quod statim sequitur: & hoc sensu ταυτολογία foret dicere, ἐξ ἐπιχρήσιον κίνησις. Quare puto Jamblichum scripsisse ἐπιχρήσιον. Εποχὴ vero in Astronomicis notat intervallum, sive definitum spa-

tium circularum cælestium, in quibus planetæ feruntur: quæ quidem significatio loco huic optime convenit. Vult enim Jamblichus dicere, Musicam mundanam, sive cælestem, confici ex motu Planetarum, qui pro diversis magnitudinibus, celeritatibus, & intervallis locorum, sive circularum, diversos etiam edant sonos, & suavissimam quandam harmoniam efficiant. Nicomachus in *Enchirid. Harmonic.* pag. 6. Edit. Meibom. de eodem argumento agens, voce ἐποχῆς eo, quo dixi, sensu usus est: quod commendationem nostram non parum confirmat. Ait enim, πάντα γὰρ τὰ ροιζήματα φασὶν σύμφωνα ψόφους ἀισθητικῶς ποιεῖν, μεγέθει, καὶ τάχει φανῆς, καὶ τότῳ παραλλαγμένους ἀλλήλων, ἥτοι ὡς τὰς ἰαυτῶν φθόγους, ἢ ὡς τὰς πρὸς ἰδίαις ταχύτητα, ἢ ὡς τὰς ἐποχάς, ἐν αἷς ἔχουσιν ῥύμη συντελείται. Dicunt enim omnia corpora, quæ celeriter feruntur, necessario edere strepitus, magnitudine, & celeritate vocis, & loco inter se diversos; vel propter sonos sibi peculiare, vel proprias celeritates, vel orbes, in quibus unumquodque cum impetu fertur. Vides, tres hic poni causas, quare diversi a corporibus motis soni edantur, μέγεθος, τάχος, & ἐποχή: quæ ipsissimæ causæ & a Jamblichus hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco adducto ἐποχῆν, id paulo post τίπον vocat. Addit enim, αἱ δὲ τῆς αὐτῆς διαφορῆς

μουσικωτάτω ἀξιοπαγιδύων, κί-
νησιν καὶ περιπόλησιν εὐμερεστέλλω
ἄμα, καὶ πικίλως περικαλλεστέ-
66 τῶν δόσιπλεμύων. * Ἀφ' ἧς δὲ-
δόμῳ ὥσπερ, καὶ τ' τὰ νῦν λέ-
γον εὐτακτέμῳ, καὶ, ὡς εἰπεῖν,
σωμασκέμῳ, εἰκόνας πᾶς τέ-
των ἐπιπόρ' παρέχειν πῖς ὁμιληταῖς,
ὡς διωατὸν μάλιστα. Ἀλλ' ἐρρά-
νων καὶ Ἀλλ' ψυχῆς τ' δέσπης ἐκ-
μιμέμῳ. ἑαυτῷ γὰρ μόνῳ τῶν
ὅππῃ γῆς ἀπάντων σωστά ἐ' ἐπὶ κα-
τὰ κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζεν
ἀπ' αὐτῆς τ' φυσικῆς πηγῆς καὶ
ρίζης, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν ἡγεῖτο δι-
δάσκειν π' ἐ' ἐκμανθάνειν, καὶ
ἐξομοῖσθαι κατ' ἔφεσιν καὶ δόσι-
μῳ πῖς ἑρρανοῖς, ὡς ἂν ἔτως
περὶ τ' φύσιν αὐτὸν δαμονίαν
13 μόνον διωρανωμύον. ἀρχαπὸν
δὲ πῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὑπελάμ-
βαιεν εἰς αὐτὸν ἀφορῶσι, καὶ π' ἐ-
π' αὐτῷ χαρμήματα, δι' εἰκότων π'
καὶ ὑποδείγματων ὠφελείῳ καὶ
διορθῶσθ', μὴ διωαμύοις τ' πρῶ-
των 14 εἰλικρινῶν δέχεται πῶν ἀλη-
67 θῶς ἀνπλαμάνοσθ'. * Καθ' ἑπ' ἐ-
αμέλῃ ἐ' πῖς ἔχ' οἰοῖς τ' ἀπένεες ἐνο-
ρᾶν ἐν τῷ ἡλίῳ Ἀλλ' τ' τῶν ἀκλίνων

πρῶτος ὁρῶνται οὗτοι τὸν πλησίον, μετὰ δὲ
π', καὶ τὰ καὶ, καὶ π' π' διωπύται ἀλλήλων. Ut
proinde dubium non sit, quin ἐπ' αὐτῷ hic
definitum spatium, vel locum, vel cir-
culum significet, in quo corpus aliquod
movetur. Eodem modo, quo in Chro-
nologicis ἐπ' αὐτῷ dicitur, periodus anno-

ratione compositis, conversionem
& circumactionem gratissimam si-
mul & variis modis pulcherrimam
efficiebant: à qua velut irriga-
tus, & quoad mentis rationem
bene compositus ac quasi sagina-
tus, ipse imagines quasdam ho-
rum cogitabat exhibere discipulis,
eaque, in quantum fieri poterat,
inprimis per instrumenta & solam
etiam vocem imitari. Sibi enim
foli inter omnes qui terram inco-
lunt, datum existimabat, ut in-
telligeret exaudiretque sonos vo-
cis à mundo editæ, idque ab
ipso naturæ fonte, & radice: ad-
eoque dignum se esse censebat,
qui doceretur aliquid & disceret,
quique cœlestibus nitendo, imi-
tandoque assimilaretur; utpote
qui à Dæmone ipsum afflante ita
conformatus esset: cæteris vero
hominibus sufficere putabat, ipsum
& ipsius dona intueri, & ex ima-
ginibus exemplisque proficere ac
emendari; cum prima rerum ip-
sarum archetypa vere apprehen-
dere non possent. Quemadmo-
dum scilicet iis, qui propter
splendoris eminentiam ipsum so-
lem irretorta acie contemplari ne-

rum, cujus initium a memorabili aliquo
evento ducitur.

¹³ Μόνον] Vox hæc exciderat ex prio-
re Edit. quam ex MS. revocavimus.

¹⁴ Πρώτων] Sic recte MS. At prior
Edit. male, πρῶτων.

queunt, in aquæ consistentis profunditate, aut in pice liquefacta, vel nigricantis fulgoris speculo, Solis defectus ostendere solemus; oculorum imbecillitati parcentes, & sensum rei aliquo modo vicinum, quamvis remissionem machinantes illis, qui tale quid amant. De hoc ipso, ejusque singulari & supra alios homines illi concessa habitudine ita per ænigma cecinit Empedocles:

*Vir erat inter eos quidam præstantia doctus
Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans:
Cunctæque vestigans sapientum docta reperta.
Nam quoties animi vires intenderat omnes
Perfpexit facile is cunctarum singula rerum
Usque decem vel viginti ad mortalia secla.*

¹¹ Διὰ πτηκίης] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, Διὰ πτηκίης: pro quo Arcerius Διὰ πτηκίης, vel Διὰ πτηκίης, a πτίζω, infelicitè rescribendum putabat. Versio autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS.

¹² Κατάλαμψιν] Prior Edit. haber, κατέλαμψιν: quod auctoritate codicis MS. in κατάλαμψιν mutavi. Est autem ἀντίρροπον κατέλαμψιν, imago rei splendentis repercussa, & archetypo pene par: unde locus hic ita Latine reddendus est, Splendorem repercussum, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conantur

ὑπερφύγκτιαν, ἐν βαθείᾳ συστάσῃ ὕδατος, ἢ καὶ Διὰ πτηκίης πύσης, ἢ κατὰ πτερὰ πνὸς μελαναυγῆς, δεικνύειν ὁπποῦντος τῆς ἐκλείψεως, Φειδόμενοι τῆς τ' ὕψους ἀδενείας αὐτῶν, καὶ ἀντίρροπον πνα κατάλαμψιν ¹⁶ αὐτοῖς τὸ ποιῶν ἀγαπῶσιν, εἰ καὶ ἀνεμυρωτέρων, μηχανώμενοι. τῷτο φαίνεται καὶ Ἐμπεδοκλῆς περὶ αὐτῶν αἰνίττεισθαι, καὶ τ' ἐξαιρέτως καὶ θεοδωρήτως ὑπὲρ τῶν ἄλλων διοργανώσεως, ἐν οἷς Φησὶν.

Ἡν ¹⁷ δὲ περὶ ἐν κείνοισιν αἰὲρ περιώσια εἶδως,
Ὅς δὲ μή τις περὶ πύθων ἐκλήσαιο πλάτων,
Παυτοῖων τι μάλιστα σφῶν ἐπιήραντο ἔργων.
Ὅπως γὰρ πάσαισι ὁρεξασιν περὶ πύθων,
Γ' εἰά γε τῶν ὄντων πάντων λαύσκειν ἕκαστην,
Καὶ περὶ δέκα ἀνθρώπων, καὶ τ' εἰχρῶσιν αἰώνεον.

illis, qui tali re delectantur. Obrechtus vertit, sensum rei aliquo modo vicinum: unde κατέλαμψιν eum quoque legisse apparet: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. usus fuerit.

¹⁷ Ἡν δὲ περὶ ἐν κείνοισιν αἰὲρ π.] Fragmentum hoc Empedoclis, & reliqua, quæ sequuntur ad finem usque capitis hujus, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31. Cæterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis menda, quæ in prioribus Edit. irrepsert, partim auctoritate codicis MS. & partim Porphyrii, sustulimus.

Τὸ γὰρ, *πεινώσεια*, ἢ, τῶν ὄντων
πάντων λείψεσθαι ἕκαστον, καὶ,
πραπίδων πλεόν, ἢ τὰ ἰσχύτα,
ἐμφαντικὰ μάλιστα τ' ἐξαιρετὰ ἔ-
καστον ἐστέρως ὥσθ' ἢ τὰς ἄλλας διορ-
γανώσεως ἦν, ἐν τῷ ὁρᾶν, ἢ τῷ
ἀκῶν, ἢ τῷ νοεῖν.

Κ Ε Φ. 15.

68 Α Τ' ἡ μὲν οὖν ἡδὴ ¹ διὰ μουσικῆς
ἐπισηδύετο αὐτῷ ² κατὰ τοὺς
τῶν ψυχῶν. ἄλλη ὃ καὶ ἄλλοις τῆς
διανοίας αἶμα ἔ τῆς ὅλης ψυχῆς
διὰ παντοδαπῶν ἐπισηδύματων
ἕως ἡσυχίης παρ' αὐτῷ. τὸ θρηνη-
τ' ³ περὶ τὰ μαθήματα ἔ ἐπισηδύ-
ματι πόνων ὥς το δὲν ὑπαρχειν,
καὶ τὰς τ' ἐμφύτας πᾶσιν ἀπερσίας
πὶ ἔ πλεονεξίας βασιάντας πὶ πικι-
λωπότητος ἢ κολάσεως ἢ ἀνακοπῆς
πυρὶ ἢ σιδήρῳ συντελεσθῆναις διὰ
δοξομοιότητι τοῖς χρωδύοις, αἱ
ἔτι κατερεῖν ἔτε ὑπομολογῶν διω-
πῆ πὶς κακὸς ὢν. πρὸς ὃ τέτοις,
ἐμφύχων ἀποχλῆ πάντων, ἢ ἔτι
βρωμάτων πινῶν, ταῖς ³ ἐπιερίαις

¹ Διὰ Μουσικῆς] In priorē Edit. par-
ticula διὰ deest: quæ tamen salvo sensu
abesse non potest.

² Κατὰ τοὺς] Ex MS. pro κατὰ τοὺς
αἱ, quod prior Edit. habet.

³ Ἐπειρίαις] Est vox corrupta, pro
qua Arcerius ἐπειρίαις, vel ἐμπερίαις le-
gendum censebat: sed male. Codex
MS. habet, ἐπιγείαις: quod itidem vi-
niosum est. Nos legendum censuimus

Nam verba illa, *præstantia*, & en-
tium omnium perspexit singula, ac
sapientia opes, & similia, maxime
designabant ejus peculiarem, &
præ cæteris accuratam habitudi-
nem in videndo, audiendo, &
intelligendo.

CAP. XVI.

Atque hæc per Musicam exco-
lebatur ab ipso animorum ad-
aptatio. Alia autem mentis to-
tiusque animæ repurgatio per va-
ria studia hunc in modum insti-
tuebatur. Generatim existimabat
congruentes circa disciplinas &
studia labores exantlandos esse,
& innatæ omnibus intemperantiæ
plurique habendi libidini diversis-
sima experimenta & castigationes
ac igne ferroque peragenda suf-
flamina familiaribus præcipi de-
bere; quæ homines ignavi susti-
nere aut pati non possent. Præ-
terea abstinentiam omnium ani-
malium, ut & ciborum, qui ra-
tionis humanæ promptitudinem,

ἐπιγυρίαις, vel *ἐμπερίαις*: cujus emen-
dationis inter alia & hanc habemus ra-
tionem, quod supra Num. 13. itidem
corrupte legatur *ἐπιγύρας*, pro quo *ἐ-
μπερίαις* legendum esse manifestum est.
Conjunguntur enim illic, *ἐμπερίαις* &
ἐπιγύρας. Porro, Pythagorici vigilan-
tiam maximi faciebant; torporem vero
& segnitiam averfabantur: eamque ob
causam *ἐμπερίαις* cavebant, ne cibos ode-

puritatemque impedirent, commendavit discipulis, orisque continentiam & omnimodum per multos annos silentium; manu eos ducens ad linguam refranandam, & intentum atque indefessum examen difficiliorum speculationum, earumque ruminacionem. Propterea præscripsit eis vini abstinentiam & cibi somnique usum moderatum; gloriæ vero & opum atque his similibus contemptum inaffectatum, animumque illis debellandis paratum; erga propinquos sinceram reverentiam; erga pares non fictam æquabilitatem; erga juvenes humanitatem, profectuum adjuncta, & admonitiones invidia vacuas: Amicitiam porro omnium erga omnes, sive Deorum erga homines, beneficio pietatis & scientiæ contemplativæ; sive dogmatum inter se, & in universum animæ & corporis, partisque rationalis cum irrationali, per Philosophiam ejusque speculationes; vel hominum inter se, civium puta, per sanam

rent, quos ὑπὸ τῇ καλῇ ἡγεσίᾳ inducere posse crederent. Unde apparet, sensum emendationi nostræ non parum favere: dummodo transposita vocula καὶ, τὸ λογισμῷ ad εὐλογισμῷ tantum referas, non vero etiam ad ἀρχοντίαις: hoc modo & ordine, ταῖς ἀρχοντίαις, καὶ ταῖς εὐλογισμῷ εὐλογισμῷ, &c. Sic sane omnia erunt clara. Cæterum, erat etiam cum pro ἐπιγυρίαις legendum censerem ἐπιγυρίαις: sed prius magis placet.

τῇ λογισμῷ εὐλογισμῷ εὐλογισμῷ ἐμπι-
δίζοντων κατέδειξεν πῶς ἐπιγυρίαις,
ἐχεμυθίαις τε καὶ παντελῇ σωπῇ,
πρὸς τὴν γλώσσης κρατῆν συνασκά-
σαν ὅτι ἐστὶ πολλὰ, σὺν τῇ τε καὶ
ἀδιάπνοον πρὸς τὰ δυσληπίσματα
τῶν θεωρημάτων ἐξέτασιν τε εὐ-
ληψιν. * Διὰ ταῦτα ἡ καὶ αἰνίαν καὶ 69
ὀλιγοσιτίαν καὶ ὀλιγοῦπτιαν, δόξης
τε καὶ πλάτης καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτή-
δωτον καὶ καταφρόνησιν τε καὶ κα-
τεξάνευσιν καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπό-
κλειτον πρὸς αὐτὴν προσήκοντας,
πρὸς ἡ αὐτὴν ὁμήλικας ἀπλάστον
ὁμοιότητα, καὶ φιλοφροσύνην
συνεπιτάσιν τε καὶ παρόρησιν πρὸς
αὐτὴν νεωτέρους, φθόνον χωρὶς.
Φιλίαν ἡ πάντων πρὸς ἀπασίας,
εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους, εἴτε
θεοῖας καὶ ὁπισθημονικῆς θεωρίας, εἴτε
δογματῶν πρὸς ἀλλήλας, καὶ καθό-
λου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογικῆς τε
πρὸς τὰ εὐλόγια, διὰ φιλοσο-
φίας, καὶ τῆς κατὰ τὴν θεωρίας.
εἴτε ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους,
πολιτῶν μὲν, ἡ διὰ νομιμότητος

Confer etiam Nostrium infra cap. xxxi. ubi totus hic locus repetitur.

⁴ Καὶ φρόνησιν] Antea male, φρόνησιν.

⁵ Ὁμήλικας] Sic MS. At prior Edit. corrupte, οὐλικῆς.

⁶ Φιλίαν ἡ πάντων πρ.] Totus hic locus repetitur infra, Cap. xxxiii. ubi quædam rectius legantur.

⁷ Διὰ νομιμότητος] Sic rescripti, auctore ipso Jamblichio, cap. xxxiii. ubi, ut

μὲν ὑγίαις, ἑτεροφύλων δὲ, Ἀφ' ὧν φυσιολογίας ἐρεῖται· ἀνδρὸς ᾧ πρὸς γυναικὰ, ἢ ἀδελφούς, καὶ οἰκείας, Ἀφ' ὧν κοινωνίας ἀδιασρόφου· εἴπερ συλλήθεω δὲ πάντων πρὸς ἅπαντας, καὶ προσέτι τῷ ἀλόγων ζώων πινά, Ἀφ' ὧν δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς ὁπτιολογίας ἐ κοινωνίᾳ· εἴπερ ἐ σώματι καθ' ἑαυτὸ θνητῷ καὶ τῷ ἐγκεκρυμμένων αὐτῷ ὄντων δυνάμεων ἐρῶδον καὶ συνδρασμον δι' ὑγίαις, καὶ εἰς ταύτην ἀφ' ὧν καὶ σωφροσύνης, κατὰ μέμνησιν τῆς ἐν τοῖς κοσμοῖς στοιχείοις εὐετηρίας. * Πάντων τῶν, ὅτι ἐνός καὶ τῷ αὐτῷ συνδρασμον ἐ συγκεκριμένῳ ὀνόματι τῆς φιλικίας, εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὁμολογούμενος Πυθαγόρας ἐχέτω· καὶ διότι τῆς ὁπτιολογίας πρὸς τοῦ θύος ὁμιλίας ὅτι ὑπάρχει καὶ κατὰ τοῦ ὕπνου αἰσιμαίνεται τοῖς περὶ αὐτὸν ὅτι ἔστι ὑπὸ ὁρῆς πηλοαμύνη περὶ γένεσιν καὶ ψυχῇ, ὅτι ὑπὸ λύπης, ὅτι ὑπὸ ἡδονῆς, ὅτι πινὸς ἀλλῆς αἰσθησεως

ut dixi, hæc ipsa repetuntur. Codex MS. habet διανομιμότητα. At prior Edit. corruptissime διανομιμότητα: pro quo Arcerius ἀσέως refcribendum putabat, διανομιμότητα. Erit autem νομιμότητα, proprie, vita legitima, sive, obedientia erga leges: quæ vox insolens quidem est, & Lexicis ignota: sed quales non paucæ aliæ apud Nostrium repertiuntur.

* Πάντων πρὸς ἅπαντας, καὶ πρὸς.] Locum hunc, ante mutilum, ex codice

legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam, mariti vero in uxorem aut fratres aut propinquos, per communionem indistortam, docuit, & ut summatim dicam, erga omnes omnium; animalium etiam irrationabilium, per iustitiam & naturalem necessitudinem communionemque: denique latentium in corpore per se mortali, & contrariarum facultatum pacificationem, & arctam conciliationem ope sanitatis, huicque congrui victus & temperantiae, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hæc omnia sigillatim ad idem amicitiae nomen, velut compendio ad unum caput revocata, absque dubio invenit & sancivit Pythagoras. Fuit etiam, ut summatim dicam, suis discipulis unicus autor, ut vigilantes æque ac somniantes cum Diis versarentur quam accommodatissime. Quod ipsum sane non cadit in ullam animam ira aut dolore ac tristitia aut alia turpi cupiditate contur-

MS. supplevi. In priorē enim Edit. de sunt verba hæc, ἀπαντας, καὶ ἀσέως, ἀλόγων ζώων πινά, Ἀφ' ὧν δικαιοσύνης.

* Ἐν ἑνός] Infra. Num. 229. rectius legitur, ἑνός καὶ τῷ αὐτῷ -- τῷ τῷ φιλικίας ὀνόματι ὄντι.

¹⁰ Ὑπάρχει καὶ κατὰ τοῦ ὕπνου] In MS. vitiose exaratum erat, ὑπὸ τοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Nimirum τὸ ὕπνου error librarii mutaverat in ὄντος; quod, si plene scribis, est ἀνθρώπου.

batam, & è tranquillitatis statu deturbatam, vel quod turpius his omnibus difficilisque foret, ignorantia inquinatam: quibus omnibus animam divinis modis repurgatam sanabat, & coelestem ejus particulam refocillabat, falvanique ad consequendum intellectui divinum oculum, infinitis oculis corporis, ut Plato ait, nobiliorem, reducebat. Hujus enim solius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si ejus acies mediis convenientibus exacuatur & corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, & hinc scopus propositus erat.

C A P. XVII.

PReparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convictorumque suorum numero haberi volebant, priusquam ipsorum explorationem dijudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quove affectu parentes aliofque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipsorum in-

¹¹ *Ἐπιθυμίας*] Sic pro *ἐπιθυμίας*, quod prior Edit. habet, legendum esse recte monuit Desid. Herald: *Animadvers.* in Jamblichum, cap. vi.

¹² *Καὶ τὸ Πλάτωνος*] Locus Platonis,

Ἐπιθυμίας ¹¹ *παρηλαγμένη καὶ Δία, ἔδει τὸ τέτων ἀπαντῶν ἀνοσιωπότης πὶ καὶ χαλεπωπάτης ἀμαθίας. Διὸ δὴ τέτων ἀπάντων δαιμονίως ἰᾶτο καὶ ἀπεκάθαιρε τὴν ψυχὴν, καὶ ἀνεζωπύρει τὸ θείον ἐν αὐτῇ καὶ ἀπόσωζει, καὶ περὶ τὴν ὅτι τὸ ἰοντὸν τὸ θεῖον ὁρᾶμα, κρεῖττον ὃν σφαιλεῖται, κατὰ ¹² τὸν Πλάτωνα, μυρίων σφαιρῶν ὁμαμάτων. μόνω γὰρ αὐτῷ Διαβλέψαντι, καὶ οἷς προσῆκε βοηθήματα ποιῆσαι καὶ Διαφωρῆσαι, ἢ περὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀλήθεια διορθῶται. ὡς δὴ τὰ ἀναφύων ἐπιείη τὴν τῆς Διανοίας κάθαρσιν. καὶ ἦν αὐτῷ τὸ παιδαγωγὸς ὁ τυπτικὸς, καὶ πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων.*

K E Φ. ιζ.

ΠΑρεσκόμασθαι δὲ αὐτῷ ἕως 7¹ οἷς τὸν παιδείαν τὴν ὁμιλητῶν, προσιόντων τῶν ἐπαύρων, καὶ βελομήδων συνδιατρέχειν, σὺν εὐθὺς συσεχώρῃ, μέχρις ἂν αὐτῶν τὸν δοκιμασίαν ἔτι περὶ κρίσιν ποιῇ. πρῶτον μὲν παιδανόμῳ, πῶς τοῖς γινώσκει τοῖς εἰσοῖς τοῖς λοιποῖς εἰσὶν ὁμιλητῆς· ἐπειτα γεωρῶν αὐτῶν τὰς τε γέλωτας αὐ-

ad quem Jamblichus respicit, existat lib. vii. de Republ. pag. 485. Edit. Lugdun. Eundem Platonis locum adducit etiam Theon in *Mathematicis*, pag. 5.

ἀκαίρους, καὶ τὸ σιωπῶν, καὶ τὴν
λαλιᾶν ὡς τὸ πῶς, ἐπὶ τῇ πᾶσι
ἐπιθυμίᾳς, πῶς οἱσὶ, καὶ ὅτῳ γνω-
ρίμῳ, οἷς ἐχρῶντο, καὶ τὸ πρὸς
τάς τε ὁμιλίαν, καὶ πρὸς τῶν μα-
λίστα ἡμέραν ἀπολάζουσι, καὶ τὸ
χρῶντο ἐπὶ τὴν λύπην ἐπὶ πῶς τυγ-
χάνουσι πεινῶντες. προσετίθει δὲ καὶ
τὸ εἶδον, καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὴν
ὅλῳ τῷ σώματι κίνησιν. πῶς π
τὸ φύσιν γνωρίμασι φυσιογνω-
μονῶν αὐτῶν, σημεῖα πᾶσι φανερά
ἐπιπῶν τῷ ἀφανῶν ἡθῶν ἐν τῇ ψυ-
72 χῇ. * Καὶ ὅν τινα δοκιμάσειεν ἄνθρωπος,
ἐφὶ τῶν ἐτῶν ἑπτὰ ὑπερεσθῆναι, δε-
κνυμένων πῶς ἐκ βεβαιότητος καὶ
ἀληθείης φιλομαθείας, καὶ οἱ πρὸς
δόξαν ἰκανῶς παρεκδύναται, ὥστε
καταφρονεῖν τιμῆς. μετὰ δὲ τῆς
πῶς προσεῖσι προσέτιθεσσι σιωπῶν
πανταχῇ, ἀποπειράμενον, πῶς
ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπῶ-
προν τῶν ἄλλων ἐγκρατεμάτων τῶ-
ν, πᾶσι γλώσσης κρατῶν καὶ καὶ
ὑπὸ τῇ πᾶσι μυστήρια νομοθετησά-
των ἐμφαίνεσθαι ἡμῖν. ἐν δὲ τῇ
χρῶντα τέττα πᾶσι μὲν ἑκάστῳ ὑπὸ ἀρ-
χόντι, τῶν πᾶσι αἰεσίαι, ὡς ἀνέ-
πῳ, διδάσκαλος πῶς ἀποδοδεγμένοις
οἷς τῆς γνωρίμοις, οἱ περὶ ἐκαλῶν-
το πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ πῶς καὶ
νομοθετικοὶ ὄντες. αὐτοὶ δὲ, οἱ μὲν

tempestivos, silentium, sermo-
nisque abusum: tum quo cupidi-
tatibus modo indulgerent; quos
haberent sibi familiares, & quo
pacto cum illis viverent; deni-
que quibus potissimum rebus in-
terdiu vacarent; quibus item gau-
derent dolerentve. Inspiciebat
& vultum, & incessum, & totius
corporis motus: atque ex nativis
faciei lineamentis ipsos ita nosci-
tabat, ut manifesta indicia obscu-
ris animorum inclinationibus in-
dagandis adhiberet. Quem au-
tem ita probasset, eum triennio
contemptum haberi jubebat: nec
tamen intermittebat, ejus con-
stantiam, verumque discendi stu-
dium, & an adversus gloriam sa-
tis firmus honorisque contemptor
esset, observare. Post hæc im-
perabat suis quinquennale silen-
tium, ut sciret quantum possent
in continentia lingue, re omnium
difficillima; uti significatum est
ab iis, qui mysteria instituerunt.
Interea temporis quicquid facul-
tatum opumve quisque posside-
bat, in medium conferebatur, &
aliis ad hoc ipsum destinatis, qui
Politici, & legesatores nomina-
bantur, dispensandum committe-
batur. Ipsi vero, qui post quin-
quennale silentium, ex vitæ cete-

* Ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς καλ.] Sic ex
codice MS. locum hunc emendavi & di-

stinxi. Ante enim male legabatur, ἔχουσιν
ἔχουσιν αὐτοὶ χαλεπῶ.

raque ingenii modestia, dogmatibus participandis digni habebantur, deinceps fiebant interioris admissionis discipuli, & intra velum audiebant juxta videbantque Pythagoram: antea enim obduco velo extrinsecus citra præceptoris aspectum, ab ore ejus pendebant, diurnumque morum suorum experimentum dabant. Qui vero rejiciebantur, opum quas contulerant, duplum recipiebant, iisque monumentum extruebatur ab homacois (sic enim omnes hujus viri discipuli vocabantur:) qui si quando illis obvi facti essent, cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant; ipsos vero discitabant mortuos, quos hac spe reformaverant, fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros evaderent. Sed qui ad discendum tardi erant, illos male conformatos, & ut ita dicam, imperfectos sterilesque judicabant. Sin post peractam explorationem, ex forma, ingressu, motu, habitu, post spem bene de ipsis conceptam, post quinquennale silentium, post tot disciplinarum Orgia & initiationes, post

των, ἔκ τε βίης καὶ τῆς ἄλλης ὀπταίας κεραιέντες μὲν τὴν πενταετησίαν πλὴν, ² ἴσω τε λαοὶ λαιπὸν ἐγίνοντο, καὶ ἐν τῷ σινδόν ὅτι ἐπὶ κενόν ὅτι Πυθαγόρας, μετὰ τῶν καὶ βλέπειν αὐτὸν. πρὸ τούτου ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ μηδέποτε αὐτῶν ἐνοραῖντες, μετῴχον τὴν λόγων διὰ ψυχῆς ἀπορίας, ἐν πολλῷ χρόνῳ διδόντες βάσανον τῇ οἰκίᾳ ἡθῶν. * Εἰ δὲ ὁποδοκιμασθεύσαν, ⁷³ τὴν μὲν ἔστιαν ἐλάμβανον διπλῶν, μνήμα ³ δὲ αὐτοῖς ὡς νεκροῖς ἐχώνοντο ὑπὸ τῷ ὀμακῶν. ἔτω γὰρ ἐκαλουῶτο πάντες οἱ περὶ τὴν ἀνδρασωτυγχάνοντες δὲ αὐτοῖς, ἔτω σωετύχχανον, ὡς ἄλλοις πᾶσι. ἐκείνης ὅτι ἔφασκε τεθνήσκειν, ὅτι αὐτοὶ ἀντιπλάσαντο, καλὰς καὶ ἀγαθὰς προσδοκῶντες ἴσως ἐκ τῶν μαθημάτων. ⁴ ἀδιοργανώτως τε, καὶ, ὡς εἶπεν, ἀταλῆς τε καὶ σεμνῶδες ὄντο. ὅτι δυσμαγεύεις. * Εἰ δὲ μὲν τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ βα- ⁷⁴ θίσματος, καὶ τῆς ἄλλης κινήσεως τε καὶ καταστάσεως ὑπὸ αὐτῆς φυσιογνωμονηθῶσι, καὶ ἐλπίδα ἀγαθῶν περὶ αὐτῶν ὡς ἀγαθῶν, μετὰ πενταετησίαν πλὴν, καὶ μὲν ὅτι ἐκ τῶν τοσῶνδε μαθημάτων ὅργανοι καὶ

² Ἐσωπταίης λαοί. ἰγ.] Vide Schefferum de Philosophia Ital. cap. xi. p. 105.

³ Μνήμα ὅτι αὐτοῖς ὡς νεκρ.] Vide eundem Schefferum in dicto opere, sub finem capitis xii.

⁴ Ἀδιοργανώτως.] Id est, malis orga-

nis a natura instructos. Sic supra Num. 66. Noster usus est voce διοργανώτως: & alibi voce διοργανώσις.

⁵ Τὰς δυσμαγεύεις.] Sic MS. At prior Edit. minus recte, τὰς δὲ ἀμαγεύεις.

μνήσεως, ψυχῆς τε δοσιρρύψεως,
 καὶ καθαρμῶν τοσούτας τε καὶ τηλικύ-
 τας καὶ ἐκ περικύλων ἄνω θεωρημά-
 των προσδιδόντες, δι' ἧς ἀγχι-
 νοιάτε καὶ ψυχῆς εὐάγαιαι πᾶσιν ἐκ
 παντὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητοι ἔπι
 πει καὶ δυσαρραχέλητος εὐρίσκα-
 τοι, ⁶ ἐγγύς δὲ πᾶσι τοῖς αὐτοῖς καὶ
 μνημῶν ἐν τῇ ἀγαθῇ χώρῃ
 τες, (καθὰ καὶ ⁸ Περικλῆς τῷ Θυ-
 ρίῳ λέγει), καὶ Κύλωνι τῷ Συβα-
 ριτῶν ἐξάρχῳ, δοσιγνώστῃσιν ὑπ'
 αὐτῶν) ἐγγύς αὖτον ἐκ τῶν μακρῶν,
 φορέσαντες χρυσὸν τε καὶ ἀργύρον
 πληθύνον. καὶ αὐτοῖς καὶ τῶν
 ἀπικειμένων, ὑπὸ πᾶν εἰς τὰ τοιαῦτα
 ὁπτιθεῖων, καὶ Διὶ, οἰκονομικῶς ἀπὸ τῶν
 ἡμετέρων, καὶ ἡ πότι σωματικῶν ἄλ-
 λως αὐτῶν, πάντας ὀφεινοῦν μάλλον,

⁶ Προσδιδόντες.] Vocem hanc libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum & sententiam orationis turbat: siquidem accusativi illi, καθαρμῶν, etc. pendunt a precedenti μνῆ, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde, pro δι' ἧς, quod statim sequitur, lego, δι' αὐτῶν.

⁷ Ἐγγύς δὲ πᾶσι τοῖς αὐτοῖς καὶ μνημῶν.] Manifesta tautologia. Hoc ipsum enim jam paulo superius Jamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum hunc Jamblichi interpolatorum manus passum esse; præsertim cum & alia non pauca bis in eo dicta observaverim. Vel saltem dicendum est, Jamblichum eadem ex diversis auctoribus aliquando retulisse. Confer Nostrium infra, sub finem capituli xxxiv.

animæ purgationes & emundationes, post peragrata tot, tanta, & tam varia theorematum, ex quibus solertia mentis animæque sanctitas modis omnibus in unoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis & intellectu hebetior reperiatur, tali homini in schola cippum aliquem & monumentum sepulchrale erigebant; uti contingit fertur Periklo Thurio & Cyloni Sybaritarum Principi ab iisdem reprobatis; dein auro argentoque onustum auditorio exigebant: nam & cum in finem reperta pecunia publica administrabatur à quibusdam, qui à sumptuum dispensatione Oeconomici dicebantur. Quod si aliquando sic ejecto forte facti essent obvii, quemvis potius alium censabant,

ubi morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoribus inculcat.

⁸ Περικλῆς τῷ Θυρίῳ καὶ Κόλωνι τῷ Συβαρίῳ.] Addi his poterat Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. v. Strom. p. 575. Φασὶ γὰρ Ἱππάρχου τὸν Πυθαγόρειον, αἰτίας ἔχοντα χρῆσθαι τῷ τῷ Πυθαγόρειου σιφῶν, ἐγγύς αὐτῶν διατείνεσθαι, καὶ ἡλὸν ἐν αὐτῷ γαίῳ, οἷα νεκρῶν. Ajunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scripto prodidisset decreta Pythagore, & Schola exprobatum fuisse, & ipsi, tanquam mortuo, cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lyfidis, quæ statim subjungitur, scripta est. Cæterum de Cylone, ejusque reprobatione, plura vide sis apud Nostrium infra, Cap. xxxv.

quam illam qui secundum ipsos mortuus esset. Quapropter & Lydis Hipparchum quendam increpans, quod cum hominibus non rite initiatis, & sine disciplinis ad contemplationem accedentibus, doctrinam communicaret, scribit: *Ajunt autem vulgare te etiam philosophiam quibusvis obviis: quod Pythagoras fieri noluit. Et hæc tu quidem, Hipparche, cum cura edoctus fuisti; sed non servasti ô bone, gustatis deliciis Siculis; ad quas gustandas non debebas reverti. Si igitur mentem mutaveris, lætabor; si non, mortuus es mihi. Par enim erat divinorum Ejus humanorumque præceptorum meminisse; neque bona sapientia communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animæ subierunt. Nefas enim est obvio vulgo porrigere ea, quæ tantis laboribus com-*

ἢ ἐκείνον ἡ γὰρ ἐπὶ οὐκ αὐτὰς πεινησέναι. * Διόπερ καὶ 75
 Λύσις ἰππαρχῷ πρὶς διηκολήσιον,
 μεταδίδοντι ¹⁰ τὴν λόγον τῆς ἀναι-
 σήτοις, καὶ ἀνδρ. μαθημάτων καὶ
 θεωρίας διηκουσμοῖς, φησί·
 φαντὶ δὲ σε εἶδαμοσία ¹¹ φιλοσο-
 φῶν τῆς ἐπιτυχάνεσι, ππερ ἀ-
 παξίωσι Πυθαγόρας· ὡς ἔμαθες
 μὲν, ἰππαρχε, μετὰ σωφίας,
 σὺν ἐφύλαξαι δὲ, γαστρίῳ, ¹²
 ὡς ἡμεῖς, ¹³ Σικελικῆς πολυτι-
 λείας, ἃς σὺν ἐχέω τοι γαστρίῳ
 δάπερον. εἰ μὲν ὦν μεταβάλοις,
 χαρήσομαι· εἰ δὲ μή γε, πένθα καί.
 διδμεμένω δα ¹⁴ γὰρ φασὶν ὅσον
 εἶη καὶ τὴν θείαν τι καὶ ἀνθρώ-
 πων ἀφ' ὧν γαλμάτων, μηδὲ κοι-
 νὰ ¹⁵ ποιῶν τὰ σοφίας ἀγαθὰ τῆς
 εἰς ὅναρ τὴν ψυχῆν κεκαθαρμένοις.
 εἰ γὰρ ἡμεῖς ¹⁶ ὁρέγαν τῆς ἀπαντῶ-
 σι τὰ μὲν πρῶτων ἀγώνων σωφία

* Λύσις.] Epistola hæc Lydis existat etiam in Collect. Epistolarum Græcarum Aldina & Genevensi; & ad calcem Diog. Laërtii, qui ex officina Henrici Stephani prodit: itemque inter opuscula Mythologica, Physica, & Ethica, quæ prodierunt apud Hear. Westenium Amstelod. 1688. collectore Thoma Galeo. Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. Var. Lect. lib. I. cap. XII. Meminit etiam ejus Synesius, Epist. CXIII. & Eustathius ad Il. B. pag. 360. Edit. Rom.

¹⁰ Τὴν λόγον.] Lege, τὴν λόγον.

¹¹ Φιλοσοφῶν.] Φιλοσοφῶν oportebat. Epistola enim hæc Dorica dialecto scripta est.

¹² Σικελικῆς πολυτλ. ἃς σὺν ἐχέω.] Sic rescripti sensu exigente. Ante enim legobatur, Σικελικῆς πολυτλείας, ἃς σὺν ἐχέω τοι γαστρίῳ.

¹³ Διαμμεμένω δα γὰρ φασὶν ὅσον εἶη καὶ τὴν θείαν τι καὶ ἀνθρώπων.] Scribe, διαμμεμένω δα γὰρ εἶσι τὴν θείαν τι καὶ ἀνθρώπων.

¹⁴ Πρῶτων.] Cave mutes. Est enim Doricum pro ποιῶν.

¹⁵ Ὁρέγαν τοῖς ἀπαντῶσι.] Sic recte MS. In priorē vero Edit. male legitur, ὁρέγαν τοῖς ἀπαντῶσι τὰ μὲν πρῶτων ἀγώνων σωφία περιχρῆναι. Quæ monstra? Περιχρῆναι autem Doricum est pro περιχρῆναι.

μεχθίντα, ἔδὲ μὲν βεβήλοισι
τὰ τῶν Ἐλευσινίων θῆαι μυστήρια
Διχαΐδῃ¹⁶. κατ' ἰσότητα δ' ἀδι-
χοι ἔσονται οἱ πιαῦτα πράξαν-
76 πς. * Διαλογίζεσθαι δὲ καλόν,
ὅσον χρόνον μάκροτον ἐκμεμαρτήκα-
μεν, δοτὶρ ὑπὸ ἡμέροις¹⁷ ἀσίλῃς,
τὼς ἐν πῶς σῴζῃσιν αἰμὴν ἐγκυ-
λαμνδρώς· ἕως πῶς διελθόντων
ἐπὶ τὴν ἐγνόμεναι δεικνύει τὴν πῶς
λόγων. ¹⁸ κατὰ πρῶτον οἱ βαφεῖς
προεκαθαράμεντες ἐν ψαῖν τὰ βά-
ψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκλυ-
πιν τὰν βαφάν¹⁹ ἀναπίνοντι, καὶ
μηδέ ποτε γρηγορήσαν ἐξήκελον· τὴν
αὐτὴν τρέπον καὶ ὁ δαιμόνιος αἰὲρ
προπαρεσκόπει τὰς ψυχὰς τῆς
φιλοσοφίας ἐραδέντων, ὅπως μὴ
Διχαΐδῃ πρὸς πᾶσι τὴν ἐλπίδέν-
των ἐσθίειν καλῶν π' ἀγαθῶν.

¹⁶ Διαχίδῃ· κατ' ἰσότητα. Antea cor-
ruptissime hic legebatur, Διαχίδῃ, ἢ
π' ἰσότη. Διαχίδῃ autem Doricum est
pro διαχίδῃ.

¹⁷ Σπύλῃς. Hæc vox abest a priorī
Editione, quæ in aliis Epistolæ hujus E-
ditionibus legitur.

¹⁸ Κατὰ πρῶτον οἱ βαφεῖς προεκαθαράμεντες
ἐν ψαῖν π' β. Eodem plane similia uti-
tur Plato lib. iv. de Republ. pag. 449. E-
dit. Lugdun. Οὐδὲν οἶδαι, ὅτι οἱ βαφεῖς,
ἐπειδὴν βαλνύσιν βάψιν ἔχουσιν, ὡς εἶναι
ἀλγυρά, πρῶτον μὲν ἐκλέγνται οὐ τασά-
ται χρυσάται μίαν φέρον τὴν τὴν λευκῶν
ἐπὶ τὴν χρυσοποιήσιν οὐκ ὀλίγη παρ-
αινετὴ διεραπύσωνται, ὅπως δὲ ξανθὴν ἐπὶ
μάλιστα τὸ ἄσθ, &c. Item Theo Smyr-
neus in Mathematicis, pag. 17. qui ad
hunc ipsum locum Platonis respiciens,

parata sunt, aut profanis Dearum
Eleusinarum mysteria evulgare: æ-
que enim injusti atque impii sunt,
qui alterutrum horum fecerint. Do-
cebat autem ad animum revocare,
quantum temporis spatium consumpse-
rimus in eluendis maculis, quæ po-
tiora nostra altius infederant, donec
 tandem, peracto quinquennio, ad
percipiendam Illius doctrinam capa-
ces evasimus. Sicut tinctorum vesti-
menta, quæ coloribus imbuere vo-
lunt, prius purgata, medicamentis
inficiunt, ut tinctorum nec facile
eluendam, nec unquam evanituram
sorbeant: eodem modo divinus Ille
Vir animos philosophiæ deditos ante
præparabat; ne bona ulla ex hone-
sta, quæ sibi promittebamus, eos sub-
terfugerent. Neque enim ille do-
ctrinam adulterinam vendidit, sed
ἔτι γὰρ κτεθῆλως ἐν τῇ πρῶτῃ τοῦ λό-

αὐτῶν: Παιδίσκοι γὰρ τῆς παιδείας ἐν Μυ-
κῇ, &c. ἔδιν ὅλα μηχανήματα, ὅπως
ἡμεῖς προεκαθαράμεντες καὶ προεκαθαράμε-
ναι, ὡς ἐν τῇ πρῶτῃ τοῦ λόγου τῇ
τοῖς, τὼς οὖν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, ἢ ἐκρυ-
ψάντων, ὅπως λόγους ἐκλέγοντο, ὡς ἐν
βαφῇ. Caterum, τὸ ἐν ψαῖν hic apud
Jamblichum, & τῇ πρῶτῃ, apud Theo-
næm, referendum est ad alumen, quo
tinctorum in lenis repurgandis & colore
inficiendis uti soleat. Id enim est αἰσθη-
τὸν, sive adstringendi vi præditum; ut
ex usu & experientia constet. Plinius
lib. xxv. cap. xv. Vis liquidi aluminis ad-
stringere, indurare, redere. Paulo ante di-
xerat, Inficiendis elato colore lenis candidum
liquidaque (alumen) utilisimum est.

¹⁹ Ἀναπίνοντι. Male antea, ἀναπίνοντι.

neque pedicas, quibus plerique Sophistarum, inutiliter otium collocantes, juventutem irretiunt: sed rerum disciplinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero ejus disciplinam mentiti, sub hoc prae-textu multa & gravia facinora perpetrant, juvenes prae-ter decorem & temerario ausu quasi sagena capientes. Unde fit, ut auditores suos feroces & procaces reddant, dum moribus incompotitis turbulentisque scientiam & doctrinam divinam instillant: perinde ut si quis in puteum profundum & alto limbo repletum, puram liquidamque aquam infuderit; nam & lutum magis conturbat, & aquam simul perdidit. Eodem modo se res habet cum magistris pariter hisce & discipulis. Ipsum enim peccatus & cor eorum, qui non pure disciplinis in-
tiantur, perpetua quaedam & densa dumeta obsident, quae quicquid anima mansuetudinis, tranquillitatis, & rationis habet, obfuscant, prohibentque prodire, succrescere, & proserpere intelligendi facultatem. Con-

καὶ κωλύουσι προφανῶς μὲν ²³ αὐξηθῆναι τὸ νοητικόν. ὁνο-

²⁰ Σοφιστῶν] Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in communem a librariis temere mutata sunt: ut Lector facile observabit.

²¹ Ἡρώσιον] Dorienfes dicunt, Ἡρώσιον.

²² Πυκινὰ καὶ λάσιαι λόχμαι π.] Locum hunc citat Eustathius ad Il. B. pag. 360. Edit. Rom. Ὅ γ' αὖτε ἱερὰ βελίχη Πυκινὰ καὶ λάσιαι ἐκστρέψας εἰς

γῶς, καὶ δὲ πάγας, ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν ²⁰ σοφιστῶν τὰς νέας ἐματλήοντι, πρὶν ἔδεν κρήνην χαλάζοντες· ἀλλὰ θείων τε καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων ἦν ὁπιστάμενον. πρὶ δὲ πρόχρημα ποιησάμενοι τὰν τήν διδασκαλίαν, πολλὰ ἔδεινὰ δρῶντι, σιγῶντες, καὶ καὶ χάσμον, καὶ ὡς ἔτυχε, τὰς νέας. * Τοιγαρὶν ⁷⁷ χαλεπῶς τε ἔπροσάλλης ἀπεργάζονται τὰς ἀκασίας. ἐγκρίναντι γὰρ ἦτοι τεπραγμῶσι τε ἔθολοις θεωρήματα ἔλογως θείας· κατὰ περ εἰς εἰς φρέαρ βαθύ βορβόρον πλήρες ἐγχείοι καθαρόν ἔδειδες ὕδωρ. τὴν τε γὰρ βόρβορον ἀντάραξε, καὶ τὸ ὕδωρ ²¹ ἠφάνισεν. ὁ αὐτὸς δὲ τρέποντες τῶν ἑτέρω διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων. πυκινὰ ²² γὰρ ἔλάσιαι λόχμαι παρὶ τὰς φρένας ἔτῶν καρδίας ἐμπεφύκειαν τῶν μὴ καθαρώς τοῖς μαθήμασι ὀργανοδέντων, πᾶν τὸ ἄμερον καὶ πρᾶον καὶ λογισκὸν τὰς ψυχὰς ὁπισκιάζουσι,

ψάλλον, ὡς λέει γῆς ὀρετῆς περιέλκυσεν τὸ νόημα, εἰπὼν γλῶσση Δωρεῖα καὶ τοιαῦτα, ὅτι πυκινὰ καὶ λάσιαι λόχμαι παρὶ τὰς φρένας καὶ τὰς καρδίας πεφύκειαν τὴν μὴ καθαρώς τοῖς μαθήμασι ὀργανοδέντων, πᾶν τὸ ἄμερον καὶ πρᾶον καὶ λογισκὸν τὴν ψυχὴν ἐπισκιάζουσι, καὶ κωλύουσι ἀποφαινῶς αὐξηθῆναι καὶ ἐκστρέψαι τὸ νοητικόν.

²³ Αὐξηθῆναι καὶ ἐκστρέψαι τὸ νοητικόν.] In Editione Arcerii mendose admodum legitur, αὐξηθῆναι καὶ ἐκστρέψαι τὸν αἰσθητικόν.

μάξαιμι ἢ καὶ πρῶτον ἐπιλθὼν αὐ-
τῶν τὰς ματέρας, ἀκροάσιν τε καὶ
πλεονεξίῳ. ἄμφω δὲ πολύγονοι
78 πεφύκασι. * Τὰς μὲν γὰρ ἀκρα-
σίας ἐξεβλάψαντο ἄθεσμοι γάμοι,
θπθυμίας, καὶ φθοραί, καὶ μέθαι,
καὶ ὧσα φύσιν ἀδοναί, καὶ σφο-
δραὶ πνιες θπθυμίας, μέγχε βα-
ράθρων καὶ κρημνῶν ἐκδιώκοντες.
ἡδὴ γὰρ πνὰς ¹⁴ ἀνάγκασαν θπι-
θυμίας μήτε ματέρων μήτε θυγατέ-
ρων ἀποσχίσθαι, καὶ δὴ παρεωσάμεθα
πάντην ἑ νόμους, κατὰ περ τύραν-
νον, ἐκπεριμαγαγῶν τὰς ἀγκώ-
νας, ὥσπερ αἰχμάλωτον θπὶ τὸν
ἐχάτον ὀλεθρον μὲν βίας ἄγασαι
κατίστανται. τὰς ἢ πλεονεξίας ἐκ-
πεφύκασι ἀρεπαγαί τε, καὶ λασθαί,
πατροκτονία, ἱεροσυλία, Φαρ-
μακεία, καὶ ὅσαι τέτων ἀδελφά.
δεῖ γὰρ πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς
ἐσθλαῖς τε, πάντα τὰ πάθη, πνεῦ-
κα καὶ σιδάρω καὶ πύσιν μαθη-
μάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραν-
ται, ¹⁵ καὶ εὐρόμερον τὸ λογισμὸν
ἐλδύθερον τῶν πσύτων κακῶν,

79 πτῶνικαδὸ ἐμφυτεύειν π χερίσμον αὐτῶν, καὶ ὧσα διδόμεν. * Τοσού-

venit autem et matres illorum du-
metorum nominare, intemperantiam
et avaritiam; quarum utraque val-
de fecunda est. Nam ex intempe-
rantia nascuntur nefaria nuptia, et
supra, et ebrietas et quæ præter
naturam sunt voluptates, et cupi-
ditates quædam vehementiores, in
barathrum et præcipitia propellentes.
Jam enim quidam cupiditatibus ab-
repti, nec matrum, nec filiarum in-
cestu abstinerunt, et civitatis legi-
bus perruptis, sub cupiditatum ty-
rannide, manibus quasi à tergo re-
vinctis, veluti mancipia, in extre-
mam perniciem violenter sunt detru-
si. Ex avaritia proveniunt rapina
atque latrocinia, parricidia, sacri-
legia, veneficia, et si quæ sunt alia
hiscæ gemina germana. Primum igitur
filvas illas, in quibus hi affectus
stabulantur, igne ferroque et omni-
bus disciplinarum machinis purgare
oportet, et rectam rationem à tan-
tis malis in libertatem asserere: ac
tum demon utile ei aliquid implan-
tandum atque inferendum est. Tan-

καὶ οὐκ ἐξ ἑνὸς. Nos τὸ αὐτὸ λέγουσιν (quod
Doricè dictum est pro ἀξιοθῆναι) revo-
cavimus ex MS. π. ιουτικῶν, ex Eusta-
thio; δε διορθώσονται (quod itidem Do-
ricum est, pro διορθώσονται) ex aliis Epi-
stolæ hujus Editionibus.

¹⁴ Ἀνάγκασαν. Sic MS. pro ἡνάγκασ-
αν, quod Arcerii Edit. habet. Prius
autem est Doricum; posterius, κρηόν.

¹⁵ Καὶ εὐρόμεισι τὸν λογισμὸν.] Locus
non solum corruptus videtur, sed etiam
imbecillus; quem sic rescripserim, καὶ ἐν-
σώμεισι τὸν λογισμὸν, καὶ ἐλδύθερον τὸ
ἐσθλὸν κακῶν καταγνώσκοντες, τοσούτων
&c. Sic omnia sunt clara. Τὸ ἐνσώμεισι
certe in aliis Epistolæ hujus Editionibus
recte legitur.

tam tamque necessariam curam disciplinarum, & tam accuratum in docendo examen philosophiæ præmittendum censibat Pythagoras; eoque efficiebat, ut & ipsa dogmatum suorum communicatio singularis honoris argumentum haberetur: utpote cum mentes ad se accedentium variis doctrinis, & mille modis contemplationum ac scientiarum exploraret judicaretque.

C A P. XVIII.

Post hæc dicendum est, quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descripserit: cum enim indole dissimiles essent, par non erat, ut omnibus ex æquo eadem largiretur. Indignum etiam fuisset, aliis pretiosissima quæque audienda proponere, aliis nihil indulgere, eosque plane excludere: quod equidem communicationis & æqualitatis legibus adversum erat futurum. Ideoque, dum quibusvis justam convenientis doctrinæ portionem tribuit, utilitatem inter omnes partitus est pro virili, & justitiæ distributivæ munia implevit, congruentem unicuique instructionem largitus. Hacque etiam ratione alios Pythagoreos appellavit, alios vero Py-

²² ὡς τὸ διῶ. In his mendum aliquid latere necesse est, quoniam orationem reddunt ἀνακρίβητος. Quare cum Arcerio legimus, ὡς τὸ διῶ.

τῶν Ἰππικλέων, καὶ ὕτως ἀναγκαιοτάτῳ ²⁶ ὡς τὸ δὴν μαθημάτων πρὸ φιλοσοφίας ποιῶσαι Πυθαγόρας, πηλὴ τι ἐξαίρετον ἐπὶ ταῖς ἐξετάσιν ἀκροβυσσῶν τοῦ ἐν διδασκαλίᾳ ἐκ μεταδόσιν τῶν αὐτῶν δεδογμένων, βασιμίζων τι καὶ διὰ κερμάτων πρὸς τὴν ἐντυγχανόντων ἐννοίας, διδάγμασι τι πικίλοις καὶ θωρακίαις Ἰππικληονικῆς μυρίοις εἰδοῖσι.

Κ Ε Φ. ιη.

Mετά δὴ τῶν λέγων, ὅπως 80
 οὗτ' ἐκπεργέντας ὑφ' αὐτοῦ.
 ἀπὸ καὶ χωρὶς καὶ τῶν ἀξίων ἐκάστης.
 ὅτι γὰρ τῶν αὐτῶν μετέχον ὅπῃ τις
 πάντας ἢ ἀξίον, μὴ τὸ ὁμοίας ὄντας
 φύσεως. ὅτι ἀξίον ἢ οὗτ' μὲν πάντων
 τῶν τιμωπύτων ἀκροαμάτων
 μετέχον, οὗτ' ὅτι μηδὲν, ἢ μὴδ'
 ὅλως μετέχον. καὶ γὰρ τὰ τοιαῦτα
 ἀκροαώμενοι καὶ ἀνίσταν. τὸ μὲν τοι
 μεταδόναι τῶν Ἰππικληόντων λόγων
 ἐκάστῳ τὸ πρὸς ἑκάστῳ μοῖραν, τῇ
 τι ὡφέλειαν ἀπνεύρω ἀπκοῖ καὶ τῇ
 διωκτὸν, καὶ τὸ πρὸς δικαιοσύνης
 λόγον ἐφύλαττον, ὅτι μάλιστα τὸ
 ἀξίον ἐκάστῳ δαπνιδὲς ἀκροάσιν.
 καὶ καὶ δὴ τῶν τῶν λόγων, οὗτ' μὲν
 Πυθαγορείους καλέουσιν, οὗτ' ὅτι Πυθ-

²³ Τὸς μὲν Πυθαγορείους καλ.] Vide Schoæctum de Thes. Ital. cap. xl. pag. 100, 101.

θηγορίστας ὡς αὖτε Ἀθηναίους πιναι
ὀνομάζομεν, ἐπείπερ ἢ Ἀθηναίους·
διελὼν ἔτω περὶ πινυμένων τὰ ὀνόματα,
ὅσων μὲν γησίους εἶναι ἐνέστηκεν,
ὅσων δὲ ζῆλωτας τέτων δηλαδὴται

81 ἐνομοθέτησε. * Τῶν μὲν δὲ Πυθα-
γορείων κοινὸν εἶναι ἢ εἶσαν διέ-
ταξε, καὶ ἢ συμβαίωσιν ἅμα διὰ
παντὸς ἔχειν διὰ πλῆθος. ὅσων ἢ
ἐπείπερ ἰδίως μὲν κήσεις ἔχον ἐκεί-
λας, πινυμένους ἢ εἰς τὴν τὴν συκο-
λάειν ἀλλήλοις. καὶ ἔτω ἢ διὰ
δοχμὴν πάντων διὰ Πυθαγόρα κατ'
ἀμφοτέρους ὅσων ἢ πρὸς πινυμένους
κατ' ἄλλον ἢ αὐτὸν πινυμένους ἢ εἶδη
τῆς φιλοσοφίας· διὸ γὰρ ἦν ἡ γῆ
τῶν μεταχειροζομένων αὐτῶν, οἱ
μὲν Ἀκασμαπικεῖ, οἱ ἢ Μαθημα-
πικεῖ. τεταμένους ἢ οἱ μὲν Μαθημα-
πικεῖ ὁμολογῶντο Πυθαγόρειοι εἶναι
ὑπὸ τῇ ἐπίρῳ. ὅσων ἢ Ἀκασμα-
πικεῖς ἔτοι ἔχον ὁμολογῶν, ἔπειτα
περαγματεῖαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγό-
ρα, ἀλλ' ἰσχυρῶς. πινυμένους ἢ ἰσχυρῶς
οἱ μὲν Κροτωνιάτιον φασίν· οἱ δὲ

82 Μεταποντινον. * Εἴτι ἢ ἡ μὲν τῶν
Ἀκασμαπικῶν φιλοσοφία, ἀ-
κασμαπικῶν ἀναπόδεικτα, καὶ ἀνὰ
λόγων, ὅτι ἔτω περατῶν, καὶ τ'
ἀλλὰ, ὅσα παρ' ἐκείνων ἐπείρηται,
πάντα περὶ τῶν διὰ φυλάττειν ὡς
ἴδια δόγματα. ἢ αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ἔπειτα λέγειν περατῶν, ἔπειτα

thagoristas: plane uti quosdam At-
ticos, nonnullos autem Atticitas
dicimus. Ita nominibus apte di-
stinctis, quosdam genuinos esse
statuit, cæteris vero præscripsit ut
se horum imitatores præstarent.
Pythagoreis igitur bonorum om-
nium communionem indixit, eos-
que per omnem vitam unâ degere
voluit: cæteris autem præcepit,
ut suas quisque opes seorsim possi-
derent, sed studiorum commu-
nium gratia in unum locum con-
venirent: hicque philosophandi
modus à Pythagora uterque ad
successores translatus duravit. Jux-
ta aliam philosophandi formam,
sectatores Pythagoræ divideban-
tur in *acusmaticos* & *mathematicos*:
quorum hosce reliqui Pythagoreos
confitebantur; sed mathematici
negabant acusmaticos tales esse:
utpote qui non à Pythagora, sed
ab Hippaso, quem Crotoniatam
quidam, alii vero Metapontinum
faciunt, disciplinam suam habe-
rent. Versatur autem Acusmati-
corum philosophia circa auditiones
demonstratione aut ratione
destitutas: quippe saltem, quod ita
agendum sit, aliæque quæ ab illo
acceperunt præcepta, ut divina
dogmata custodire annituntur; ipsi
vero ea neque se enarrare profi-

* Ἀναπόδεικτα.] Antea male, ἰσχυρῶς
δύναται.

* Αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ἔπειτα λέγειν.] Lo-
cum hunc antea mutilum ex codice MS.

tentur, neque omnino enarrari posse: sed inter ipsos existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima Ejus dicta tenerent. Hæc vero in tres classes divisa sunt: quædam enim indicant quid res sit: nonnulla, quid sit maxime: aliqua quid faciendum sit, quid non. Ea quæ versantur circa quæstionem quid res sit, hujusmodi sunt: quid sint beatorum insulæ, Sol, Luna? quid sit Oraculum Delphicum, tetractys? quænam sit harmonia, qua caneant Sirenes? Ea autem, quibus quæritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit justissimum? sacra facere: quid sapientissimum? numerus; ac deinceps quod rebus nomina imposuit: quid in rebus humanis sapientissimum? medicina: quid pulcherrimum? harmonia: quid robustissimum? mens: quid optimum? beatitudo: quid verissime dictum? quod homines mali sint: unde & Poëtam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum ajunt, quia cecinerat:

*O DI! quo genere estis? quæve
ab origine tales?*

*Unde homines vobis tam pravi est
seminis ortus?*

supplevi. In priore enim Edit. desunt verba hæc, ἅτι λίκτοι ὄντες ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro παρ' αὐτῶν autem, absque dubitatione rescribendum est, παρ' αὐτῶν, sensu sic exigente.

λεικτόν εἶναι, ἀλλὰ ἑαυτῶν ἑπο-
λαμβάνεσι τέτρες ἔχαι βέλπεια
πρὸς Φρόνησιν, οἵπινες πλείω
ἀκρόματ' ἔχον. πάντα ἡ τοιαῦτα
ἀκρόματι διήρηται εἰς τέρα εἶδη.
τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, τί ἐστὶ, σημαίνει·
τὰ δὲ, τί μάλιστα· τὰ δὲ, τί δεῖ
πράττειν, ἢ μὴ πράττειν. τὰ μὲν
ἐν, τί ἐστὶ, τοιαῦτα· οἷον, τί ἐστὶν
αἱ μακάρων νῆσι, ἡλιθ., σελλώη;
τί ἐστὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, π-
τραυλός; * ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμονία, ἐν
ἡ αἱ Σεπλῶες. τὰ δὲ, τί μάλιστα,
οἷον, τί τὸ δικαιοπάτον; γένειν. τί
τὸ σφώπατον; ἀριθμός. δάπρον
δὲ, τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα
πρὸς μῦθον. τί σφώπατον τῶν παρ'
ἡμῖν; ἱατρική. τί κάλλισον; ἀρ-
μονία. τί κράτιστα; γνώμη. τί
ἀρμονία; εὐδαιμονία. τί δὲ ἀληθέ-
στατον λέγει; ὅτι πονηροὶ οἱ ἄνθρω-
ποι. διό ἑ πητιλὶ ἱαποδάμαντα
Φασὶν ἐπαίνεσθαι αὐτὸν, τὸν Σαλα-
μίνιον, ὃς ἐποίησεν,

ὦ θεοὶ, πῶθεν ἐστὶ, πῶθεν τοιοῦτ'
ἐγγράδτε;

Ἄνθρωποι, πῶθεν ἐστὶ, πῶθεν κα-
κοὶ ὧδε γράδτε;

* Ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμ.] Locus est obscurus, ex quo ut commodus aliquis sensus eliciatur, scribendum puto, πῶθεν ἡ ἀρμονία, ἢ ἡδὴ αἱ Σεπλῶες. Sed, ut verum fatear, mihi ipse non satisfacio.

- 83 * Ταῦτα δὲ πιαῦτα ἐστὶ τὰ τέταρτα τῶν
 γήινων ἀκχυσμάτων. ἕκαστον γὰρ τῶν
 πικρῶν, μάλιστ' ἐστίν. ἐστὶ δὲ
 αὐτὴ ἢ αὐτὴ τῇ τ' ἐπὶ σφιστῶν λε-
 γομένη σφία. καὶ γὰρ ἐκείνοι ἐζή-
 τουν, ἢ τί ἐστι τ' ἀγαθόν, ἀλλὰ,
 τί μάλιστ'. ἔδδ', τί τὸ χαλεπὸν,
 ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον; ὅτι τὸ
 αὐτὸν γινώσκει ἐστίν. ἔδδ', τί τὸ ῥά-
 διον, ἀλλὰ τί τὸ ῥάσιν; ἔπ' τῷ
 ἔθ' ἡρώδ. τῇ πιαύτῃ γὰρ σφία
 μετακλήθη κέναι ἔοικε τὰ πιαῦτα
 ἀκχυσμάτων. πρότερον γὰρ ἔπει Πυ-
 θάγορα ἐγόνοντο. καὶ δὲ, τί πρακτεῖον,
 ἢ ἢ πρακτεῖον, τῶν ἀκχυσμάτων
 πιαῦτα ἐστίν. οἷον, ὅτι δὲ πικρο-
 ποιῆσθαι. ὁ δὲ γὰρ ἀντικαταλιπτὴν
 οὖν ἡρεπώνωντας τ' ἡρόν. ἢ, ὅτι
 δὲ τ' δέξιόν ὑποδέσσει πρὸς τερον.
 ἢ, ὅτι ἢ δὲ πρὸς λεωφόρος βαδίζειν
 ὁδὸς, ἔδδ' εἰς περὶ ῥαντήριον ἐμ-
 βάλλειν, ἔδδ' ἐν βαλανείῳ λυεῖσθαι.
 ἄδηλον ὅ γὰρ ἐν πᾶσι τέτοις, εἰ
 84 καθαρῶς οἱ κρινῶν ἔντες. * Καὶ
 ἄλλα τὰδε. φορτίον μὴ συγκατα-
 ρεῖν. ἢ γὰρ δὲ αἶψον γίνεσθαι ἔμῃ
 πνεῖν. συνανατηγέται δὲ. Χρυσὸν

Hæc atque hujusmodi sunt istius
 scholæ dicta: singula enim horum
 ostendunt, quid sit maxime: & hæc
 eadem est cum illa septem Sopho-
 rum sapientia: nam & illi quære-
 bant, non quid simpliciter bonum
 esset; sed quid maxime tale: nec
 quid difficile, sed quid difficilli-
 mum; nempe, seipsum nosse: ne-
 que quid facile, sed quid facilli-
 mum; scilicet, facere quod adfue-
 veris. Hujus enim ipsius sapientię
 imitatione dicta ista videntur pro-
 dita esse: utpote cum illi septem
 Pythagora antiquiores fuerint.
 Quod porro præcepta de iis quæ
 facienda, quæve omittenda sint,
 attinet, ea talia erant. Liberos esse
 suscipiendos. Dextro pedi calceum
 prius esse induendum: neque via
 publica ingrediendum; neque in
 aquiminali intingendum; neque
 in balneo lavandum; nam circa
 omnia ista incertum este, an qui iis
 una utuntur, puri sint: aliaque hu-
 jus generis ista. Non ad onus suble-
 vandum, ne simus causa non labo-
 randi; sed ad imponendum, opem
 præstari debere. Cum muliere au-
 rum gestante non esse rem haben-

τῷ ἔθ' η] Sic codex MS. At prior Edit.
 corrupte, τῷ ἔθ' η ἡρώδ: cui loco, ut
 desuperato, Arcerius asteriscum apposuerat.

Διὶ γὰρ ἀντικαταλιπτὴν τὴν ἡρεπ.]
 Eandem procreandorum liberorum cau-
 sam tradit Plato lib. vi. de Legib. p. 612.
 Καὶ τῆς ἀνισότητος φύσεως ἀντίχρυσος τῷ πικ-
 ρῶς παιδὶ κατὰ λείπειν, ἀπὸ τῷ ἡρώδ ὑπο-
 κρίται ὡς αὐτῷ περὶ ἡρώδ. Sic enim lo-

cum hunc corrigo.

ὅτι δὲ τ' ἡρώδ ὑποδ.] De hoc a-
 liisq̃ Symbolis Pythagoricis vide etiam
 Nostrium in Protreptico sub finem, & In-
 terpres ad Laërtium in Pythagora.

Ἀδελφὸς γὰρ ἐν πᾶσι τέτοις, εἰ καὶ καὶ.
 Sic locum hunc ex MS. emendavi. An-
 tea enim pessime legebatur, ὁ δὲ καὶ γὰρ
 ἐν πᾶσι τέτοις οἱ καὶ ὑποδύον οἱ καὶ.

dam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, & ne ab eadem parte bibatur. In aunulo non gestandam Dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse quod domi statuendum sit. Uxorem non esse male tractandam; supplicem quippe; unde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album laudandum; quia & hic supplex Lunæ sacer est; unde & horas denunciat. Consilium poscenti, nullum aliud quam optimum dandum; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Cum enim ad luendas poenas nascamur, poenas etiam nos luere debere. Sacrificandum, & templum ingrediendum nudis pedibus. Ad templum non esse à via divertendum; non enim obiter aut in secundis curis Deum habendum esse. Bonum esse vulneribus adverso pectore exceptis occumbere; malum vero,

ἐχέσθῃ μὴ πλησιάζειν θεῷ τιμω-
πιῖα. Μὴ λέγειν ἀνδρὶ Φωπῆς.
Σπένδειν πῖς θεοῖς κτ' τὸ δὲ τὸ κύ-
λικῳ, οἷον ἔνεκα, καὶ ὅπως μὴ
ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πῖνῃ. Ἐν δακτυλίῳ μὴ
φέρειν σημεῖον θεῶν εἰκόνα, ὅπως
μὴ μιαιότη. ἀγαλμα γάρ, ὅπερ
θεῶν φυλάσσει ἐν τῷ οἴκῳ. Γυναῖκα
καὶ θεῶν διώκειν τὸ αὐτῆς. ἰκέτης γάρ.
διὸ καὶ ¹⁰ ἀφ' ἐτίας ἀγόμεθα, καὶ ἡ
λήψις ἀπὸ δεξιᾶς. μηδὲ ¹¹ ἀλε-
κτρύονα λαλῶν θύειν. ἰκέτης γάρ,
ἰσθὲς τῶ μηνός. διὸ καὶ σημαίνουσιν
ώραν. * καὶ συμβαλῶν μηδὲν 85
τοῦτο τὸ βέλπτον τῶ συμβαλῶ-
μι. ἱερὸν γάρ ¹² συμβαλή. Ἀγα-
θόν, οἱ πόνοι· αἱ γὰρ ἡδοναὶ ἐκ παν-
τός τρέπονται κακόν. θεῷ καταπίως
γάρ ἐλθόντας θεῷ καταδιώκει.
Θύειν χρὴ ἀνυπόδετον, καὶ πρὸς τὴν
ἱερὰ προσιέναι. ¹³ εἰς ἱερὸν καὶ θεῶν
ἐκτρέπειται. οὐ γάρ παρέρχοντο θεῶν
πιστῶν ¹⁴ τὴν θύον. Ὑπομύοντα δὲ
ἔχοντα τραύματα ἐν τῷ ἐμπροσθεν
πλάτυσται ἀγαθόν. ἐναντίως δὲ,

⁹ Ὅπως μὴ μιαιότηται] In priore Edit. particula negativa μὴ male exciderat.

¹⁰ ἀφ' ἐτίας ἀγόμεθα] Vide supra, Num. 48.

¹¹ Ἀλεκτρύονα λαλῶν θύειν] In priore Edit. vox θύειν deest: quam huic loco reddidi, auctoritate ipsius Jamblichi in *Protreptico*, pag. 146. ubi ait, Ἀλεκτρύονα τρέφει μὲν, μὴ θύει δέ.

¹² Συμβαλή. Ἀγαθόν οἱ π.] Antea absque distinctione legebatur, συμβαλή ἀγαθόν οἱ π. quam confusionem non animad-

vertens Arcerius, συμβαλὴς ἀγαθόν οἱ πόνοι, legendum censuit, vertitque, *Labores enim consilii donum sacrum sunt*: quo quid a vero sensu alienius dici potuit?

¹³ εἰς ἱερὸν καὶ θεῶν ἐκτρέπειται. οὐ γὰρ π.] Porphyrus de *Vita Pyth.* praeceptum hoc Pythagoricum sic effert, Προσκυνοῦν θῆ μὴ ἐκ παρέρχοντος θύειν, ἀλλ' ἐκπρὸς ἐπὶ τῷ ἀρμεμαίνοντι.

¹⁴ Τὴν θύον] Cum Arcerio τὴ θύον lego.

ἐκαστίον. ¹⁵ εἰς μόνον τὴν ζώων οὐκ
 εἰσέρχεται ἀνθρώπου ψυχῇ, ἀλλ' ἡ-
 μεις ἐπὶ τοῖς ζώοις. Διότι τὰ τὴν θυσί-
 μων χρητὴς ἐοικέναι μόνον, οἷς ἂν τὸ
 ἐοικέναι καθήκει· ἀλλὰ δὲ μηδενὸς
 ζώου. τὰ μὲν ἂν ποιῶνται τὰ ἀκυσμα-
 των ἐστὶ. τὰ δὲ πλείονας ἔχοντα μήκρος,
 περὶ τὴν θυσίαν, καὶ ἐκαστὸς οὗτος
 καμρὸς πῶς χρητὴς ποιεῖται, πῶς τὸ
 ἄλλως, καὶ περὶ μεταπηρῶντος τὸ ἐν-
 τὸν, καὶ περὶ τῶν παρὰ, πῶς
 86 δὲ καταπαύεται. * Εἰ πὴ ἐνίαν μὲν
 ἂν ὀφθαλμοῦ δὲ· οἷον, ὅτι δὲ
 παροπτιῶν, ἐκαστὸς καταλιπεῖν
 ἔπρην αὐτὸν αὐτὴν θύειν θύειν.
 πῶς δὲ ἡδὲ λόγῳ πρὸς. καὶ
 ἐνία μὲν τῶν ὀφθαλμοῦ δὲ
 παροπτιῶν, ἀπὸ ἂν ἡ ἐνία δὲ
 πρὸς. οἷον περὶ τὴν ἄρτον μὴ κα-
 παύεται, ὅτι πρὸς τὸ ἐν αὐτῷ κέ-
 σιν ¹⁶ συμφέρει. καὶ δὲ πρὸς θύειν
 ἐκαστὸς περὶ τὴν πύκτων οὐκ εἰς
 Πυθαγορεῶν, ἀλλ' ἐνίαν ἐξωθεν
 ὀφθαλμοῦ καὶ πρὸς θύειν
 παροπτιῶν ἐκαστὸς λόγον οἷον ὅτι περὶ
 τὴν νύκτι λείπεται, Διότι τὸ ἐν
 καταπαύεται τὸ ἄρτον. οἱ μὲν γὰρ
 φασιν, ὅτι ἐν δὲ τὸ πύκτων Διό-
 λύνειν. ¹⁷ τὸ γὰρ δὲ χαῖον βαρβα-

contrarium. Animam humanam in
 ea saltem animalia non ingredi, quæ
 mactare fas est; ideoque ex immo-
 labilibus illa sola comedenda, quæ
 pro victimis cadere licet; à cæteris
 omnibus abstinendum. Talia itaque
 sunt quæ acusmaticis præcipiebantur:
 prolixissimæ vero doctrinæ
 erant de sacrificiis, quomodo tum
 alio quovis tempore, tum eo præ-
 fertim, quando ex hac vita migran-
 dum est, peragenda sint: item de
 sepultura, quomodo instituenda sit.
 Et quibusdam quidem ratio adji-
 cienda est: exempli gratia: quod
 suscipiendi sint liberi, ut post te
 alium succedaneum Deorum cul-
 torem relinquas. Aliis vero sub-
 jecta ratio non est. Quædam por-
 ro rationes è propinquo assumptæ;
 nonnullæ vero longius petitæ sunt:
 ut quod panis non sit frangendus,
 quoniam ad iudicium apud infe-
 ros conducit. Sed hæ rationes
 ob verisimilitudinem additæ, non
 sunt Pythagoricæ, sed quorun-
 dam extraneorum, qui eas com-
 miniscuntur, quive conantur pro-
 babilem quandam speciem dictis
 affingere: ut de eo quod modo
 dictum est, quare panis frangen-
 dus non sit, aliqui quidem ajunt,
 propterea, quod non oporteat

¹⁵ Εἰς μόνον] Mena scribendum esse vir
 doctus ad marginem codicis Spanhemia-
 ni recte monuit.

¹⁶ Συμφέρει] MS. noster cum nega-

tione habet, ὁ συμφέρει: quod conside-
 randum est.

¹⁷ Τὸ δὲ χαῖον βαρβ.] Vide Mena-
 gium ad Laert. lib. viii. Num. 35.

rorum omnes amici ad unum panem convenerint: alii vero dicunt, auspiciantem aliquid non oportere frangendo comminuendoque huiusmodi omen præbere. Ac omnia quidem præcepta, quibus quid agendum, quid non agendum sit, definiunt, ad divinum Numen tendunt, estque hoc principium & eo omnis vita ordinatur, ut Deum sequamur, atque huius philosophiæ ista ratio est, quod ridicule agant homines, qui quod bonum est, aliunde quam à Diis petunt: perinde ac si quis in provincia Regis potestati subiecta, quendam civium numero præfectum colat, neglecto eo qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Cum enim & Deus sit, & omnibus imperet, in confesso est, quod bonum à Domino petendum sit: omnes enim iis bona tribuunt quos amant, quosque sibi acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Et horum quidem sapientia ita se habet. Fuit autem quidam Hippomedon Æ-

ρικῶς πάντες ὑπὶ ἑνα ἄρτον σπείσαν οἱ φίλοι. οἱ δ' ὅτι εἰ οἰωνὸν ποιέσθαι τοῦτον δεχόμενον καταγνώσκειν ἐσωτέρειον. ¹⁸ ἅπαντα μὲν τοι, ὅσα περὶ τὸ πρῶτον ἢ μὴ πρῶτον διορίζουσιν, ἐσθλασαι πρὸς τὸ θεῖον, ¹⁹ καὶ δεχθῇ αὐτῇ ἐστὶ, καὶ ὁ βίβλος ἅπας συντάτταται πρὸς τὸ ἀκροαθῆναι τῷ θεῷ. καὶ ὁ λόγος αὐτός. ταῦτ' ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας.

* Γελῶν γὰρ τοῖσιν ἀνθρώποις ἄλλοι 87
λοθῆν πρὸν ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ ὡρᾶν τῶν θεῶν. καὶ ὅμοιον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐν βασιλευσμένη χώρᾳ τῶν πολιτῶν πινὰ ὑπαρχόντων στρατοῦ, ἀμελήσας αὐτῶν ὅσων πάντων ἀρχόντων. τοιοῦτον γὰρ οἶονται ποιεῖν ἐόντων ἀνθρώπων. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ περὶ θεοῦ, καὶ ἔστι πάντων κύριος, δεῖν ὁμολογεῖνται ὡρᾶν τὸν κύριον τὸ ἀγαθὸν αἰτεῖν. πάντες γὰρ, ὅς μὲν ἂν φιλοῦσι, καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τοιαῦτοις διδίασι τὸ ἀγαθόν. πρὸς ὅς ἢ ἐναντίως ἔχουσιν, τὰ ἐναντία. τούτων μὲν αὕτη ἐστὶ τοιαύτη σοφία. ἣν δὲ πᾶς ἱππομέδων ²⁰ ἀγγεῖται αἰνῶς,

¹⁸ ἅπαντα μὲν τοι, ὅσα περὶ τὸ πρῶτον — ἐναντίας ἔχοντες, τὰ ἐναντία] Totus hic locus repetitur infra, Num. 137. quod & de aliis locis miror. Quid enim crebra illa πεντολογία opus est?

¹⁹ Καὶ δεχθῇ αὐτῇ ἐστὶ] Locus hic turbatus est & corruptus, quem sic in ordinem redigo, ἐσθλασαι πρὸς τὸ θεῖον, καὶ ὁ βίβλος ἅπας συντάτταται πρὸς τὸ ἀκροαθῆναι τῷ θεῷ. καὶ δεχθῇ αὐτῇ ἐστὶ καὶ λόγος ἔστι.

²⁰ φιλοσοφίας. Sic expedita sunt omnia. Vide Nos etiam infra ad Num. 137.

²⁰ Ἀρχεῖται Αἰνῶς] Arcerius vertit, rusticus Æneus. Sed quid hoc? Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notaverat, Ἀρχαῖος. At Nos, deletο ἀγγεῖται, legendum censuimus, Αἰνῶς. Nam infra, cap. ult. inter Ægeos recensetur Hippomedon.

Πυθαγόρειον, τῶν Ἀκυματικῶν, ὃς ἔλεγεν, ὅτι πάντων τῶν 21 ἐκεί-
 νος λόγος ἔστι δοθεὶς εἶπεν, ἀλλὰ
 διὰ τὸ πρὸς διδόναι διὰ πολλῶν
 καὶ 22 αὐτὸν δόξαν, 23 τὸν μὲν
 λόγον πεποιηθῆναι· λελεῖσθαι δὲ
 αὐτὰ τὰ προσλήματα. 24 οἱ δὲ περὶ
 τὰ μαθήματα τῶν Πυθαγορείων, τέ-
 τες πὸ μολογῶν εἶναι Πυθαγόρου,
 καὶ αὐτοὶ φασὶν ἐπὶ μᾶλλον, καὶ αὐ-
 λέγεσθαι αὐτοὺς, ἀληθῆ εἶναι. τὴν
 δὲ αἰτίαν τῆς ἀνομοιότητος πιαύτην
 88 ἡρώδης φασίν. * Ἀφικέσθαι τὴν
 Πυθαγόραν ἐξ Ἰωνίας ἐς Σάμους καὶ
 τὴν Πολυκράτην τυραννίδα, ἀκμα-
 ζούσης τῆς Ἰταλίας, καὶ ἡρώδης αὐτῇ
 φησὶ αὐτῷ ὅτι πρῶτος ἐν τῇ πόλει.
 τῶν δὲ πῶς μὲν προσκυτίσθαι καὶ
 ἀρχόλοις, διὰ τὸ ἐν πολιτικῇ
 πράγμασι κατέχευε, 25 ὡς χα-
 λειπὸν οὐ διὰ τὰ μαθήματα ἔστι δο-
 θεῖων ἐντυγχάνειν, ψιλῶς διὰ
 λεχθῆναι, ἡγάμενον, ὅθεν ἦτορ

geus, Pythagoreus, è numero Acu-
 maticorum, qui dicebat, quod Ille
 omnibus hisce rationes demonstra-
 tionesque subjecerit; quia vero vul-
 go à pluribus, iisque semper segnio-
 ribus tradebantur, inde factum
 esse, ut rationibus detractis, sola
 problemata reliqua manserint. Qui
 vero inter Pythagoreos Mathe-
 matici dicuntur, illi fatentur & istas
 rationes esse Pythagoræ, & ipsi plu-
 ra insuper tradunt, quæque dicunt,
 ea contendunt vera esse: sed cau-
 sam dissimilitudinis hancce fuisse
 ajunt: venisse Pythagoram ex Jo-
 nia & Samo, Polycrate tyrannide
 potente, & florente tum temporis
 Italia, principesque urbium fami-
 liares ipsi factos. Horum seniores
 cum difficile esset disciplinis & de-
 monstrationibus vacare, utpote
 occupatos & civilibus negotiis di-
 strictos, simpliciter ad eos disse-
 ruit; ratus eos nihilominus etiam
 sine rationibus fructum inde per-

21 Εκείνους] Idem vir doctus recte scri-
 bendum hic monuit, ἐκείνους, i. e. Py-
 thagoras. Sic enim Pythagoram κατ' ἐξο-
 χὴν a sectatoribus suis appellatum fuisse,
 tum alii testantur, tum etiam Noster pau-
 lo post, Num. 89.

24 Καὶ αὐτοὶ δόξαν] Arcerius scri-
 bendum putabat, καὶ ἰσαρροῦνται: male
 omnino. Est enim locus sanus, & men-
 di expers: quem Obrechtus recte ver-
 tit.

25 Τὸν μὲν λόγον] Sic recte MS. An-
 tea vero male, τὸ μὲν λόγον.

24 Οἱ δὲ περὶ τὰ μαθ.] Locum hunc
 sic intellige, ac si scriptum esset, vel ὅτι

Μαθηματικῶν τῶν Πυθαγορείων: ut Obrech-
 tus recte. Deinde, pro τούτοις δὲ, sensu
 exigente rescripsi, τούτοις π.

25 Ὡς χαλεπὸν οὐ διὰ τὰ μαθ.] Pro-
 pter ἀπολυθῆναι orationis scribo, ὥστε χα-
 λειπὸν εἶναι διὰ τὰ μαθηματικά καὶ ἀποδί-
 ξειν αὐτοῖς ἐντυγχάνειν. Addo αὐτοῖς,
 quia dativi præcedentes προσκυτίσθαι &
 ἀρχόλοις non reguntur a verbo ἐντυγχα-
 νειν, sed διὰ λεχθῆναι. Deinde, διὰ τὰ
 μαθηματικά καὶ ἀποδ. ἐντυγχάνειν, non est,
 disciplinis & demonstrationibus vacare, ut e-
 ruditus Obrechtus vertit, sed, de disci-
 plinis & demonstrationibus cum aliquo
 colloqui, vel sermonem conferre.

cepturos esse, si scirent quid agendum foret : perinde ut ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicunque vero inter juniores facultate laborandi discendique pollebant, illos disciplinis & demonstrationibus exposcebat : & se quidem istorum, Acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, quod fuerit quidem e numero Pythagoreorum ; cum autem vulgasset descripsissetque sphaeram duodecies pentagonon, cum in mari periisse, ut impium, sed inventionis nihilominus gloriam ipsi mansisse ; cum tamen omnia fuerint Illius Viri : sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Cum quidam Pythagoreus opum suarum jacturam fecisset, concessum esse homini propter hoc infortunium, ut e Geometria quastum faceret. Vocabatur autem Geometria à Pythagora, *Historia*. Et hæc sunt, quæ de discrimine utriusque modi philosophandi, & de utraque classe auditorum Pythagoræ accepimus : hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est, vel intra, vel extra velum, sive videntes, sive non videntes Pytha-

φιλαῶναι ἔστω δὲ αἰτίας, εἰδότες, τί δὲ πρῶτην ὥστε ἔοι ἰατρούμοις, ἢ προσκεῖσθαι ἀλλὰ τί αὐτοῖς ἔασι περὶ αἰτίαν, ἢ δὲν ἦτον τυγχάνουσι τὸ ὑγίαιεν. ὅστις ὅ νωπείρις ἐκτύχουσι, καὶ δυναμύοις ποιεῖν ἔμαθάνον, πῶς ποιήσιν δὲ διαποδείξας καὶ τὴ μαθημάτων ἐκτύχουσι. αὐτὸς μὲν ἐν ἑνὶ ἀπὸ τῶν ὁσέων ὅτι ἀπὸ τῶ ἐπὶ ῥων. περὶ δὲ ἰππασοῦ μάλιστα, ὅς ἦ μὲν τὴ Πυθαγορείαν. ἀλλὰ δὲ ἔξενεγκὼν ἐγερθεὶς πρῶτον σφαιρῶν τὴ ἐκ τῶ δώδεκα πενταγώνων, ἀπέλειπε καὶ ἡμετέραν, ὡς ἀσκήσας. ἀλλὰ ὅτι ἔλαβεν, ὡς εὐρών. εἶναι ὅτι πάντα ὁσέων ἔξ ἀνδρῶν προσκεῖσθαι καὶ ἄλλοι τὴ Πυθαγορείαν, καὶ ἢ καλεῖσθαι ἐν ὁμαπ. * Λέγουσιν ὅτι οἱ Πυθαγόρειοι ἐξηγήθησαν γεωμετρίας ἕως. διαβαλεῖν πᾶσι τὴ εἶσαν τὴ Πυθαγορείαν. ὡς ὅτι τῶ ἐνέχουσι, δοθέντος ἀνθρώπου χρηματισσάμεν ἀπὸ γεωμετρίας. ἐκαλεῖτο ὅτι ἡ γεωμετρία πρὸς Πυθαγόρην, ἰστέον. περὶ μὲν ἐν τῷ ἀφῶς ἐκατέρωθεν τὴ πρᾶγμασι, καὶ ἐκατέρωθεν τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀπερωμένων Πυθαγόρην πᾶσι παρελήφαμεν. ὅτι γὰρ εἶσω σινδόν, καὶ ἔξω, ἀπερωμένους τῷ Πυθαγόρην, καὶ ὅτι μὴ τὸ ὅτι ἀκού-

* ἰππασοῦ] Hujus Hippasi etiam mentio facta fuit supra. Num. 81.

* Τὸ ἐν ἐνέχουσι] Lego, ὡς ἐκ τῶν.

παις, ἢ ἀνδρὶ ὁρῶν, καὶ οὖν εἰσὼς,
καὶ ἐξω διωρισμένους, ὥς ἄλλους,
ἢ οὖν εἰρημένους ὑπολαμβάνουσιν
προσέειναι. καὶ οὖν πολιτικὰς δὲ, καὶ
οἰκονομικὰς, καὶ νομοθετικὰς ὄντας
αὐτοῖς ὑποτίθειται ἡ γῆ.

K E Φ. 18.

- 90 Κ Αθόλως ἢ εἰδέναι ἀξίον, ὥς πολ-
λὰς ὁδὸς Πυθαγόρας παιδείας
ἀνδρῶν, καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν φύσιν
ἐκάστην ἑ δυνάμιν παρεδίδετο τὴν
φύσιν τὴν ὑπερβαλλόντων μοῖραν. πε-
ρίμελον ἢ μέγιστον. ὅτι γὰρ Ἀβάρης
ὁ Σκώτης ἐξ ὑπερβορείων, ἀπὸ
τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ὡς ἑ
ἀμύνητο, καὶ τῇ ἡλικίᾳ προεβή-
καὶ ἦλθε, ὅτι καὶ διὰ πικίλων αὐ-
τὸν εἰσάγαγε θεωρημάτων. ἀλλ' ἀντὶ
τῆς σωφίας, καὶ τῆς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ
ἀκροάσεως καὶ τῶν ἄλλων βασιλείων,
ἀφ' ὧς αὐτὸν ὑπερβόρειον ἀκροά-
σασθαι πρὸς τὴν ἀκρόασιν τῶν αὐτῶν δογ-
ματισμῶν, καὶ τὸ πρὸς φύσιν
σύνθεσιν, καὶ ἄλλο τὸ πρὸς θεῶν,
ὡς ἐν βραχυτάτοις αὐτὸν ἀνεδί-
δαξεν. * Ἡ γὰρ μὲν γὰρ Ἀβάρης
δοτὶ ὑπερβορείων, * ἱερὸς δὲ ἐκείνῳ
Ἀπόλλωνος πρεσβύτης κατήκων,
καὶ τὸ ἱερατικὸν σφύραζε, δοτὶ τῆς

* Ἀκροάσασθαι] Mendose. Vir doctus
ad marginem codicis Spanhemiani restri-
pserat, ἡρῶντο: quod non displicet
Arcturi conjiciebat, ἡρῶντο.

goram audivisse, atque in inte-
riores & exteriores divisos esse:
hisque & Politicos, & Oeconomi-
cos, & Nomotheticos subnecte-
re debemus.

CAP. XIX.

IN genere vero sciendum est,
quod Pythagoras multas do-
cendi vias repererit, quodque
cuilibet ratam sapientie portio-
nem pro naturali facultate, pro-
que ingenii captu tradiderit. Cu-
jus rei certissimum argumentum
habetur. Cum enim Abaris Scy-
tha ex Hyperboreis, rudis &
disciplinis Græcorum non initia-
tus, ætate etiam provectior adve-
nisset, cum nequaquam per va-
rias contemplationes circumduxit;
sed omisso silentio & tam diutur-
na auscultatione, aliisque tenta-
minibus, statim in familiaritatem
& ad dogmata sua audienda ad-
misit, commentariumque de na-
tura, & alium de diis, compen-
diaria via illum edocuit. Vene-
rat enim Abaris ab Hyperboreis,
Apollinis, qui in ea regione colli-
tur, sacerdos, jam senio propior,
& rerum sacrarum scientissimus;

* ἱερὸς δὲ ἐκείνῳ Ἀπόλλωνος πρεσβύτης κα-
τήκων, καὶ τὸ ἱερὸν σφ.] Est locus ad-
modum corruptus, quem sic expedito:
ἱερὸς δὲ ἐκείνῳ Ἀπόλλωνος, πρεσβύτης καὶ

è Græcia domum remeans, ut aurum, quod corrogaverat, Deo, in ejus apud Hyperboreos templo, consecraret. Transiens autem per Italiam, visum sibi Pythagoram, Deo, cujus ipse erat sacerdos, assimilavit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse: atque tum propter illa, quæ in Pythagora maxime veneranda deprehendebat, tum propter indicia ipsi sacerdoti jam antea explorata, telum Pythagoræ reddidit, quod iter ingressurus è templo sumserat, ut eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates uteretur. Vehementer enim illo per invia quæque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes, & alia id genus: ac præterea eodem, ut ajunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque de-

Ελλάδι ὁδοσφύρων εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὸν ἀγρεθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ δοθῇται εἰς τὸ ἐν Ἰπερβορείοις ἱερόν. ἡρόδοτος δ' ἐν περὶ ὁδοῦ καὶ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν Πυθαγόραν ἰδὼν, μάλιστα εἰκάσας τῷ θεῷ, ἔπερ ἦν ἱερός, καὶ πιστεύσας μὴ ἄλλόν εἶναι, μηδὲ ἄνθρωπον ἰμοῖον ἑκείνῳ· ἀλλ' αὐτὸν ὄντως τὸ Ἀπόλλων, ἐκ τῶν ἑώρων περὶ αὐτὸν σεμνοτάτων, καὶ ἐξ ὧν προσεγίνωσκεν ὁ ἱερός γνώρισμάτων, Πυθαγόρα ἀπέδωκεν οἷσιν, ὃν ἔχων δότ' ἱερὸν ἐξηλάθε, χρήσιμον αὐτῷ ἐσθλόν πρὸς τὰ συμπίπτοντα δυσμήχανα καὶ τὴν σωτῆριν ἄλλην. ἑποχόμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄεστα διαβάζων, οἷον ποταμούς, καὶ λίμνας, καὶ πάλματα καὶ ἔρη, καὶ τὰ ποταύτα, καὶ προσεβάλαν, ὡς λόγος, καθαρμὸς περὶ πέλεις, καὶ λοιμὸς ἀπιδίωκε, καὶ

ὅτι, καὶ ταῖς ἐρεταις σφάλλεται· ἀπὸ δ' ἑλ- λάδι ὁδοσφύρων εἰς τὰ ἴδια, &c. Pro περιούτιο rescripsimus περιούτιος. Erat enim Abaris jam senior, &c, ut ipse Jamblichus paulo superius ait, τῇ ηλικίᾳ σφραγισθῆναι, cum in Græciam veniret. Deinde, pro καθήκον Desider. Herald. Animadv. in Jamblich. cap. vii. legendum censet καθήκον: quasi nimirum sensus sit, Abaridem ταῖς ἐρεταις σφάλλεται ex Græcia in patriam suam deduxisse, vel intulisse. Sed non observavit vir ille doctus, pro σφάλλεται legendum esse σφάλλεται: unde conjectura ejus sponte corrui. Nos igitur rectius, ut putamus, rescribendum censuimus, ἥδη ὅτι: prout etiam Obrechtum legisse ex versione ejus patet. Porro, pro σφάλλεται scri-

bendum esse σφάλλεται, monuerat etiam vir doctus ad marginem codicis Spanheimiani.

[Ἀγροῖτα] Sic noster MS. ἀγροῖτα, congreco, colligo. Antea vero male, ἀρχοῖτα: quod Arcerius suo more ἀρχος, in ἀρχοῖτα mutandum censebat. Vide etiam Desider. Heraldum loco laudato, qui item ἀγροῖτα scribendum hic esse ex ingenio suo recte monuit.

[Οἷον] Confer Nostrium infra Num. 136. 140 & 141.

[ἑποχόμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄεστα διαβ.] Vel legendum est, ἑποχ. γὰρ αὐτῷ, καὶ τὰ ἄεστα διαβ. Vel, ἑποχ. γὰρ αὐτῷ τὰ ἄεστα διέβαινε.

αἰέμενος, ὁπότε τῶν εἰς τὰ πρὸ ἀξισ-
σῶν πλείων βεηθὸν αὐτὸν γνέσθαι.
92 * Λακεδαιμόνα γοῦν παρελήφα-
μεν μὲν τὸν ὑπὸ ἑκάνης γνῶμόνιον ἐν
αὐτῇ * καθαρμόν μηκέτι λοιμῶσαι,
πλλάκις πρὸ πρην τὰ τῷ τῷ πατή-
ματι πεπιπύσαι, ἀλλὰ τὸ δυσρε-
πιλίου ἔτι πύξ, καὶ δ' ὃν ὤκισται,
τῶν Ταυγέτων ὁρῶν πύγ * ἀξί-
λογον αὐτῇ παρεχόντων, ἢ ἀλλὰ τὸ
ὑπερκείδαι ἐν Κρήτης Κνωσόν.
καὶ ἄλλα πιαῦτα ἢ πύξη ἱστέριται
τῆς πύξ Ἀβάριδος δυνάμειος.
δεξάμεν * ἢ Πυθαγόρας τὸ εἶδον,
καὶ μὴ ξενιοδῆς πρὸς τὰ πρην, μηδὲ τὸ
αἰτίας ἐπερωτήσαι, δι' ἣν ἐπιδόκειν,
ἄλλως ἢ ὡς ὄντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὢν,
ιδίᾳ ἐν αὐτῇς ἀποπλάσαις τὸ Ἀβάρ-
ειν, τὸν πρην μὲν τὸ αὐτῇ ἐπιδείξει
χεύστον, γνώρισμα παρέχων ἔτι μὴ
διεισδύσαι. καὶ πρην καὶ δ' ἑκάστον τὸ
ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαριθμησά-
μεν αὐτῷ, καὶ τίς τινι ἱκανῶς πα-

pellebat atque arcebat ventos ab
urbibus, quæ opem ejus implorave-
rant. Lacedæmonem certe acce-
pimus ab eo lustratam, nunquam
deinceps peste laborasse; cum an-
tea sæpius id malum incubuisset,
propter incommodum situm loci,
in quo urbs erat condita; monti-
bus quippe Taygeti ab imminente
desuper summo cacumine nimium
æstum immittentibus. Eadem de
Cnosso Cretæ urbe, & alia quoque
similia potentia Abaridis vestigia
memorantur. Pythagoras autem
accepto telo, minime rei insolentia
commotus, nec causam, ob quam
ei daretur percontatus est, sed tan-
quam qui revera Deus ille foret,
Abaridi seorsum ab arbitris ab-
ducto aureum suum femur osten-
dit; ut argumento esset, neuti-
quam illum animi falsum fuisse:
quin & enumeratis singulatim quæ
in templo reposita erant, fidem
illi fecit, quod non male Apollini

* Καθαρμόν] Sic recte MS. pro cor-
rupto καθαρμία, quod prior Edit. ha-
bet. Et paulo post, καὶ δ' ὃν ὤκισται, iti-
dem auctoritate MS. rescripti, pro καὶ
ὃν ὤκισται.

ἢ Διὰ τὸ ὑπερκείδαι ἐν Κρήτης Κνωσόν]
Est locus obscurus: quem Obrechtus,
ut ex versione ejus patet, sic legit & di-
stinxit, ἀλλὰ τὸ ὑπερκείδαι ἐν αὐτῇ τὸ
Κρήτης Κνωσόν. Sed nos verba illa, ἀλλὰ
τὸν δυσρεπιλίου ἔτι πύξ, καὶ δ' ὃν ὤκισται,
τῶν Ταυγέτων ὁρῶν πύγ * ἀξίλογον αὐτῇ
παρέχονται, ἀλλὰ τὸ ὑπερκείδαι, parenthe-
si includenda censemus; & deinde ea,
quæ sequuntur, sic scribimus, ὡς ἐν

Κρήτης Κνωσόν. Sic sensus erit clarus:
Lacedæmonem nempe, postquam ab Aba-
ride lustrata fuerit, a pestilentia libera-
tam fuisse; uti & Cnossum, urbem Cre-
tæ. Confer cum hoc loco Nostrum in-
fra, num. 141.

* Τίχη] Est vox corrupta: pro qua
Arcerius legendum censuit, πύχημα;
Obrechtus, ἴχη: at Nos potius συχία,
i. e. multa; amicissimo & pererudito
Hemsterhuyso, nupero Pollucis Editore,
eam Nobis conjecturam suggerente.
Deinde scribimus, ἱστέριται αὐτῇ τῆς τῷ
Ἀβάριδος δυνάμειος.

* Ἀβάρει] Divide & scribe, ἄβ * ἄρ.

ipsum affimilasset. Adjecit insuper, se ad curandos demerendisque mortales advenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti majestate velut re nova turbati, disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, ut illic loci maneret, & emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam praeferet; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; qui verbo sic instituti erant, ut dogma illud, *Amicorum omnia communia*, ipso opere confirmarent. Cum itaque apud ipsum maneret, ut modo dictum est, Physicam & Theologiam in compendium redactas illi tradidit, & loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, divinationem per numeros docuit; puriorem hanc, & divinorem, & caelestibus Deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed & alia studia Abaridi convenientia illi communicavit. Verum, ut ad id, cujus gratia hic sermo institutus est, redea-

ραχών, ὡς δὲ εἴη κακῶς ἀνάσσει·
προοίς π, ὅτι ὅτι θεραπεία καὶ
εὐεργασία τῶ ἀνθρώπων ἦται, ¹⁰ καὶ
ἀλλὰ τὰ πρὸ ἀνθρώπων μορφῶ, ἵνα
μὴ ξενίζόμενοι ¹¹ πρὸς τὸ ὑπερέ-
χον παράσται, καὶ τὸ παρ' αὐτῶ
μάθησιν ἀποφάγῃσιν· ἐκέλευσε
πρὸς αὐτῶ, καὶ σωθεῖσθαι τὸν
ἐντυχάνοντες· τὸν δὲ χρυσὸν, ὃν
σωτήριαι, καὶ νῶσθαι τοῖς ὀπίσθιαις,
ὅσοι περ ἐντυχάνον ἔτι πρὸς
λόγῳ ἡγήμενοι, ὡς ¹² βεβαιώσαι
τὸ δόγμα, τὸ λέγον, καὶ τὰ φί-
λων, δι' ἔργα. * Οὕτω δὲ κατα- 93
μείναντι αὐτῶ, ¹³ ὁ γὰρ διελόμενος,
Φυσιολογίαν πρὸς Θεολογίαν ὀπι-
στημενικῶς παρέδωκε· καὶ ἀντὶ τῆς
ἀλλὰ θυσίαν ἱεροσκοπίας τὴν ἀλλὰ
ἀρεθμῶν πρὸς γινώσκον παρέδωκεν, ἡ-
γήμενος τὸ πρὸς τὴν ¹⁴ καθαρωτέραν
εἶναι, καὶ θειοτέραν, καὶ τοῖς ἑρανοῖς
τὴν θεῶν ἀρεθμοῖς οικειοτέραν. ἀλλὰ
πρὸς τὸ ἀρεθμολογῆσαι τῶ Ἀβάρδι παρέ-
δωκεν ὀπίσθιαις δόγμα. ¹⁵ ἀλλ' ἔτι δὲ
ἐνεκα ὁ παρὼν λόγος, ἐπὶ ἐκείνῳ

¹⁰ Καὶ ἀλλὰ τὰ πρὸ ἀνθρώπων μορφῶ.] Vi-
de quae notavimus supra Num. 10. ad ver-
ba illa, ὡς δὲ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν
τῇ Σαύμῳ.

¹¹ Πρὸς τὸ ὑπερέχον παράσται.] In
priori Edit. pessime legitur, πρὸς τὸ ὑπε-
ρίχον (ἴδουσαν). Nos hic secuti sumus
auctoritatem codicis nostri MS.

¹² Βεβαιώσαι.] Antea male, βεβαιῶσαι.

¹³ Ὁ γὰρ διελόμενος.] Lego, ὁ γὰρ δι-
ελόμενος.

¹⁴ Καθαρωτέραν.] Sic rescripsi auctori-

tate codicis MS. pro καθαριωτέραν : quae
est vox nihili.

¹⁵ Ἀλλ' ἔτι δὲ ἵνα οὗτος ὁ παρ.] Sic recte
MS. pro, ἀλλ' ἔτι δὲ ἵνα οὗτος παρὼν λόγος :
quem locum ut desperatum & mutilum
asterisco notaverat Arcerius. Desider. He-
raldus quoque *Animadvers.* in Jamblich.
cap. vii. loco huic quaedam deesse existi-
mans, eum sic supplere tentavit, ἀλλ'
ἐπὶ τῷ τῷ ἵνα οὗτος ὁ παρὼν λόγος. Sed
merito praeferenda sunt ea, quae ex co-
dice MS. substituiimus.

πάντων ἐκταλθῶντων, ὡς ἄρα ἄλλως ἄλλως, ὡς ἔχ' ἑκάς. Φύσις καὶ διυνάμεις, ἐκταλθῶντων ἐπιτρέψαντες. πάντες μὲν γὰρ τὰς παλαιὰς ἔτι παρεδόθη, οἷς οὖν ἀνθρώποις, ἔτι τὰ μεταγενέστερα βέλτεροι διελέγοντο.

Κ Ε Φ. κ'.

94 Οὐ λίγα δὲ ἐπὶ τῶν γεγραμμένων διελθῶντων δείγματα τῶν Πυθαγορικῶν ἀγωγῶν, καὶ ὑπομνήματα τῶν ἀρχόντων πρὸς ἀνδράσιν ἐκείνοις ὑποτιθεμένων. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐν τῷ λαμβάνειν τὸ ἀξίωμα, ἐσκόπει, εἰ δυνάμει ἐχεμυθεῖν, (τέτῳ γὰρ δὴ ἐξήρτη τῷ ὀνόματι) καὶ καθεύδειν, εἰ μανθάνοντες, οὗτοι ἀνέκτασιν, οἷα τι εἰς σωπᾶν ἐλθούσιν. ἐπειτὰ, εἰ εἰσὶν αἰδήμονες. ἐπειτὰ τι πλείονα σπουδῶν ἢ σωπᾶν, ἢ περὶ λαλεῖν. ἐσκόπει δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ ἄρα περὶ πᾶσι τῶν ὑπομνήσεων ἐπιλέγειν. καὶ παρέργως τὰς παλαιὰς αἰεὶ ὑποτιθέμενων, οἷον, πῶς πρὸς ὀργλῶν ἔχουσιν, ἢ πρὸς ὑπομνήσεων, ἢ εἰ φιλόνομοι εἰσιν, ἢ φιλόπομοι, ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν, ἢ πρὸς φιλίαν. εἰ δὲ πάντα ἀκλεῶς αἰσθάνονται.

mus, quemadmodum scilicet alios aliter pro cuiusque indole & viribus informare conatus sit; cuncta equidem, quæ huc pertinent, neque ad hominum notitiam pervenerunt, neque quæ memorantur, facile percenseri possunt.

C A P. XX.

Sed pauca tamen quædam, eaque celeberrima institutionis Pythagoricæ specimina, studio-rumque quæ viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum observabat Pythagoras, an capaces essent ΕΧΕΜΥΘΙΑ: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea quæ audiverant, quæque didicerant, possent apud se custodire, & silentio premere: deinde, an essent modesti; majorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quævis alia: num scilicet affectui vehementiori & cupiditati succumberent: neque obiter transmittēbat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent: an contentiosi, an ambitiosi forent: utrum ad diffensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si jam ipsi omnia perscrutanti satis

Ἄκρησις. Legendum potius, ἀκρηστία. Nam ἐπιθυμία ἀκρηστία apud

Græcos dicitur, cupiditas nimia, vel immoderata.

Φράσω. καὶ γὰρ τὸ ὑφ' ἡγήσιν αὐτῶν
 ἄδε ἐπρασον οἱ ὑπ' αὐτῶν ὁδηγέ-
 96 μνοι. * Τὲς μὲν ἑωθινὰς περὶ πάτας
 ἐπιέντι οἱ ἄνδρες ἔτι καταμόνας
 πρὸς εἰς τοιαύτας τόπας, ἐν οἷς σι-
 ζαίνεν ἡρεμίαν πρὸς ἡσυχίαν εἶναι
 σύμμετρον, ὅπως τε ἱερὰ, καὶ ἄλλα,
 καὶ ἄλλα περὶ θυμηδία. ὥσπερ γὰρ δεῖν
 μὴ πρότερον πρὶν σιτυγχαίνειν,
 πρὶν ἢ τὸ ἴδιον ψυχὴν καταστήσασσι,
 καὶ σιταρμόσονται τὸ Διόνοισιν. ἀρ-
 μόδιον δ' εἶναι τῇ καταστάσει τὸ Διό-
 νοίας τὸ πιαύτιον ἡσυχίαν. πρὸ γὰρ
 εὐθὺς ἀναστάντας εἰς στυγρὸν ὄχλον
 ὠδῶν, θορυβώδες ὑπαίληφει-
 σιν. διὸ δὴ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι
 στυγρὸν ἱεροπεπιστάτας τόπας αἰεὶ ἐξε-
 λέγοντο. μετὰ δὲ τὸ ἑωθινὸν περὶ πα-
 τιν τόπων πρὸς ἀλλήλους ἐπύγχανον,
 μάλιστ' αὖ μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ δὲ μήτε,
 ἐν ὁμοίοις τόποις. ἐχρῶντο δὲ τῷ
 καιρῷ τῷ πρὸς τὴν διδασκαλίαν,
 καὶ μαθήσεις, καὶ πρὸς τὴν τὴν ἡθῶν
 ἐπιτρέψωσιν.

Κ Ε Φ. κα'.

97 Μ Επὶ δὲ τὸ πιαύτιον Διὰ τριβλῶν
 ἐπὶ τὴν τὴν σωματῶν ἐγείποντο
 θεραπείαν. ἐχρῶντο δὲ ἀλείμματα
 πρὸς δρέμοις οἱ πλείους. ἐλάττονες
 καὶ πάλαις ἐν τῇ κήποις ἐν ἄλσεσι.
 οἱ δὲ ἐν ἀρτηροβολίᾳ, ἢ χειρονο-

* Ἀρτηροβολία] Arcerius & Obrech-
 tus haud male legendum censent, ἄλτη-

Plane enim juxta præscriptum ejus
 vivebant qui se illius manu ductio-
 ni commiserant. Et matutinas
 quidem ambulationes isti viri per-
 agebant soli, in hujusmodi locis
 ubi quies, & congruum silentium,
 ubi templa, luci, & alia animis
 remittendis apta erant. Non enim
 cum quoquam conversandum exi-
 stimabant, antequam ipsi animum
 suum bene constitutum recteque
 compositum haberent: eo autem
 inprimis conducere solitudinem:
 nam statim à lecto surgentes in
 turbam prorumpere, turbulentum
 esse cenlebant. Quapropter omnes
 Pythagorei sibi loca sacris rebus
 quam maxime opportuna felige-
 bant. A matutina deambulatione
 congressus inter se instituebant,
 inprimis in templis, vel si id non
 daretur, in locis similibus: tem-
 pus autem istud docendo, discen-
 do, moribusque excolendis con-
 sumebant.

C A P. XXI.

A B hujusmodi scholis deinde
 ad corpora curanda se con-
 vertebant. Plerique unctione, &
 cursu utebantur; pauciores lucta
 in hortis & nemoribus: quidam
 etiam halterum jactu, aut salta-

ροβολία, i. e. halterum jactu. Quid autem
 sint halteres, docent Lexica vulgata. Qui-

tione cum manuum gesticulatio-
ne, studioseque eligebant exerci-
tia corporis vires roboratura. In
prandio panis erat, & mel, aut
favus; vinum vero interdum non
gustabant: à prandio civilia tracta-
bant negotia, tam peregrinos,
quam hospites concernentia; eo
quod leges ita fieri juberent: om-
nia enim id genus pomeridianis
horis procurabant. Circa vespere-
ram iterum ibant deambulatum:
non tamen singuli seorsim, sicuti
mane solebant; sed bini ternive;
in memoriam sibi mutuo revo-
cantes quæ didicerant, & in præ-
claris sese studiis exercentes. Am-
bulatione defuncti ad balnea se
conferebant, lotique inibant con-
vivium, quæ intra decem convi-
vas terminabantur. Hisce con-
gregatis libatio & sacrificia suffi-
cientis & thure celebrabantur:
hinc ad cœnam ibant; cui ante
Solis occasum finis impone-

ἡ λιβανωτὴ. ἔπειτα δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον χωρεῖν, ὡς περὶ ἡλίου δύσεως ἀποδε-

μία, πρὸς τὰς τῶν σωμάτων ἰσχύς,
καὶ εὐθιὰ δὲ πρὸς τὸν σωματικὸν ἐκτέλειαν
γυμνάσιον. ἂν ἀρίστῳ δὲ ἐχρῶντο ἀρ-
τῶν ἐν μέλει, ἢ κηρύττον. οἶνον δὲ μετ'
ἡμέραν ἢ μετὰ πρῶτον. τὸν δὲ μετ' τὸ
ἀρσενον χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς
οἰκονομίας κατεγίνοντο, περὶ τὰς
ἐξωπικὰς, καὶ τὰς ξενικὰς, διὰ τὴν
τῶν νόμων πρόσταξιν. πάντα γὰρ ἐν τῇ
μετ' ἀρσενον ὥρῃς ἐβόλοντο διοι-
κῶν. δειλῆς δὲ γυμνασίου εἰς αὐτὸν
περίπατος πάλιν ἰσχυρῶν. ἢ ἐν
μοίῃς κατ' ἰδίαν, ὡς περὶ ἐν τῇ ἐω-
θινήν περὶ πατρίδος, ἀλλὰ σπύδου καὶ
σωτρῆς ποιῶν τὸν περὶ πατρίδος, ἢ ἀ-
ναμνηστικῶς τὰ μαθήματα,
καὶ ἐγυμναστικῶς τοῖς καλοῖς
δὲ πρὸς τὸν σωματικόν. * Μετὰ δὲ τὸν περὶ
πατρίδος λατρεῖν χρῆσθαι. λαμπερῶς
τὸν δὲ τὰς συνάπτας ἀπαντῶν. περὶ
τῆς δὲ εἶναι μὴ πλείον, ἢ δέκα ἀν-
θρώπων συνάπτας χρῆσθαι. ἀθροιστικῶν
δὲ τῶν συνάπτων, γίνεσθαι
αὐτοὺς περὶ τῶν θυσιῶν θυμάτων περὶ

dam tamen ἀλλοτρίως etiam ἄλλοις dictos
fuisse putant: idque si sequamur, nihil
mutandum erit.

² Ἀρίστῳ] Arcerius, optimo. Sed Ob-
rechtus recte, prandio. Confer Porphy-
r. Num. 34. & Menag. ad Laërt. lib. viii.
Num. 19.

³ Οὐχ ὁμοίως] Οὐχ ὅμοιως, lege.

⁴ Ἀναμνηστικῶς] Constructionis
ratio requirit, ut scribatur casu recto,
ἀναμνηστικῶς, & ἐγυμναστικῶς. Re-
fertur enim ad præcedens ἐβόλοντο.

⁵ Συνάπτα] Ex MS. pro συνάπτα, quod
prior Edit. habet. Deinde scribo, συν-
άπτα ἢ ἰσχυρῶς πλείον, ἢ δέκα ἀνθρώπων συν-
απτατικῶς: auctoritate Eustathii, qui
locum hunc Jamblichi sic citat ad II. B.
pag. 190. Edit. Rom. Ait enim: Ἰσορρο-
πία καὶ ὁ σωματικὸς ἰσχυρῶς, καὶ Που-
λυόρροπος συνάπτα μὴ ἰσχυρῶς πλείον, ἢ δέκα
ἀνθρώπων συναπτατικῶς.

⁶ Θυσίας θυμάτων] Malim, Θυσίας
ἀπὸ θυμάτων. Confer Porphy. Num.
36.

δειπνηκέναι. *χεῖσθαι δὲ ἢ καὶ οἶνον, καὶ μάζην, καὶ ἄρτον, καὶ ὄψον, καὶ λαχανοῖς ἐφθοῖς τε ἐώμοις. παρὰ τῆς δὲ κρέα ζώων θυσίμων ἱερῶν. τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων ἀπαντίως χεῖσθαι. εἶναι γὰρ πινὰ αὐτῶν δι' αἰτίας πινὰς καὶ χρήσιμα πρὸς τὸ χεῖσθαι. αἰσχύτως δὲ καὶ ζῶον¹⁰, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῳ ἀνθρώπῳ γὰρ, μή τι βλάπτειν, μή τι φθείρειν. * Μετὰ δὲ πίνε τὸ δεῖπνον ἐγίνοντο πονοδαί, ἐπειτ' ἀναγνώσεις. ἐθ' οὖν ἢ ἦν, πὺν μὲν νεώτερον ἀναγνώσκων, πὺν δὲ πρεσβύτερον ὀπισθεπῖν, ὃ δαῖ ἀναγνώσκων, καὶ πῶς δα. ἐπειτ' ἢ μέλλοιεν ἀπείναι, πονοδῶ αὐτοῖς ἐνέχευ' ὃ οἶνοχό¹¹. πρὸς πάντων δὲ, ὃ*

batur. Sumebant vero & vinum, & mazam, & panem, & opsonium, & cruda pariter coctaque olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus quæ immolare fas erat: raro autem vesciebantur opsonio à mari petito: quod id genus cibi propter certas causas usui illis ad victum non esset. Similiter & animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse lædendum nec perendum censebant. Post cœnam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, ut natu minimus legeret, natu vero maximus præfideret, quidque, aut quomodo legendum esset præciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione

¹⁰ Καὶ δὲ Paulo superius dixit Jamblichus, ὅπου δὲ μὴ ἡμεῖς καὶ μεταχόν: qui locus limitat ea, quæ generalius a Jamblichus hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster diserte affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuisse: μή τι εἶναι, inquit, ἄλλως πίνειν. Sed loquitur ibi Jamblichus de Pythagoreis rigidioribus & perfectioribus; ad quos præceptum hoc tantum pertinebat.

¹¹ Κρέα ζῶων θυσίμων ἱερῶν] Vel vox ζῶων est delenda; vel scribendum, κρέας ζῶων θυσίμων, ὃ ἱερῶν. Nam ἱερῶν idem est, quod ζῶων θύσιμον, i. e. hostia, vel victima. Interdum tamen vox ἱερῶν latiori significatione sumitur pro quavis pecude, vel animali, cujus carnibus vescimur: ut suo more erudite offendit Casaubonus *Animadvers.* in Athen. lib. 1. cap. xi. Hoc sensu certe capitur apud Porphyry. Num. 34. ubi de victu Pythagoricorum agens, inquit, ἀπῆλθεν ἢ κρέας

ἱερῶν θυσίμων. Nisi enim vocem illam ibi sic capias, τὸ θυσίμων erit prorsus supervacaneum. Hinc autem apparet, & apud Jamblichum hoc loco recte legi posse θυσίμων ἱερῶν dummodo, ut diximus, vox ζῶων deleatur. Cæterum, quare Pythagorei solis animalibus θυσίμοις vescendum esse præciperent, ratio hæc erat, quod in ea sola animam hominis non ingredi statuerent: ut Noster docet supra, Num. 85.

¹² Τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων μὴ χεῖ.] Si τὸ χεῖσθαι deleas, ferri possunt hi genitivi, utpote qui regantur a præcedenti κρέα. Si retinere velis, absque dubio rescribendum est, τοῖς δὲ θαλασσίῳ ὄψῳ ἀπαντίως χεῖ. Cæterum, quoad rem ipsam attinet, conferendus est Menagius ad Laërt. lib. viii. Num. 34.

¹³ Ζῶον, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῳ ἀνθρ.] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Lærtium in *Pythagora*, Num. 23.

senior hæc edebat mandata. Plantam sativam frugiferamque neque lædendam, neque corrumpendam esse; similiter nullum ex animalibus quod humano generi noxium non esset: præterea de Deo, de Dæmonibus & de Heroibus religiose & bene sentiendum; eodemque modo erga parentes & bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi adversatur, debellandum esse. Ita moniti, domum quisque suam discedebant. Cæterum vestem gestabant puram & candidam, similiaque stragula ex lino facta substernebant: stragulis vero lanceis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinebant. Hæc sunt, quantum ad victum vitæque modum attinet, quæ quotidie virorum istorum cœtui inculcabantur.

C A P. XXII.

TRaditus est & alius docendi
modus per sententias Pytha-
goricas ad mores opinionisque
hominum penitus pertinentes:
quarum paucas ex multis appo-

πρεσβύπαι ① παρήγαλλε πῦδε·
 ἡμέρον 11 φυτὸν ἔγκαρπον μή-
 τι βλάπτεν, μή τι φθείρειν. * Ἐπὶ
 πρὸς τέτοις, πρὸς τῶνδε, καὶ πρὸς
 τῶνδαιμονίαις, καὶ πρὸς τῶνδαιμονίαις γέ-
 νους εὐφημόν τι καὶ ἀγαθὸν ἔχον.
 Διόνοισιν. ὡσαύτως ἢ ἔστι γένος
 τι καὶ εὐεργετῶν Διόνοισιν: νόμος τι
 βοηθεῖν, καὶ ἀνομία πολεμεῖν. τέ-
 των ἢ ῥηϊντων ἀπέναι ἑκάστου εἰς
 οἶκον. 12 ἐδῆπτι ἢ ῥηϊντων ἀπέναι
 καὶ ἀρῶν. ὡσαύτως ἢ καὶ ἐρῶν
 ἀπέναι καὶ καὶ ἀρῶν. εἶναι ἢ πρὸς
 ἐρῶν 13 ἑκάστου ἀπέναι. καὶ οἷον
 καὶ ῥηϊντων. πρὸς ἢ ῥηϊντων
 καὶ ῥηϊντων. πρὸς μὲν ἐν ἐφ'
 ἡμέρᾳ ἐκάστῃ τῶν πλῆθους τῶν
 ἀνδρῶν ὡσαύτως ἀπέναι, εἰς τι ῥη-
 φῶν καὶ πρὸς τῶνδε βίαι ἀναγωγῶν,
 καὶ οἷον ἦν.

К Е Ф. хб.

Παρεσθίδομαι δὲ ἐ ἄλλῃ τρέ- 101
 πῶ παιδίσκῃς Διὰ τῇ Πυθα-
 γορακῶν δόξασι, καὶ τῇ εἰς τὸν
 βίον ἐπὶ τὰς ἀνθρώπων ἐπιλήψεις
 Διαιτησῶν· ἀφ' ὧν ἐλίγα ἐκ

¹¹ Ἡμεῖς φυτόν καὶ ἔγκ.] Idem præceptum tradunt etiam Porphyrius & Laërtius.

¹² 'Εσθῆτις ἡ ἀνὴρ λυγρῇ] Vide Menag. ad Laertium lib. viii. Num. 19. & Schefferum de *Philos. Ital.* cap. xiv. pag.

150. itemque Nostrum infra, Num. 149:
ubi locus hic repetitur.

11. Ἰμώπια ληνά] Ex MS. pro ἰμώπ-
ληνά: quod prior Edit. habet. Infra ve-
ro, loco citato, legitur tantum ληνά,
absque ἰμώπια.

πολλῶν ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ. ¹ παρήγγα-
 λον γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῶς ἐξαι-
 ρειν ἀγῶνά τι ἐκ Φιλονεικίας, μά-
 λις τε μὲν ἐκ πάσης, εἰ διωατῶν· εἰ
 δὲ μὴ, ἐκ γὰρ τῆς πατρικῆς, καὶ κα-
 θόλου ἐκ τῆς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους·
 αἰσχύτως ἢ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς νεώ-
 γάτους. τί γὰρ Διαγωνίζεσθαι· ἢ
 Διαφιλονεικεῖν πρὸς τοὺς πιατέρας
 ἐμπροσθεν ὀργῆς, ἢ ἄλλως πινὸς
 πιατέρας πάθους, ὃ σὺν τῷ πινὸς
 ἐπαρχίας Φιλίας. ἔφασκον δὲ
 δεῖν ὡς ἐλαχίστους ἀμυνεῖν τι ἐκ ἐλ-
 κώσεως ἐν ταῖς Φιλίαις ἐγγίνεσθαι.
 τὰ τοιαῦτα γίνεσθαι, ἀν' ὅπως ὦνται εἰκὲν
 καὶ κρατεῖν ὀργῆς, ἀμφοτέρωθεν μὲν,
 μάλλον ἢ ὁ νεώτερος τε, καὶ τῆς εἰρη-
 ραμῶν πεισθῶν ἐκ τῶν ἡνδρώπων. τὰς
 ἐπαγορεύσεις τι ἐκ νεότητος, ² ὡς
 δὴ παιδαγωγῶσις ἐκάλειν ἐκείνοι,
 μετὰ πολλῆς εὐφροσύνης τε καὶ εὐλα-
 βείας· ὥντες δὲ γινέσθαι ὡς καὶ
 πρεσβυτέρων τοῖς νεώτεροις. καὶ
 πολλὰ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νεώτεροις
 τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. ἔτω
 γὰρ εὐαγγέλιον αὐτὸ γινέσθαι καὶ ὡφέ-
 102 λιμον τῆς νεότητος. * Ἐκ Φιλίας
 μηδέποτε ἐξαιρεῖν πίσιν, μήτε παι-
 ζόντας, μήτε ἀποβάλλοντας. ὃ γὰρ

nere juvabit. Præcipiebant enim
 certamen & contentionis studium
 removendum esse ab omni in uni-
 versum amicitia, si fieri id possit;
 si non, saltem ab ea quæ nobis
 cum parentibus, & in genere cum
 senioribus, aut cum benefactori-
 bus intercedit. Nam cum hisce
 decertare atque contendere, ira
 vel alio vehementiore affectu ac-
 cedente, contractam amicitiam
 perennare non sinit: in qua, juxta
 illorum monitum, quam mini-
 mum cicatricum & exulceratio-
 num esse debet. Hoc autem a-
 junt fieri posse, si uterque ami-
 corum invicem cedere, iramque
 comprimere sciverit; inprimis ju-
 nior, & qui aliquo ex ante dictis
 loco, vel ordine positus est. Emeri-
 dationes & castigationes, quas
 PÆDARTASES nominabant, multa
 cum verborum clementia
 cautioneque à senioribus erga ju-
 niores fieri debere existimabant;
 plurimumque sollicitudinis affe-
 ctusque ex parte corripientium
 prominere: ita enim castigationem
 decoram utilemque fore. Nun-
 quam ab amicitia fidem, neque
 per jocum, neque serio removen-
 dam esse: non enim facile ami-

¹ Παρήγγαλοι γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῶς
 ἐξαιρεῖν ἀγ.] Hæc, & omnia, quæ se-
 quuntur usque ad finem fere capituli, αὐ-
 τολεξὴ leguntur etiam infra, cap. xxxiii.
² ὡς δὲ παιδαγωγῶσις ἐκάλειν] Noster
 iudica, cap. xxxi. Ἐκάλειν ἢ τὴν νεότητιν,

παιδαγωγῶν.

¹ Ὡντες δὲ γινέσθαι ὡς καὶ τῶν πρεσβ.]
 Locum hunc ante mutilum ex MS. sup-
 plevi. In priore enim Edit. delunt ver-
 ba hæc, ὡς καὶ πρεσβυτέρων τοῖς νεώτε-
 ροις καὶ πολλὰ ἐμφαίνεσθαι.

citiam salvam manere, cum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos jactant, se insinua-
verit. Amicitiam non esse repro-
bandam propter infortunium, vel
aliam quandam infirmitatem, quæ
rebus humanis intervenit; sed
unicam, quæ quidem probabilis
sit, amici & amicitie rejiciendæ
causam esse eam, quæ à majori
quadam & inemendabili malitia
proficiscitur. Talis erat apud ipsos
emendationis formula, quæ se in
omnes virtutes totamque vitam
diffundebat.

C A P. XXIII.

ILLam vero docendi rationem,
quæ symbolis constabat, maxi-
me necessariam ducebat. Hic enim
character apud Græcos fere om-
nes, ut antiquissimus, excoleba-
tur: inprimis vero Ægyptii mul-
tiplici eum honore studioque com-
plexi sunt: atque illos imitatus
Pythagoras quoque in eo pluri-
mum diligentie posuit; si quis
symbolorum Pythagoricorum fig-
nificationes & arcanos sensus ac-
curate rimetur, adeoque detegat
quantum recti verique contineant,
cum à forma ænigmatica liberan-
tur, & ad sublimia horum philo-

ἐπὶ ῥαδίον εἶναι διυγάζεσθαι τὸ ὑπέρ-
χουσι Φιλίαν, ὅταν ἀπαξ περιε-
πίσῃ τὸ ψαῦδ' εἰς τὰ τ' Φασκόν-
των Φίλων εἶναι ἤθη. Φιλίαν μὴ
δοκινώσκων αὐτοχίας ἑνακα, ἢ
ἀλλης πρὸς ἀδυναμίας τ' εἰς τ' βίον
ἐμπιπίσων, ἀλλὰ μόνον εἶναι δό-
κιμον δόκινωσιν Φίλοι π' ἐ Φι-
λίας, πλὴν γινωσκὼν διὰ κακίας
μεγάλῃ π' καὶ ἀνεπαρόδω πον.
πιῦτ' μὲν ἐν ὁ τύπ' ἦν τ' διὰ
τ' δοκιδάσων πρὸς αὐτοῖς γινωσκόμε-
ἐπαυροθώσως, εἰς π' πείσας πρὸς
ἀρετῆς, καὶ ὅλον τ' βίον διγτεύων.

Κ Ε Φ. κγ'.

Αναγκαῖοτερον δὲ πρὸς αὐτῷ 103
τρεῖς διδασκαλίας ὑπῆρχε
καὶ ὁ διὰ τ' συμβόλων. ὁ γὰρ χα-
ρακτήρ ἐστ' ἐπὶ πρὸς Ἑλλήσι μὲν
ἐκεῖθεν ἀπαντι, ἀπὸ παλαιότερον
ὦν, ἐσπαυδάζετο. ἐξαρέτως ἢ πρὸς
ἀιγυπτίους περικλιπόμενα ἐπεσβόλε-
το. κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ ὡς Πυθα-
γόρα μεγάλῃς παύδῃς ἐτύγχανεν,
εἰ τις διὰ θρώσας σαφῶς πρὸς τῶν
Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάνει
καὶ δόκριντας ἐννοίας, ὅσας ἐρρήτη-
τον καὶ ἀληθείας μετέχουσιν δοκ-
καλυφθεῖσαι, καὶ ἐ ἀινιγματώδεις
ἐλαττωθεῖσαι τύποι, προσκοινα-

* [Ἀνεπαρόδω] Prior Edit. male,
ἐπαυροθως: quod mendum jampridem

etiam notavit Desid. Heraldus Animadv.
in Jamblichum, Cap. VIII.

104. γήϊον ἢ καθ' ἀπλήν ἢ ἀπώκλον
 ὡς ἔδοξεν ταῖς τ' Φιλοσόφῳ τή-
 των μεγαλοφύταις, ἢ ὑπὲρ ἀν-
 θρώπην ὀφεινοῖαν γωγῆται. * καὶ
 γὰρ οἱ ἐκ τ' διδασκαλείας τήτης,
 μάλιστα ἢ οἱ παλαιότατοι, ἢ αὐτῶ
 συγγενότατοι καὶ μαθητεύσαντες
 τῷ Πυθαγόρᾳ πρεσβύτεροι, ¹ Φι-
 λόλαις τε, ἢ Εὐρυτῷ, ἢ ² Χα-
 ρώνδᾳ, ἢ Ζάλευκῷ, ἢ ³ Βρόσ-
 σῳ, Ἀρχύτῳ τε ὁ πρεσβύτερος, ἢ
 Ἀρίστῳ, ἢ Λύσις, ἢ Ἐμπε-
 δοκλῆς, ἢ Ζάμολξις, ἢ ⁴ Ἐπι-
 μενίδης, ἢ Μίλων, ⁵ Λεύκιππος
 τε, ἢ ⁶ Ἀλκμαίων, ἢ ⁷ Ἰππασ-
 τῷ, ἢ ⁸ Θυμαρίδης, ἢ οἱ κατ'
 αὐτὰς ἀπαντες, πληθὺν ἐλογί-
 μων ἢ ὑπερφυῶν ἀνδρῶν, πῶς τε
 ἀγαθέας, καὶ πῶς πρὸς ἀλλήλους
 ὁμιλίας, καὶ οὖν ὑπομνημα-
 τισμὸς τε, καὶ ὑποσημειώσεις, καὶ αὐτὰ ἡδὲ τὰ συγγράμματα
 ἢ ἐκδόσεις πάσαι, ὧν τὰ πλείονα μέχρι καὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων

sophorum ingenia, simplici atque
 uniformi traditione accommodan-
 tur, supraque humanum captum
 ad divinitatem quandam evehun-
 tur. Nam qui ex hac schola pro-
 dierunt, inprimis antiquissimi illi,
 quique de junioribus ipsi Pytha-
 goræ jam senî cœvi, & ab eo-
 dem instituti fuerunt, Philolaus,
 & Eurytus, & Charondas, &
 Zaleucus, & Brysson, Archytas
 item senior, & Aristæus, & Ly-
 sis, & Empedocles, & Zamolxis,
 & Epimenides, & Milo, & Leu-
 cippus, & Alcmaeon, & Hippa-
 sus, & Thymaridas, & quotquot
 ea ætate fuerunt magno numero
 docti & excellentes viri, disserta-
 tiones suas, colloquia, commen-
 tarios, scripta denique & libros
 editos, quorum pleraque ad no-
 stram usque ætatem conservata

¹ Φιλόλαος] Miror, Jamblichum
 hic dicere, Philolum Pythagoræ fuisse
 συγγενῶν; cum infra Num. 199. plures
 ætates inter eundem & Pythagoram in-
 tercessisse, diserte doceat. Hanc ἀντα-
 σίαν recte etiam observavit ingens litera-
 rum decus, Richardus Bentlejus, in Dis-
 sertat. de Phalar. Epist. pag. 87. Sane,
 nisi dicamus, Philolum hunc ab altero
 diversum fuisse, non video, quomodo
 loca ista conciliari possint.

² Χαρώνδης, καὶ Ζάλευκος] Confer
 Nostrum infra, Num. 130. & 172.

³ Βρόσσων] Meminit ejus Lærtius in
 Proœmio: sed ubi Βρόσσων vocatur.

⁴ Ἐπιμενίδης] Vide modo laudatum

Richard. Bentlejum in præclara Dissert.
 de Phalar. Epist. pag. 58.

⁵ Λεύκιππος] Hunc Leucippum o-
 porter diversum esse ab eo, de quo Lært.
 in Proœmio, & lib. ix. Is enim Zeno-
 nis Eleatæ discipulus fuit, & quinque sal-
 tem ætatibus post Pythagoram vixit.

⁶ Ἀλκμαίων] De hoc vide Lærtium
 lib. viii. Num. 83.

⁷ Ἰππαστος] Confer Nostrum supra,
 Num. 81. & Num. 88. Lært. lib. viii.
 Num. 84. & Clariss. Joh. Alb. Fabri-
 cium, literatæ Germaniæ decus eximium,
 Biblioth. Græc. lib. ii. pag. 492.

⁸ Θυμαρίδης] Vide infra, Num. 145.

sunt, non communi aut populari vulgoque usitata dictione composuerunt, ut primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus, ad assequenda quæ tradebantur viam sternere allaborarunt: sed potius, juxta Echemythiam, legemque silentii à Pythagora sancitam, secuti sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque divinis mysteriis servari solet. Colloquia enim sua & scripta symbolis obsepiebant: quæ nisi quis exposita aperuerit, seriatim enarratione vestiverit, ridicula & anilia, nugis & gerris plena quæ dicuntur, videri poterunt: si quis vero ea, juxta modum hisce symbolis congruentem, evolverit, ita ut pro obscuris lucida fiant, & vulgo etiam sincere apprehendenda pateant; cum divinis vaticiniis & Oraculis Apollinis Pythii paria

διασώζει), ὅτι τῇ καὶ τῇ ἐ δημῶδες, καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπανσι εἰωθῆσθαι λέξι σπειρα ἐπιένει¹⁰ τοῖς ἐξ ὀπιδρομῆς ἀκούσι, περὶ αὐτοῖς¹¹ ἀπαρκαλέσθην τὰ φερόμενα ὑπὸ αὐτῶν πηθεῖν. ἀλλὰ καὶ τὸ νεομοθετημένον αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρα ἐχέμεν θῆσαι, θείων μυστηρίων, καὶ πρὸς αὐτὸ ἀπλῆς ἀπορήτων τρόπων ἡπιοῦν, καὶ διὰ συμβόλων¹² ἐπισπάσκειν τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλέξεις, ἢ ἐ συγγραφάς. * καὶ οἱ μὴ τις αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκλέξας¹⁰ διαπύξει, ¹³ καὶ ἀμύκω ἐξηγήσῃ, ¹⁴ γὰρ ὅτι ἐν καὶ θεῶν δόξαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν τὰ λεγόμενα, λήρῃ τε μετὰ ἐ ἀδολείας. ἐπειδὴν μὲν τοι καὶ τὸν τὸ συμβόλων τῶν τρέπον διαπύχθῃ, καὶ ¹⁵ φανερὰ καὶ ¹⁶ εὐαγγῆ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς ἡμῶν, θεοπροπία καὶ χρησμοῖς ποιεῖ Πυθίᾳ ¹⁷ ἀναλύει,

⁹ Οὐ τῇ καὶ τῇ ἐ δημῶδες — — — λήρῃ τε μετὰ ἐ ἀδολείας] Hæc αὐτολεξεί leguntur etiam in *Protreptico* Jamblichi, Cap. xxi. pag. 130. 131.

¹⁰ Τοῖς ἐξ ὀπιδρομῆς ἀκούσι.] In *Protreptico* plenius, τοῖς ἀπλῶς ἀκούσι, ἐξ ὀπιδρομῆς τε ἐντυγχάνουσιν.

¹¹ Ἀπαρκαλέσθην.] Imo, ἐν παρρησίᾳ λέγειν. Sensus enim ἀπαρκαλέσθην hæc est: Pythagorici in colloquiis ὅς scriptis suis non utebantur dictione communi ὅς νῦν, ut doctissimam suam auditoribus intellectu faciliorem redderent; sed &c. Hinc apparet, particulam ἀλλὰ, si ἀπαρκαλέσθην scribas, a loco hoc alienam fore.

¹² Ἐπισπάσκειν.] In *Protreptico* recte,

ἐπισπείπει. At Rittershusius emendat, ἐπισπείπει.

¹³ Καὶ ἀμύκω ἐξηγήσει.] Sic habet codex MS. Sed desideratur vox ἀμύκω, quæ ex *Protreptico* loco huic reddenda est. Editio Arcerii pro ἐξηγήσει corrupte habet ἐξήσει.

¹⁴ Γὰρ ὅτι ἐν καὶ θεῶν δόξαι.] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227.

¹⁵ Φανερὰ.] Sic recte MS. pro φανῆ, quod prior Edit. habet.

¹⁶ Εὐαγγῆ.] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, εὐαγγῆ: quod non displicet.

¹⁷ Ἀναλύει.] Scribe, ἀναλύει: ut itidem vir doctus ad marginem codicis Spanhemia-

καὶ θυμασιῶν ἐκφαίνεθαι διότιον, δαιμονίας τε δῆτιοιαν ἐμποιεῖ τις νενοηέσι τῶν φιλολόγων. ἔχουσιν ὅλγων μνημονόσση, ἐνεκα ἔσσιφέετρον ἡμεῶν τὸ τόπον τὴν διδασκαλίας. Οὐδὲ πέραρον ἔτε εἰσιπὸν εἰς ἱερὸν, ἔτε προσκυνητὸν τὸ ἐξέρχων, ἔδ' εἰς πρὸς τὴν θύρας αὐταῖς περὶ τὸν ἥλιον. Ἀνυπόδητος θύε καὶ προσκύνει. Τὰς λεωφύρας οὐδὲς ἐκκλίνων διὰ τῶν ἀτρακτῶν βαδίσει. Περὶ πυθαγορείων ἀνδρῶν φῶτες μὴ λάλει. Τοῖς τῷ, ὡς ἐν τόποις εἰπεῖν, ὁ τρεῖς τῷ ἢ αὐτῷ τῆς διὰ συμβόλων διδασκαλίας.

Κ Ε Φ. κδ.

106 Εἰπεῖ δὲ ἡ τροφή μεγάλη συμβάλλειται πρὸς τὴν ἀρίστην παιδείαν, ὅταν καλῶς ἐπιταγῶν γίνηται, σκεψάμεθα τίνα ἐπεὶ ταῦτα ἐνομοθέτησε. Τῶν μὲν βρωμάτων καθόλου τὰ πιαῦτα ἀπεδοκίμαζεν, ἵνα πιδματώδης ἐπὶ πρᾶξις αἴψα, τὰ δὲ ἐναντία ἐδοκίμαζε τε ἐπὶ ἡμεῶν ἐκείλῳ, ὅσα πρὸς τὸ σώματι ἔχον καθίστησι τε καὶ συστέλλει. ὅθεν ἐνόμιζεν εἶναι ἐπὶ κέγχρον δῆτιοιαν εἰς τροφήν.

hemiani recte monuit. Ceterum cum loco hoc conferendus est Noster infra, Num. 161.

ἵνα πινυμῶν καὶ τῶν.] Pro tali cibo habebantur fabæ: unde iis abstinentium esse Pythagoras præcepit. Vide Sui-

faciunt, admirabilemque præferunt sensum, & iis qui intellectu & eruditione pollent, divini aliquid inspirant. Nec absouum fuerit pauca quædam eorundem commemorare, ut iste docendi modus amplius illucescat. Ne obiter atque aliud agendo ad templum diuertat, aut omnino adores; etiam si pone ipsas templi fores transire te contingat: sacrificia & adora excalceatus: declina à via regia; & incede per semitam: de Pythagoreis ne loquaris absque lumine. Talis erat ejus, ut rudi Minerva dictum est, modus docendi per symbola.

C A P. XXIV.

Quoniam vero & alimenta, si rite atque ordine adhibeantur, ad optimam institutionem plurimum conferunt, age considerare etiam quasnam illis leges dixerit. Ac in genere quidem omnes cibos improbabat qui flatulenti essent, quique stomacho tumultum excitare possent: alios vero his dissimiles commendabat; qui scilicet habitum corporis conservant adstringuntque: unde & milium nutritioni aptum judicavit.

dam v. Πυθαγόρας, & Geopon. libr. II. cap. xxxv.

Τὰ δὲ ἱκανῶς ἰδιωμέναι π.] Sic recte MS. pro, τὰ δὲ ἱκανῶς ἰδιωμέναι π.; quod prior Edit. habet.

M

Omnino autem eos cibos rejiciebat qui Diis ingrati essent; quia nos à Dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere jubebat à comedendis quæ sacra censebantur; quia honore reverentiaque majori digna essent, quam ut communi hominum usu absumerentur. Monebat etiam cavere ab iis quæ facultatem divinandî, puritatem animæ, castitatem, sobrietatem aut virtutis habitum impedirent: denique respuebat cuncta sanctitati adversa, & tum ceteram animæ puritatem, tum oblatas in somno species obfuscantia. Tales erant leges cibariæ generales: singillatim vero iis, qui inter philosophos contemplationi addictiores forent, quique maxime severa lege agitururi essent, omnia superflua vetitaque ciborum genera simul ac semel submovebat; ac ne unquam vel animata ederent, vel vinum biberent, vel Diis hostias immolarent, vel ullo denique modo animalia læderent, quin iis potius debita jura studiosissime servarent, authorexitit. Sed & ipse ita vixit, ut à carne animalium abstineret, & ad aras adoraret sanguine nunquam adspersas: providebat insuper, ne & alii animalia, utpote eandem nobiscum naturam for-

καθ' ὅλας ἡ ἀποδοκίμαζε καὶ τὰ τοῖς θεοῖς ἀλλότρια, ὡς ἀπαγορεύει ἡμᾶς τῆς πρὸς αὐτῶν θεῶν οἰκωσύνης. κατ' ἄλλον δὲ αὐτὸς τρέπον ἐστὶ νομιζομένων εἶναι ἱερῶν σφόδρα ἀπέχεσθαι παρηγγέλλει, ὡς τῆς ἀξίων ὄντων, ἀλλ' ἐκ τῆς κεινῆς ἐνθουσιότητος χρησεως, καὶ ὅσα ἡ εἰς μαυτικὴν ἐνέπειζεν, ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ ἀγνείας, ἢ πρὸς σωφροσύνης ἢ ἀρετῆς εἶναι, παρρησίᾳ φυλάττειν. * Καὶ τὰ πρὸς εὐά- 107 γκας ἡ ἐναντίως ἔχοντα, καὶ ὁππότε ἡ ψυχῆς πᾶς τε ἄλλας καθαρότητας, καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα, παρητήρ. κεινῶς μὲν ἐν ταῦτα ἐνομοθέτησε πρὸς τροφῆς. ἰδοὺ δὲ τοῖς θεωρητικωτάτοις τῶν φιλοσόφων, καὶ ὅτι μάλιστα ἀπροσάπτως καθάπερ πρὸς τὰ περὶ τῶν ἀδικαίων ἐδισμάτων, μήτε ἐμψυχον μηδὲν μηδέποτε ἐδίδαν εἰσγέμεν, μήτε οἶνον ὅλως πίνειν, μήτε θύειν ζῶα θεοῖς, μήτε καταβλάπτεν μηδ' ὅππῃ αὐτὰ διασώζειν ἢ ἐπὶ πρὸς αὐτὰ δικαιοσύνην ὁππαιεῖν. * Καὶ αὐτὸς 108 ἔτιω ἔζησεν, ἀπέχεμεν δὲ τὸ δὸς τὴν ζῶαν τροφῆς, καὶ αὐτὴ ἀναμάχως βωμὸς προσκυλῶν καὶ ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναμύσσωσι τὰ ἐμοφύη πρὸς ἡμᾶς ζῶα προσμύσσω-

* Ἀντί] Imo, ἀντί, propter præcedens ὅτι.

* Ἀναμύσσω βωμὸς] Confer Notitum supra, Num. 25. & Num. 35.

ἰδίῳ, πότε ἄγερα ζῶα σωφρο-
 νίζον μᾶλλον ἢ παιδῶν διὰ λό-
 γων ἢ ἔργων, ἀλλ' ἔτι διὰ καλῶ-
 στως κατεβλάπτην. ἤδη ὃ καὶ τῇ
 πολιτικῶν πῶς νομοθεταῖς προσέ-
 τιξεν ἀπέχεσθαι τῇ ἐμψύχων. ἅτε
 γὰρ βλαβερὰς ἀκρῶς δικαιοπρα-
 γαίαν, ἔδει ἵδμεν μηδὲν ἀδικεῖν τῇ
 συγγενῶν ζώων. ἐπεὶ πῶς ἂν ἐπι-
 σκεύη δίκαια προέτιον ὅτ' ἄλλας,
 αὐτοὶ αἰσχρομήτορες ἐν πλεονεξίᾳ
 συγγενικῇ τῇ τῶν μετὰ τῆς ἀπὸ
 διὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σιχηῶν τῇ
 αὐτῶν κοινωνίᾳ, καὶ τῇ διὰ τῶν
 σκευῶν συγκατάστασις, ὡς αὐτοὶ
 ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς συνῆλθον.
 109 * Τοῖς μὲν τοῖς ἄλλοις ἐπέτρεπε πι-
 νῶν ζώων ἀπείχεσθαι, ὅπως ὁ βίβῳ μὴ
 πᾶν ἢ ἐκκακαρτέρωσιν καὶ ἐπὶ
 καὶ φιλοσοφῶν. καὶ τῶν χρόνων
 πᾶσι ὡς τῇ διὰ τῆς αἰσχρομῆτος.
 ἐνομοθέτησε τῇ πῶς αὐτοῖς, καρδίᾳ
 μὴ τρώγειν, ἐγκέφαλον μὴ ἐσθίειν,
 καὶ τῶν εἰρησίων πάντως ὅτ' Πυ-
 θάγορας. ἡ γὰρ ἐστὶ καὶ αὐτῶν
 ὡς αὐτοὶ ὅτ' ἐσθίειν καὶ ἐσθίειν πῶς
 φρενὴν ἢ τῇ ζῇ. ἀφωσιγῶν δὲ
 αὐτῶν διὰ τῇ τῇ θείᾳ λόγῳ φύσιν.
 ἔτι καὶ ἡ μαλαχίας εἰρησίων ἐκ-
 vivendique confisterent. Sunt vero
 nis naturam sancte habebat : hinc est, quod malva abstineri voluit ;

* Δῆλον. Sic rescripsi pro διὰ, quod prior Edit. nullo sensu habet.

* Μαλαχίας. Editio Arcerii nullo sensu habet καὶ καὶ : pro quo καὶ καὶ nos

recte reposuimus, nemo dubitabit, qui legerit jamblichum Nostrium in *Prolegomenis*, Symb. xxxviii. Ibi enim non solum malva, secundum Pythagoræ præcep-

quoniam præcipua naturalis illius sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, nuntia est & index. Similem abstinentiam à melanuro præscripsit; quia Diis infernalibus sacer est: item ab erythino; ob alias hujus generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit, propter multas sacras naturalesque rationes: atque alia his similia constituit; per alimenta etiam homines ad virtutem ducere exorsus.

CAP. XXV.

ARbitratur vero & Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem afferre momenti. Solebat enim non perfunctorie usurpare hancce CATHARSIN, sive repurgationem; quo nomine medicinam quæ ope musicæ fit notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vernum tempus modulationem hujusmodi. Quendam lyra ludentem collocabat in medio, eumque circumfidebant cantandi periti, & prout ille

tum, abstinendum esse docet; sed etiam rationem reddit, quare herba illa sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index habeatur: nimirum, ὅτι συντρέπεται τῷ ἡλίῳ, quia Soli sese obvertit. Vide etiam Schefferum de *Philosoph. Ital.* pag. 143. & in primis Clariss. Jacobum Perizon. ad *Ælian. Var. Hist.* lib. iv. cap. xvii. ubi de Symbolo illo Pythagoreo-

λαβεν, ὅτι πρὸς τὴν ἄγγλιν & καὶ σημάντεα συμπηγεῖν ἔρανίων πρὸς ὀπίγρια. καὶ ἡ μελανύρεν ἥ ἀπέχεσθαι παρήγγελλε. χθονίαν γὰρ ἐστὶ θεῶν. καὶ ἡ ἐρυθρεῖον μὴ προσλαμβάνειν, δι' ἔπερα πιαύτη αἵτια. καὶ κυάμων ἀπέχεσθαι. διὰ πολλὰς ἰεράς τε, καὶ φυσικὰς, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηκέουσας αἰτίας. καὶ ἄλλα πιαύτη διεγνωσμένη τεταῖς ὁμοίαι, διὰ τὴν τροφὴν ἀρχόμεν & εἰς ἀρετὴν ἰδμεν ὄντων ἀνθρώπων.

Κ Ε Φ. κς.

Υπελάμβανε ἥ καὶ τὴν Μυσικήν 110
κλὴν μεγάλην συμβάλλεσθαι πρὸς ὀργάναν, ἃν περ αὐτῇ χρῆται καὶ τὰς προσήκοντας τρέψεις. εἰδή γὰρ ἡ παρέργως τῇ πιαύτῃ χρῆσθαι καθάρσει. τὰ τε γὰρ δὴ ἡ προσήγορεύει τὴν διὰ τὴν Μυσικὴν ἰατρείαν. ἡ πῆ-
τε ἥ περὶ τὴν ἑαρινὴν ὥραν τὴν πιαύτης μελωδίας. ἐκάδιζε γὰρ ἐν μέσῳ πνὰ λύρας ἐφαπτόμενον, καὶ κύκλῳ ἐκαθίζοντο οἱ μελωδοὶν δυνατοί. καὶ ἔτως ἐκείνους κρύοντο &

rum, Μολύχῳ μετέφύττει μὲν, μὴ ἰδοι δι, pluribus agit.

¹ Μελανύρεν ἥ π.] Vide Nostrium in *Proteropico*, Symb. v. & Menag. ad Lacrt. VIII. 19.

² Ἐρυθρεῖον] Alii ἐρυθρίον vocant: ut & ipse Jamblichus in *Proteropico*, Symb. XXXIII.

παῖδας πινάς, δι' ὧν εὐ-
φραίνεσθαι καὶ ἡμελεῖς καὶ εὐρυθμοί
γίνεσθαι ἐδόκειν. χρηῖσθαι δὲ αὐτὰς
καὶ πρὸς τὸν ἄλλον χρόνον τῇ Μουσικῇ
111 ἐν ἰατρείας πᾶσι. * Καὶ εἶναι πινὰ
μέλη, πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς πεπιη-
μμένα πάθη, πρὸς τὴν ἀθυμίαν, καὶ
δηγμῶς, ἀδὴ βοήθησι κώπεται ἐπι-
νεύοντι. καὶ πάλιν αὖ ἐπεὶ πρὸς τὴν
τῶν ὀργῶν, καὶ πρὸς οὗτ' ὀργμῶν, καὶ
πρὸς πᾶσαν ὀργαστικὴν τῆς ψυ-
χῆς. εἶναι ἣ καὶ πρὸς τὰς ὀπιθυμίας
ἄλλο γένος μελοποιίας ἐξ ὁρμηδόν.
χρηῖσθαι δὲ καὶ ὀρχήσεσιν. ὀρχάνῳ δὲ
χρηῖσθαι λύρα. τὰς γὰρ αὐλὰς ὑπε-
λάμβανεν ὕδασι τὴν καὶ παρηγο-
ρῶν, καὶ ὕδαμῶς ἐλάττερον τὸν
ἦχον ἔχειν. * χρηῖσθαι δὲ καὶ Ὀμήρῳ
καὶ Ἡσίοδῳ λέξεσιν ἐξαλεγμύταις
112 πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῆς. * Λέ-
γεται δὲ καὶ πρὸς τὰ ἔργων + Πυθα-
γόρας μὲν ἀποδιδάσκοντι πρὸς μέλη

* Παιδῆς τινος] Confer Porphyry.
Num. 32. & 33.

* Μέλη πρὸς τὴν ψυχῆς πάθη] Vide
Plutarchum de Virtute Morali, pag. mihi
441.

* Χρηῖσθαι καὶ Ὀμήρῳ — ἐπανόρθ.
ψυχῆς] Hæc repetuntur infra, Num.
164.

* Πυθαγόρας μὲν ἀποδιδάσκοντι πρὸς μ.]
Historiam hanc ex Jamblichō Nostro re-
petit Sopater in Hermogenem, pag. 383.
Edit. Ald. ubi ait: Καὶ Πυθαγόρας ἦ, ὡς
ἰατρικός φησὶ ἐν τῇ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰ-
ρίσεως, μέσσην καὶ ἀποτομήν, ἵνα
τινὰ οὐκ ἀλλοτρίῳ καμῶντι μὴ λαμπρῶς
καὶ ἀλλοτρίῳ τὴν πρὸς αὐτῆς ἡμετέραν

lyram pulsabat, ita circumfidentes
concinebant pæanas quosdam, qui-
bus animi oblectari, fierique con-
cinni & bene compositi videbantur.
Alio vero tempore Musicam etiam
medicinæ loco adhibebant: erant
enim cantus quidam ad sanandos
animi affectus facti, & contra tri-
stitionem pectorisque morbus, velut
præsentissima remedia, excogitati;
rursusque alii contra iram, & ani-
mositatem, & contra alias hujus-
modi animæ perturbationes: sup-
petebat etiam aliud quoddam ad-
versus cupiditates, modulationis
inventum. Interdum & saltationes
instituebant: pro instrumento vero
lyra utebantur; tibias aliquid mol-
le, & pompæ accommodatum, li-
berisque hominibus indignum re-
sonare putantes. In usu quoque il-
lis erant Homeri & Hesiodi selecti
versus, quibus animos emendabant.
Fertur autem etiam inter acta Py-
thagoræ, quod aliquando spondai-

ἀποδιδόναι ἀπὸ ζηλοτυπίας, ἵνα καὶ τὸ μέ-
λος, παρακινῶνται τῇ αὐτοτελείᾳ με-
ταβάλλει τὸν ἦχον ἐπὶ τὴν καλὴν μετρίαν
καὶ μέλῳ, τὸ καλὸν ἀποδιδόναι, (mal-
lim, ἀποδιδόναι, ut hic apud Jambli-
chum.) Eandem historiam tangit etiam
Quintilianus Instit. Orator. lib. 1. cap. 10.
p. m. 52. Nam et Pythagoram accepimus,
concitato ad vim pudica domui asserendam ju-
venes, iussa mutare in spondium modos ubi-
cina, composuisse. Alii historiam hanc ad
Damonem Musicum referunt, ut Gale-
nus, lib. 1x. περὶ τῆς κατὰ ἰατρικὴν καὶ
Πλάτωνος διγυμνασίου, cap. 5. & Martia-
nus Capella de Nuptiis Philol. lib. 1x.

co tibicinis cantu rabiem extinxerit Tauromenitæ adolescentis e-
brii, qui noctu commissabundus
ad amicam irruere, vestibuloque
ædium, propter corrivalem, qui
intus erat, jam parabat ignem sub-
jicere: Phrygio quippe cantu ad
hoc accendebatur, & quasi flabel-
lo quodam magis magisque inar-
descebat. Sed Pythagoras, intem-
pesta nocte tum forte Astronomiæ
vacans, inhibito cantu illo, tibi-
cinem monuit, ut spondaicum infla-
ret: quo adolescens, sine mora sibi
redditus, modeste domum rediit:
cum paulo ante ne tantillum qui-
dem toleraret; imo prorsus nullam
castigationem admitteret, & Py-
thagoram insuper sibi occurren-
tem, in malam rem stolide aman-
daret. Empedocles vero, cum ju-
venis quidam jam stricto gladio, in
hospitem suum Anchitum, qui ju-
dex publice lectus patrem ejus ad
mortem condemnaverat, irrueret,
& ira doloreque perturbatus, con-
demnatorem patris sui, tanquam
homicidam, obtruncare vellet;
mutatis modulis, confestim exor-
sus est illud Poëtæ:

*Nepenthes, sine felle, malis medi-
cinaque cunctis.*

[Πεντ' ἑ ἀντηγοῦ] Id est, a demo-
nialis veniens.

[Ἀνταγοῖσιν] Revocavi ex MS. pro
ὅτι ἀνταγοῖσιν, quod prior Edit. nullo sen-
su habet.

Ἀλλὰ τὴν αὐλητὴν κατασβέσαι τοῦ
Ταυρομένητου μοιρακίᾳ μεθύοντος
πῶς λύσαν, συνέλωσθαι καὶ μέλ-
οντος τῇ ἐρωμένην ὡς τὴν ἀντι-
εραστοῦ, καὶ τὴν πυλῶνα ἐμπιπράσαι
μέλονται. ἐξήπειτο γὰρ ὁ ἀνταγο-
ιστὴς ὑπὸ τοῦ Φρυγίου αὐλημα-
τος. ὁ δὲ κατέπαυσε τὰς τῆς
Πυθαγόρας. ἐτύγχανε δὲ αὐτὸς
ἀπρονόμητον αἰῶνα, καὶ τὸ εἰς
τὸ ἀποινδευκὸν μεταβολῶν ὑπῆρ-
το τῷ αὐλητῇ. δι' ἧς ἀμελλήτη κα-
τακυλὴν κερμίδος οἰκάδε ἀπηλλάγη
τὸ μοιρακίον, πρὸ βραχίως μεθ'
ὅφ' ἔστιν ἡ ἀναρχία, μεθ'
ἀπλῶς ὑπομένειν νεφελῶν ὅτι
βολῶν παρ' αὐτῶν. πρὸς δὲ καὶ
ἐμπλήκῃς ἡ ἀποσποράς τε τῆς
Πυθαγόρας συντοχίας. * Ἐμπρο- 113
κλῆς δὲ, σπασαίμενος τὸ ξίφος ἡδη
νεανίᾳ τινος ὅπλῃ τὴν αὐτῆς ξυνοδόχον
Ἀγχίτον, ἐπὶ δικάσας δημοσίᾳ τὴν
τῆς νεανίᾳ πατέρα ἐθανάτωσε, καὶ
αἰζῶντος, ὡς εἶχε συγχύσεως καὶ
θυμοῦ, ξιφῆρας παῖσιν τὴν πα-
τρὸς καταδικαστὴν, ὡς πρὸς Φοῖβον
Ἀγχίτον, μεθυμοσάμενον εὐθὺς,
ἀνέκρεσσε τὸ,

⁸ Νηπενθίς τ', ἀχολόν τε, κα-
κῶν ἰπὶ λήθην ἀπάντων,

[Ἐμπλήκῃς ἀποσποράς] Sic recte
MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπλήκῃς
ἀποσποράς.

⁹ Νηπενθίς τ', ἀχολ.] Est versus no-
tissimus Homeri, Odys. A.

καὶ πὺν ποιητῶν· καὶ τὸν πῖ αὐτῷ
 ξενόδοχον Ἀγχιπὺν θανάτῳ ἐρρύ-
 σαι, καὶ τὴν νεανίαν ἀνδροφονίας.
 114 * Ἰσοκρίτης δὲ ἔτῳ τῷ Εὐμπίδο-
 κλέως γνωσμένων ὁ δοκιμαῖται
 ἐκτόπι γυμνάσιον· ἐπὶ πίνυι σύμπαν
 τὸ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον· τὴν
 λεγομένην ἐξάρτυσιν ἑσπασμοῦ
 καὶ ἐκπῶν ἐπὶ αἵματι πῶν ὀφθαλ-
 μηδαίσις, εἰς τὴν ἐκαστὴν πύλην πε-
 ριλάγον· χρησίμως τὰς τῆς ψυχῆς
 διαθέσεις.¹⁰ ὅτι τὸ γὰρ εὐνάς τρε-
 πύδροι, τῶν μετ' ἡμέραν¹¹ πε-
 ραχῶν καὶ ἀπειρηχημάτων ἐξεκά-
 θαιεν τὰς ἀφροσύνας ἀδῶς πῶσι καὶ
 μελῶν ἰδιώμασι, καὶ ἡσυχίᾳ περι-
 σπλάζον αὐτοῖς ἐκ τῆς ἐὶ λίγης
 γέρας πῶ εὐονέρας ὅτ' ὕπνης,
 ἐξαισιώδροι πῶ, τῆς¹² κοιτνω-
 χελίας πέλῳ, καὶ κάρῳ δὲ ἀλλο-

Atque ita hospitem suum ne ne-
 caretur, & juvenem ne eadem ad-
 mitteret, præservavit : qui exinde
 inter genuinos Empedoclis disci-
 pulos, atque is quidem omnium
 clarissimus fuisse traditur. Præ-
 terea tota Pythagoræ schola, il-
 lam quam vocabant EXARTY-
 SIN i. e. adaptationem, & SY-
 NARMOGAN i. e. concinnita-
 tem, & ΕΡΑΡΗΑΝ i. e. at-
 tactum, idoneis quibusdam car-
 minibus efficiebat, animique ha-
 bitudinem in contrarios affectus
 utiliter traducebat. Nam cubitum
 ituri, per odas quasdam & pecu-
 liares cantus mentes repurgabant
 à diurnis perturbationibus, & illo,
 qui adhuc in auribus tinniebat, stre-
 pitu ; sicque tranquillam, & vel
 paucis, vel bonis somniis comi-
 tatam quietem sibi conciliabant :
 surgentes autem alterius moduli

⁹ Τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμ.]
 Eadem traduntur supra, Num. 64. &
 65.

¹⁰ Ἐπὶ τῷ εὐνάς τρεπ.] Idem testa-
 tur Quintil. lib. ix. cap. 4. p. m. 430.
Pythagoræcæ moris fuit, cum somnum peterent,
ad hunc prius lenire mentes, ut, si quid fuis-
set turbidum cogitationum, componerent. Et
 Boethius lib. i. de Musica, cap. i. *Pytha-*
goræcæ, cum diurnas in somno residerent curas,
quibusdam cantilenis utebantur, ut eis lenis &
quætuor sopori obtemperet.

¹¹ Τετραχῶν] Id est, secundum Quin-
 tilianum loco laudato, *turbidum cogita-*
tionum. Pro ἀπειρηχημάτων autem Noster
 supra, Num. 65. habet, ἀνιχημάτων : ubi
 vide quæ notavimus.

¹² Κοιτνωχελίας] Ex MS. reposui, pro

κοιτωφελίας, quod in Edit. Arcerii le-
 gitur. Est autem κοιτνωχελία, torpor,
 quem lectus, sive somnus hominibus af-
 fert. Cæterum, totum hunc locum ad
 verum sensum reformavi & distinxī, qui
 in priore Edit. sic legitur, *ἐξαισιώδροι πῶ*
οὐκ ἔστιν ἐκαστὴν πύλην, καὶ κάρῳ δὲ ἀλ-
λοτρώσαν ἀπὸ πᾶσιν ἀσέμναι : quæ vi-
 tiola hujus loci lectio decepit eruditissi-
 mum Schefferum de *Philos. Isl.* cap. xiv.
 pag. 159. Vertit enim cum Arcerio,
Mane surgentes ex somno communem utilitatem
affertente, &c. Videndum autem annon
 pro κοιτνωχελίας, quæ est vox insolens,
 & mihi, ut verum fatear, suspecta, scri-
 bendum forte sit, καὶ τὴν χελίας : ut le-
 gitur supra, Num. 65.

cantibus, à lecti torpore, soporifque gravedine sese liberabant. Est vero, ubi aliquando absque carminum pronuntiatione affectus & morbos persanaverint, vere, ut aiebant, incantantes: indeque & probabile est, ΕΡΟΔΕΣ i. e. incantationis nomen usu venisse. Atque hoc modo Pythagoras utilissimam humanæ vitæ morumque emendationem, Musicæ beneficium effecit.

C A P. XXVI.

Q Uoniam vero in eo jam sumus, ut enarremus sapientiam, qua Pythagoras in aliis docendis usus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo nimirum pacto scientiam harmonicam, ejusque rationes invenerit: idque repetemus paulo altius. Meditabatur aliquando, & intentioni cogitatione volvebat, annon auditui firmum &

¹³ Εἴ τι ἔστι ὅτι ἀνὰ λέξεως μελισμάτων ὅπως τ.] In hoc loco quædam mihi minime placent. Quid enim est illud, ἀνὰ λέξεως μελισμάτων? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Jamblichus, omiſſa voce λέξεως, absque ullo sensus dispendio dicere, ἀνὰ μελισμάτων. Deinde, quid sibi vult illud, ὅπως τ.; in quo mendum aliquod latere videtur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt ἰκάνειν, si nullo omnino carmine vel cantico usi fuerunt; aut quomodo inde nomen ἰκάνειν origi-

νήσαν ἀπηλλάσσοντο ἀσμάτων. ἐστὶ ¹³ δὲ ἔστι ὅτι ἀνὰ λέξεως μελισμάτων ὅπως τ. ἔστι πάντῃ ἔστι νοσηματὰ πῖνα ¹⁴ ἀφυγίαζον, ὡς φασὶν, ἐπαδόντες ὡς ἀληθῶς. καὶ οἷος ἐντάδῃ πῶς τ' ἔνομα τὰ πῖνα εἰς μέσον παρεληλυθέναι τὸ τ' Εὔφωδης. ἔτι μὲν ἐν πολυφειλεσάτῳ κατεστήσῃτο Πυθαγόρας τ' ἀπὸ τῆς μουσικῆς τ' ἀνθρώπων ἡθῶν τε ἔβιον ἰπανόρθωσιν.

Κ Ε Θ. κς'.

Εἰπεὶ ὅτι ἐνταῦθα γράναμεν ἀφ' ἡς γάμοι τ' Πυθαγόρας παιδῶν κλέω σφίαν, ἔχῃσιν ἔτι τὰ τεταρτάκις μὲν ἐφ' ἧς εἰπὶν, ὅπως ἔχῃσιν τ' ἀρμονικῶς ὁρισμένῳ, καὶ οὐδ' ἀρμονικῶς λόγῳ. ἀρξώμεθα δὲ μικρὸν ἀναγνῆναι. Ἐν φροντῖδι ποτὶ ἔστι ἀλογισμῶν σωτηριᾶς ὑπάρχων, οἱ ἀπὸ διώκει τῇ ἀκρῇ βοήθειαν πῖνα ὁργανικῶς ὁρι-

nem suam traxisse potuit. Hæc sane non coherent.

¹⁴ Α'φυγίαζον] Est compositum ex ἀπὸ, & ὑγιάζω, [sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgatis ignotam, cave tamen ut corruptam damnes. Nam & supra Num. 64. Noster utitur voce ἀφύγισμός.

¹ Εἰ φροντῖδι ποτὶ ἔστι ἀλογισμῶν σωτ.] Totus hic locus, usque ad finem capituli, ἀντιλεγει etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Harmonices*, pag. 10. & seqq. Edit. Meibom. unde cum Jamblichus descripsit.

νοήσας

νοῦσαι παγίαν καὶ ἀπεραλόγισον,
οἶαν ἢ μὲν ὄψις ἀφ' ἧς ἀφάθης ἔ
ἀφ' τῆς κανόνου, ἢ τῇ δία ἀφ'
διόπθρας ἔχῃ· ἢ δὲ ἀφ' ἧς ἀφ'
ζυγῶν, ἢ ἀφ' ἧς τῇ μέτρων ὀπτιόας·
ὡς π' χαλκὸς τυπτοῖν πεπαιγμένων,
ἐκ πινούσας δαμονίας σωτηρίας ἐπὶ
κασσι ραισῆρων σίδηρον ἐπ' ἀκμονι
ραϊόντων, καὶ ὅντι ἔχῃς ὡς ἀμύξ
πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόντων, πλὴν
μῶς συζυγίας. ἐπιγνώσκει δὲ ἐν
αὐτοῖς τὴν τε ἀφ' πασῶν, τὴν τε
ἀφ' πάντων, καὶ τὴν ἀφ' τεσσάρων
σωφθίαν. ὅ τιν' ἢ μεταξὺ τῆς
τε ἀφ' τεσσάρων, καὶ τῇ διὰ πάντων,
ἀσύμφωνον μὲν ἰώρα αὐτῶν καθ'
ἑαυτῶν, συμπληρωτικῶν δὲ ἀλ
λως τῆς ἐν αὐτοῖς μεζονότητος.
116 * Ἀσμερὸν δὲ, ὡς καὶ θεὸν ἀνυο
μῶν αὐτῶν τῇ προσήσει, εἰσέδραμν
εἰς τὴν χαλκῶν, καὶ πικίλαις πεί
ρασι ὡς τῶν ἐν τοῖς ραισῆσιν
ὄγκων εὐρών τῇ ἀφ' ὁρῶν ἔχῃ,
ἀλλ' ἔτι ὡς τὴν τῇ ραιόντων βίαν,

falli nescium adjumentum, instru
mento quopiam afferre posset;
sicut visum circinus juvat, & re
gula, vel certe perspicillum;
tactum trutina & mensurarum in
ventio: atque prope fabri ferra
rii officinam ambulans, casu quo
dam divino auditit malleos super
incude ferrum emollientes, so
nosque congruos inter se reddentes,
una tantum consonantia ex
cepta. Agnoscebat enim in illis
concentum dia pason, itemque
illum dia pente, & dia tessaron:
illum vero qui inter dia tessaron
& dia pente medius est, vidit in
ter se quidem symphoniz exper
tem esse, supplere autem quod
in illis exuberat. Latus itaque,
quod propositum sibi non sine
divina ope succederet, in officina
m se conjicit, & variis experi
mentis cognoscit, soni diversita
tem nasci ex malleorum magnitu
dine, non vero è cudentium viri

* Περὶ τῆς χαλκὸς τυπτοῖν πεπαιγμένων.] Ean
dem de Pythagora historiam refert Jam
blichus noster in Nicomachi Arithmet. In
tod. pag. 171. 172. itemque Gaudentius
ἐν Εἰσαγωγῇ Ἀ' ἐκμ. pag. 13. & seq. Edit.
Meibom. Macrobius lib. 1. in Somn.
Scip. & Boethius lib. 1. de Musica, cap. 10.
& 11: cujus verba hæc sunt: Cum interea
divino quodam motu (Pythagoræ) præteriens
fabrorum officinas, pulsos malleos exaudivit ex
diversis sonis unam quodammodo concinentiam
personare. Ita igitur ad id, quod diu inquire
bat, accessit ad opus: dinque consi

derans arbitratus est diversitatem sonorum fe
rientium vires efficere. Atque ut id apertius
colliqueret, mutari inter se malleos imperavit:
& quæ sequuntur. Nam totum locum
adducere supervacaneum putamus.

ὅ τιν' ἢ μεταξὺ τῆς τε ἀφ' πασῶν.]
Locum hunc ante mutilum ex MS. sup
plevi. In priore enim Edit. defunt ver
ba hæc, τῆς τε ἀφ' πασῶν, καὶ τῇ ἀφ'
πάντων, ἀσύμφωνον μὲν ἰώρα αὐτῶν. Cæte
rum, pro μεζονότητι apud Nicoma
chum rectius legitur μεζονότης. Subintel
ligitur enim ex præcedentibus σωφθίας.

bus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod cudebatur conversione. Postquam igitur libramentum & malleorum pondera maxime æqualia accurate explorasset, domum rediit, unicumque paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si plures essent, aliqua se inde exereret diversitas, aut paxillorum, propriam quisque naturam habentium, varietas suspensa fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas ejusdem materiæ, & magnitudinis crassitieque, & æqualiter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligavit: cumque ita longitudinem fidium omnimodo exæquasset, binas simul chordas alternatim pulsans, dictam consonantiam invenit; aliam nimirum in alia conjunctione. Nam illam, quæ maximo pondere tendebatur, cum ea quæ minimum habebat pondus simul pulsam, dia pason resonare deprehendit. Erat autem altera harum, ponderum duodecim; altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus dia pason dictus, ut vel ipsa ponde-

ἔτε τῶν πρὸς τὰ ὄργανα τῶν σφυρῶν, ἃ δὲ τῶν τῶν ἐλαυνομένων σιδή-
ρα μεταστήσιν· σηκώματα ἀκρωτῶς
ἐκλαβὼν, καὶ ῥοπὰς ἰσοτάτους τῶν
ῥαισθῆρων, πρὸς αὐτὸν ἀπηλλοτρή-
σας, καὶ ἀπὸ πινὸς ἐνὲς πικράλης * ἀλ-
γωνίαν ἐμπιπλήσας τοῖς τοίχοις,
ἵνα μὴ καὶ τὰς ἀλφειοφῶνας τις
ὑποφαίνηται, ἢ ἕλως ὑπονοήται
πικράλων ἰδιαζόντων ὡς ἀλλο-
τρή, ἢ ἀπικρῆσις πικρῶς χορδῶς
ἐμοῦλης, καὶ ἰσοκώλης, ἢ ἰσοπα-
χῆς π. ἐ. ἰσορόφης, ἐκαστὴν ἐφ'
ἐκάστης ἐξήρτησεν, ὁλκῶν προσδή-
σας ἐκ τῆς κάτωθεν μέρας· τὰ δὲ
μήκη τῶν χορδῶν μηχανησάμενος
ἐκ πινὸς ἰσοτάτους. * Εἴτι κρῶν 117
ἀλλὰ δύο αἶμα χορδῶς ἐναλλὰξ,
συμφωνίας εὐρεσκε πρὸς προλεχθεί-
σας, ἀλλῶν ἐν ἀλλῇ ὁ σωτηρία.
πῶς μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς μεγίστης ἐξαρ-
τήματι τεινομένη πρὸς τὴν ὑπὸ
τῆς μικροτέρας, ἀλφειοφῶνας φθεγ-
γομένη κατελάμβανεν. ἦν ἡ μὲν
δωδεκά πινῶν ὁλκῶν, ἡ ἡ' ἐξ' ἐν
διπλασίῳ ἡ λόγῳ ἀπέβαινε πῶς
διὰ πινῶν ὅπερ ἐστὶ αὐτὰ πρὸς βάρη

* Διαγωνία. Sic & paulo inferius, Num. 118. In priorē vero Edit. male legebatur ἀλφειοφῶνας.

† Α' πικρῆσις. Prior Edit. corrupte ἀπικρῆσις: at MS. ἀπικρῆσις, pro quo apud Nicomachum rectius legitur ἀπικρῆσις, i. e. appendens.

• Ὀμοκώλης. Prior Edit. ὁμοκώλης: at codex MS. ὁμοκώλης: pro quo per diare-

sin ὁμοκώλης (ut recte est apud Nicomachum) scribendum esse, quis non videt.

† Ἰσοπαχῆς. Sic legendum esse recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσοπλάγῆς: at in Edit. Arcerii, ἰσοπλάγῆς: utrumque vitiosum.

• Σωτηρία. Σωτηρία legendum esse non dubitabit, qui Musicos veteres legerit. Et sic recte Nicomachus.

ὕπερφαίνε. τὴν δὲ αὐτὴν μεγίστην πρὸς
τῷ ὀξυῖ τῷ ἡμιολίῳ, διὰ πέντε συμφωνῶ-
σαν· ἐνθεν τῷ αὐτῷ ἀπέφαινε¹⁰ ἐν
ἡμιολίῳ λόγῳ, ἐν ᾧ περὶ αἱ ὀκταὶ
ὑπερχον πρὸς ἀλλήλας. πρὸς δὲ
τῷ μετ' αὐτῷ μὲν τῷ βάρῃ, τῶν
δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐνεία τεθμῶν
ὑπερχασαν, τῷ διὰ πωάρων,
ἀναλόγως πῆς θρήσσι· καὶ τῷ
τῷ δὲ ἑπιτέτρην ἀνπερὺς καπ-
λαμδάνετο, ἡμιολίῳ τὴν αὐτῇ
φύσιν ὑπερχασαν πῆς μικροῦς.
118 * Τὰ γὰρ ἐνεία πρὸς τὰ ἑξ¹² ἄτως
ἔχῃ, ὅνπερ τρέπον, ἡ ὀξυῖ ἢ μι-
κρῶν, ἡ ὀκτώ, πρὸς μὲν τὴν τὰ ἑξ
ἔχασαν ἐν ἑπιτέτρῳ λόγῳ ἦν· πρὸς
δὲ τὴν τὰ δώδεκα, ἐν ἡμιολίῳ. τὸ
ἄρα μεταξὺ τῆς Διὰ πέντε, καὶ
τῆς Διὰ πωάρων, ὃ ὑπερέχῃ
ἢ Διὰ πέντε τῆς Διὰ πωάρων,

¹⁰ Μικροῦς τῷ] Sic MS. At prior Edit.
μικροῦς τῷ: quod sensus repudiat. Mi-
κροῦς τῷ enim Jamblichus hic appellat
chordam eam, cui minimum pondus ap-
pensum erat: uti contra μεγίστην eam,
cui maximum. Vide omnino Macrobiū
de Boëthium locis ante laudatis, qui ad
totum hunc locum clarius intelligendum
multum conferent.

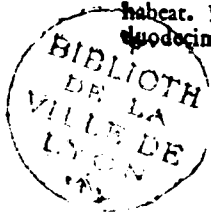
¹¹ Ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ] Id est, ea pro-
portionē, quam habent e. g. duodecim
ad octo.

¹² Ταύτην δὲ ἐπιτέτρην] Dicere Jam-
blichus voluit, vel debuit, ἐν ἐπιτέτρῳ
λόγῳ. Nam falsum est, novem esse ἐπι-
τέτρην ἢ δώδεκα: cum contra plane se res
habeat. Recte autem dixeris, novem ad
duodecim esse ἐν λόγῳ ἐπιτέτρῳ, sive

ra indicabant. Porro maximam il-
lam, ad minimam proximam, octo
pondera habentem, dia pente con-
sonare observavit; adeoque judi-
cavit eas habere hemioliū inter se
rationem, in qua & pondera illa
erant erga se invicem: ad eam au-
tem quæ pondere proxima, reli-
quique major, novem habebat li-
bras appensas, ex proportionē pon-
derum, dia tessaron efficere: hanc
autem epitriton manifeste videbat
esse ad minimam; cum qua in pro-
portionē hemioliū natura sua consi-
stebat. Nam novem ad sex ita se
habent, quemadmodum minimæ
proxima octo ponderum existens,
se habet ad illam quidem, quæ sex
ponderum erat, in epitriti; ad illam
vero quæ duodecim, in hemioliū
ratione. Quod igitur medium est
inter dia pente & dia tessaron, quo
dia pente dia tessaron excedit,

proportionē sesquitercia: quoniam duode-
cim continent novem, & præterea tertiam
ejus numeri partem. Totius ergo loci
hujus sensus hic est; chordam novem
ponderum habuisse λόγῳ ἐπιτέτρῳ, sive
proportionē sesquiterciam ad chordam
duodecim ponderum; ad chordam vero
minimam, sive sex ponderum, λόγῳ ἡ-
μιόλιον, sive sesquialteram. Hoc Lecto-
rem monere volui, quia Illustrē Obrech-
tum a vero loci hujus sensu aberrasse vi-
debam.

¹³ Οὕτως ἔχῃ, ὅνπερ τρέπον ἢ ὀξυῖ τῷ
μικρῷ.] Locum hunc sic lego & distin-
guo, ὅτως ἔχῃ. καὶ δὲ τρέπον ἢ ὀξυῖ τῷ
μικρῷ, ἢ ὀκτώ, πρὸς μὲν τῷ, &c. Nam
novem ad sex ita se habent. Pari ratione mi-
nima proxima, &c.

confirmabatur esse in epogdoi i. e. in qua novem ad octo, proportionem: & utrinque probabatur, quod concentus dia pason esset contextus quidam, junctis five dia pente & dia tessarōn, quemadmodum jungitur ratio dupli, hemiolii, & epitriti; ut duodecim, octo, sex: five vice versa dia tessarōn & dia pente, ut ratio dupli, epitriti, & hemiolii; exempli gratia, duodecim, novem, sex. Hac ratione atque via, cum & manum & auditum ad pondera adpensa conformasset, atque secundum ea rationem proportionum stabilivisset, facili artificio illam communem paxilli, qui duobus parietibus ab angulo ad angulum infixus erat, lineam, ex qua chordæ religatæ erant, transfudit ad caput instrumenti, quod *chordotonon* voca-

" Εἰς βαῖται ἐν ἐπιγδοῶ λόγῳ] Antea pessime legebatur, ὡς εἰς βαῖται ἐν ἐπιγδοῶ λόγῳ.

" Διὰ πιαῖν, πλὴν γλώσσας δὲ καὶ τ.] Locus hic procul dubio corruptus est; in quo emendando me frustra, fateor, torfi. Quare tenet alius, me felicior. Non enim omnes omnia possumus. Obrechtus pro *δια πιαῖν* legisse videtur *διαπλάσσειν*; ut versio ejus fidem facit. At vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani scribendum suspicabatur, *διαπλάσσειν*. Sed neutra conjectura mihi satisfacit. In MS. pro *πλὴν γλώσσας* scriptum erat *πλάσσει*: corrupte utique & nullo sensu. Apud Nicomachum locus hic ita legitur & distinguitur, ἐν τὰξιδι πιαῖν. πλάσσει ἐπὶ πλὴν χείρ, &c.

" Ἐξαρτήματα] Male ante, ἐξαρτήματα. Dicuntur autem hic ἐξαρτήματα,

εἰς βαῖται ¹³ ἐν ἐπιγδοῶ λόγῳ ὑπάρχειν, ἐν ᾧ περὶ τὰ ἐνεία παρὰ τὰ ὀκτώ. ἐκατέρως περὶ ἡ δια πιαῖν σύνσημα ἡ λέγειται, ἥτοι ἡ δια πιαῖν ῥων, καὶ δια πιαῖν ἐν συναφῇ. ὡς ὁ διπλάσιος λόγος ἡμιολίᾳ περὶ ὅπτις, οἷον δώδεκα, ὀκτώ, ἔξ. ἡ ἀναστροφῶς, τῆς δια πιαῖν ῥων ἐπὶ δια πιαῖν, ὡς πὶ διπλάσιον ὅπτις περὶ ἡμιολίᾳ, οἷον δώδεκα, ἐνεία, ἔξ, ἐν τὰξιδι πιαῖν ¹⁴ δια πιαῖν, πλὴν γλώσσας καὶ πλὴν χείρ καὶ τὸ ἀκρόν παρὰ τὰ ἐξαρτήματα ¹⁵, καὶ βεβαιώσας παρὰ αὐτὰ τὰ τῶν χρίστων λόγῳ, μετέθηκεν εὐμηχανῶς τὸ μὲν τὸ χορδῶν κεινῶν ¹⁶ ἀπὸ δόσιον, πλὴν τὸ διαγωνίᾳ πασάλα, εἰς τὸν ¹⁷ τὸ ὄργανον βατήρα, ὃν χορδοτόνον ὠνόμα-

pondera chordis appensa; ut Obrechtus recte vertit.

" Ἀπὸ δόσιον] Sic etiam Nicomachus. At Arcerius, Obrechtus, & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, recte legerunt *ἀπὸ δόσιον*: quamvis Meibomius emendationem hanc rejiciat; in quo me non habet assentientem. Quid enim hic sibi vult *ἀπὸ δόσιον*. At *ἀπὸ δόσιον* ἐκ τῆς πασάλας, est, religatio (chordarum) ex clavo: sensu manifesto & necessario. Deinde scribitur, πλὴν τῆς διαγωνίᾳ πασάλας. Sed sensus exigit, ut legatur, πλὴν ἐκ τῆς διαγωνίᾳ πασάλας.

" Τὸ ὄργανον βατήρα, ὃν χορδοτονοῖ ὤν.] Jamblichus hic βατήρα sive χορδοτονοῖ vocat partem illam inferiorem lyrae, cui chordæ annexæ erant. Ei in parte superiore respondebant κήρυκες, sive verticilli; quippe qui chordas ab altera parte

μαζι· τὴν δὲ ¹⁸ πρὸν ἢ ἴπτασιν ἀναλόγως πῆς βάρεσιν εἰς τὴν τῶν κολλάων ¹⁹ ἀνῶθεν σύμμετρον πε-
¹¹⁹ ρισποφύ. * Εἰς πῆσάδρα ταύτην
 χεῖρ μὴ , καὶ οἷον ἀνέξαπατήτω
 γνώμονι, εἰς πικίλα ὄργανα τὴν
 πείραν λοιπὴν ἐξέτεινε· λεκίδων τε
 κρεῖσιν, καὶ αὐλῆς, καὶ σύρμας,
 καὶ μονόχορδα, καὶ τρίγωνα, καὶ τὰ
 ὡδραπλήσια. καὶ σύμφωνον εὐρε-
 σκεν ἐν ἅπασι, καὶ ἀπαράλλακτον ἢ
 δι' ἀριθμῶν κατέληψεν. ²⁰ ὀνομά-
 σαι δὲ ὑπὲρ τὴν μὲν ἢ τῶν ἐξ ἀριθμῶν
 κρινωνέντα φθόγγον· μέσῳ δὲ,
 πὺν ἔκλειν, ἴπτασιν αὐτῇ τυχαί-
 οντα· ὡδραμίσῳ δὲ, πὺν ἔκλειν,
 πὺν τε μέσῳ ὀξύτερον, καὶ δὴ καὶ
 ἐπίγδοον· νήτῳ δὲ, πὺν ἔκλειν
 κα. καὶ τὰς μεταξὺ τῆς καὶ τῆς
 ἀξωνικῆς γῆ συναναπαλήρωσαι
 φθόγγοις ἀναλόγως, ὥτως τὴν

tendebant. Sensus ergo totius loci hu-
 jus, quem Obrechtus paulo obscurius
 vertit, hic est; Pythagoram, in confi-
 ciendo instrumento Musico, usum clavi,
 sive paxilli, parieti infixi, ex quo chor-
 dx religatæ erant, transfulisse ad limen,
 siue chordotonon lyrae, cui chordas an-
 nectebat; usum vero ponderum, quæ
 chordis appensa erant, eandemque ten-
 debant, ad κολλάων, sive verticillos;
 quippe quorum conversione Pythagoras
 ita intendebat chordas, ut tensio illa pon-
 deribus proportionem responderet.

¹⁸ Ποτὴν] Atcerius τᾶσιν legendum
 putar: sed conjecturam ejus probare non
 possum. Nam τᾶσιν & ἴπτασιν idem pro-
 prius est. Ego nulla mutatione, abjecto
 tantum τῇ, lego, ποτὴν ἴπτασιν: sen-

bat: chordas vero clavorum supe-
 riorum, commensurata ad ponde-
 rum proportionem eorundem con-
 versione, intendebat. Atque hoc
 fundamento, & quasi infallibili
 norma usus, ad varia deinceps or-
 gana experimentum protulit; nempe
 ad pulsationem patellarum, ad
 tibias, ad fistulas, ad monochor-
 da, ad trigona, & similia: atque in
 his omnibus deprehendit conso-
 nam & immutabilem illam per nu-
 meros comprehensionem. Nomi-
 nabat autem hypaten sonum nume-
 ri senarii participem; mesen, octo-
 narii, qui illius existit epitritus; pa-
 ramesen vero, novenarii quidem
 participem, tono autem uno acu-
 tiorem, quam est mese, atque illius
 epogdoon; neten denique, de duo-
 denario participantem. Cumque
 juxta genus diatonicum, interjecta
 spatia proportionatis sonis exple-

su omnino claro. Apud Nicomachum
 certe particula ἢ deest: sed apud quem
 pro ἴπτασιν minus recte legitur, ἀνάτα-
 σιν.

¹⁹ Κολλάων] Id est, verticillorum,
 quibus intenduntur chordæ: unde κολλά-
 ωσις, intentio chordarum, quæ sit ver-
 ticillis. Vox ista restituenda est Jambli-
 cho nostro in Nicomachi *Introduc. Arith-*
met. pag. 171. ubi hodie male legitur,
 κολλάων: quod eruditus interpres Sam-
 Tennulius, *amputationem* vertit; sensu
 prorsus refragante, ut cuilibet patebit,
 qui locum ipsum inspicere voluerit.

²⁰ ὀνομάσας δὲ ὑπὲρ τὴν πὺν τῶν ἐξ
 ἀριθμῶν.] Confer cum hoc loco Nicepho-
 rum in Synesium *de Infomn.* pag. m. 97.
 & Plutarchum *de Musica*, pag. m. 1139.

visset, octochordum consonis numeris ordinavit : nempe duplo, hemiolio, epitrito, & qui hos determinat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progressum, naturali quadam necessitate à gravissimo ad acutissimum tendentem, juxta diatonicum illud genus, invenit. Quod autem chromaticum genus & harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit; ut aliquando cum *de Musica* tractaturi sumus, demonstrare licebit. Ceterum diatonicum hocce genus à natura tales videtur gradus & processus habere: semitonium, deinde tonus, & deinde tonus; & hoc est dia tessaron, compositio duorum tonorum & semitonii. Postea adsumto alio tono i. e. insititio illo, fit dia pente, nempe systema trium tonorum & semitonii: deinceps post illud, semitonium, & tonus, & tonus, dia tessaron aliud, hoc est epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo omnes toni inde à gravissimo quarti à se invicem, dia

ἐκ τῆς χορδῆς ²¹ ἀριθμοῖς συμφώνοις ὑπέπεξε, διπλασίῳ, ἡμιολίῳ, ἑπιτρίτῳ, καὶ τῇ τέτῳ διαφορᾷ ἐπογδοῶ. * Τὴν δὲ προόδον ¹²⁰ ἀνάγκη πρὶν φυσικῇ ἀπὸ τῆ βαρυτάτης ἵππὶ τὸ ὀξύτατον, κατὰ τὸ τὸ διαπνικὸν γένεσθαι ὅπως εὐρεσκει. τὸ γὰρ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον γένεσθαι αὐτὸς ποτὶ ἐκ τῆ αὐτῆς διετρέψωσεν, ὡς ἐνίστη ποτὶ δεῦξαι, ἄπην ²² πρὶν Μουσικῆς λέγων μὲν ἀλλὰ τῇ διαπνικὸν γένεσθαι τὸ τὸν βαθμὸς καὶ τὰς προόδους πλαιῖταις πνῶς φυσικῶς ἔχεν φαίνεσθαι * ἡμιτόνιον ²³, εἴτα τόνον καὶ τὴν ἑστὶν διὰ τεσσάρων, σύστημα δύο τόνων καὶ τῇ λεγόμενῃ ἡμιτονίᾳ. εἴτα προσληφθέντ' ἄλλῃ τόνῳ, τυπῆται τῇ μεσομειληθέντ' ἡ δὲ διὰ πέντε γίνεσθαι, σύστημα τετάρων τόνων ἡμιτονίᾳ ὑπάρχουσα. εἰδ' ἐξῆς τέτῳ ἡμιτόνιον, ²⁴ καὶ τὴν ἄλλ' ἡ δὲ τεσσάρων, τετ' ἐστίν, ἄλλο ἢ ἑπιτρίτον. ὥστε ἐν μὲν τῇ δεξαυοτέρᾳ τῇ ἐπὶ χαίρῳ πάντες ἐκ τῆ βαρυτάτης ὅσων ἀπ' ἀλλήλων τετάρτες

²¹ Οὐκ ἔστιν] Lyra Pythagoricæ octochordæ schema exhibet modo laudatus Nicæphorus in Synesium *de Insomni*. pag. 98.

²² Οὕτως ἔστι Μουσικῆς λέγουσιν] Opus hoc Jamblichi de Musica hodie non amplius exstat. Meminit autem ejus idem Jamblichus in Nicomachi *Introductiōe*. *quintæ* pag. 171. ubi ait, Ἀπὸ τῆς πλείστης ἰσχύος, ὡς ἐκ τῆς ὀξύτης ὡς αὐτῇ τῇ Μυ-

σικῇ εἰσαγωγῇ πρὶν αὐτῇ πηλολογεῖν. Item, pag. seq. Τὰς δ' αἰτίας, δι' ἃς τὸ τὸ συνίσταται, καὶ οἰκτεῖται τὸν πρὶν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ σφαιρωμένῳ.

²³ Ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον] Supple ex Nicomacho, ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον, εἴτα τόνον. Posteriora enim bis repetenda sunt.

²⁴ Καὶ τὴν ἄλλ' ἀπὸ τῆς πλείστης] Nicomachus plenius & melius, καὶ τὴν ἄλλ' ἀπὸ τῆς πλείστης, τυπῆται, ἐπίτρεται.

τὴν Διὰ ποσάρων ἀλλήλοις δι' ὅλα
 συμφωνεῖν, τὰ ἡμιτονία καὶ μετέ-
 βασις, τὴν τε πρώτῃ καὶ τῇ μέσῃ
 καὶ τῇ τρίτῃ χώρῃ μεταλαμβάνει-
 121 νοντα καὶ τὸ τετραχόρδον. * Ἐν
 δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὁκταχόρδῳ,
 ἥτοι καὶ συναφῶς συστήματα τετρα-
 χόρδου τετραχόρδου καὶ πενταχόρ-
 δου, ἡ καὶ Διὰ δόξιν δυοῖν τετρα-
 χόρδων τῶν χωρεζομένων ἀπ' ἀλ-
 λήλων, διὰ τὴν βαρυτάτης ἢ προ-
 χαύρησις ὑπάρξει. ὥστε οὕτως ἀπ'
 ἀλλήλων πέμπτες πάντας φθόγ-
 γας, τὴν Διὰ πάντεσιν συμφωνεῖν ἀλ-
 λήλοις, τὰ ἡμιτονία προσβάδῃ εἰς
 τισαίρας χώρας μεταβάλλονται,
 πρώτῃ, δευτέρῃ, τρίτῃ, τε-
 τάρτῃ. ἔτω μὲν ἔν τ' ἑκατοκλίῃ εὐ-
 ρεῖν λέγει. καὶ συνησώμενον αὐτῇ
 παρέδωκε πῶς ὑποκρίσει ὅτι πάντα

teffaron secum ubique consonant;
 semitonio per transitionem quan-
 dam in primam, secundam &
 tertiam tetrachordi regionem sese
 extendente. In Pythagorica vero
 octachordo, quæ, si eam conjun-
 gas, systema quoddam est tetra-
 chordi & pentachordi, si vero
 disjungas, duarum tetrachordo-
 rum à se invicem separatarum; à
 gravissimo fiet processus, ut quin-
 ti à se invicem distantes omnes
 soni dia pente inter se conso-
 nent; semitonio in quatuor regio-
 nes successive progrediente; in
 primam scilicet, secundam, ter-
 tiam, quartam. Hunc itaque in
 modum Musicam invenisse fertur:
 quam postquam stabilivisset, disci-
 pulis ad pulcherrima quæque ad-
 ministram tradidit.

Κ Ε Φ. κζ.

C A P. XXVII.

122 Εὐπαινετὴν δὲ πολλὰ ἐτῶν κατὰ
 τὰς πολιτείας προχθέντων ὑπὸ
 τῶν ἐκείνῳ πλησιασάντων. Φασὶ
 γὰρ, ἐμπροσθὺς μὲν ποτὶ ὧσα πῶς
 Κροτωνιάταις ὀρχῆς, πολυπλοῖς
 ποιῶσιν τὰς ἐκφορὰς ἐκ παφῆς,
 εἰπεῖν τινα πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐ-
 τῶν, ὅτι Πυθαγόρας διεξιόντα
 ἀκρόσειεν ὑπὲρ τῶν θείων, ὡς οἱ μὲν
 Ὀλύμπιοι τῶν θέντων Διὰ θεί-

Porro multa à discipulis ejus
 in rerum civilium actu gesta
 laudibus efferuntur. Cum enim
 aliquando Crotoniatas cepisset im-
 petus, sumptuosas elationes fune-
 rum, sepulturaeque faciendi; qui-
 dam ex illorum numero ad popu-
 lum dixit: se audivisse ex Pythago-
 ra, cum de Diis differeret, quod
 coelestes quidem sacrificantium af-

* Ταῦτα καὶ γινώσκοντες Διόδοτος, καὶ τὸ τ. }
 Apposite ad hunc locum Porphyrius de

Abst. lib. 11. §. 15. Μάλλον τὸ διαμνησθῆναι
 ὡς τὸ καὶ γινώσκοντες ἡδὲ, καὶ πρὸς τὸ καὶ γινώ-

fectum, non sacrificiorum numerum spectarent; inferi vero è contrario, quasi forte minores, commensationibus, & lessibus, continuisque libationibus & bellariis, inferiisque sumtuosis gaudeant: ideoque & Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonem* vocari. Qui igitur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori fini diutius vivere; ex iis vero, qui in funera profusos sumptus faciunt, semper eum quendam deducere; ut honoribus ad monumenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, ut opinarentur Crotoniatæ, se salutem suam tueri, si in adversis medium tenerent; sin modum sumptibus excederent, omnes præmaturo fato morituros. Alter vero, cum litis arbiter, quæ teste carebat, seorsum cum utroque litigante in via processisset, cumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa æquitate præditus fuit. Ad hæc alter litigato-

Ἰππικῇ καὶ ὑπερβολῇ γηράσκει.

ῥῶτον πληθύνει βλάβη. Numen mores sacrificantium potius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures hujus generis sententiarum passim apud Scriptores occurrunt.

¹ Οὐ τῶ τῶν θ. Sic recte MS. At prior Edit. male, ἔτω τῶν θυμ.

² Ἐναγισμοῖς] Ἐναγισμοῖς legendum esse monuit etiam Arcecius.

³ Πράγματι] Antea male, προσήγοντο.

στοιν, ² ἔ τῶ τῶ θυμῶν πλήρη προσέχουσιν. οἱ δὲ χθόνιοι τέταντον, ὡς ἀν' ἐλατίνων κληρονομήσεις, τοῖς κάμοις ἔ θρήνοις, ἐπὶ τῇ τοῖς σπασέσι χοαῖς, καὶ τοῖς ἴπφορήμασι, καὶ τοῖς μὲν μεγάλῃς δαπάνῃς, ἑναγισμοῖς χαίρουσιν.

* Ὅθεν διὰ τὴν προαίρεσιν τῶ ὑπο- 123
δοχῆς Πλάτωνα καλεῖται τ' ἀδελφὸν καὶ ὅτ' μὲν ἀφελῶς αὐτὸν τιμῶντας ἔαν κατὰ τὸν κόσμον χρονοῖον. ὁπὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένων πρὸς τὴν πίνην διακρινόμενων, αἰὲ πνὰ κατὰ γιν, ἕνεκα τῆ τυγχάνειν τιμῶν, τῶν ἴππ τ' μηνῆς γινόμενων. ἐκ δὲ τῶ συμβεβληῖς πώτης ὑπόληψιν ἐμποιῶσι τοῖς ἀνέκτοις, ὅτι μετατρέποντες μὲν ἐν τοῖς αὐτοχρήμασι, τὴν ἰδίαν σωτηρίαν διατηροῦσιν. ὑπερβάλλοντες ἢ τοῖς ἀναλώμασιν, ἀπαντες πρὸ μοίρας κατατρέψουσιν. * Ἐπειὶ ἢ διαιτητῶν γηρό- 124
μῶν πινὸς ἀμαρτύρα πράγματος, χωρὶς μεθ' ἑκατέρω τ' ἀντιδικῶν ὁδῶ ⁴ προάγοντα, ἑκαταμνηματίζουσιν, Φῆσαι τὸ ἐν τῷ κείμῳ τῶν ἢ ἀντιδικῶν ἔ μὲν πολλὰ καὶ α-

Πράγματι autem hic significat, procedere, vel progredi.

¹ Καταμνηματίζουσιν] Plures voces in unam hic coaluisse, recte monuit Arcecius; qui legendum censet, κατὰ μνήματίζουσιν, i. e. ipso vertente, cum, qui ad monumentum honores tribuebat. At Nos potius scribendum putamus, κατὰ μνήματίζουσιν: unica tantum addita literula.

ἡ κατὰ ξαμὸν τῷ πηλοῦ κέ-
 πι· τῇ δὲ εἰπόντῃ, μή τι ἐν αὐτῇ
 πλεῖν ἐστὶ· καταδοξάσαι, καὶ περὶ
 ῥητοῦ πνα ῥοπλῷ εἰς τὸ πῖστιν τὸν
 ἐγκωμιάσαντα τὸ καλοκαγαθίαν.
 ἄλλον δὲ δῖαιταν εἰληφίτα μεγά-
 λην, ἡκάπερ πῖσαντα τὸν ἴππε-
 ψάντων, τὸν μὲν ἀποπῖσαι πῖσαντα
 πάλαντα, τὸν δὲ λαβεῖν δύο, κα-
 παγῶναι τρία, καὶ δεῖξαι δεδωκέναι
 πάλαντον ἡκάπερ. θημένων δὲ πινῶν
 ἴππε κακουργία πρὸς γυναικὶ τῶν
 ἀγορεύων ἡμάπον, καὶ διειπμῶν
 μὴ δίδοναι πατέρω, μέχρις ἂν ἀμ-
 φόροι παρῶσι· μετὰ δὲ ταῦτα πα-
 ραλογισαμένων, καὶ συνέγγυς τὸ
 κρινὸν λαβόντῃ πατέρω, καὶ φή-
 σαιτῃ συγκεχωρηκέναι τὸ ἔπρον,
 εἴτα συκοφαντήντῃ ἑτέρω δὲ μὴ
 προσελθόντῃ, καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς
 ὁμολογίαν τοῖς ἀρχαῖς ἐμφανί-
 ζοντῃ, ὅδεξάμηνον τὸν Πυθαγο-
 ρεῖον πνα· φῆσαι, τὰ συγκεκείμενα
 τῷ ἀνδρῶν ποιῆσαι, ἀνὰ ἀμφο-
 125 τοὶ παρῶσιν. * Ἄλλων δὲ πινῶν ἐν
 ἰσχυρᾷ μὲν Φιλία πρὸς ἀλλήλους
 εἶναι δοκῶντων, εἰς σιωπῶντων δὲ
 ὑποψίασι πνα τὸν καλακρόν-
 των τὸν ἔπρον ἐμπεικῶς, ὅς ἐ-
 ρηκε πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ γυναικὸς
 ὑπὸ πατέρω διεφθαρμένης· ἀπὸ
 τύχης ἐισελθόντα τὸν Πυθαγόρειον εἰς
 χαλκείον, ἐπεὶ δείξας ἡκονημῶν
 μάχαιραν ὀνομίζων ἀδικεῖν, τῷ

rum multa mortuo bona appreca-
 tus est; alter vero, num igitur,
 inquit, inde locupletior factus est?
 Hunc itaque sua sententia Pytha-
 goreus damnavit; ille vero, qui
 honestatis studium laudaverat,
 momentum non leve eo ipso at-
 tulit ad fidem sibi habendam.
 Alius magnæ rei arbitrio suscepto,
 utrique compromittentium author
 fuit; alteri, ut quatuor talenta
 solveret; alteri, ut duo acciperet:
 dein reum tribus talentis
 damnavit; atque ita visus est uni-
 cuique talentum donasse. Præter-
 ea quidam apud mulierculam cir-
 cumforaneam, vestem fraudulen-
 ter deposuerant, & ne alteri eam
 redderet, prius quam ambo præ-
 sentes adessent, vetuerant. Pau-
 lo post eam decepturi, alter com-
 mune depositum repetiit, dicens,
 id cum bona alterius venia fieri;
 ille vero qui non adfuerat, syco-
 phantia usus, ad judicem pactum
 ab initio inter ipsos initum detu-
 lit: quidam Pythagoreorum exci-
 piens dixit, mulierem satisfactu-
 ram pacto convento, cum ambo
 affuerint. Alii, quibus inter se
 firma videbatur intercedere ami-
 citia, in tacitam suspicionem erant
 delapsi, indicante alteri adulato-
 re ipsius, quasi uxor ejus ab ami-
 co corrumpere: forte itaque
 Pythagoreus ingressus officinam
 fabri ærarii, ubi ille qui se inju-
 ria putabat affectum, monstrans

fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, eidem succensebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit, aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, ut homo ille mentem adverteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, cum peregrino cuidam in templo Æsculapii zona aureis plena decideret, & lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti præcepit, ut aurum quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quin & id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse ajunt; cum scilicet in ludis publicis græves theatrum supervolarent, & quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum qui prope se sedebat, diceret: Viden' testes: id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratuum, qui mille

πυχνίτη προσέκοπεν, ὡς ἔχ' ἱκανῶς ἠκονηκόπῃ, καὶ δ' ὑπονοήσαντα ποιῆσαι τὸ πρῶτον αὐτὸν ὅτι τὸν Διαβεβλημένον, αὐτῇ σι, ἔφη, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάντων ὀξυτέρα, πλὴν Διαβολῆς. καὶ τὸτ' εἰπόντα ποιῆσαι τὸν ἀνδρῶπον ὅτι σιῆσαι τὸν Διόνοισιν, καὶ μὴ προπετῶς εἰς τὸ Φίλον, ὅς ἐνδον ἦν προσκεκλημένον, ἔξαμαρτῆν. * Εἴπε- 126 ρον δὲ, ξένος πινὸς ἐκβεβληκόςτος ἐν Ἀσκληπείῳ ζῶντι χρυσίον ἔχον, καὶ τὸ μεντόμων τὸ πρὸς ὅτι τὴν γλῶσσαν κωλύοντων ἀναιρέσθαι, τῷ δὲ ξένῳ χαλιδάζοντα, κελεύσαι τὸ μὲν χρυσίον ἐξελεῖν, ὃ μὴ πείθωνκεν ὅτι τὴν γλῶσσαν, τῇ δὲ ζῶντι ἐστίν. εἶμαι γὰρ ταῦτα ὅτι τὸ γὰρ. καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τὸ ἀγνοῦντων οἷς πικρὰς ἱππας, ἐν Κρότωνι γινώσκον λέγασιν, ὅτι θάλασσας, καὶ γαστρίων ὑπὲρ τὴν θάλασσαν φερόμενον, εἰπόντα πινὸς τὸ καταπιεσθέντων πρὸς τὸ πλησίον κατήμενον, ὅρας οὐδ' μαρτυρας; ἐπικρύπτεις τὸ Πυθαγορείων ἡγάγεν αὐτὸς ὅτι τὸ χαλίδιον ἀρχαῖον.

* Εἴφη] Φέειν legendum est. Referatur enim ad accusativos præcedentes, εἰσαγγέλλειν & ὑπονοήσαντα. Deinde pro ἐπὶ δείξει, quod paulo ante præcedit, prior Edit. male habet, ἐπιδείξει: quod mendum etiam ante Nos observaverat Desid. Herald. Animadvertit. in Jamblich. cap. viii.

† Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τ.] Re-

ctius leges, καὶ τὰ τὸ μεταφερόμενον ὑπὸ, &c.

Καὶ γαστρίων ὑπὲρ τὴν θάλασσαν φερ.] Similis prorsus historia de Ibyco ab aliis narratur. Vide Zenobium Centur. i. Adag. 37.

ἡγάγεν αὐτὸς ἐπὶ τὸ χαλίδιον γὰρ χαλόν, ὑπολ.] Locum hunc, in quo aliquid est salebrosi, sic lego, ἡγάγεν αὐτὸς ἐπὶ

ὑπολαβάν ὅπερ ἐλέγχοντες οὖν
 παῖδας ἐξ ἄφρον καταπιπτοντικένας
 πινάς, πῶς ὑπερ τ' νεῶς πτομύρας
 μαράνας μαρτυραμύρας. καὶ πρὸς
 ἀλλήλους δὲ πινες, ὡς εἶποι, δι-
 νεχθέντες, νεωτὴ πρὸς Πυθαγόρου
 ὠδραβάλλοντες, ¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος
 προσελθὼν διελύττο, φάσκων, ὃ
 δεῖν ἐφ' ἔπρου παιδείᾳ τ' ἀναφο-
 ρῶν, ἀλλ' ἐν αὐτῇς ὀπιλαθῆναι τ'
 ὁρῆς· πῶς μὲν ἀλλὰ αὐτῷ φῆσαι τ'
 ἀκύνοντα διαφαιρόντως ἀρέσκειν,
 αἰχμώεσθαι ᾧ ὅτι τῷ πρὸς ἐπύρου
 ὦν, μὴ πρότερος αὐτῷ προσελ-
 127 θῆν. * Καὶ πῶς πρὸς ἐκείνους ἐ-
 πείν, ¹¹ καὶ τὰ πρὸς Φιντίας Ἐδά-
 μωνα, πρὸς Πλάτωνα, καὶ Ἀρ-
 χύτη, καὶ ¹² τὰ πρὸς Κλεινίαν καὶ
 Πρώρον. χωρὶς πίνων τέτων, Εὐ-
 βάλῃ ὃ Μεσσηνίᾳ πλείστῳ εἰς
 οἶκον, καὶ ληφθέντῳ ὑπὸ Τυρρή-
 νων, καὶ καταχθέντῳ εἰς Τυρρή-
 νίαν, Ναυσίθους ὁ Τυρρηνός, Πυ-
 θαγόρου ὦν, ὅτι πρὸς αὐτὸν, ὅτι
 τῶν Πυθαγόρου μαθητῶν ἐστίν, ἀφε-
 λόμηντῳ οὖν λησῶς, μετ' ἀσφα-
 λείας πολλῆς εἰς τὴν Μεσσηνίαν αὐτὸν
 128 κατέστησε. * Καρχηδονίων τι πλείους

viri vocabantur, abstraxit: ubi
 quaestione habita compertum est,
 pueros quosdam ab iis in mare
 abjectos fuisse, qui grues, navem
 supervolitantes, testes appellave-
 rant. Cum etiam inter se novitii
 quidam Pythagoræ discipuli diffi-
 dere viderentur, & is qui junior
 erat, alterum adiisset, dicens,
 non ad alium arbitrum litem re-
 ferri, sed ipsos inter se iræ obli-
 visci debere: is cui hæc diceban-
 tur reposuit; sibi quidem hoo
 dictum quoad cætera valde pla-
 cere, eo vero se solum erubescere,
 quod cum ætate senior esset,
 non etiam prior in adeundo illo
 fuisset. Liceret & alia hujus ge-
 neris adjicere, tum quæ de Phin-
 thia & Damone; tum quæ de
 Platone & Archyta, itemque de
 Clinia & Proro referuntur. His
 vero sepositis, mentionem tantum
 faciemus Eubuli Messenii; quem
 cum domum navigaret, captum à
 Tyrrenis, Nausithus Tyrrenus,
 & Pythagoreus agnovit, quod
 de schola Pythagoræ esset, eum-
 que prædonibus ereptum, secure
 Messianam deducendum curavit.
 Cum etiam Carthaginenses plus

τὸ τ' ἡλίον ὁρᾶν. ὅπου ἐλέγχοντες αὐτὸς,
 παῖδας ἐξ ἄφρον, &c. Quid enim τὸ ὑπο-
 λαβάν hic sibi velit, haud sane video.
 Deinde, vocem ἐλέγχοντες ex MS. revo-
 cari, pro ἐλέγχοντι, quod prior Edit. habet.
¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος.] Hæc tres voces in
 priore Edit. defunt, quas ex MS. revocavi.

¹¹ Καὶ τὰ πρὸς Φιντίας Ἐδάμ.] Historia
 hæc prolixè narratur infra, cap. xxxiii.

¹² Τὰ πρὸς Κλεινίαν Ἐπρώρον.] Histo-
 riam ipsam si scire cupis, adi Diodorum
 in Excerptis Historicis a Valefio editis:
 itemque Nostrum infra, Num. 238.

quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthaginensis videns inter illos Possiden Argivum; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum, tegensque quid acturus esset, ut quam celerissime in patriam proficisceretur hortatus est, & navi prætereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In universum autem si quis exequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum invicem versati sint, prolixitate orationis justam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo; quod plurimi Pythagoreorum, politici & ad imperandum idonei fuerint. Nam & legibus conservandis vacarunt; & nonnulli Italicas urbes rexerunt, introductis in illas, præter abstinentiam à publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quæ optima ipsis videbantur: & quamvis plurimis calumniis impetiti essent, aliquandiu tamen Pythagoreorum virtus, & ipsarum etiam civitatum benevolentia prævaluit; ut ab illis Respublicas administrari desideraverint. Eo itaque tempore in Italia & Sicilia pulcherrimæ reipublicarum fuisse videntur.

ἡ πεντάκις χιλίαις ἄνδρας, ὅσους παρ' αὐτοῖς στρατοορμήδας, εἰς νῆσον ἔρημον ἀποπέλειεν μελλόντων, ἰδὼν ἐν τέττοις Μιλτιάδης ὁ Καρχηδόνι. Ποσειδών¹³ Ἀργεῖον, ἀμφότεροι τῷ Πυθαγορείων ὄντις, προσελθὼν αὐτῷ, τὴν μὲν περὶ τὴν ἐσομένην σκῆδὴν λέγων, ἡξίει δ' αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν ἀποτρέχειν τὴν πατρίδα, καὶ ὡς ἀπαλειψέας νεῶς σωθῆσθαι αὐτὸν, ἐφ' ἰδίῳ προσδεῖς, καὶ τὸ ἄνδρα δίδωσθαι ἐκ τῷ κινδύνου. ὅλως ὅτι πάσας εἰς τις λέγει τὰς γενηνημόδας ὁμιλίας τοῖς Πυθαγορείοις πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι ἂν τῷ μήκει τὸ ὄγκον, καὶ τὸ καιρὸν τῆς συγγραμμάτων. * Μάλιστα ἦν¹²⁹ μάλλον ἐπ' ἐκείνα, ὡς ἦσαν ἐνιοὶ τῷ Πυθαγορείων πολιτικῷ ἔδεχθη. καὶ γὰρ ἔθιμος ἐφύλαττον, καὶ πόλεις ἱταλικὰς διέκκησαν πινές, ἀποφαινόμενοι μὲν ἐν συμβαλλόντις τὰ ἄρματα, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπὸ χόμῃ δὲ δημοσίων προσόδων. πολλῶν δὲ γενομένων κατ' αὐτῶν διφθορῶν, ἕως ἐπεκράτη μέχρη πρὸς ἡ τῷ Πυθαγορείων καλοκαρδία, καὶ ἡ τῷ πόλεων αὐτῶν βύλησις, ὡς ὅτε ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βύλεισθαι τὰ πρὸς τὴν πολιτείαν. ἐν τέττοις δὲ τῷ χρόνῳ δοκῶσιν αἱ κάλλιστα τῷ πολιτείῳ ἐν ἱταλία ἡγεῖσθαι ἐν Σικελία.

¹³ Ἀργεῖον] Ex MS. pro Αἰγίῳ, quod prior Edit. habet.

130 * Χαρόνδας ¹⁴ π γάρ, ὁ κατα-
 γαίος, οἷς εἶναι δοκῶν τ' ἀρίστων νο-
 μοθετῶν, Πυθαγόρειος ἦν. Ζάλευκός
 π, καὶ ¹⁵ Τιμάρης, οἱ Λοκροὶ, ὀνο-
 μασι γνησιώτεροι ὅτι νομοθεσία,
 Πυθαγόρειοι ἦσαν· οἱ π τὰς Ῥηγινι-
 κας πολιτείας συστήσαντες, τὴν π
 γυμνασιαρχικὴν κληθεῖσαν, καὶ τ'
 ὅτι ¹⁶ Θεοκλῆς ὀνομαζομένην,
 Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. φύπος
 τε, καὶ Θεοκλῆς, καὶ ¹⁷ Ἐλικεῖων,
 καὶ Ἀριστοκράτης, διήνεγκαν ὅτι-
 τηδόμενοι τε εἰ ἔχουσιν, οἷς εἰ αἱ
 ἐν ἐκείνοις τῆς πόλεως πόλεις κατ'
 ἐκείνης οὖν χρόνος ἐχρήσαντο.
 ὅλως ἢ εὐρετὴν αὐτὴν φησὶν Φασὶ
 καὶ τῆς πολιτικῆς ὅλης παιδείας, εἰ-
 πόντα μηδὲν εἰλικρινές εἶναι τ' ὄντων
 πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχεν ¹⁸ καὶ
 γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος εἰ πᾶσι
 μάλιστα καὶ πᾶσι πᾶσι ἐστὶ
 καλὸν αἰσχρὸν, καὶ δίκαιον ἀδίκον, καὶ τ' ἄλλα κατὰ λόγον τέτοις.

Nam Charondas Catanæus, unus
 ex optimis legislatoribus, & Za-
 leucus atque Timares Locrenses,
 itidem ob leges latas celeberrimi;
 Pythagorei fuerunt: ut & qui
 Rheginorum Respublicas ordina-
 runt, tum quæ Gymnasiarchica
 vocabatur, tum quæ ab Euthy-
 cle nomen tulit: itemque Phy-
 tius, Theocles, Elicaon, & Ari-
 stocrates, institutis moribusque
 inter Pythagoreos præcelluerunt:
 quibus & ipsis eo tempore civi-
 tates ejus regionis utebantur. In
 genere ajunt, omnium politicarum
 disciplinarum Ipsum authorem
 fuisse; cum diceret, nihil in pri-
 mis rerum elementis purum; sed
 terram ignis, ignem aëris, aërem
 aquæ, aquam spirituum participem
 esse: eodem modo turpe honesto,
 injustum justo, & alia secundum
 cujusque rationem hîsce admisceri:

¹⁴ Χαρόνδας — Ζάλευκός π] Vide
 omnino eruditissimum Richard. Bentle-
 jum in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 343.
 & seqq. ubi pluribus argumentis evincit,
 Charondam & Zaleucum non fuisse Py-
 thagoreos, nec leges suas a Pythagora
 accipere potuisse, cum Pythagora ipso
 antiquiores fuerint.

¹⁵ Τιμάρης] Hic infra, Num. 172.
 vocatur Τιμάρης.

¹⁶ Ἐπὶ Θεοκλῆς] Obrechtus legit,
 Εὐθυκλῆς, ut ex versione ejus patet. Sed
 ejus secutus fuerit auctoritatem, nobis
 non constat. Arcerius scribendum puta-
 bat, vel Εὐθυκλῆς, una voce; vel ἐπὶ
 Θεοκλῆς, vel Εὐπυκλῆς. Sed hoc est

ariolari, non vero certi quid afferre.
 Nos, quoniam veterum auctoritate desti-
 tuti sumus, ipsum quidem nomen pro-
 prium mutare non audemus, sed tantum
 scribendum existimamus, καὶ Θεοκλῆς.

¹⁷ Ἐλικεῖων] Infra, Num. 172. idem
 vocatur Ἐλικεῖων: quod magis placet.

¹⁸ Καὶ γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος] Obrech-
 tus locum hunc plenius sic legit, καὶ γῆν
 πυρός, καὶ πῦρ αἰρός, καὶ αἶρας ὕδατος, καὶ
 ὕδατος πᾶσι μάλιστα. Deinde ea quæ sequun-
 tur, καὶ πᾶσι πᾶσι ἐστὶ, ut super-
 vacanea prorsus & inutilia delenda sunt:
 eorum vero loco scribendum, ἀσώτως
 δὲ, vel simile quid.

juxta istud verò suppositum, rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis & animæ motus; alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Republicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremæ se invicem contingerent, & unum rectangulum conficerent; ita ut prima illarum, epitriti, secunda dia pente naturam habeat, tertia inter ambas anameses locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineæ istæ inter se coincidant, & quænam spatia circumscribant, optimam Reip. formam representari. Hujus autem inventi gloriam sibi vindicavit Plato, in libris *de Rep.* aperte dicens, epitritum illud fundamentum quinario conjunctum, duplicem harmoniam præbere. Ajunt præterea Illum excoluisse affectuum moderationem & mediocritatem, atque id, quod adjuncto bono quodam præcipuo, singillatim vitam cujusque beatam efficit: &, ut paucis multa complectar, adinvenisse Eundem ferunt electionem bonorum nostrorum, officiorumque, quæ cuique conveniunt. Insuper Illum dicunt Crotoniatas

ὅτι ἡ πρώτη τῶν ὑποθέσεων λαβὴν τὸν λόγον ἔχεις ἐκάπερ μέρους ὁρμηλῶ. δύο ἡ εἶναι κινήσεις ἐν τῷ σώματι ὅτι τῆ ψυχῆς. τὴν μὲν ἀλογον, τὴν δὲ προαιρετικὴν. πολιτείων δὲ γεγραμμάς πινας ποιῶν τρεῖς συνησπόμενον, τοῖς ἀκροῖς ἀλλήλων συμφανέας, καὶ μίαν ἐνδιάμεσον κοινάσας. τὴν μὲν ἐπιτρίτη φύσιν ἐχέουσαν. τὴν δὲ πέντε ποιῶσαν διασπασμένην. τὴν δὲ τέτων ἀμερότερων ἀνάμεσον. * Λογίζομεθα 131
ὅτι ἡμῶν τὰς πέντε γεγραμμῶν πινὰς ἀλλήλας συμψηφώσας, καὶ τὰς τῶν χαρμῶν, τῶν ὑπὸ τέτων, βελτίων ὑποτυπώσας πολιτείας εἰκόνας. σφειπερόμεθα δὲ τὸ δοῦναι ἡ Πλάτωνος, λέγοντα φανερώς ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τὸν ἐπιτρίτην ἐκείνον πυθμένα, τὸν τῇ πεμπάδι συζυγνόμενον, καὶ τοῖς δύο παρεχόμενον ἀρμονίας. ἀσκήσαντες ἡ φασὶν αὐτὸν εἶναι τὰς μετριοπυθειας, καὶ τὰς μεσότητας, καὶ τὸ αὐτὸ πέντε προηγούμενῳ τῶν ἀγαθῶν ἔκαστον εὐδαίμονα ποιεῖν τὸν βίον. καὶ συλλήθεω, προσδιδόντες τὴν αἴρεσιν τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν ἐν προσηκόντων ἔργων. * Ἀπαιτάζω δὲ 132
λέγεσθαι οὖν Κροτωνιάτας καὶ τῶν

" Πλάτωνος λέγοντος ἐν τῇ Πολ.] Arce-rius hic notaverat, Platonis sententiam a Jamblichō hoc loco citatam occurrere in *Epimide*, sub finem. Sed fallitur. Exstat enim lib. viii. *de Republ.* haud procul ab initio: ubi Philosophus ait, ὅτι ἐπιτρίτη πυθμὲν πεμπάδι συζυγίς, δύο

ἀρμονίας παράσκει. Aristides Quintil. lib. iii. *de Musica*, pag. 152. Edit. Meibom. Τότε δὲ ὁ Πλάτων φασὶν ἐπιτρίτην πυθμὲν ποιεῖν συζυγίαν. Ceterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. v. *de Republ.* cap. xii.

παλλακίδων, καὶ καθόλα τὸ πρὸς
 πρὸς ἀνεγγύς γυναικάς ἐμιλίας.
 πρὸς ²⁰ Δεινωῶ γὰρ τὴν Βροντίνην γυναικά, τῶν Πυθαγορείων ἐνός, ἔσαν
 σοφὴν τε καὶ περὶ τὴν ψυχὴν (ἥς
 ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ περὶ ἐλευθερίαν ῥῆμα,
 τὸ ²¹ τὴν γυναικά δὲν γίεν αὐτῇ-
 μερόν, ἀνισαμύλῳ δὲ τὸ εἶναι
 ἀνδρὲς· ὁ πινεῖ ²² εἰς Θεανῶ ἀνα-
 φέρει) πρὸς δὲ ταύτῃ παρελ-
 θῆσας πρὸς τὴν Κροτωνιάτῃν γυναι-
 κάς ὡς καλεῖται περὶ τὴν συμπίπτειν
 τὴν Πυθαγόραν ἀγαλῆσθαι περὶ τὴν
 πρὸς αὐτὰς σωφροσύνης πρὸς ἀν-
 δράσιν αὐτῶν· ὁ δὲ ἐ συμπεῖναι.
 καὶ τὴν γυναικὸς ἐπαγγαμίζουρας,
 καὶ τὴν Πυθαγόραν ἀγαλῆσθαι,
 καὶ τὴν Κροτωνιάτῃν ²³ προδόντων,
 ἀναμειβόμεναι παρὰ τῇ πρὸς τὴν
 133 πολλὰ μὲν ἀπολασίαν. * Ἐπὶ Φα-
 σὶ Πυθαγόραν, ²⁴ ἀφικόμενους εἰς
 τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιάτῃν ὅτε
 τῆς Συβαρίδος πρὸς ἐλευθέρων, ²⁵ ἐπὶ τὴν ἐξαιτίαν τῶν Φυγάδων,

²⁰ Πρὸς Δεινωῶ] Arcerius scribendum monuit, πρὸς Θεανῶ: quod probō. Sic enim Brontini uxor appellatur infra, cap. ult. sub finem: itemque a Suida v. Θεανῶ, & Laërtio, lib. viii. num. 42. Erat vero & altera Theano, Pythagoræ uxor, cuius etiam hoc ipso loco, post aliquot versus, fit mentio.

²¹ Ταύτῃ γυναικὶ δὲν γίεν αὐτῇ.] Paulo aliter apophthegma hoc refert Laërtius lib. viii. num. 43. alique Scriptores a Menagio ibi citati. Illis vero (quod obiter moneo) addendus est Theo in *Prolegomenis*, pag. 69. Confer etiam Nostrium supra, Num. 55. ubi dictum hoc ipsi Pythagoræ tribuitur.

²² Εἰς Θεανῶ] Utique cum Arcerio addendum censeo, τῇ τὴν Πυθαγόραν, i. e. *Pythagoræ uxorem*: ut sic distinguatur a Theanone Brontini uxore; cuius paulo ante facta est mentio.

²³ Προδόντων] Ex MS. pro προδόντων, quod prior Edit. nullo sensu habet.

²⁴ Αφικόμενοι εἰς τὴν π.] Historiæ huius uberior cognitio haurienda est ex Diodoro Sic. lib. xii. & Nostro infra, Num. 177.

²⁵ Ἐπὶ τῇ ἐξαιτίᾳ.] Sic etiam legitur infra, Num. 177. At magis Græcum est, ἐπὶ τῇ ἐξαιτίᾳ. Cæterum Arcerius ἀπολασίαν plane pro ἐξαιτίᾳ legendum cen-
 sebat ἐξαιτίαν: merito eam ob causam no-

Pythagoras unum ex legatis conspiciens, qui hominem sibi amicū propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatus sit: quin interroganti & colloquium petenti, negasse, se homicidis responsa dare: unde etiam à quibusdam Apollo habitus est. Hæc sane omnia, & quæ paulo ante de tyrannorum subversione, urbiumque Italicarum & Sicularum liberatione, aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta Ille commoda circa res civiles in homines contulerit.

λαίας αὐτῷ, ἣν συνεβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις.

C A P. XXVIII.

Quod restat, non amplius, ut hæcenus, communiter; sed singillatim attingentes, virtutum Ejus opera oratione exornabimus. Primo autem à Diis, ut fieri par est, initium faciemus, pietatemque ejus & à pietate profecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc ejus pietatis indicium, quod prius commemoravimus: quod scilicet animam suam, quam esset, undeque in corpus venisset,

tatus a Desider. Heraldo *Animadvers.* in Jamblichum, pag. 176.

²⁶ Τοῖς ἀνθρώποις] Sensus exigit, ut scribatur, τοῖς ἀνθρωποποιῶσις, vel ἀνθρωποποιῶσις.

θεασάμενον πινὰ τῷ περσεύων, αὐτόχειρα γενημέδρον τῷ αὐτῷ φίλων, μηδὲν ἀποκρίνασθαι αὐτῷ. ἐπερομέδρος δὲ ἔσθ' ἀνθρώπων, καὶ βελομέδρος τῆς ὁμιλίας αὐτῷ μετέχειν, εἰπεῖν, ὡς ἔσθ' ἡμεῖς οἱ ²⁶ τοῖς ἀνθρώποις. ὅθεν δὴ ἔσθ' ὡς πρὸς πρὸς Ἀπόλλωνα νομισθῆναι αὐτόν. πάντε δὴ πάντα, καὶ ὅσα μικρὸν ἐμπαροῦεν ²⁷ εἰρήκαμεν περὶ τῆς τῷ τυράννων καταλύσεως, καὶ τῆς τῷ πλεων ἐλδοθερώσεως τῷ ἐν ἱππείᾳ πρὸς Σικελίᾳ, καὶ ἄλλων πλειόνων, δείγματά ποιησώμεθα τῷ εἰς τὰ πολιτικά ὠφέ-

Κ Ε Φ. κη'.

Τὸ δὴ μὲν τῷ περὶ μηκέθ' ἔτι ¹³⁴ κρινῶς, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἀπὸ μέδρους, πρὸς τῷ ἀρετῶν ἔργα αὐτῷ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἀρξώμεθα δὲ πρῶτον ἀπὸ θεῶν, ὡς περὶ νομίζεσθαι, τὴν περὶ ὁσιότητι αὐτῷ πειραθώμεν ὁπιδείξαι, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς θαυμαστά ἔργα ὁπιδείξωμεν ἑαυτοῖς, καὶ τὰ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἐν μὲν δὲν δειγμα αὐτῆς ἐκείνο ἔστω, ἔσθ' ἔσθ' πρότερον ἐμνημονόσωμεν, ὅτι δὴ ἐγίνωσκε τῷ ἑαυτῷ ψυχὴν, τίς ἦν, καὶ πόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰσέλθουσα,

²⁷ Εἰρήκαμεν περὶ τῷ τῷ τυράννων καταλύσει.] Supra, Num. 33.

Ἀπὸ μέδρους] Ex MS. pro ἀπὸ μέδρους; quod prior Edit. habet.

τῆς π² προτίρας αὐτῆς βίης, καὶ
 τῶν πρόσθια πικμέλια περιῆχε.
 μετὰ τῷ πίνῳ ἐκείνῳ. ³ Νέσων
 ποτὶ τὸ ποταμὸν σὺ πολλοῖς τῷ ἐπαί-
 ρων Διφθαίνων προσέειπε τῇ Φωνῇ
 καὶ ὁ ποταμὸς γωνόν π² ἐτραυρὸν
 ἀπεφθέγγετο, πάντων ἀκρόντων,
 Χαῖρε Πυθαγόρα. ἐπὶ μιᾷ καὶ τῇ
 αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν τῇ Μεταποντίᾳ τῆς
 Ἰταλίας, καὶ ἐν Ταυρομενίᾳ τῆς Σι-
 κελίας συγγηγόνει, καὶ διεiléχθαι
 κρινῇ πῶς ἐκατέρωθεν ἐπαίρει αὐ-
 τῶν, ⁴ διαβεβαιῶνται σχεδὸν ἀπην-
 τος, σχεδὸν ἐν μεταίχμῳ παμπόλ-
 λων καὶ κατὰ γλῶσσαν καὶ κατὰ θάλασσαν
 ὑπορχόντων, καὶ ἡμέραις ἀνυσί-
 135 μων πάνυ πολλαῖς. * Τὸ μὲν γάρ,
 ὅτι τὸ μῆρον χάστον ἐπίδειξεν Ἀβά-
 ρη τῷ Ἰπέρβορῳ, εἰκάσωνται αὐτὸν
 Ἀπόλλων εἶναι τὸ ἐν Ἰπέρβοροις,
 ὅπερ ἦν ἱερεὺς ὁ Ἀβάρης, βεβαιῶν-
 τα, ὡς τῷ ἀληθῆς ὑπολαμβάνει
 νοί, καὶ ὁ Διφθαίνων, πάνυ π²

& priora vitæ acta genera nove-
 rit, atque horum manifesta &
 clara documenta dederit. Post
 hæc & istud, quod Nessum flu-
 vium aliquando multis discipulis
 comitatus, transiens, voce com-
 pellaverit, & flumen articula-
 te clareque, omnibus audienti-
 bus, responderit: *Salve Pythago-
 ra*. Deinde uno eodemque die
 Metaponti in Italia, & Tauro-
 menii in Sicilia versatum, cum-
 que utriusque loci discipulis locu-
 tum esse, pene omnes affirmant;
 plurimis licet terra marique stadiis,
 & quæ nec multis diebus quis con-
 fecerit, interjectis. Jactatum est
 autem abunde etiam vulgi sermo-
 nibus, quod Abaridi Hyperboreo,
 ipsum Apollini apud populares
 suos culto, cujus sacerdos erat,
 assimilanti, femur aureum ostende-
 rit; ut confirmaret, quod secun-
 dum rei veritatem sic de eo judi-
 casset, minimeque in eo deceptus

² Τῆς π² προτίρας αὐτῆς βίης] Hanc
 Pythagoræ imposturam merito ridet &
 exagitat Lactant. *Divin. Institut.* lib. 111.
 p. m. 151.

³ Νέσων ποτὶ τὸν ποταμὸν σὺ πολλοῖς
 — πῶς ἐκείνῳ. ἐπαίρει ἀμύλησιν τῇ αὐτῇ
 ἡμέρᾳ] Hæc omnia habet etiam Porphy-
 rius, Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flu-
 mine Nessō, nominet *Caucasum*. Lærtius
 Lib. viii. Num. 11. eandem de Pythago-
 ra historiam narrans, *Nessum* itidem flu-
 vium illum vocat. At *Ælianus Var. Hist.*
 lib. 11. cap. xxvi. *Κῶσαν* appellat; idem-
 que lib. iv. cap. xvii. *Κῶσαν*. In diversum
 ab his abit Apollonius cap. vi. *Hist. Com-*

ment. qui sic ait: Ὑπὸ τῇ κατὰ Σάμῳ πο-
 ταμῷ, Διφθαίνων σὺ πολλοῖς, ἕνεκα φησὶ
 μεγάλῳ ὑπὲρ ἀνθρώπων, Ποθητῶν χαίρει.
 Sic ergo Scriptores hi, quod ad rem
 ipsam attinet, consentiunt; at in nomi-
 ne fluvii discrepant. Nos ut in re dubia
 & incerta nihil definimus: sed tantum
 Lectorem remittimus ad Menagium in
 dictum locum Lærtii; & Jacob. Perizoni-
 um ad *Ælian. Var. Hist.* lib. 11. cap. 26.

⁴ Διαβεβαιῶνται σχεδὸν ἀπηντὸς] Sic ex
 Porphyrio locum hunc emendavimus.
 Ante enim male, *Διβεβαιῶνται σχεδὸν*
ἀπηντῶν.

fuisse. Sunt & millia alia his diviniore magisque miranda, quæ uniformi consonaque narratione de Viro traduntur: qualia sunt, terræmotus infallibiliter prædicti, pestes celeriter depulsæ, ventorum violentorum grandinisque effusiones absque mora sedatæ, fluctus maris & fluminum placati, ut discipuli facilius transire possent. Quorum compotes etiam facti Empedocles Agrigentinus, Epimenides Cretensis, & Abaris Hyperboreus, multis in locis talia facinora designarunt. Satis autem nota sunt ipsorum opera: inprimis vero, quod Empedocles cognominatus fuerit *Alexanemas*, Ventorum depulsor; Epimenides *Cathartes*, Expiator; Abaris vero *Aithrobates*, Aërambulus: qui posterior hoc nomen tulit, cum telo sibi ab Apolline Hyperboreo donato vectus, flumina, maria, & invia quæque, per aërem quodammodo incedens, superaret. Quod aliqui & Pythagoram usurpasse opinantur, cum uno die Metaponti & Tauromenii cum utriusque loci discipulis versatus est. Fertur & futurum terræmotum apud pu-

θρούλην. καὶ μυρία ἔπραττων
θείοπρα ἔθαυματοπρα πρὸς τ' ἀν-
δρὸς ὁμαλῶς ἔσμφωνως ἰσχυρῶς.
πρὸς ῥήσεις τε σεισμῶν ἀπαράβατοι,
καὶ λοιμῶν δόποτροπαὶ σὺν πάχῃ, καὶ
ἀνέμων βιαίῳ, χαλαζῶν τε χυ-
σεως ὠρυκτικά κατδνήσεις, καὶ
κυμάτων ποταμίων τε ἑσθαλασίων
ἀπώδιδασμοί, πρὸς εὐμαρῇ τῶν
ἐπαίων ἀξίωσιν. ὧν μεταλαβόν-
τας Ἐμπεδοκλῆα τε τὸ Ἀκραγα-
πῖνον, καὶ Ἐπιμνίδην τὸ Κρήτα, καὶ
Ἀβάρην τὸ Ὑπερβόρειον, πολλὰ καὶ
καὶ αὐτὸς πιαῦτα πινάσπιτετελεῖ-
ναι. * Δῆλα δὲ αὐτῶν τὰ ποιήμα- 136
τα ὑπάρχει· ἄλλως τε καὶ Ἀλεξάνε-
μῳ μὲν ὃν τὸ ἐπώνυμον Ἐμπεδο-
κλῆος. ὁ Καθηρέης δ', τὸ Ἐπιμε-
νίδης. Αἰθροβάτης δ', τὸ Ἀβάρη-
δ'. ὅτι ἀρα ἰεῖς ἔστιν ὁ Ὑπερ-
βόρειος Ἀπώλων, ὃν δωρηθέντι αὐτῷ
ἐποχόμενον, ποταμούς τε ἑσπλά-
γη. ἔτι ἄλλα διεβάνεν, ἀερο-
βρωτῶν τροπὴν πινάσπιτετελεῖν
ἑσπινάσπιτετελεῖν πινῶν πεπονθέναι
τότε, ἡνίκα καὶ ἐν Μεταποντίῳ καὶ
Ταυρομνίῳ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐπαί-
ροις ὠμίλησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέ-
γεται δὲ ὅτι ἔστι μὲν ἐσθμὸν ὅτι

* Ἀπώδιδασμοί] Sic etiam Porphyrius. Quam vocem cæteroqui suspectam habebat Arcerius, ejusque loco scribendum suspicabatur, ἀπώδιδασμοί: sed male. Est enim vox insolens quidem, attamen vitii experta, significatque, tranquillatio-

nes, si sic dicere liceat; vel serenationes: ab ἐσθμῳ.

ὁ Καθηρέης] Scribe καθηρέτης, ut habet Porphyrius loco laudato.

Ὁ ἰεῖς ἔστιν ὁ Ὑπερβόρειος Ἀπ.] Confer Nostrium supra, Num. 91.

Φρέατ⁹, & ἐγνώσας, προηγό-
 ρωσι· καὶ πρὶν νεὺς ἐρροδρομέσθης,
 337 ὅπ¹ καταποντισθῇς). * Καὶ ταῦτα
 μὲν ἔσω τεκμήρια τ⁹ εὐσεβείας αὐ-
 τοῦ. βέλομαι ὃ ἀνωθεν πᾶς δέχας
 ὑποδείξαι τῆς τ⁹ θεῶν θρησκείας,
 ἃς προεσήσας Πυθαγόρας π., καὶ οἱ
 ἀπ' αὐτῶν ἄνδρες. ⁸ ἀπαντῶσα πρὶν
 τῷ πράττειν, ⁹ ἢ μὴ πράττειν διο-
 ρίξαι, ἐσώχασται τ⁹ πρὸς τὸ θεῖον
 ὁμολογίας ¹⁰. καὶ δέχηται αὐτὴ ἐστ⁹,
 [¹¹ καὶ βίος ἅπας σωπίτακται πρὸς
 τὸ ἀπολαθεῖν τῷ θεῷ, καὶ ὁ λόγ⁹
 ἔπ⁹, ταῦτα ἐστ⁹] τῆς φιλοσοφίας.
 ὅπ¹² γελοῖον ποιῶσιν οἱ ἀνθρώποι,
 ἀλλοθεν πρὶν ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ πε-
 ρὰ τ⁹ θεῶν. καὶ ὁμοιον, ὡς περὶ ἀν-
 θ⁹ π⁹ ἐν βασιλευσσομένη χώρᾳ τῶν
 πολιτῶν πινὰ ὑπερχον θεραπείῃ,
 ἀμαλήσας αὐτὰ τῷ πάντων ἀρχον-
 τ⁹. ποιῶσιν γὰρ οἷονται ποιῶν τὰς
 ἀνθρώπων. ἐπὶ γὰρ ἐστ⁹ τε θεός, καὶ
 ἔτ⁹ πάντων κύριος, ¹³ δεῖν δὲ
 ὁμολογεῖται πρὶν τὸ κυρεῖν τ⁹ ἀγα-
 θὸν αἰτεῖν· πάντες τε, ὅς μὲν ἀν-
 Φιλῶσι, καὶ οἷς ἀν χαίρωσι, τὰ

teum, quem degustaverat, prae-
 dixisse; & navem submersum iri,
 quæ secundo vento vehebatur. At-
 que hæc sint certa Ejus pietatis
 indicia. Lubet autem etiam cul-
 tus divini repetita altius principia
 ostendere, quæ à Pythagora, &
 ejus sectatoribus proposita sunt:
 quod scilicet omnia, quæ de agen-
 dis vel fugiendis definiunt, ten-
 dant ad consensionem cum Deo:
 estque principium, ad quod omnis
 eorum vita ordinatur: *Deum se-*
qui: atque hujus philosophiæ ista
 ratio est; quod ridicule agant
 homines, qui quod bonum est,
 aliunde quam à Diis petunt:
 perinde ac si quis in provincia
 Regis potestati subjecta, quen-
 dam è civium numero præfectum
 colat, neglecto eo qui omnibus
 dominatur: tale enim quid Py-
 thagorei existimant ab hominibus
 illis fieri. Cum enim & Deus sit,
 & omnibus imperet, in confesso
 est, quod bonum à Domino peten-
 dum sit: omnes enim iis bona tri-
 buunt, quos amant, quosque sibi

⁸ Ἀπαντῶσα πρὶν τ⁹ π⁹. — πρὸς
 δι' ὅς ἀπαντῶσας ἔχουσιν, τ⁹ αἰσθησία] Totus
 hic locus legitur etiam supra, Num. 86.
 37.

⁹ ἢ μὴ πράττειν] Hæc in priorē Edit.
 desunt; quæ ex MS. revocavi.

¹⁰ Ὁμολογίας] Vir doctus ad margi-
 nem codicis Spanhemiani rescripserat,
 ὁμιλίας: quod non alpernandum.

¹¹ Καὶ βίος ἅπας σωτ⁹.] Verba hæc

uncis inclusa desunt in MS. At eadem
 leguntur etiam supra Num. 86. ubi vidē
 quæ notavimus.

¹² Ὅπ¹² γελοῖον ποιῶσιν] Supra rectius,
 γελοῖον γὰρ ποιῶσιν.

¹³ Δεῖν ὁμολογεῖται πρὶν τ⁹ π⁹.] Sic locum
 hunc ex ipso Jamblichō, Num. 37. emen-
 davimus. Ante enim corrupte legebatur,
 δεῖν δὲ ὁμολογεῖται πρὶν τὸ κυρεῖν τ⁹ ἀγαθὸν
 ἐστ⁹.

acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Unde planum est, agenda esse ea quæ Deo grata sunt: hæc autem scire difficile est, nisi quis vel eum qui Deum audit, vel Deum ipsum audiverit, vel divino artificio cognitionem hanc sibi comparaverit. Hinc & divinationi operam dant: illa enim est unica propitiæ Deorum voluntatis interpretatio: & qui hanc eorum occupationem in pretio habet, is simul videtur existimare, Deos esse; qui vero horum alterutrum stultum censet, ille utrumque stultitiæ damnat. Sunt autem multa illorum interdicta ex sacris initiis introducta; quia hæc in honore nec pro vana ostentatione habent; sed Deum quendam pro eorum auctore agnoscunt. Unde omnes pariter Pythagorei proni sunt ad fidem adhibendam talibus, qualia de Aristæo Proconesio, & de Abaride Hyperboreo commenta referuntur; & quotquot alia sunt generis ejusdem. Omnibus enim hujusmodi adhibent assensum: multa quoque & ipsi comminiscuntur;

¹⁴ Τῆς περὶ τῶν θεῶν ἐρμηνείας.] Vel ὁ θεὸς scribe, vel τὸ περὶ prorsus dele. Deinde pro ἐρμηνείας, quod ab hoc loco prorsus alienum est, Arcerius & Obrechtus legunt εὐκρινέας: quod probō.

¹⁵ Καὶ ὁμοῦ τῶν αὐτῶν περ.] Locus hic obscurus est, & procul dubio vitiosus; quem sic legendum puto, καὶ ὅλος δι' αὐτῆς ἡ παραγωγὴ ἀξία τῶν δόξαν εἶναι, τῶν οἰομένων θεῶν εἶναι. εἰ δὲ πῶς εὐκρινέας παρὰ, (sc. διδόναι) καὶ ἀμφότεροι. Sensum

πῶς διδόναι τ' ἀγαθὰ. περὶ δὲ ὅς ἐστι πάντως ἔχουσι, τὰ πάντα. δῆλον ὅτι πάντα περὶ αὐτῶν, οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς χαίρων. * Ταῦτα ἡ ἑρμηνεία 138 εἰδέναι, ἀν μὴ τις ἡ θεῶν ἀκηκόοις, ἡ θεῶν ἀκούσῃ, ἡ ἀπὸ τῆς τέχνης θείας ποιεῖν. διὸ ἐπεὶ τὸ μαυρικὴν ἀπαλλάττει. μόνη γὰρ αὕτη ἐρμηνεία ¹⁴ τῆς περὶ τῶν θεῶν ἐρμηνείας ἐστίν. ¹⁵ καὶ ὁμοῦ δὲ τῶν αὐτῶν παραγωγῶν ¹⁶ ἀξίαν τῶν δόξαν εἶναι, τῶν οἰομένων θεῶν εἶναι. τοῖς δὲ εὐθέως θάτερον τῶν, καὶ ἀμφότεροι. ἐστὶν ἡ καὶ τῶν δοξαγμάτων τὰ πολλὰ ἐκ τελετῶν εἰσενέωγμῶν, ἀπὸ τῶν οἰομένων εἶναι αὐτὰς πάντα, καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν, ἀλλ' ἀπὸ πινὸς θεῶν ἔχειν τὸ δόχῶν. καὶ τὰ πᾶσι πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὁμοῦ ἔχουσι περὶ πᾶσι, οἷον ¹⁷ περὶ Ἀρκαδίας καὶ Προκονησίου, καὶ Ἀβερῶν καὶ Ἰππερῶν τὰ μυθολογούμενα, καὶ ὅσα ἄλλα τὰ αὐτὰ λέγει. πᾶσι γὰρ περὶ αὐτῶν τοῖς τοῖς, πολλὰ δὲ ἐκ αὐτῶν περιῶν.

expressit Obrechtus in versione.

¹⁶ Ἀξίαν τῶν.] Sic MS. pro ἀξίαν τῶν, quod prior Edit. habet. Deinde, εὐκρινέας itidem auctoritate codicis MS. reposuimus, pro εὐκρινέας.

¹⁷ Περι Ἀρκαδίας καὶ Προκονησίου.] De eo nimirum fabulabatur, animam ejus, quoties veller, corpore exire, & in idem redire solitam esse. Vide Herodotum lib. iv. Apollonium Hist. Mir. cap. 2. & alios.

τῶν ποιῶτων ᾧ τ' δοκούντων μυθι-
κῶν ἀπεμνημονεύουσιν, ὡς εἶδεν
ἀπίστῶντες ὁ, π' αὖν εἰς τὸ θεῖον
139 ἀνάγηται. * Εἴφη γοῦν Εὐρυτὸν πε-
λέγειν, ὅτι φαίη ποιμὴν ἀκῶσαι
πνὸς ἄδοντος, νέμων ὅτι τῷ πα-
φῶ ἔφιλολάα. ¹⁸ καὶ αὐτὸν εἶδεν
ἀπίστῶσαι, ἀλλ' ἐρίσας, τίνα ἁρμο-
νίαν. ἦσαν ᾧ ἔπει ἀμφοτέρω Πυθα-
γόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτὸς Φιλο-
λάα. Φασὶ ᾧ τῷ Πυθαγόρᾳ πινά-
κῳ λέγειν, ὅτι δοκεῖν πινεῖν ἐν τῷ
ὑπὸ τῷ πατρὶ Διελέμεσθαι πθινώ-
πιν, καὶ ἐπείρασθαι, πινέσθαι τῷ τὸ
σημαῖον; πινεῖν δὲ εἰδένος φάναι. ἀλλ'
ὡς διελέμετο αὐτὸν ἀληθεῖς. ὥσπερ
ἔνδε τὸ ἐμοὶ νῦν σε Διελέμεσθαι
σημαίνει εἶναι, ἔτις εἶδε ἐκείνο.
ὥστε πρὸς πάντας τὰ ποιῶτα ἐχρὶ αὐ-
τὰς εὐθέως νομίζουσιν, ἀλλὰ οὐδ'
ἀπίστῶντες. εἰ γὰρ εἶναι τὰ μὲν δυ-
νατὰ τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ ἀδύνατα,
ὥσπερ οἶδαμεν οὐδ' ἀμφιστομήνους.
ἀλλὰ πάντα δυνατά. καὶ ἡ ἀρχὴ ἡ
αὐτὴ ἐστὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν, ἀ ἐκείνοι Φασὶ
μὲν εἶναι Δίνα, ἐστὶ μὲν τοῖς ἴσως
ἐκείνων.

¹⁸ Καὶ αὐτὸν εἶδεν ἀπίστῶσαι, ἀλλ' ἐρίσας, τίνα ἁρμονίαν. ἦσαν ᾧ ἔπει ἀμφοτέρω Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτὸς Φιλόλαος.] Hæc omnia in priore Edit. defunt, quæ ex cod. MS. revocavimus. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster infra, Num. 148. ubi eadem historia nar-

scapeque talium, quæ fabulosa vi-
dentur, mentionem faciunt: tan-
quam nihil non credentes, quod
ad Deum refertur. Retulit igitur
quidam, Eurytum affirmasse,
quod pastor aliquis juxta sepul-
chrum Philolai pascens, canen-
tem quempiam audiverit. Illum
vero minime ei fidem derogasse,
sed quasivisse, quam harmoniam?
Erat autem uterque Pythagoreus;
& quidem Eurytus discipulus Phi-
lolai. Ajunt porro, Pythagoræ
quendam narrasse, quod aliquan-
do sibi visus sit cum parente suo
demortuo colloqui; atque quid
hoc sibi portenderet, interrogas-
se: illum respondisse, nihil por-
tendere; sed parentem revera cum
ipso locutum: ut igitur te jam
mecum colloqui, nihil portendit;
ita nec illud. Adeoque isti in
omnibus, non se stultos esse exi-
stimant, sed eos qui sunt incre-
duli. Non enim Deum quædam
posse, quædam non posse, ut scio-
li putant; sed posse omnia, sta-
tuunt. Estque id etiam initium
carminis Heroici, quod illi qui-
dem Lino tribuunt; estvero, nisi
fallor, ab ipsismet profectum:

ratur. Vide etiam Sam. Tennulium ad Jamblichum in Nicomachi *Introd. Arithm.* pag. 83. Quod autem ad rem ipsam ad-
tinet, pertinet huc symbolum illud Py-
thagoricum, Πορὶ θεῶν μηδὲν ἡνωμένον
ἀπὸ θεῶν, μηδὲν ἀπὸ θεῶν διωκόμενον: de quo
vide Nostrium in *Protreptico*, Symb. iv.

*Omnia sunt speranda, nec inspe-
rabile quicquam est;
Cuncta Deus peragit facile, & ni-
hil impedit ipsum.*

Fidem autem suis opinionibus inde fieri censent, quod qui primus earum author extitit, non vulgaris homo fuerit; sed Deus: eratque hoc unum ex illorum dictis; Quisnam fuerit Pythagoras? Ajunt enim Ipsum fuisse Apollinem Hyperboreum: hujus vero rei indicia haberi, quod in ludis surgens, femur aureum ostenderit; quodque Abarim Hyperboreum hospitio exceperit, & telum quo regebatur, ab eodem tulerit. Fertur autem Abaris ab Hyperboreis venisse, ut aurum in templum corrogaret: diversabatur autem in templis; neque unquam edere, aut bibere visus est. Ferunt etiam, apud Lacedæmonios A-
verruncatoria sacra celebrasse, & propterea Spartæ nunquam deinceps pestem obortam esse. Hunc igitur Abarim, telo aureo, sine

Ἐλπίστω ἡ γὰρ πάντα, ἐπὶ θεῷ
ἔστι δὲ οὐδὲν ἀειπτόν.

Ῥάδιον πάντα θεῷ πλάσσει, καὶ
ἀνέηυσεν εἶδεν.

* Τὸν δὲ πρὶν τὴν παρ' αὐτοῖς ἑσπε- 140
ρήσειον ἡγῶνται εἶναι παύτῳ, ὅτι
ἦν πρῶτος εἰπὼν αὐτὸ, καὶ ὁ τυ-
χὼν, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν τούτῳ τῷ
ἀκυσμάτων ἐστὶ, τίς ὁ Πυθαγόρας;
Φασὶ γάρ 20 εἶναι Ἀπόλλων Ὑπερ-
βόρειον. τέτταρτον δὲ περὶ μέγεθος
ὅτι 21 ἐν τῷ αἰῶνι ἐξαισώμενον τὸ
μυρὸν παρέφηνε χρυσόν, καὶ ὅτι
Ἀβάρην τὸν Ὑπερβόρειον εἰσία, καὶ
τὸν οἶσεν αὐτὸ ἀφείλετο, ὃ ἐκυ-
βερνᾶτο. * Λέγεται δὲ ὁ Ἀβάρης 141
εἰλθεῖν ἐξ Ὑπερβορέων, 22 ἀγαίρων
χρυσὸν εἰς τὴν νῆα, καὶ προλέγων
λοιμὸν. κατέλυε δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ ἔπειτα πρὶν ἐπεὶ ἐδίδων ὠφθη ποτὶ
εἶδεν. 23 λέγεται δὲ ὁ ἐν Λακεδαι-
μονίῳ ἦν ποτὶ τὰ καλυπτήρια, καὶ διὰ
τούτῳ εἰδέναι πῶς ποτὶ ὕστερον ἐν Λα-
κεδαιμονίῳ λοιμὸν ἦν εἶδεν. τούτῳ ἔν
τὸν Ἀβάρην παρελόμενον, ὃν εἶχε,

20 Ἐλπίστω γὰρ πάντα.] Vide Clariss. Joh. Alb. Fabricium *Bibliot. Græc.* lib. 1. cap. xiv. § vii.

21 Εἶναι Ἀπόλλων Ὑπερβόρειον] Confer Nostrium supra, Num. 91. & 135. & Menag. ad Laërt. lib. viii. Num. ii.

22 Ἐν τῷ αἰῶνι] Scribendum est, ἐν τῷ αἰῶνι. Sic enim diserte *Ælianus Var. Hist.* lib. ii. cap. xxvi. καὶ ἐν τῷ αἰῶνι ἐξαισώμενον τὸ μύρην ὁ Πυθαγόρας παρέφηνε τὴν πρὶν χρυσόν. Per vocem αἰῶνι hic designatur ludus Olympici; ut patet

ex eodem *Æliano*, lib. iv. 17. Καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρεφηνε χρυσόν τὴν πρὶν μύρην. Adstipulatur *Amm. Marcellinus* xxi. 16. *Fertur sum autem apud Olympiam sæpe monstrabat.* Loquitur de Pythagora. Aliorum auctororum loca consulse hic prætermitto.

23 Ἀγαίρων χρυσόν] Confer Nostrium supra, Num. 91.

24 Λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδ.] Supra, Num. 92.

χρυσῶν εἶσιν, ἃ ἀνδρὶ ἀχούσις τ' ἦν
 τὰς ἐδὺς ἐξέδρασκεν, ὁμολογῶντα
 142 ἐποίησε. * Καὶ ἐν Μεταποντίῳ,
 εὐξαμύνων πινῶν γινώσκει αὐτοῖς τὰ
 ἐν τῷ προωλλέοντι πλοίῳ· νεκρὸς
 πίνων ἀνὴρ μὲν, ἔφη. καὶ ἐφάνη νε-
 κρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρει
 πὺν ὄφιν τ' ἀποκτείναντα²⁴ πὺν δα-
 σσὺ ἐλαβε, καὶ ἀπιπεψήσατο. ὁμοίως
 δὲ ἔτι ἐν Τυρρηνίᾳ τ' μικρὸν ὄφιν,
 ὃς ἀπέκτεινε δάκτυλον. ἐν Κρότωνι δ'
 πὺν²⁵ αἰσὶν πὺν λευκὸν κατέψησεν
 ὑπομείναντα, ὡς φασι. βυλο-
 μήμης δ' ὅτι πινὸς ἀνέκτειν, οὐκ ἔφη πω-
 λέξεν, περὶ ἧς σημάδιον π' Φανή.
 καὶ μὲν ταῦτα ἐγνήστο ἐν Καυκωνίᾳ
 ἡ λευκὴ ἀρκίς. καὶ πρὸς τὸ μέλ-
 λοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ τ' ἔτι²⁶ τέτυ-
 143 θάνατον, προείπει αὐτοῖς. *²⁷ Καὶ
 Μυλλίαν τ' Κροτωνιάτῳ ἀνέμνη-
 σεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ Γορδίου. καὶ
 ᾤχετο ὁ Μυλλίας εἰς τὸ ἡπειρον,
 ποιήσων, ὅσα ὅτι τῷ πατρὶ ἐκέλευ-
 σε. λέγεται δ' καὶ ὅτι τὸ οἰκίαν αὐτοῦ
 ὁ περιάμην. ἔτι ἀνορύξας, αὐτὸ μὲν

quo vias invenire non poterat,
 privatum, testem de se dedit Py-
 thagoras; & Metaponti quibus-
 dam sibi ipsis apprecantibus, quic-
 quid in navi portum jam intrante
 foret; Mortuus ergo, inquit, vo-
 bis erit: & apparuit, mortuum
 illa vectum esse. Sed & Sybari
 serpentem lethiferum & hirsutum
 comprehendit, alioque ablegavit:
 similiter alium in Tyrrhenia par-
 vum serpentem, morsu interfici-
 cientem. Crotone vero albam
 aquilam palpavit, quæ se con-
 trectandam, ut ajunt, illi præbue-
 rat. Cum quidam audire quidpiam
 ab eo vellet, negavit se ante dictu-
 rum, quam prodigium aliquod ap-
 paruisset; & fuit posthac in Cau-
 lonia urbs alba: cujus cum mor-
 tem quidam illi annunciaturos
 esset, ipse eam prædixit. Mylliam
 quoque Crotoniatem admonuit,
 quod fuerit Midas Gordii filius;
 & Myllias in continentem Asiæ
 trajecit, facturus ibi, quæ ad sepul-
 chrum facienda Pythagoras ei præ-
 ceperat. Ajunt etiam, eum qui do-
 mum Illius emit, & defossa in ea

²⁴ Τὸν δασύν] Oportet hac voce de-
 notari hominem aliquem, vel animal,
 a serpente occisum: alioqui sensus erit
 inutilis. Vir doctus ad marginem cod.
 Spanhem. rescripserat Δάσιν: sed absque
 auctoritate. Erat aliquando cum scri-
 bendum putarem, τὸ δασύποδον, i. e. le-
 porem: sed nunc ἐπέχω, & de re incer-
 ta nihil certi affirmo.

²⁵ Τὸν αἰσὶν τὸ λευκὸν κατέψη.] Ælianus

Vas. Hist. IV. 17. totidem verbis, Καὶ τὸ
 αἰσὶν δ' τὸ λευκὸν κατέψησεν ὑπομείναντα
 αὐτοῖς. Vide etiam supra, Num. 62. ubi
 simile quid Olympiæ a Pythagora factum
 esse refertur.

²⁶ Τέτυκ] Ταύτης scribendum est, si
 ad præcedens ἀρκίς refertur.

²⁷ Καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτ.] Idem re-
 fert Ælianus, loco laudato: ubi vide
 Schefferum.

refodit, nulli prodere ausum esse quæ viderat: quin & facinoris hujus pœnas dedit; in sacrilegio Crotone deprehensus, & capite plexus: delapsam enim simulacro barbam auream abstulerat. Hæc igitur, aliaque id genus commemorant; fidei conciliandæ: cumque ista in confessio sint, nec fieri possit, ut in unicum hominem congruant; hinc jam liquere autumant, quod dicta de Illo, non tanquam de homine, sed tanquam de Numine quodam accipienda sint. Quod etiam indicat ænigma illud, quod velut proverbium quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, & aves, & tertia res, sunt.

Nam *tertia res*, est Pythagoras. Talis itaque pietate, & erat, & revera esse censebatur. Juramenta vero Pythagorei omnes tam religiose observabant; memores hujus præcepti Pythagorici:

Primum immortales ex lege Deos venerare;

Et cole jusjurandum, post Heroas & almos:

Ut quidam eorum lege ad jusjurandum adactus, quamvis sancte

²⁵ Σαφὲς εἶναι -- πρὸς ἐκείνους] Antea male, σαφῶς, & ὁμοῦ εἶναι.

²⁶ Ὡς δὲ λέγουσιν] In MS. est, ὡς δὲ λέγουσιν: ut referatur ad θιῶς. Sed ego malo δὲ λέγουσιν: ut sit sensus, ut lege con-

εἶδεν, ὅθεν ἐτόλμησεν εἰπεῖν. ἀντὶ δὲ τῆς ἀμαρτίας πρώτης ἐν Κρότωνι ἱεροσουλῶν ἐλήφθη ἑ ἀπίστους. τὸ γὰρ ἡμίονον δόποισιν ἔσθ' ἀγάλματος τὸ χρυσὸν ἐφωράθη λαβῶν. πῶτα π' ἐν λέγουσι πρὸς πίσιν, καὶ ἄλλα πιαῦτα. ὡς ἡ τέτων ὁμολογευμένων, καὶ ἀδιωάτης ἐντὸς πρὸς ἀνθρώπων ἐνα πῶτα συμβεβῶαι, ἤδη οἶονται ²⁵ σαφὲς εἶναι, ὅτι ὡς πρὸς κρείττονος δόποδεχόμενα χρὴ καὶ πρὸς ἐκείνους λεχθῆναι, καὶ ἔχ' ἀνθρώπων. ἀλλὰ καὶ τὸ δόποδεχόμενον τὸ σημαίνει. * Ἐστὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς λεγόμενον, ὅτι 144

Ἀνθρώπων δὲ πρὸς ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστὶ. πρὸς τὸ μὲν οὖν λέγει τὸ εὐσέβειαν ἦν, καὶ πρὸς τὴν ἀληθείας ἐνομιζέτω εἶναι. πρὸς δὲ ὅτι ὅρκους εὐλαβῶς ἔτω δέκωντο πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρας ὑποθήκης, τῆς.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεῶς, νέμω ²⁶ ὡς δὲ λέγει,

Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἡρώας ἀγαυούς.

ὥστε ὑπὸ νόμου τις αὐτῶν ἀναγκαζόμενος ὁμολογῇ, καὶ τοὶ εὐσέβειαν

stipulum est. In vulgari Edit. carminum Pythagoræ, quæ Antea vocantur, itidem quidem legitur δέκωνται: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi δέκωνται.

μέλ-

μῆλλον, ὅμως ὑπὲρ τῆ διὰφυ-
λάσασθαι τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν,
ἀντὶ τῆ ὁμότητος, τρεῖς μᾶλλον πέ-
λονται καταφύλαξ, 30 ὅσα περ ἐπι-
τήμητο τὸ πῦρ τὴν τῷ διδασκαλῷ.

145 * Ὅτι δὲ ἔδεν ὄντο ἐκ ταυτομάτης
συμβαινεν ἔκ τῃ τύχῃ, ἀλλὰ καὶ
θεῖαν πρόνοιαν, μάλιστα πῶς ἀγα-
θὸς ἔστι ἐν ἐσέσι τῶν ἀνθρώπων, βε-
βαιῶν τὰ ὑπὸ Ἀνδροκύδῃ ἐν τῇ
πρὸς Πυθαγορείων συμβόλων ἱστορί-
ῃ, πρὸς Θυμαρίδῃ καὶ Ταρραντί-
νῃ, Πυθαγορείῳ. ἀποπέλεοντι γὰρ
αὐτῷ ἔχωρτο μὲν διὰ τὴν πεί-
ρασιν, παρέστησαν οἱ ἐπὶ τοῖς, αἰσθα-
ζόμενοι πὶ καὶ προσημιτικῶς ἀπο-
πασόμενοι. καὶ πῶς ἤδη ἔπλεον τῶν
πλοῖα εἶπεν, οὐ βέλτε, 31 πρὸς τῇ
θεῶν γήρυσι, ὡς Θυμαρίδα. καὶ
ὅς ἐν φημὶν ἔφη. ἀλλὰ βελτίμην
μᾶλλον, ὅσα μοι 32 ὡς τῇ θεῶν
γήρυσι. 33 Ἐπισημονικὸν γὰρ τῷ

juraturus esset, nihilominus tamen,
ut dogmati satisfaceret, tria potius
talenta solvere, quam jurare susti-
nuerit: tanti enim lis illa reo con-
victo aestimata erat. Quod vero ni-
hil putaverint casu vel fortuito con-
tingere; sed cuncta Dei providen-
tia, probis inprimis & piis homini-
bus accidere, id confirmant quæ ab
Androcyde in libro *de Symbolis Py-
thagoricis* referuntur, de Thymari-
da Tarentino, Pythagorico. Huic
nimirum ob incidens negotium
discessuro, & jam oram solventi,
aderant amici, ac more deducen-
tium salutationibus & valedictioni-
bus defungebantur; cumque in eo
esset, ut jam navem conscenderet,
quidam ad eum, eveniant tibi Thy-
marida à Diis, inquit, quæcunque
volueris: at ille, *DI meliora!*
respondit; quin potius malim ea,
quæ mihi à Diis adventura sunt.
Scitius enim hoc rectiorisque judi-

10 Ὅσα περ ἐπιτήμητο τὸ πῦρ.] Id est,
quanti hoc (i. e. recusatio jurisjurandi)
æstimaverat ei, qui iudicio contemderat. Si-
ve, quanta multa statuta erat in litigan-
tem, qui iusjurandum, quod ex lege
præstare tenebatur, recusasset. Pro δι-
δασκαλῶν enim legendum esse διδασκαλί-
ην manifestum est. Est autem phrasis ap-
ud Græcos frequentissima. πρῶτον vel πρῶ-
τον πρὸς τὸν νόμον, (subintelligendo διὰ)
licet alicui tanti æstimare; sive, tanta
aliquem multa damnare: ut vel ex Lexi-
cis vulgaribus constat. Cæterum, con-
ferendus est Noster infra, Num. 150.
ubi historia hæc de Sylo quodam narra-
tur.

11 Πρὸς τῶν Θεῶν] Antea male, πρὸς

τῶν Θεῶν. Sed sexcentis aliis in locis si-
mili modo in hoc libello peccatum erat,
πρὸς pro πρὸς posito, & vice versa. Dein-
de, pro, καὶ ὅς ἐν φημὶν ἔφη, rectius le-
ges, καὶ ὅς ἐν φημὶν, ἔφη: ut monuit
etiam Casaubonus ad Athenæum cap. vii.
lib. i.

12 Πρὸς τῇ Θεῶν] Hic rursus antea
male, πρὸς τῇ Θεῶν.

13 Ἐπισημονικὸν γὰρ τῷ ἡγ.] Locum
hunc Arcerius asterisco notaverat, tan-
quam mancum & mutilum. Sed si ver-
ba hæc recte intellexisset, & in præce-
dentibus pro πρὸς legendum esse πρὸς
animadvertisset; aliter certe opinaturus
fuisset. Nihil enim omnino loco huic
deest.

cii existimabat, ut non repugnaret, aut succenseret Divinæ providentiæ. Si quis autem scire voluerit, unde tantum pietatis hi Viri hauserint; dicendum est, quod Theologiæ Pythagoricæ numeris comprehensæ evidens apud Orpheum specimen extet: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de Diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est: sive revera Illius Viri, ut maxima pars authorum asserit; sive, ut quidam è schola Pythagorica docti & fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit; ex commentariis scilicet desumptum, qui ab ipso Pythagora filix suæ Damoni, Telaugis sorori, relictæ fuerant; quique post mortem ejus, traditi sunt, ut ajunt, Bitalex Damus filix, atque Telaugi Pythagoræ filio, &, postquam ad ætatem adultam pervenisset, Bitalex

ἤγειτο μάλλον, καὶ εὐγνωμον, τὸ μὴ ἀντιπίνειν καὶ προαιγανακτεῖν τῇ θεῖα προνοίᾳ. πῶς δὲ οὐ τῷ πατρὶ τῷ εὐσεβείᾳ παρέλαβον ἔτι οἱ ἄνδρες, εἴ περ βέλοιο μαθεῖν, ῥητιόν, ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀριθμὸν θεολογίας ὡς δὲ ἐν γμα ἐναργὲς ³⁴ ἔκετό πως ἐν Ὁρφέϊ. * Οὐκ ἔτι δὲ οὐκ ἀμφίβολον γέγο- 146 νε, τὸ τὰς ἀφορμαὶς ὡς δὲ Ὁρφέως λαβόντα Πυθαγόραν, συντάξαι πῶς ³⁵ περὶ θεῶν λόγον, ὃν ἐν ἱερῶν Διὸς τῶν ³⁶ ἐπίγραψεν, ὡς ἂν ἐκ τῆς μουσικῆς ³⁷ ἀπλωθισμῶν ὡς δὲ Ὁρφέϊ τύπος· εἴτε ἔντως τῶ ἄνδρὸς, ὡς οἱ πλείους λέγουσι, σύγγραμμά ἐστι· εἴτε Τηλαύγης, ὡς ἐνιοὶ δὲ διδασκαλείς ἐλλογμοὶ καὶ ἀξιοῖσι Διόθεσσαι³⁸), ἐκ τῶ ὑπομνημάτων τῶ Δαμοῖ τῇ θυγατρὶ διαλειφθέντων ὑπὸ αὐτῶ δὲ Πυθαγόρα, (ἀδελφῇ τῇ Τηλαύγης) ἀπὸ μὲν θανάτου ἰσορῶσι δοθῆναι Βιτάλῃ τῇ Δαμῶς θυγατρὶ, καὶ Τηλαύγῃ ³⁸ ἐν ἡλικίᾳ ἡμομῶν, ἡδὲ μὲν Πυθαγόρα, ἀνδρὲς δὲ τῆς Βιτά-

³⁴ "Ἐκετό πως ἐν Ὁρφέϊ"] Ex MS. pro ἔκετο ὡς Ὁρφέϊ: quod prior Editio habet.

³⁵ "Τὸν περὶ Θεῶν λόγον, ὃν καὶ ἱερῶν Διὸς τῶν"] Vide Menag. ad Laërt. in *Pythag.* §. 7. & præcipue Clariss. Joh. Albert. Fabritium *Biblioth. Græc.* lib. 1. cap. 19. §. 2.

³⁶ "Ἐπίγραψεν"] Sic MS. At prior Edit. male ἐπίγραψαμεν. Refertur enim ad Pythagoram.

³⁷ "Ἀπλωθισμῶν"] Prior Editio male ἀπυθισμῶν: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀπλωθισμῶν rescripserat. Sed Desider. Hædus *et alii* in Jambli. pag. 178. recte monuit scribendum hic esse ἀπλωθισμῶν: quam lectionem etiam Obrechius in versione sua secutus est.

³⁸ "Ἐν ἡλικίᾳ ἡμομῶν."] Vide Menag. ad Laërt. lib. viii. Num. 42.

λης. καμιδῇ γὰρ νέῳ ὑπὸ τῇ Πυθαγόρῃ θάνατον δόπολελειμμένῳ, ἢ 39 ὡς Θεανοὶ τῇ μητρὶ. δηλῶται δὲ ὅτι Ἰέρῃ λόγῳ τῷ, ἢ περὶ θεῶν λόγῳ, (Ἰππυράφεται γὰρ ἀμφόπεια) καὶ τίς ἦν, ὁ ὡς δεδωκὼς Πυθαγόρᾳ τὸ περὶ θεῶν λόγον. 40 λέγει γὰρ. Ὁ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγόρῃ τῷ Μνημάρχῳ, τὴν ἐξέμαθον, ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροισι τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πλεῖστας μεταδόντῃ, ὡς ἄρα Ὁρφῶς ὁ Καλλιόπης καὶ τὸ Πάγγραιον ἔρῃ ὑπὸ τῇ μητρὶ πινυομένης, ἔφαπεν ἀρβυμῶν ὑστέρᾳ αἰδίων εἶναι μὲν δεχάν, προσωρθεύεται τῷ παντός ὡραῖον ὡς καὶ, καὶ τὰς μεταξὺ φύσις. ἐπὶ δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ δαιμόνων 41 Διαιμονῆς ῥίζαν.

11 Παρὰ Θεανοὶ τῇ μητρὶ] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, περὶ ἡμῶν οἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcerius περὶ ἡμῶν τῇ Δημήτρει infeliciter legendum putabat.

40 λέγει γὰρ. Ὁ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγ.] Locum hunc sic representavi, uti in MS. legebatur. In Edit. enim Arcerii priora sic distinguuntur, λέγει γὰρ ὁ δὲ περὶ θεῶν, &c. Deinde pro ἐργασθεὶς pessime legitur ἐργασθεὶς: pro quo Arcerius infelici conjectura ἐργασθεὶς reponendum censebat. Quamvis autem ista rectius sese habeant in MS. quam in prior Edit. reliqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare totum hunc locum sic legendum censeo, λέγει γὰρ, ὅτι περὶ θεῶν Πυθαγόρῃ τῷ Μνημάρχῳ (Dorice pro Μνημάρχῳ) ἐξέμαθον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροισι τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πλεῖστας μεταδόντῃ [ὁ δὲ καὶ ἐν δὲ δὲ, vel si-

marito: nam is quidem, cum Pythagoras moreretur, ætate admodum juvenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *Sacrum Sermonem* vocant, aut *de Diis*, (utroque enim modo inscribitur) quisnam Pythagoræ isthunc de Diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *De Diis quod Pythagoras Mnesarchi didicit, cum sacris arcanis initiaretur in Libethris Thracia monte, Aglaophamo initia tradente; quodque Orpheus, Calliopes filius, in monte Pangaio sapientiam à matre edoctus, dixit, numeri essentiam aternam, principium esse providentissimum Univerſi, cæli, terra, & intermedia natura; præterea radicem divinatorum & Deorum, & Daemonum perpetuitatis.*

mile quid] ὡς ἄρα Ὁρφῶς ὁ Καλλιόπης, &c. Pro πλεῖστας, ut est in prior Editione, vel πλεονέ, ut habet codex MS. in textu reposui πλεῖστας, non solum propter sensum, sed etiam auctoritatem Procli in *Timæum* Platonis lib. v. p. 291. qui eadem plane de Pythagora his verbis tradit: Ἄ γὰρ Ὁρφῶς δι' ἀπερίητον λόγον μοναχῶς περὶ δίδου, καὶ Πυθαγόρῃ ἐξέμαθον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροισι τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πλεῖστας μεταδόντῃ: ἢ περὶ θεῶν σφίον ὡς Καλλιόπης τῇ μητρὶ ἐκπύουσα. Respexit omnino ad hunc ipsum locum Jamblichi. Confer Joann. Albert. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Græca*, lib. i. cap. xix. §. 2.

41 Διαιμονῆς] Antea male, δαιμόνης: quod Arcerius sigillatim verterat. Huc spectat, quod *quaternio* a Pythagoreis diceretur habere fontem & radicem natu-

Unde patet utique, quod *definitam numero essentiam Deorum* ab Orphicis habuerit. Per eisdem autem numeros admirabilem præscientiam, Deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, ut facto quopiam dictis fidem conciliemus: cum nimirum Abarris suo more sacris operaretur, & excultam ab omnibus barbaris futurorum præscientiam, victimas immolando, quæreret; inprimis avium; utpote quarum viscera accuratiori inspectioni servire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem suppeditaturus, citra effusionem sanguinis mactationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallum gallinæum Soli sacrum censeret; verissimam, ut proverbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientiâ numerorum instructo. Præstitit Ei præterea pietas fidem de Diis: nam de his semper ad-

της εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ τῶν θεῶν

re immortalis: ut docemur infra, Num 150. itemque quod Philolaus *numeronum* definirēt, ὃ τὸ κοσμικὸν αἰωρίως διαμοιῆς αὐτογενὴ συνοχήν, i. e. æterna rerum mundanarum durationis ex se ortum vinculum: teste Jamblichus in Nicomachi *Arithm.* pag. 11.

⁴¹ Τῶ ἀριθμῷ ὤρισμ.] Antea male, τὸ ἀριθμῶν, & περὶ τῶ Ὀρφικῶν παρέλασι. Prius quidem, τὸ ἀριθμῶν, ex MS. reposuimus: reliqua vero ex ingenio e-

* Ἐκ δὲ τῶν φανερῶν γίγονεν, 147, ὅτι ⁴² τῶ ἀριθμῷ ὤρισμῶν ἔστιαν τῶ θεῶν ὡς τῶ Ὀρφικῶν παρέλασιν. ἐπειτὰ δὲ διὰ τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν ἔσθαι μαρτυρίαν πρὸς τὴν καὶ θεραπείαν τῶν θεῶν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν ὅτι μάλιστα συγγενεσώτην. γνοίη δ' ἂν περὶ τῶν ἐν τῷ θεῷ (δεῖ γὰρ καὶ ⁴³ ἔργον πᾶσι θεοῖς εἶναι πῶς τὰς δὲ λεγομένους) ἐπειδὴ Ἀβάρης περὶ τὰ σωτήρια αὐτῶν ἱερουργήματα διετίθηκ' ὧν, καὶ τὸ ἀποδαζομένῳ παντὶ βαρβάρων ἡμῶν πρὸς τὴν διὰ θυμάτων ἐπερχέσθαι, μάλιστα τὸ ἐρριθείων. τὰ γὰρ τῶν πικρῶν ἀλλὰ γὰρ ἀκέραια πρὸς διὰ σκεψὶν ἡγουμένη. βεβλήμενος ὁ Πυθαγόρας μὴ ἀφαιρῆν μὲν αὐτῶν τὰ εἰς τὴν ἀληθῆς ἀποδιδόναι, ὡς ἔστιν ὅτι διὰ τὴν ἀσφαλεστέρα, καὶ χωρὶς αἱματὸς καὶ σφαγῆς. ἄλλως πὶ καὶ ὅτι ἱερὸν ἡγεῖτο εἶναι τὸ ἀλεκεῖν ὅσα ἐλπίσιν. τὸ λεγομένον πᾶν ἀληθῆς ἀπετίλεσεν αὐτῷ διὰ ἀριθμητικῆς ὀπτιμήσεως ⁴⁴ σωπταγμῶν. * Ὅτι πᾶρχει δὲ αὐτῷ ὡς 148 πῶς. ⁴⁵ παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ

mendavimus.

⁴¹ Ἐργον π] Ex MS pro ἰστορίῃ, quod prior Edit. habet.

⁴² Σωπταγμῶν] Potius σωπταγμῶν; ut referatur ad πᾶν ἀληθές: quod etiam censuerunt Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

⁴³ Παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μηδὲν θάψαι.] Vide quæ notavimus supra, ad Num 139.

θεῶν μηδὲν θυμαστὸν ἀπιστεῖν, μη-
δὲ πρὸς θεῶν δογματῶν, ὡς πάντα
τὰ θεῶν διωαυδῶν, καὶ τὰ θεῶν ὅ
δόγματα λέγειν, οἷς χρὴ πισδεῖν,
ἀ Πυθαγόρας παρέδωκεν. ⁴⁶ ἔτω
γοῦν ὁπίσθον καὶ παρελήφισαι,
πρὸς ὧν δογματίζουσιν, ὅτι οὐκ
ἐψαυδοδόξαται. ⁴⁷ ὥς Εὐρυτῶ
μὲν ὁ Κροτωνιάτης, φιλολάα ἀκχ-
σῆς, ποιμὴν τινὸς ἀπαργαίλου-
τῶ αὐτῷ, ὅτι μεσημβρίας ἀκχ-
σιε φιλολάα φωνῆς ἐκ τῆς πίφας,
καὶ πρὸς πολλῶν ἐτῶν πεινητό-
τῶ, ὡς αὐτὸς ἄδοντῶ, καὶ τίνας
πρὸς θεῶν. ⁴⁸ εἰπεῖν ἀρμονίαν.
Πυθαγόρας ⁴⁹ δὲ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς
ὑπὸ τινῶ, τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν
ἐαυτὸν πατέρα πάλαι πεινητότα,
καθ' ὅπως αὐτῷ προσδιαλεγόμε-
νον ἔδεν, ἔφη. ἔδεν γὰρ ὅτι μοι ἄρ-
149 τι τὸ λαλεῖς, σημαίνει τι. * Ἐδῆ-
τι ⁵¹ δὲ ἐχρητὸν λαλῆ καὶ καθαρὰ
ὡσαύτως δὲ καὶ σρώματα λαλῆς καὶ

monuit, ne quis ulli admirando
operi aut divino dogmati fidem
denegaret; cum Diis omnia possi-
bilia sint: Divina autem dogmata,
quibus credendum esset, diceban-
tur ea, quæ Pythagoras tradebat.
Sic igitur credebant accipiebant-
que quæ edocebantur placita, ut
quæ neutiquam essent falsa opinio-
ne conficta. Ideoque Eurytus Cro-
toniata, Philolai auditor, pastore
quodam nuntiante, quod circa me-
ridiem, Philolai quasi canentis, ἐ
sepulchro vocem audiverit, idque
Philolao jam ante complures annos
defuncto; Deorum quandam har-
moniam esse, dixit. Pythagoras
vero ipse, interrogatus à quo-
dam, quid portenderet, quod vi-
sus sibi sit cum parente suo de-
mortuo colloqui; respondit, nihil:
neque enim te jam mecum collo-
qui, aliquid portendit. Veste au-
tem utebatur alba & pura: simili-
busque stragulis itidem albis pu-

⁴⁶ Οὕτω γὰρ ἐπίστευον καὶ παρελ.] Sic recte MS. pro, ὥτως δὲ πιστεύοντες παρε-
λήφισαν, quod prior Edit. habet.

⁴⁷ ὥς Εὐρυτῶ μὲν ὁ Κροτων.] Eadem historia narratur supra, Num. 139. Cæ-
terum, pro Εὐρυτῶ in prior Edit. ma-
le legitur Ἐκρητῶ: at in MS. Εὐρητῶ:
quod proxime ad veram lectionem acce-
dit. Eurytus enim non solum ab aliis
Scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso
Jamblichō supra, Num. 139.

⁴⁸ Εἰπεῖν] Scribe εἰπεῖν. Refertur e-
nim ad præcedens Εὐρυτῶ. Cæterum
totius loci hujus sensus hic est; Eurytum
pastori, sibi nuntianti, se vocem Philo-

lai canentis ex monumento ejus audivisse;
fidem ei minime derogasse, sed po-
tius interrogando respondisse, *Quam,*
per Deos, harmoniam? Hoc ideo moneo,
quia Obrechtus in versione sua scopum
hic non ferit. Confer Nostrium supra,
Num. 139. ubi is, quem dixi, sensus
clare expressus est.

⁴⁹ Πυθαγόρας δὲ αὐτὸς ἐρωτ.] Et hæc
de Pythagora narrantur etiam supra,
Num. 139.

⁵⁰ Ἄρτι λαλεῖς] Sic recte MS. pro ἀ-
πλάλῃς, quod prior Edit. habet.

⁵¹ Ἐδῆν ὅ ἐχρητὸν λ.] Eadem tra-
duntur supra, Num. 100.

risque; atque his quidem ex lino confectis: laneis enim non utebatur: & hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laude bonisque verbis prosequabatur; nec ullum tempus absque illorum mentione cultuque trans mittebat: ita ut etiam inter cenandum Diis libaret, & quotidie numen hymnis honorare præciperet. Observabat & omina, & vaticinia, & sortes omnes fortuito oblatas. Diis sacra faciebat thure, milio, placentis, favisque & quibuscvis suffimentis: animalia autem ipse non immolabat; nec ullus philosophorum Theoreticorum: cæteris vero Acusmaticis, vel Politicis præceptum erat, non nisi raro immolare animalia; gallum puta gallinaceum, vel agnium, vel alia recens nata: boves vero minime. Est & illud pietatis Ejus in Deos argumentum, quod præceperat, ne quis jurando Deorum nominibus abuteretur. Unde & Syllus, unus Pythagoreorum, qui Crotonæ erant, ne juraret, judicatum solvit; quamvis bona cum conscientia juraturus esset. Et tribuitur quidem Pythagoreis talis jurandi formula: cum Pythagoram præ reverentia nominare nollent, quemadmodum & Deorum nominibus

καθαρῆς. εἶναι δὲ καὶ τὰ πιαῦτα λινὰ ¹². καὶ οἷς γὰρ οὐκ ἐχρήτο. καὶ πῶς ἀκροαταῖς ἢ τῷ πρὸς ἐθὺς παρέδωκεν. ἐχρήτο δὲ ἐν εὐφημίᾳ πρὸς οὖν κρείττονας, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ μνήμην ἐπιείτο καὶ τιμὴν τῶν θεῶν. ὥς ἐπεὶ τὸ δεῖπνον ἀπονδᾶς ἐπιείτο τοῖς θεοῖς, καὶ παρήγγελλεν ἐφ' ἡμέραν ἐκδῆν ὑμναῖν οὖν κρείττονας. προσεῖχε δὲ ἐν φήμασι ἐν μαυρίαις, καὶ κλήδοσιν, καὶ ὕλῃς πᾶσι τοῖς αὐτομάτοις. * Εἰπὺν ἢ ¹⁵⁰ θεοῖς λίσσασθαι, ἐγγχεῖς, πόπῃνα, κηρῖα, καὶ τ' ἄλλα θυμιάματα. ζῶα ἢ αὐτῶς οὐκ εἶπεν, ὅθεν τὸ θεωρητικῶν φιλοσόφων εἰδέας. τοῖς δὲ ἄλλοις τοῖς ἀκροαταῖς, ἢ τοῖς πολιτικῶς προσετακταῖς ἀπαιῶς ἐμψυχα θύειν, ἢ ἀλεγκρόνα, ἢ ἄρνα, ¹³ ἢ ἄλλο πρὸς νεογνῶν. βῆς δὲ μὴ θύειν. κακεῖνο ἢ τῆς εἰς θεῶς τιμῆς αὐτῶν τιμῆρον, τὸ παρήγγελλαι, μηδέποτε ὀμνυῖναι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους. διόπερ καὶ Σύλλῳ, εἰς τὸ ἐν Κρότωνι Πυθαγορείων, ¹⁴ ὥστερ' εἰ μὴ ὀμῶσαι χερμάτι ἀπέπῃεν, καὶ τοὶ εὐορκῆσαι μέλλων. ἀναφέρει τὴν γὰρ μὲν εἰς τὰς Πυθαγορεῖας καὶ τοὺςδε πρὸς ὅρκον, αἰδῶ μὲν πικρῶς ἐνομάζειν Πυθαγόραν, ὡς περ καὶ εἰς θεῶν ὀνόμασι

¹² Λινὰ — ἀκροαταῖς] Has duas voces ex MS. revocavi: quarum loco in priore Edit. corrupte legitur, καὶ οἷς, & ἀκροαταῖς.

¹³ Ἄλλο πρὸς νεογνῶν] Vide Menag. ad Laërt. Lib. viii. Num. 20.

¹⁴ Ὑπὲρ εἰ μὴ ὀμῶσαι χερ.] Confer Nostrium supra, Num. 144.

χρηδαὶ πολλὰ Φειδῶ ἐπιέντο)
 Διὰ ἣ τῆς εὐρέσεως τὸ περακλύθ
 δηλάντων τ' ἀνδρα.

Ναὶ ὅ μὰ τὸν ἀμετέρως σοφίας
 εὐρίσκε περακλύθ,

Παράν αἰνάνα φύστος ρίζωμά
 τ' ἔχουσιν.

151 * Ὅλως δὲ Φασὶ Πυθαγόραν ζη-
 λωτῶν γνέσθαι τῆς Ὀρφέως ἐρμη-
 νείας π καὶ Διαιρέσεως καὶ τιμῶν
 ὅντ' ὅτις Ὀρφεὶ ὡρασαλλήτως.
 ἱεράμους. 16 αὐτὸς ἐν τοῖς ἀγάλ-
 μασι ἐτῶ χαλκῶ, ὃ τ' ἡμετέρας
 σωζέδω γνῶμους μορφῆς, ἀλλὰ τοῖς
 ἰδρύμασι τοῖς θεοῖς, πάντα πρε-
 χοντας, καὶ πάντων προσοῦντας, καὶ
 τῶ παντὶ τ' φύσιν καὶ τ' μορφῶν
 ὁμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν ἣ αὐ-
 τῶν ὅντ' καθαρμῶς, καὶ πᾶς λεγο-
 μῶς πλεπῆς, τῶ ἀκριβεστάτῳ
 εἰδήσιν αὐτῶν ἔχοντα. εἶτι ἣ Φασὶ
 καὶ σὺθετο αὐτὸν ποιῆσαι τ' θεῶν
 φιλοσοφίαν ἐ διεραπίαν· ἃ μὲν
 μαθόντα ὡρᾶ τ' Ὀρφικῶν, ἃ δὲ
 ὡρᾶ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ

uti reformidabant; per inventio-
 nem numeri quaternarii, quem
tetractyn appellant, nomen ejus
 circumscribebant:

*Juro illum Sophiæ à quo nostræ
 inventa tetractys,*

*In qua naturæ fons est radixque
 perennis.*

Omnino autem ajunt, Pythago-
 ram stylo animoque Orphei amu-
 latorem fuisse; eodemque plane,
 quo Orpheus, modo Deos coluif-
 se; dum eos proposuit in simula-
 cris & ære, non nostris figuris allig-
 atos; sed per Divinas imagines;
 tanquam qui omnia complectun-
 tur, omnibus provident, & for-
 mam habent, tam quoad naturam,
 quam quoad figuram, toti Uni-
 verso similem. Præscripsisse autem
 Ipsum lustrationes, & initiatio-
 nes, uti vocantur, accuratissimam
 Deorum notitiam complexas. In-
 super dicunt, eum compositam
 quandam rerum Divinarum phi-
 losophiam, Deorumque cultum
 instituisse: cum quædam didi-
 cisset ab Orphicis, quædam à
 Sacerdotibus Ægyptiis, alia à

151 * Ναὶ μὰ τ' ἀμ.τ.] Vide infra, Num.
 162. ubi versus prior paulo aliter legitur.
 Cæterum, de juramento hoc Pythago-
 reorum pluribus disputat Palmerius in
Expositis. pag. 228. & seqq. sed qui,
 ut verum fatear, nodum in scirpo, quod
 ajunt, quarit. Nam Pythagorci tam
 per περακλύθ jurare solebant, quam per
 ejus inventorem, i. e. Pythagoram. Et

cum per Pythagoram jurabant, dici ta-
 men quodammodo poterant per *quater-
 nionem* jurare; quoniam per Pythagoram
 præcipue jurabant ob inventionem my-
 stici illius quaternionis. Confer Holste-
 nium ad Porphyrium, Num. 20.

16 ἱεραμίους.] Scribe, ἱεράμιον, i. e.
collocantem, vel *statuentem*. Refertur enim
 ad præcedens Πυθαγόραν.

Chaldaeis & Magis, nonnulla ex initiis quæ fiunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia, & Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtæ & Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagoræ legi, qui *Sacer Sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed ab iis tantum, qui ad optima quæque discenda propensum, à turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam observasse, quod homines ter libent; quodque Apollo ex tripode responsa det: quia trias primarius numerus habeatur: Veneri vero sexto die sacra fieri; quia *ναὶ τὴν ἀρεθμόν· Ἀφροδίτη δὲ θυσιάζειν ἐκλή, 64* Διὰ τὸ πρῶτον τῶ-

ὡς 57 Καλκιδέων, καὶ Μάγων, αὐτὸ δὲ 58 ὡς τῆς πελεπῆς, τῆς ἐν Ἐλευσίνι γινομένης, ἐν 59 Ἰμβρῳ π, καὶ Σαμοθράκη, καὶ Δήλῳ, καὶ 62 αὐτὶ ὡς τοῖς κοινοῖς, καὶ ὡς ὅτ' Ἐκλεπῆς δὲ, καὶ τὸ Ἰερὲ Ἰαν.

* Ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀναγινώσκουσα ἔστι Πυθαγόρου τὸ ἱερὸν λόγον, ὅτι εἰς πάντα, ἐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλ' ὑπὸ 61 τῶν μετρίων ἐτοιμῶς πρὸς τὴν τὴν ἀρεθμῶν διδασκαλίαν, καὶ μηδὲν αἰσχρὸν ὑποτιθεμένων. λέγειν δὲ αὐτὴν 62 περὶ πάντων ὅτ' ἀνθρώπους, καὶ μαντεύουσαν τὴν Ἀπόλλωνα ἐκ τῆς τρίποδος, Διὰ τὸ 63 καὶ τὴν τελεὰν πρῶτον φύ-

57 Καλκιδέων] Καλκιδέων scribebatur hic esse, recte monuerunt Arcerius ad hunc locum, & δὲ πᾶσι Casaubonus ad Athen. lib. 1. cap. vii.

61 Ἄ τ' ὡς τῆς πελεπῆς] Antea pessime, αὐτὸ δὲ ὡς τῆς πελεπῆς.

62 Ἰμβρῳ] Sic recte MS. At prior Edit. Ἰμβρῳ: pro quo Ἰμβρῳ legendum esse jamdudum etiam monuit Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de Philosoph. Italica, pag. 26. locum hunc itidem quidem tentavit: sed non pari successu. Ait enim: Id ἐν Ἰμβρῳ quoque (apud Jamblichum nempe) est ineptum, & loco ejus vocabuli positum, quod continet nomen regionis alicujus, ob initiationes celebres & clare, quod in præsens memoria non occurrit: nisi quis ἐν Ὀδυσσεῖ, pro ἐν Ἰμβρῳ π legendum putet; quomodo & Origenes in primo contra Celsum Odysias, Samothracas, & Eleusinos conjunxit. Sed hæc quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciæ: de qua vide Stephanum Byzantium, & alios Geographos.

60 Καὶ αὐτὸ π ὡς τοῖς κοινοῖς] In his sane videtur ὅτι. Quare lego, αὐτὸ π ὡς τοῖς κοινοῖς.

61 Ὑπὸ τῶν μετρίων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte commendat, ὑπὸ τῶν μετρίων.

62 Περιεπιδίδει τὰς ἀρεθμῶν] An Jamblichus forte scripsit, ὡς ἔστιν ἐν τῇ ἀνθρώπων, καὶ τῇ μαντικῇ, &c. ut sensus sit, Pythagoram etiam discessisse de libationibus hominum, & de eo, quod Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat, &c. Sed assentior potius viro docto, qui ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, τῇς ἀνιδν. Nam infra Noster, Num. 155. trinam libationem a Pythagora præceptam fuisse docet.

63 Καὶ τὴν τελεὰν πρῶτον φύει τ.] In prior Edit. male, καὶ τὴν τελεὰν πρῶτον φύει, &c. Τὸ φύει est ex MS.

64 Διὰ τὸ πρῶτον τῶν ἀρεθμῶν.] Hinc etiam numerus Senarius a Pythagoreis dicebatur Γάμψ. Vide Samuelem Tenu-

πιν τ' ἀριθμὸν πάσης μὲν ἀριθμῆ
 φύσεως κεινωήσῃ, καὶ πάντα δὲ
 τρέπον μετ' ἀριθμὸν ὁμοίον λαμβά-
 νειν τὴν π' αὖ φαιρὰ μέρων, καὶ τὴν τ'
 καταλειπόμενων διώμαιν. Ἡρα-
 κλείη δ' εἰς θυσιάζειν ὀγδόῃ καὶ μη-
 νὸς ἱερῶν, σκοπιῶντας τ' ἐπι-
 153 μύων αὐτῶν ἡμέσιν. * 65 λέγει δὲ ἔ-
 εις ἱερὸν εἰσέναι δεῖν καθαρόν ἱμά-
 τιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ ἐγκεισθή-
 ναι πρὸς τὸν μὲν ὕπνον τ' ἀργίας,
 καὶ τὸ μέλαν ἔσθ' ὑπὸν, τὴν δ'
 καθαρότητα τ' ἀπὸ τοῦ λογισμοῦ
 ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης μαρτυρεῖν
 δοποδίδας. Περὶ γὰρ τῆς ἐν ἱερῶ,
 ἂν π' ἀκύνον αἶμα ἴσῃ, ἢ χρυσῶ
 ἢ θαλάττῃ περιβαλλέσθαι, τῷ πρῶ-
 τῳ ἡμοιόμῳ καὶ καλλίστῳ τῶν
 παλαιῶν. 66 τὴν πρὸς τῶν
 πάντων. λέγει δ' καὶ μὴ πίνειν ἐν
 ἱερῶ. καὶ γὰρ εἶναι ἔστιν ἐν ἱερῶ κα-
 ταδείδειν τὸ θεῖον τ' ψυχῆς εἰς τὸ
 154 σῶμα. * Παραγγέλλει δ' ἐν ἱερῶ
 μήτε κείρεσθαι, 67 μήτε οὐκίεσθαι.
 τὴν 68 ἡμετέραν αὐξήσειν τ' ἀγαθῶν
 εἶναι ἡμέτερον θεῖον τὴν τῶν θεῶν
 enim convenire ait, ut relicto Deorum obsequio, nostra commoda

primus hic numerus de omnium
 ceterorum numerorum natura par-
 ticipat; & quovis modo divisus,
 eandem in subtractis & residuis
 vim habet: Herculi denique sa-
 crificandum esse die octavo men-
 sis ineuntis; respiciendo ad nati-
 vitem ejus septimestrem. Addit
 porro, templum non esse intran-
 dum, nisi cum veste pura, in
 qua nemo dormiverit: somnum
 enim ignaviae, perinde ut nigrum
 & fuscum; puritatem vero aqua-
 bilitatis in ratiocinando, & justi-
 tiae signum esse. Præcepit autem,
 si involuntario sanguis in templo
 fundatur; vel auro, vel mari lu-
 strationem fieri debere: primum
 quippe illud, & rerum pulcherri-
 mum, & mensuram pretii esse,
 quo cuncta æstimari solent: hoc
 vero primum esse naturæ humidæ
 foetum, primæque & communio-
 ris materiæ nutrimentum, opina-
 tus. In templo dixit pariendum
 non esse: fas enim non esse, ut in
 loco sacro divina anima corpori
 alligetur: die festo nec capillos,
 nec ungues præcidendos; non

nulium ad Nicomachum Geraf. pag. 131.
 132.

65. λέγει δ' καὶ εἰς ἱερῶν εἶναι. Vide Schef-
 ferum de Philosoph. Ital. pag. 151.

66. τὴν πρὸς τῶν πάντων. Obrechtus
 recte vidit, verba illa, quæ paulo post
 leguntur, (ταῦτάς τε πάντας γυναικας τ' ἄνδρας
 φύσεις, καὶ πρὸς τὸν ἀνθρώπου καὶ θεοποιεῖν
 ἵλως ἐπιλαμβάνειν) tanquam fugitiva in

hunc locum retrahenda esse, & collo-
 canda post τ' ἀπάντων.

67. Μὴτε οὐκίεσθαι. Huc spectat Sym-
 bolum illud Pythagoreorum, Πᾶσι θου-
 σίαν μὴ οὐκίεσθαι: de quo Jamblichus in
 Protreptico.

68. τὴν ἡμετέραν αὐξήσειν τ' ἀγαθῶν εἶναι.
 Hæc mihi obscura videntur: in
 quibus proinde alii acumen suum exer-

procuremus : nec pediculus in templo necandum ; ne quid de eo quod inutile & corruptibile est , Numen participet : Deos autem colendos esse cedro , lauro , cupresso , quercu , ac myrto ; ideoque horum nullo corpus repurgandum , aut dentes fodiendos ; coctum non esse assandum ; innuens , mansuetudinem opus non habere , ut ira ad illam accedat : cadavera mortuorum vetabat igne comburi , Magos in hoc secutus ; nihil enim quod Divinum esset , cum mortali copulari volebat : mortuos in albis deduci fas existimabat ; simplicem primigeniamque naturam , juxta numerum atque rerum omnium principium , subinnuens . Inprimis vero præcipiebat , pie sanctoque jurare : quoniam longum est , quod à tergo sequitur ; Diis autem nihil longum esse . Multo justius esse gravem injuriam pati , quam hominem interficere ; in inferno enim repositum esse judicium ; ubi animæ , quæ inter ea , quæ sunt ,

λαῶ δὲ πολλὸν ἀδικῶσαι ὅσον εἶναι ⁷¹ λέγει , ἢ κτείνειν ἀνθρώπων . ἐν ᾧ δὲ καὶ κείσθαι τὸ κρίνον , ⁷² ἐκλογιζόμενον πᾶς πρὸς τὴν ψυχῇ

ceant . Obrécheus legit , *ἀπὸ τῶν ἡμετέρων ἀνθρώπων ἀγαθῶν* : sed sensus , quem ex hoc loco elicit , non video quomodo cum præcedentibus cohzreat .

⁶⁹ Ταύτῃ πρῶτῃ γυνὴ τῶν ὄχλων — *ὑπολαμβάνει*] Hæc verba diximus collocanda esse paulo superius , post τὴν πρῶτῃ τῶν ἀποστόλων .

δοκῶσαι δὲ χεῖρ . λέγει δὲ καὶ φθῶσαι ἐν αἰσῶ μὴ κτείνειν ἑδνούς τῶν πεισθῶν καὶ φθαρτικῶν νομίζων δειν μεταλαμβάνειν τὸ δαιμόνιον . κείσθαι δὲ λέγει καὶ δάφνη καὶ κυπαρίσσι καὶ δρυὶ καὶ μυρτῇ ὅτι θείας τιμαῖς καὶ μηδὲν τῶν τοῦ σώματος ἔσθαι , μηδὲ κρίνειν ὅτι ὀδόντας . ⁶⁹ πρῶτῃ πρῶτῃ γυνὴ τῶν ὄχλων φύσεως , καὶ τροφῇ τῆς πρώτης ἐκκοιτίας ὕλης ὑπολαμβάνων . ἐφθὼν ὅτι ὡς ἀγγέλῳ μὴ ὀπίσθαι . τὴν πρῶτην λέγων μὴ προσδιδάσκειν τῆς ὁρῆς . κατακαίειν ὅτι ὅσα εἶα τὰ σώματα τὰ λατρευτῶν , μάστιγι ἀποκτείνων , μηδενὸς τῶν θείων τὸ θνητὸν μεταλαμβάνειν ἐπιλήψας . * Τὰς δὲ πρῶτας λατρευτὰς ἐν λαοκαίᾳ ἐδῶκεν ὅσον ἐνίμει , τὴν ἀποκτείνων καὶ τὴν πρῶτῃ αἰνιγτικῶς φῶσιν καὶ τὸ ἀρεθμῶν καὶ τὴν δόχλῳ τῶν πάντων . εὐορκῶν δὲ πάντων μάλιστα ὡς ἀγγέλῳ , ⁷⁰ ὅτι μακρὸν τὰ πᾶσι . θεοῖς δὲ ἑδνὸν μακρὸν ὄσκει . πολλὰ

⁷⁰ Ἐπὶ μακρῇ τὰ πᾶσι] Scribendum non dubito , ἵνα μακρῇ τὰ πᾶσι .

⁷¹ Λέγει] Sic MS . At prior Edit . male , κρίνει .

⁷² Ἐκλογιζόμενος] Scribo , ἐκλογιζόμενος , ut referatur ad κρίνειν . Deinde ea , quæ sequuntur , infra Num . 179 . rectius sic leguntur , τὴν ψυχῇ , καὶ

καὶ τὴν αἰσάν αὐτῆς τὴν πρώτην τῶν ἑνῶν
 φύσεις. 73 κυπαρισίνην δὲ μὴ δεῖν
 κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγο-
 ραφῇ, ἀλλὰ τὸ κυπαρισσινὸν γεγονέ-
 ναι τὸ δὲ Διὸς ἐκείνου· ἢ δὲ ἄλλον
 τινὰ μυστικὸν λόγον. αὐτῶς δὲ πρὸς
 τοῦτο καλεῖ Διὸς Σωτῆ-
 ρος, καὶ Ἡρακλέους, καὶ Διοσκύρων.
 πρὸς τοῦτο ὑμῶν περὶ τὴν δέχνην καὶ
 τὴν πύλιν ἡγεμόνα Δία· καὶ τὴν
 Ἡρακλέα, τὴν διώαμιν τῆς φύσεως·
 καὶ οὖν Διοσκύρους, τὴν συμφωνίαν
 156 τῶν ἀπάντων. * Σπονδὴν δὲ μὴ
 κατασκευάζεσθαι πρὸς Φερεσίδην δεῖν εἶπαι.
 εἰδὲν γὰρ τὴν καλὴν αἴσιν αἰσχύνης
 καὶ αὐτῆς διαλαμβάνειν. ὅταν δὲ
 βραχὺ τῆς γῆς ἀπὸ αὐτῆς περὶ γ-
 γῆς, μνημονεύοντας τὴν γῆρας
 τῶν ἄντων. αἰσάναι δὲ εἰς τὸν ἱερὸν
 καὶ οὖν δεξιὸς πόδας ὡς ἀγγέλου,
 εἰσάγειν αὐτὸν εἰς ἀρετῆς· τὸ μὲν
 δεξιὸν δὲ χεῖρ δὲ περὶ τὴν λεγομένην
 τὴν ἀρετῆς εἰς τὴν ἀρετῆς· τὸ δὲ
 ἀριστερὸν δὲ δόξιν εἰς ἀγαθοφύ-
 σιν εἰσάγειν περὶ τὴν. τοῦτο περὶ οὗ
 τῆς λέγειν αὐτῆς γεγονέναι τῆς
 περὶ τὴν εὐσέβειας ὁρμηδύσεως. καὶ
 τὴν ἄλλα δὲ εἰς τὴν ἀρετῆς περὶ
 περὶ αἰσάν. ὡς περὶ μὲν τέτατον περὶ λέγων.

primatum tenet, substantia & na-
 turæ expenduntur : loculos, sive
 arcas sepulchrales, cupressinas fieri
 vetuit ; quia Jovis sceptrum è cu-
 presso fabrefactum est ; vel propter
 aliam quandam mysticam ratio-
 nem : ante mensam Jovi Servatori,
 & Herculi, & Castoribus libandum
 esse statuit ; ut sic Jupiter, tanquam
 alimoniz dux & author laudetur ;
 in Hercule vero naturæ potentia ;
 & in Castoribus rerum omnium
 harmonia celebretur : libamina non
 esse clausis oculis offerenda ; nec
 enim putabat quicquam eorum,
 quæ bona sunt, mereri ut cum pu-
 dore & veracundia tractetur : cum
 tonat, terrata tangendam esse ; in
 memoriam generationis rerum : à
 dextra intrandum esse templum,
 à sinistra egrediendum ; dextrum
 enim statuebat esse principium nu-
 meri imparis, & divinum quid-
 dam ; sinistrum vero pro symbolo
 numeri paris, & dissoluti habebat.
 Hic fertur Ejus modus fuisse pieta-
 tem excolendi : cætera vero, quæ
 præterimus, pronum erit ex dictis
 colligere : adeoque hic de iis di-
 cendi finis esto.

αὐτῆς, ὡς τῶν ἀρετῶν εἰς
 αὐτῆς, ὡς τῶν ἀρετῶν εἰς

τὴν αἰσάν αὐτῆς, καὶ τὴν πρώτην τῶν ἑνῶν
 φύσεις.

73 Κυπαρισίνην δὲ μὴ δεῖν κτλ.] In-
 signem hujus loci lacunam ex MS. sup-
 plevi. In priorē enim Edit. defuit hæc
 ὡς τῶν ἀρετῶν εἰς τὴν αἰσάν αὐτῆς, καὶ τὴν πρώτην τῶν ἑνῶν φύσεις.

ἡδὲ σωρὸν ὑπαγορραφῇ, ἀλλὰ τοῦ. Huc spe-
 ciant verba Lærtii in Pythag. Num. 10.
 Ἀποκρίναι δὲ εἰς σωρὸν ὑπαγορραφῇ, ἀλλὰ τοῦ
 δὲ Διὸς ἐκείνου ἐν τῇ αἰσάν αὐτῆς. Vide
 ibi Menagium.

CAP. XXIX.

Κ Ε Φ. κθ'.

Sapientiae autem Ejus, ut verbo dicam, maxima erant indicia, commentarii à Pythagoreis de omnibus rebus conscripti juxta veritatis normam: &, quoad cætera quidem omnia rotundi; in primis vero vetustum, ultimæque

Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτῆς, ὡς 157
μὲν ἀπλῶς εἶπεν, μέγιστον
ἔστω πικμήριον τὰ γραφέντα ὑπὸ
τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα, περὶ
πάντων ἔχοντα τὴν ἀληθείαν, καὶ
σπογγύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα,
δὲ χαίσιος ὅτι δὲ παλαιῶν πίνυ

ἔχοντα τὴν ἀληθείαν] Scribe, ἰχό-
μιναι τὴν ἀλ. Et deinde, σπογγύλα ὅτι
τὰ ἄλλα πάντα, i. e. supra alia omnia.

πίνυ] Sic recte MS. At prior Edit.
πίνυ: quod Arcerius bona fide labore ver-
terat. Idem mendum occurrit apud Pho-
tium in *Damasio*, p. m. 1068. ubi de Sa-
lustio philosopho ait, ὡς τὸν νῦν μιμήμα-
τος σοφίας, ἡ δὲ αὐτοῦ τὴν δὲ χαίσιος πίνυ
λογισθείας ἀμιλλώμενον. Scribe, πίνυ:
ut recte legitur apud Suidam v. Πίνυ,
& v. Σαλῦσιος, ubi locus ille refertur.
Πίνυ autem, præter significationem vul-
garem, notat etiam oleum palæstricum,
sive ceroma, quo athletæ sæpius inuncti
& sordidati, accedente corporis exerci-
tio, bonam habitudinem, & vires, fuc-
cumque & colorem sanum sibi concilia-
bant. Inde ducta metaphora, πίνυ di-
citur de oratione probe subacta, sive fuc-
co & sanguine nervisque plena, & nito-
rem non fucatum, sed naturalem & vi-
rilem præ se ferente: ut pluribus ostendit
personatus Franciscus Francus, vero
nomine Salmasius, in *Confutatione A-*
nimadversorum Antonii Cercoerii ad Sal-
masii Notas in Tertullianum de Pallio,
pag. 174. & seqq. Quare, locus ex Pho-
tio adductus sic vertendus est: *Non recen-*
tiores imitans Sophistas (ob stilum nempe
eorum enervem & clumbem) *sed masculas*
præca orationis veneres emulari studens.
Deinde, quæ hic apud Jamblichum se-
quuntur, non parum habent obscurita-
tis & difficultatis, nec ab interpretibus

intellecta fuerunt. Quid enim sibi vo-
luntilla, ὡς πρὸς ἀχαιοπάτην αὐτο-
πρίον: quæ Arcerius vertit, *veluti*
menti, quæ *manibus apprehendi nequeat, as-*
stantis. Quasi vero quædam mens sit, quæ
manibus apprehendi queat. Obrechtus
quoque nec veram significationem vocis
πίνυ in versione sua expressit, nec in ver-
bis hisce postremis ullum suspicatus est
mendum. Nos pro ὅτι legendum existi-
mamus χύν; quippe quam vocem Dio-
nysius Halicarn. quoque in eruditis epī-
stola ad Cajum Pompejum, pag. 127.
Edit. Wechel. cum πίνυ conjunxit. Ait
enim, ὅτι πίνυ αὐτῆς καὶ χύνος ὁ τῆς δὲ
χαίσιος ἡρίμης καὶ λιλεδότας ἐπιτήχει.
Loquitur ibi de dictione Platonis. Et ali-
bi, nimirum ὅτι δὲ ἀμφοδ. δεινόπτης,
pag. 186. χύνος δὲ χαίσιος dixit, idque
cum χύνος ἀχαιοπάτη conjungit. Χύνος au-
tem, ut notum est, proprie significat *la-*
nuginem, quæ tenera est, & veluti flos
menti, ejusque ornamentum. Quare &
in adductis locis Dionysii Halicarnassen-
sis, & hic apud Jamblichum χύνος signi-
ficare potest *gratiam venustatem*; quoniam
lanugo in puberibus grata & venusta esse
solet. Porro, pro αὐτοπρίον scribe-
ndum est αὐτοπρίον (refertur enim ad
ὑπομνήματα) & ut paucis rem expe-
diam, totus hic locus sic mihi constitu-
endus videtur, δὲ χαίσιος ὅτι δὲ παλαιῶν
πίνυ ἀμφοδότης (μιστῶ, vel simile quid)
καὶ ὡς πρὸς ἀχαιοπάτην χύνος αὐτοπρίον
τα, [καὶ] μιστῶ, &c. Sic omnia

διαφερόντως, ὥστερ πινὸς ἀχει-
ραπλήτῃ 158 3 προσανέονται μετ'
ἑπισταμένης δαιμονίας ἀκρως συλλε-
λογισμῶν· ταῖς ὅ ἐννοίαις πλήρη
πὶ καὶ πυκνότητι, ποικίλα π' ἄλλως
καὶ πολύτροπα τοῖς εἶδεσι καὶ ἤ' ἔλαις·
περισσὰ ὅ ἐξαιρέτως ἅμα ἔ' ἀνελ-
λιπὴ τῇ φράσει, καὶ πραγμάτων
ἐναργῶν ἔ' ἀναμφιλέκτων, ὡς ὅτι
μάλιστα, μετὰ, μετὰ δὲ ποδείξεως
ἑπισταμονικῆς, καὶ πλήρης, τὸ λε-
γόμενον, συλλογισμῶν, εἰς πρὸς, αἷς
προσηκῇ, ἰδοῖς κεχρημένῃ ἐπ'
αὐτὰ τοῖς μὴ παρέργως, μηδὲ παρη-
κυσμῶν ἀφοσιώμενῃ. ταύτῃ
πίνω ἀνωθεν τ' περὶ τ' νοητῶν, καὶ
τῶν περὶ θεῶν ἑπισταμένην ὡς αὐτὴ
158 δωσιν. * Ἐπειτα τὰ φυσικὰ πάντα
ἀναδιδάσκει, τῶν π' ἡθικῶν φιλο-
σοφίας ἔ' τῶν λογικῶν ἐπιπελάσας·
μαθήματα π' παντὶ ὡς αὐτὴ διδά-
σκει, καὶ ἑπισταμένης τὰς ἀρίστους. ὅλως
π' ἔδεν εἶναι εἰς γνώσιν ἐληλυθὸς πε-
ρὶ ἑαυτοῦ ὡς ἀνθρώπου, ὃ μὴ
ἐν τοῖς συγγράμμασι τέτοις διη-
κρίβω). εἰ πίνω ὁμολογῶμαι τὰ
μὲν Πυθαγόρᾳ εἶναι τ' συγγράμμα-

mihī clara videntur; excepta sola voce
ἀχειραπλήτῃ, (sic enim scribendum puto
pro ἀχειραπλήτῃ) in qua mihi non satis-
facio. Non video enim, quomodo ἀχει-
ραπλήτῃ possit esse aptum epithetum τῷ
χρῆσι: nisi forte quis dicere velit, χρῆσι
ἀχειραπλήτῃ vocari posse lanuginem pri-
mam, quæ nondum manum, i. e. no-
vaculam, passa sit. Sed hæc tantum mo-
neo, ut animum advertat Lector, &

antiquitatis afflatum, velut illiba-
tam quandam mentem spirantes,
& cum summa divinaque scientia
collecti: sensibus insuper redun-
dantes, & de cætero, sive for-
mam, sive materiam spectes, va-
rii & diversimodi: sed & eximie
perfecti, ac neque dictione desti-
tuti, & rebus perspicuis atque in-
dubitatis maxime referti: idque
non sine demonstrationibus scien-
tificis, atque, ut vulgo ajunt,
syllogismo repletis; si quis, qua
debet via, accesserit, nec per-
functorie, aut aurium tenuis eos
attigerit. Hanc igitur de iis, quæ
mente cernuntur, atque de Diis,
repetitam altius scientiam tradit:
deinde universam rerum natura-
lium doctrinam exhibet: quin &
morum Philosophiam & Logicam
absolvit; variasque disciplinas, &
optimas quasque scientias exequi-
tur: ut adeo universim loquendo,
nihil hominum notitiæ subjiciatur,
quod non in illis scriptis accurate
sit pertractatum. Cum igitur in
confesso sit, quædam inter ea scri-
pta, quæ nunc circumferuntur, Py-

thagoræ, si possit, loco huic medicinam
quærat.

1 Πρὸς πινόντῃ μου· ἵππε.] Scribe &
supple, πινόντῃ, καὶ μετ' ἐπιστήμης,
&c.

2 Τὰ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoras
quædam ingenii monumenta olim reli-
querit pluribus disputat Clariss. Joann.
Alb. Fabricius in Biblioth. Græcæ, lib. II,
cap. XII. §. IV.

thagoræ esse; quedam autem ex ejus ore excepta fuisse, quibus & hinc nullius nomen præscribitur, quæque propterea ad Pythagoram velut authorem referuntur; manifestum est, quod ab omni sapientia satis instructus fuerit. Geometriæ vero potissimum apud Ægyptios operam Eum dedisse ferunt: Ægyptii enim multa habent problemata Geometrica; quoniam ab antiquo, & inde ab ipsorum Deorum ætate, necesse est, propter Nili alluviones, ut periti totam Ægyptiorum terram dimetiantur. Nec in cœlestium rerum contemplationem obiter inquisiverunt; fuitque hujus etiam scientiæ peritus Pythagoras. Cæterum figurarum perceptiones αὐτῆς ἐμπειρῶς ὁ Πυθαγόρας εἶχε.

¹ Αἰγύπτῳ ἡ γεωμετρία αὐτὸν ἐπὶ πλείον ἰσχυρίσθη.] Τὸ ἐπὶ πλείον est ex MS. pro ἰσχυρίσθη, quod prior Edit. habet. Cæterum, quod ad totius loci hujus sensum attinet, non cohæret, Pythagoram Geometriæ studuisse, quia ab Ægyptiis multa de Geometria problemata præponuntur: ut recte etiam observavit Schæfferus de *Philos. Ital.* cap. v. pag. 23. Quare, ut sensui ἀκρίβεια sua constet, post ἐπὶ πλείον addendum utique est, ὅτι Αἰγύπτῳ. Vel dicendum est, Jamblichum ipso scripsisse, ἐκμελεῖσθαι παρ' Αἰγυπτίαις ἡδ. δεκ. Nam fieri facile potuit, ut illud παρ' Αἰγυπτίαις, quæ his a Jamblichio posita esset, semel a librariis omitteretur: qua ratione sanctentes in veteribus libris peccatum esse quis ignorat?

² Εκ παλαιῶν] Subintellige, χρόνου.

των τῶν νῦν Φερεγγίων, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως αὐτῶν συγγραφῆθαι (καὶ διὰ τῶν ἐδὲ αὐτῶν ἐπιφύμιον αὐτὰ, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέφερον αὐτὰ, ὡς ἐκείνους ὄντας) Φανερόν ἐκ πάντων τῶν, ὅτι πάσης σοφίας ἐμπειρῶς ἦν διδοχρώντως. λέγουσι ἡ γεωμετρία αὐτὸν ἐπὶ πλείον ἐπιμελεῖσθαι. παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ πλεῖστα προβλήματα γεωμετρίας εἰσὶν ἐπιπλεονεχόμενα ἐκ παλαιῶν ἐπὶ ἑ δὲ διὰ τῶν Νείλων¹ προσδέσεις τε καὶ ἀφαιρέσεις ἀνάγκη ἀνέχεσθαι πᾶσαν ἐπιμετρίαν, ἣν ἐθέλοντο. γὰρ Αἰγυπτίων οἱ λόγοι. διὸ ἡ γεωμετρία ἀνόμαται. ἀλλ' ἐδὲ ἡ τῶν ἑρῶν γεωμετρία περιέχεται αὐτῆς κατὰ τὴν², ἥς ἐκ πάντων δὲ τὰ περὶ τὰς γραμμάς

Deinde illud ἐν, quod sequitur, mutatum velle in ἡδ. Porro, pro διὰ τῶν vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἡδ. Sed vox illa non solet de temporis intervallo dici, sed loci. Ego malim, ἀνῶθεν: quamvis nec lectio vulgata temere damnanda sit. Potest etiam haud incommode verti, inde a Deorum ætate: id est, a temporibus longe antiquissimis.

¹ Νείλων] MS. habet Νέων, voce leviter corrupta. At prior Editio Νέων, quod Arcerius insigni errore de Nino intelligendum censebat. Cæterum, quod hic Jamblichus de Geometriæ apud Ægyptios inventionem refert, plures confirmant scriptores: quorum loca, ut satis obvia, hic adducere superfedeo. Confer tantum Suidam v. Ἐπιστήμη.

θεωρήματα⁸ ἐκείθεν ἐξηρτησθαι δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμὸς καὶ ἀριθμὸς ὑπὸ τῷ περὶ τὸ Φοινίκην Φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ ὑγράνια θεωρήματα καὶ κοινὸν πινες Αἰγυπτίοις ἔ Χαλδαίοις ἀναφέρουσιν.
 159 * Ταῦτα δὲ πάντα Φασὶ τὸ Πυθαγόραν ὡς θαλασσόντα καὶ σικανωζήσυστα, πῶς ὁπισθίας προσάγειν π, καὶ ὁμῶς σαφῶς καὶ ἐμμελῶς πῶς αὐτὸ ἀκρωμαίοις δαίξαι. ⁹ Φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ἀνόμασε, καὶ ὁρεῖν αὐτῷ εἶπεν εἶναι, καὶ οἰοκεῖ Φιλίαν σοφίας. σοφίαν δὲ ὁπισθίαν πῶς ἐν πῶς ἀληθείας. Οἷα¹⁰ δὲ ἡδὲ ἐῖλεται πᾶς αὐλα καὶ αἰδία καὶ ¹¹ μονοδραστηα, ὅπου ἐπὶ τὰ ἀσώματα ὁμονύμως ἢ λοιπὸν οἷα, καὶ καὶ μετεχέτω αὐτῶν ἔτω καλὰ μῦθον, σαματικὰ ¹² εἶδη καὶ ὑλικὰ, γνησιὰ π ἔ φθαρτὰ, καὶ οὕτως ¹³ ἐδῶκεται οἷα. τῶν δὲ σοφίαν ὁπισθίαν εἶναι τὸ κυρίως ὄν-

⁸ Θεωρήματα ὡς ἐκείθεν ἐξηρτησθαι δοκεῖ.] Insignem hujus loci lacunam ex MS. supplevi. In priorē enim Edit. defunt verba hæc, ἐκείθεν ἐξηρτησθαι δοκεῖ πᾶς ὁ λογισμὸς ἔ ἀριθμὸς ὑπὸ τῷ περὶ τὸ Φοινίκην Φασὶν εὐρεθῆναι. πᾶς ὁ ὑγράνια θεωρήματα.

⁹ Φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ἀνόμασε, καὶ ὁρεῖν αὐτῷ εἶπεν.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem Numeri 160. ἀντιλεξέει etiam leguntur apud Jamblichum in Nicomachi *Arithmet.* c. 1. pag. 5. & 6. Confer etiam Nostrum supra, Num. 59.

¹⁰ Οἷα δὲ ἡδὲ καὶ εἶλεται.] Confer

sive theoremata, indidem profecta esse videntur : nam computationem quod attinet, & numeros, in Phœnicia repertos ferunt : cœlestium autem doctrinam communiter Ægyptiis atque Chaldæis adscribunt. Hæc vero omnia cum accepisset Pythagoras, ajunt & ipsum scientiarum tum protulisse terminos, tum perspicuas accuratasque demonstrationes auditoribus suis tradidisse. Ac philosophiam quidem Ille primus excogitavit, affectio-nemque quandam, & quasi amicitiam sapientiæ esse dixit : Sapientiam vero, scientiam veritatis, quæ est in entibus : entia autem, quæ sunt expertia materiæ, æterna, & per se efficientia ; qualia sunt incorporea. Nam quæ per participationem illorum entia vocantur, ut corporea, materialia, generationi & corruptioni obnoxia ; illa tantum æquivoce talia ; adeoque vere neuti-quam entia sunt. Sapientia autem versatur circa ea, quæ pro-

omnino Schefferum de *Philos. Ital.* c. viii. & Sam. Tennulium ad Jamblich. in Nicomach. *Arithmet.* pag. 78. 79. Cæterum pro ἡδὲ ex MS. reposuimus ἡδὲ.

¹¹ Μονοδραστηα] Scribe, μέγα δραστη, ut habet Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5.

¹² Εἶδη] Sic rescripsi pro ἡδὲ, quod prior Edit. habet ; idque auctoritate Jamblichi in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5. ubi vide Sam. Tennulium.

¹³ Οἷα] Sic recte MS. itemque Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato. At prior Edit. vitiose οὕτως.

prie; non vero circa ea, quæ æquivoce sunt entia: quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt; cum sint infinita, nec scientia se patiantur comprehendi: ita ut respectu universalium perinde se habeant, ac si non essent; nec insuper definitioni includi queant. Quæ autem porro natura sciri non possunt, illorum non potest scientia excogitari: neque verisimile est, appetitum aliquem dari scientiæ non subsistentis; sed potius scientiæ eorum, quæ proprie entia sunt, quæque semper circa eadem, & eodem modo permanent, atque vere cum nomine suo coexistunt. Nam & horum intellectum sequi solet intellectus entium æquivoce talium; etiam si non intendatur eo studium: perinde ut scientiam universalium, particularium scientia consequitur. Nam, qui de universalibus, inquit Archytas, recte judicant; etiam particularia qualia sint, præclare perspicient. Idcirco neque sola, neque unigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia, & multiplici specie esse cernuntur: quædam nempe intelligibilia & incorporalia sunt, quæ entium nomine veniunt; alia vero corporalia,

των, ἀλλ' ἐχὶ τ' ὁμωνύμως· ἐπεὶ δὴ περ εἰδὲ ὁππότε ὑπάρχει τὰ σωματικά, εἰδὲ ὁππότε ἔχεται γνώσει βεβαίαν, ἀπειρά τε ὄντα, καὶ ὁππότε ἀπερίληπτα, καὶ οἷον εἰ μὴ ὄντα κατὰ ¹⁴ Διὰ σπλῶ τ' καθόλου, καὶ εἰδὲ ὅρω ὑποπεσὶν εὐπεργράφως διωάμενα. * Τῶν ἧ φύσις μὴ ὁππότε 160 ὁππότε εἰδὲ ὁππότε μὲν οἷον τε ὁππότε ὄντα· ὅσα ἄρα ἐρεξίν τ' μὴ ὑφ' ἐξωσῆς πεισῆμης εἰκὸς εἶναι, ἀλλὰ μάλλον τ' περὶ τὰ κυρίως ὄντα, καὶ αἰεὶ καὶ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως διαμένοντα, καὶ τῇ ὄντως προσήγορα αἰεὶ σπουπαρχόντα. καὶ γὰρ τῇ τάτων, καταλήψι συμβέβηκε ¹⁵ καὶ τὴν τ' ὁμωνύμως ὄντων παρεμάρπιν, εἰδὲ ὁππότε δὲ θεῶν ποτε· οἷα δὴ τῇ καθόλου ὁππότε μὴ ἔ κατὰ μέρ¹⁶. πρὶν γὰρ περὶ τῶν καθόλου, φησὶν Ἀρχύτας, καλῶς διαγνόντες, ἔμελλον ἔ περὶ τ' κατὰ μέρ¹⁶, οἷα ἐν τῇ, καλῶς ὑψέσθαι. διόπερ εἰ μόνον, εἰδὲ μονογενῆ, εἰδὲ ¹⁶ ἀπλῶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, πικίλα ἧ ἡδὴ ἔ πολυειδῆ θεωρεῖται, τὰ τε νοητά, καὶ αἰσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἡ κλησίς· καὶ τὰ σωματικά, καὶ ὑπ' αἰσθη-

¹⁴ Κατὰ Διὰ σπλῶ] Rectius, κατ' ἀνδιασπλῶ, ut habet Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato.

¹⁵ Καὶ τῶν τ' ὁμωνύμως ὄντων] Sic rescriptus ex Jamblichio in Nicomachum.

Ante enim male legebatur, καὶ τῇ τῶν ὁμωνύμων ὄντων, &c. Ὁμωνύμως vero erat etiam in MS.

¹⁶ Ἀπλῶ] Ex MS. pro ἀπλῶς.

πυν προσηκούσιν, ἀ δὲ κατὰ μετ-
 χλὴ κοινωνοῦν τὰ ἔντως γινώσκοντες.
 161 * Πρὸς δὲ τῶν ἀπάντων ὁπσι-
 μας παρέδωκε τὰς οἰκειότητας, καὶ
 ἔδεν παρέλιπεν ἀδιερώνητον. καὶ
 τὰς κοινὰς δὲ ὁπσιμίας, ὥστε τὸ
 ἀποδεικτικὸν, καὶ τὸ θεωρητικὸν, καὶ τὸ
 ἀκριβετικὸν παρέδωκε τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, ὡς ἔστιν ἐν τῷ Πυθαγορείῳ
 ὑπομνημάτων εἰδέσθαι. αἰσθῆναι ἢ καὶ
 ἀφ' ἑκαστῆς βραχυτέτων φωνῶν
 μυρία ἔστιν ἀποδεικτικὴ ἐμφασιν συμ-
 βολικῶς τῶν τοῖς γινώσκουσιν ἀπο-
 φοιδάζειν, ὥστε ἀφ' ἑκαστῆς χειρο-
 γρησῶν πινῶν λογῶν, ἢ μικρῶν τοῖς
 ὄγκοις ἀπερμάτων ὁ Πυθαγόρας, καὶ
 αὐτῇ τῇ φύσει πλήρη ἀνέγνωται ἔστι
 162 τῶν ὑποφαίνεσθαι. * Τίτλῳ δὲ
 ἐστὶν, τὸ, Ἀρχὴ δὲ τοῦ ἡμῶν παντός,
 ἀποφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. καὶ
 μόνον δὲ ἐν τῷ παρόντι ἡμετέρῳ,
 ἀλλὰ ἔστι ἐν ἑτέροις ἀρχαῖς τοῖς ὁ
 Πυθαγόρας τὰ τὰ ἀλη-
 θείας ἐνέκρουται ὡς πρὸς τοῖς δι-
 νάμενοις ἐκαστῶν, βραχυ-
 λογία τῶν ἀποδησμένων, ἀπὲρ
 ἐκαστῶν καὶ πᾶσι τῶν

communicationem quandam de
 ente participare contingit. De
 his omnibus Ille scientias tradidit
 maxime appositas; nihilque prorsus
 in iisdem inexcussum reliquit.
 Sed & scientias illas communes,
 de demonstratione, de definitione,
 de divisione, homines edocuit; uti
 ex commentariis Pythagoricis vi-
 dere licet. Solebat etiam brevissi-
 mis dictis plurimos atque multifa-
 rios sensus, symbolico more, apud
 familiares effundere: prorsus uti
 Apollo Pythius, & ipsa etiam na-
 tura, per oraculorum effata, at-
 que parva, si molem spectes, se-
 mina, immensam copiam diffici-
 lium intellectu notionum atque
 effectuum produciunt. Tale est il-
 lud: *Principium, dimidium totius*:
 quod apophthegma ipsum Pytha-
 goram authorem habet. Neque
 tantum in presenti hoc hemisti-
 chio, sed & in aliis similibus,
 divinissimus Pythagoras ignicu-
 los veritatis abscondit; illis, qui
 lumen inde accendere possent, in
 brevisloquio quodam, incompre-
 hensibilem latissimeque patentem
 contemplationis extensionem re-

" Τὸ ἔντος γινώσκοντες] Sic recte Jam-
 blichus in Nicomachum, pag. 6. Prior
 vero Edit. ἔστιν ἡ γινώσκουσα.

" Χειρογρησῶν τῶν λογῶν] Scribe,
 πινῶν τῶν λογῶν. Loquitur enim
 hic de oraculis sive effatis Apollinis Py-
 thii: quæ infra, cap. 34. in fine, πινῶν
 λογῶν vocantur. Deinde, Πινῶν

revocavi ex MS. pro corrupto πινῶν,
 quod est in priorē Edit. & Arceriani in-
 genii conatus elusit. Sic supra Num. 104.
 Jamblichus dicta Pythagoræ similia esse
 dicit χερσὶν ἢ Πυθίᾳ.

" Ἀπερλεπῶν] Obrechtus, ut ex
 versione ejus colligitur, legit ἀπερλεπῶν
 πινῶν: quod probō.

condens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conveniunt numero:

Quod sæpius omnibus inculcabat: vel porro: *Amicitia, aequalitas; aequalitas, amicitia est:* vel in nomine *COSMOS*, i. e. mundus: vel profecto in nomine *PHILOSOPHIA*: vel etiam in *EUESTO* aut & *AEIESTO*, id est, tranquillo & constanti animo: vel denique vulgatum illud in *TETRACTYS*. Hæc omnia, & alia adhuc plura hujus generis inventa, figmenta que, Pythagoras in utilitatem & emendationem familiarium suorum excogitabat; ea que adeo venerabilia, adeo divina ab intelligentibus habebantur, ut apud condiscipulos in jurisjurandi formulam abierint:

Non per Eum! generi nostro a quo ostensa tetractys;

²⁰ Ἀριθμῶ ὃ πᾶν.] Dicti hujus Pythagorici meminerunt etiam Theophrastus, Sextus Empiricus, Themistius, & alii. Vide Menag. ad Laërt. lib. VIII. 12.

²¹ Ἐπιφύλιος, ἰσότης] Scribe, ὁ φιλότης, ἰσότης: & deinde, illud alterum φιλότης, quod sequitur, dele. Est enim supervacaneum. Obrechtus legit, φιλότης, ἰσότης, ἰσότης, φιλότης.

²² Κόσμος] Rectius κόσμος. Materialiter enim, ut vulgo dicitur, vox ista hic ponitur.

²³ Ἡ ἢ Δία] Sic MS. At in priore Edit. corruptissime, ἡμιδία: quod Arserius in ἡδία mutandum censebat.

²⁴ Ἐν τῇ αὐτῇ καί τῳ] Monstra ver-

εἰας ἐκτασιν· οἷον περ καὶ ἐν τῷ,

Ἀριθμῶ²⁰ δὲ πᾶντ' ἐπέοικεν.

ὁ δὲ πυκνότητι πρὸς ἀπαντὰς ἐπιφύλιος. ἢ πάλιν, ²¹ Ἐπιφύλιος, ἰσότης, φιλότης. ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ²² ὀνόματι, ²³ ἢ τῇ Δίᾳ ἐν τῷ φιλοσοφίᾳ, ἢ ἐ²⁴ ἐν τῷ εὐεστο καί εἰστο, ἢ τὸ ²⁵ ἀεβεώμενον ἐν τῷ τετρακτῆ. πάντα πάντα καὶ ἔπρα πλείω πιαῦτα Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέλειαν ἐπαυρόθωσιν τῷ συνδιαγόντων ἐπινοῶν, καὶ ἔτω σεβαστὴ ἢ ἐξεθείαζετο ὑπὸ τῶν σωσιέντων, ὥστε εἰς ὅρκου χάριτα περιέσταιτο πῶς ὁμαχοῖς.

Οὐ²⁶ μὰ τὸν ἀμετρήν χροῖν παρὰ δόντα τετρακτῆ,

borum, vel potius mendorum: quæ feliciter, ut puto, profligavit Obrechtus. Legit enim, ἐν τῇ εὐεστο καὶ εἰστο. Quid autem voces illæ significant, Grammatici docebunt. Unum tamen, fateor, conjecturæ huic obstat; quod nempe Laërtius, & alii testentur, Democritum primum vocis εὐεστο fuisse inventorem; quippe qua εὐθυμία, sive animi tranquillitatem designaverit. An vero alii ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc non memini. Quare hæreo.

²⁷ Διαβεώμενοι] Ex MS. pro inepto ἀεβεώμενοι, quod prior Edit. habet.

²⁸ Οὐ μὲν τ' ἀμ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diversitate. Vide, quæ ibi notavimus.

Παράν αἰννάει Φύσιν, ρίζωμά
τ' ἔχουσιν.

*In qua fons natura habitat radix-
que perennis.*

163 Τῷτο μὲν οὖν ἔτω θανμασὸν ἦν τὸ
εἶδ' αὐτῶν τ' σφίρας. * Τῶν δὲ
Ἰπσισημῶν ἐχ' ἡκιστα Φασὶν αὐτὺς
τὰς Πυθαγορείους πρῶτον μουσικῇ π,
καὶ ἰατρικῇ, καὶ μαθητικῇ. ²⁷ σιω-
πηλὰς ὅτι εἶναι, καὶ ἀκυστικὰς, καὶ
ἐπαινεῖσθαι παρ' αὐτοῖς τ' διωάμενον
ἀκῶσαι. ²⁸ τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα
μὲν ἀποδέχεσθαι τὸ ἀλκιμητικὸν εἶ-
δ' αὐτῶν καὶ εἶναι ἀκέραια ἐν τῷ
τῷ, καὶ περὶ αὐτῶν πρῶτον μὲν κα-
ταμαρτυρεῖν σημεῖα συμμετρίας,
πίνων π, καὶ σίπων, καὶ ἀναπαύσεως.
ἔπειτα περὶ αὐτῆς τ' κατασκευῆς
τῶν ²⁹ προσφερομένων χρεὼν πρῶ-
τὰς ἐπιχειρήσαι π καὶ πραγματεύε-
σθαι εἰς διορίζεν. αὐτὰς δὲ ὅτι ³⁰ καὶ
καταπλασμάτων ἵππ' πλεον
οὖν Πυθαγορείους τῶν ἐμπροσθεν
τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας ἔτιον
δοκιμάζεν· αὐτῶν δὲ τῶν τοῖς
πρὸς τὰς ἐλκύνσεις μάλιστα χρῆσθαι.
τὰ δὲ περὶ τὰς τομάς π καὶ καύσεις
164 ἡκιστα πάντων ἀποδέχεσθαι. * Χρη-
σθαι δὲ καὶ τ' ἐπὶ αὐταῖς πρὸς ἕνα τῶν
ἀρρώγημάτων. ὑπελάμβανον δὲ
καὶ τ' μουσικῇ μεγάλα συμβάλλει-

Hoc itaque tam admirabile genus
Ejus sapientiæ erat. Inter scien-
tias autem haud postremo loco
Pythagorei Musicam, Medici-
nam, & Divinandi artem excole-
bant. Taciturni autem erant, &
ad auscultandum exercitati; cum-
que, qui audire novisset, laude
prosequebantur. Medicinæ eam
maxime speciem amplectebantur,
quæ diætā moderatur; inque
hac exercenda accuratissimi erant.
Ac initio quidem signa niteban-
tur addiscere, quibus congruum
laboris, victusque, & somni mo-
dum explorarent: deinde quod
ad ipsam ciborum præparando-
rum rationem attinet, illi fere
primi commentari de ea, atque
disputare aggressi sunt. Cata-
plasmata autem Pythagorei fre-
quentius, quam qui eos antecesser-
ant, adhibebant: sed unguenta
medicata minus probabant: his-
que ipsis ad vulnera potissimum
sananda utebantur: incisiones vero
& ustiones minime omnium ad-
mittebant. Quosdam insuper mor-
bos etiam curabant incantationi-
bus. Existimabat autem Ille Mu-
sicam quoque plurimum ad fani-

²⁷ Σιωπηλὸς] Ex MS. pro corrupto
σιωπικὸς.

²⁸ Τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα μὲν — ἵππ' αὐ-
τῶν ἀρρώγημάτων] Hæc omnia αὐτολε-
ξεi etiam leguntur infra, Num. 243.

²⁹ Προσφερομένων] Scribe, προσφερομέ-
νων, i. e. ciborum: ut recte Obrechtus.

³⁰ Καὶ καὶ] Vir doctus ad marginem
codicis Spanhemiani notaverat, καὶ καὶ:
quod non aspernandum.

γ. καὶ πάλιν αὐτὸ ἐξιών, πῖνι
 πρώτῳ ἐνετυχεν, ἢ πῖνι δούτῳ.
 καὶ λόγοι τῖνες ἐλέχθησαν πρώτοι,
 ἢ δούτῳ, ἢ τρίτοι. καὶ πάλιν τῶν
 ἄλλων ἢ ὁ αὐτὸς λόγος. πάντες γὰρ
 ἐπείρατο ἀναλαμβάνειν τῇ Διο-
 νοῖα τὰ συμβάντα ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ,
 οὕτω τῇ τάξιν προσημειώμενος ἀνα-
 μιμνήσκοντες, ὥστερ' αὐτῆς ἡμέρας
 ἕκαστον αὐτῶν. εἰ ἢ πλείω χρονίῳ
 αἰοῖεν ἐν τῷ διεγίρειν, τὰ κατὰ
 τρίτον ἡμέραν συμβάντα τὸ αὐτὸν
 τρίτον ἐπείρατο ἀναλαμβάνειν.

166 * Καὶ ὅτι πλεον ἐπειρώτο 34 τῇ
 μνήμῃ γυμνάζειν. ἔδιν γὰρ μῆζον
 πρὸς ὁπτιήμιον καὶ ἐμπειρίαν καὶ
 φρόνησιν ἔδιδάσκον μνημονεύειν.
 διὰ δὲ τῶν τῶν ὁπτιηδωμάτων
 αὐτῆς τὸ ἰταλίαν πᾶσι φιλοσό-
 φων ἀνδρῶν ἐμπληθύνει, καὶ
 πρότερον ἀγνοουμένης αὐτῆς, ὅτε-
 ρον Διὸς Πυθαγόραν μεγάλῳ Εὐ-
 λάδᾳ κληθῆναι, καὶ πλείους παρ'
 αὐτοῖς ἀνδράς φιλοσόφους ἐπι-
 τὰς ἐνομοθέτας ἡμέρας. πῶς τὸ γὰρ
 τέχνας πᾶς ῥητορική, καὶ οὗτος λό-
 γος οὗτος ὁπτιηκῆς, καὶ οὗτος νό-
 μος οὗτος γυμνασμένους παρ' ἐκεί-
 νων εἰς τὸ Εὐλάδᾳ αὐτῆς χρησιόη-
 ναι. καὶ πάλιν τῶν φυσικῶν ὅσοι πινὰ
 μείαν πεπύλω, πρῶτον Ἐμπεδο-
 κλέα ἐπὶ Παρμενίδῳ τὸν Ἐλεάτιν
 προσφερόμενοι τυγχάνουσιν. οἱ τὴν γνωμολογήσασιν τὴν καὶ τὸν βίον βυλά-

ratio : iterumque recordabatur,
 cui primum, domo egressus, cui
 deinde obvius fuerit : & qui pri-
 mo, qui secundo, qui tertio loco
 sermo habitus esset ; & sic dein-
 cept. Omnia enim memoria re-
 petere allaborabat, quæ toto die
 gesta erant ; idque eo ordine, quo
 singula illorum evenerant. Si ve-
 ro expergefatto plus otii super-
 esset, tum etiam eorum, quæ nu-
 dius tertius acta erant, eodem
 modo reminisci conabatur. Me-
 moriam igitur potissimum exercere
 allaborabant : utpote, cum ni-
 hil sit quod ad scientiam, ad ex-
 perientiam, ad prudentiam deni-
 que comparandam magis, quam
 vis reminiscendi valeat. Per hæc
 itaque studia, tota Italia Philoso-
 phis repleta ; quæque antea igno-
 bilis erat, postea propter Pytha-
 goram Magna Græcia cognomi-
 nata est : plurimique ibi Philoso-
 phi, Poætæ, & Legislatores pro-
 venerunt : quorum artes rhetori-
 cæ, generisque demonstrativi ora-
 tiones, & leges ab iis scriptæ, in
 Græciam translatae sunt. Sed &
 qui Physicæ aliquam mentionem
 fecerunt, primo loco Empedo-
 clem, & Parmenidem Eleatem
 citare solent ; & qui sententias
 vitæ communi utiles tradere vo-

* Τῇ μνήμῃ] Scribe, τῷ μνήμῳ.

lunt, Epicharmi sententiose dicta proferunt; quæ omnibus fere philosophis in ore sunt. Atque hæc hæcenus de Ejus sapientia, & quomodo omnes homines, pro captu quemque suo, in illam penitus deduxerit; quam perfecte denique illam tradiderit, nobis dicta sunt.

C A P. XXX.

DE Justitia autem, quomodo illam excoluerit, hominesque docuerit, optime perspicimus, si illam à primis principiis, causisque ex quibus nascitur, accersiverimus; atque simul unde injustitia primum oriatur, confideraverimus: ita enim deprehendemus, quomodo hanc quidem declinaverit; illam vero præclare instillaverit. Est itaque principium justitiæ, communio & æqualitas; ac ut omnes, instar unius corporis & animæ, iisdem afficiantur, & unum idemque, meum & tuum appellent: uti & Plato testatur; qui id à Py-

μῦροι, τὰς Ἐπιχάρμῃ Διανοίας προσφέρουσι. καὶ σχεδὸν πάντες αὐτὰς οἱ Φιλόσοφοι κατέχουσιν. πρὸς μὲν ἔν τῷ σοφίας αὐτῆς, καὶ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ὅτι πλείονας εἰς αὐτὴν προσεβίβασεν, ἐφ' ὅσον ἕκαστον οἷός τι μετέχεν αὐτῆς, καὶ ὡς παρέδωκεν αὐτῷ πλήρως, διὰ τούτων ἡμῖν εἰρήστω.

Κ Ε Φ. λ'.

Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτῇ 167. τὴν ἐπιτήδευσε καὶ παρέδωκε πῶς ἀνθρώποις, ἄριστα ἀν κατεμάθομεν, εἰ δὴ τὸ πρῶτον δεξιῆς κατανοήσαιμεν αὐτῇ, καὶ ἀφ' ὧν πρῶτων αἰτίων φύει, τὴν τι τῆς ἀδικίας πρῶτῳ αἰτίᾳ κατέδοιμεν. καὶ μὴ τούτῳ, ἀν εὐροιμέν τι, ὡς τὸ μὲν ἐφυλάξατο, τὴν δὲ, ὅπως καλῶς ἐγείνη, παρεσκεύασεν. δεξιῇ τοίνυν ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον, καὶ τὸ ἐγγυλάτω ἐνὸς σώματος. Ἐμίας ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντες, καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθίγγεσθαι ἔστι τὸ ἀλλότριον. ὥστε οὐδὲ καὶ Πλάτων μαθὼν ὡς αὐτῷ

¹ Καὶ τὸ ἐγγυλάτω ἐνὸς σ.] Respexit ad locum illum Platonis lib. v. de Repub. pag. m. 461. Καὶ ἥτις δὴ (sc. πολιτεία) ἐγγυλάτω ἐνὸς ἀνθρώπου ἕχεται, οἷον, ὅταν πᾶς ἡμῶν δάκτυλός τις πλῆγῃ, πᾶσα ἡ κοινὴ καὶ ἡ καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς τὴν ψυχὴν πᾶσι μίαν εἰς μίαν σάυταξιν τὴν ὅλην ἔχει. ὡς αὐτῇ ᾄδει τὸ τι καὶ πᾶσι ἅμα ξυνηλγῇ.

² Ἐπὶ τὸ αὐτὸ] Lego, ἐπὶ τῷ αὐτῷ.

³ Τὸ ἐμὸν φθίγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλ.] Et hic Jamblichus imitatus est Platonem loco laudato, qui ait, ὅταν μὴ ἅμα φθίγγεσθαι εἰς τὴν πᾶσιν τὴν τοιαύτην ἰσότητα, τὸ τι ἐμὸν, καὶ τὸ ἀλλότριον.

⁴ Πλάτων] Lib. v. de Republ. pag. m. 461. ut jam antea dictum.

168 Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ. * Τῷ το
 πίνῳ ἄρκεται ἀνδρῶν κατισχύου-
 σεν, ἐν τοῖς ἡγεσι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξο-
 ρεύσεις, τὸ δὲ κοινὸν αὐξήσεις, μέχρι
 τῶν ἐσχάτων κλημάτων, καὶ εὐσεως
 αἰτίων ὄντων, καὶ παρεσχῆς. κοινὰ
 γὰρ πᾶσι πάντα ἐκ πῶτα ἦν. ἴδιον δὲ
 εἰς εἰς ἐδέν ἐκέκλητο. καὶ εἰ μὲν ἡρέ-
 σκετο τῇ κοινονίᾳ, ἐχρηστο τοῖς κοι-
 νοῖς, καὶ τὸ δικαιοῦσιν· εἰ δὲ μὴ,
 διπλασθὼν ἂν τὸ εἰ αὐτῷ ἕσται, καὶ
 πλείονα, ἥς εἰσενηνοχῇ εἰς τὸ κοινόν,
 ἀπηλλάγητο. ἕτως ἐξ ἀρχῆς τῆς
 πρώτης τὸ δικαιοσύνην ἄρκεται κα-
 πτήσασκε. μετὰ πῶτα πίνῳ ἡ μὲν
 οἰκείωσις ἡ πρὸς ὅτῳ ἀνθρώπῳ
 εἰσὶν δικαιοσύνην· ἡ δὲ ἀλλοτρίω-
 σις ἐκαταφρόνησις τῷ κοινῷ γένει,
 ἀδικίαν ἐμποιεῖ. πῶτῳ πίνῳ πρῶ-
 τῶθεν τὸ οἰκείωσιν ἐνδεῖναι βεβλήμε-
 νον τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὰ
 ὁμογενῆ ζῶα αὐτὸς συνέστησε, πα-
 ρεγγέλλων τὸ οἰκεῖα νομίζειν αὐτὸς
 πῶτα ἐκ φίλα· ὡς μηδὲ ἀδικεῖν
 μηδὲν αὐτῶν, μήτε φονδεῖν, μήτε

169 ἐοδῆν. * Ὁ πίνῳ ἐκ τοῖς ζώοις,
 διότι διὰ τὸ αὐτῶν συσχεῖναι ἡμῖν
 ὑφέσκει, καὶ τῆς κοινοτέρας ζωῆς
 ἡμῖν συμμετεῖχε, οἰκειώσας ὅτῳ
 ἀνθρώπῳ· πῶτω μᾶλλον τοῖς τῆς
 ὁμοειδῆς ψυχῆς κεκοινωνηκόσι καὶ

fruantur, homines sociavit; quanto magis inter illos societatem ne-
 cessitudinemque stabilivit, qui de ejusdem speciei anima, deque ra-

thagoreis didicit. Hoc ipsum igitur optime in effectum deducens, procuravit, è vivendi consuetudine privatum omne removens, & communionem eousque augens, ut se ad infimas etiam facultates, tanquam ad dissidiorum & perturbationum materiam porrigeret. Omnia enim omnibus communia & indistincta erant; nec quisquam privatum quidpiam possidebat: cui jam placebat hæc communio; is communibus etiam justissime utebatur: cui vero displicebat; ille facultatibus suis, quas in medium contulerat, & pluribus insuper receptis, discedebat. Hunc in modum justitiam à primo sui principio optime ordinavit. Deinceps justitia etiam nascitur è necessitudine societatis, quæ inter homines intercedit: ex insociabilitate autem & communis generis neglectu injustitia provenit. Hanc igitur necessitudinem longius accersitam, hominibus inculcaturus, animalia etiam, sub eodem genere comprehensa, illis conciliavit, atque pro sociis amicisque haberi jussit; ita ut ex iisdem nullum vel injuria afficeretur, vel occideretur aut comederetur. Qui igitur cum animalibus etiam, ideo quod nobiscum ex iisdem consent elementis, communisque vitæ aûra

tionali facultate participant? patet autem & hinc, quod iustitiam à principio maxime proprio derivatam, introduxerit. Cum porro pecuniæ quoque indigentia multos injustum aliquid perpetrare sæpius adigat; huic etiam malo, mediante rei familiaris dispensatione, egregie prospexit; liberalibus sumptibus, quantum fas & satis erat, sibi met comparatis: est enim & alias omnis boni ordinis in civitate principium, iusta rei domesticæ dispositio: utpote cum ex domibus civitates constituentur. Ajunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alcæi, qui à legatione apud Lacedæmonios peracta redux, mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab œconomia sive dispensatione rei familiaris, quam à philosophia admirationem excitasse: quin &, cum uxorem duxisset, natam sibi filiam, quæ postea Menoni Crotoniatarum nupta est, ita educasse, ut virgo choris præset; mulier vero, inter eas quæ ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagoræ, secutis etiam temporibus venerantes, domum quidem ejus templum Cereri initiasse, angli-

τ' λογικῆς, τὴν οἰκείωσιν ἐνεστήσασκεν ἢ ταύτης δῆλον, ὅτι καὶ τὸ δικαιοσύνην εἰσήγεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς κυριαρχίας⁶ ὡς ἀποδείκνυται. ἐπεὶ ἢ πολλὰς ἐνίοτε ἐπ' ἀνίς χρημάτων σπαναγκαζέει ὡς τὸ δίκαιόν τι ποιῆν, καὶ τότε καλῶς προενόησε διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ἐλδ' ἔτερα δαπανήματα, καὶ τὰ δίκαια ἰκανῶς ἐαυτῷ ὡς ἀποδείκνυται. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχὴ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ οἴκου δίκαια διαίτης, τ' ὅλης ἐν τῇ πόλει εὐταξίας. ἀπὸ γὰρ τοῦ οἴκου αἱ πόλεις σμικρῆσαι. * φασὶ τοίνυν αὐτοὶ τὴν 170 Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τὸν Ἀλκαίῃ βίον, τὴν μὲν τὴν εἰς Λακεδαιμόνα προεβίβαν τὸν βίον καταλύσαντα, ἔδεν ἡ πόλις ἡγεμονεύειν καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἢ τὴν φιλοσοφίαν. ἡγεμονία δὲ τὴν ἡγεμονίαν αὐτῇ ἡγεμονίᾳ, μετὰ ταῦτα ἢ Μένωνι τῷ Κροτωνιάτῃ συνοικισσάμεν, ἀρχαίην εἶπας, ὥστε παρ' ἑνὸς μὲν εἶπαι ἡγεμονίαν τὴν ἡγεμονίαν, γυναικὶ ἢ γυναικὶ, πρῶτον προσέειπαι πῶς βωμοῖς. ⁸ αὐτὴ δὲ Μεταπυρρῆτις διὰ μνήμης ἔχοντες ἐπὶ τῇ Πυθαγόρῃ κατὰ τῆς αὐτῆς χρόνος, τὴν μὲν οἰκίαν αὐτῆς Δημητρεὶ ἱερὸν

⁶ Κυριαρχίας] Antea male, κυριώ-
τητ'.

⁷ Μένωνι] Sic recte MS. pro μίνωνι,
quod Arcerius putabat esse a μίνω, ma-
neo.

⁸ Τὴν ἢ Μεταπυρρῆτις δ.] Porphyrius
Num. 4. hoc de Crotoniatis refert.

⁹ Κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνους] Rectius for-
te legetur, μὲν τὰς αὐτὰς χρόνους, i. e. post
ejus tempora.

πλίσαι¹⁰. πὺν δὲ σινωπὸν, Με-
 171 πσιον. * Ἐπεὶ ὅτι ὕβρις, καὶ τρυφὴ
 πηλάκις, καὶ νόμων ὑπερηγία
 ἐπαίρεισιν εἰς ἀδικίαν, διὰ ταῦτα
 ὁσημέραι παρήγαλλε νόμῳ¹¹ βοή-
 θειν, καὶ ἀνομίᾳ πολεμεῖν. διὰ ταῦ-
 τα δὲ καὶ πῶς ποιαύτως διαίρεισιν
 ἐπιστῆναι, ὅτι τὸ πρῶτον τὸ κακῶν
 ὠφθαλμοῖς εἶδεν εἰς τὰς οἰκίας,
 καὶ τὰς πόλεις, ἡ καλυμμένη τρυφὴ
 δόρυρον, ὕβρις· τρίτον, ὁλεθρὸς
 ὅθεν ἐκ παντὸς εἶργειν τὴν καὶ ἀπω-
 θῆσθαι τὴν τρυφὴν, καὶ σωεθίεσθαι
 ἀπὸ γυμνότητος σώφρονι τὸ ἐν ἀνδρακῶ
 βίῳ. δυσφημίας δὲ πάσης κατα-
 ρύειν, τῆς τε χειτλιατικῆς, καὶ τῆς
 μαχίμης, καὶ τῆς λοιδορητικῆς, καὶ τῆς
 172 φορτικῆς, καὶ γελοιοποιᾶς. * Πρὸς
 τούτοις ἄλλο εἶδος δικαιοσύνης κάλ-
 λιστον καταστήσαντο, τὸ νομοθετικόν.
 ὃ προσέτις μὲν, ἀδὲ ποιεῖν ἀπα-
 γορεύει δὲ, ἀ μὴ χρὴ πράττειν.
 κρείττον ὅτι ἐστὶ καὶ ἐν δικαιοσύνῃ. τὸ
 μὲν γὰρ τῇ ἰατρικῇ προσέοικε, καὶ
 νοσήσας θεραπεύει. τὸ δὲ τὸ δῆ-
 χλὸν ἔδδ¹² νοσεῖν, ἀλλὰ πρὶν ὄντων
 σπινθελεῖται τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ὑγείας.
 τάς τε ὅτι ἔτιως ἔχοντες, νομοθέτηται
 πάντων ἀρετῶν γέγονασιν οἱ Πυ-
 θαγόρα προσελθόντες. πρῶτον μὲν

portum autem Museum vocasse.
 Quoniam vero etiam lascivia, &
 luxuria, atque legum contemptus
 frequenter ad injustitiam impel-
 lunt; ideo quotidie præcipiebat,
 legi opem ferendam, & quod le-
 gi adversatur impugnandum esse:
 ac propterea talem quoque parti-
 tionem instituebat; quod primum
 malorum domibus atque civitati-
 bus incumbere soleat luxuria; se-
 cundum, lascivia; tertium, inte-
 ritus: adeoque arcendum procul
 omnibus modis repellendumque
 luxum, & contra vitæ sobriæ ac
 virili, à prima nativitate insuescen-
 dum esse: abstinere autem insu-
 per nos debere à maledicentia,
 indignationem, aut contentionem
 excitare apta; itemque à convi-
 tiis, verbisque odiosis, ac scurri-
 libus. Ad hæc aliam quoque pul-
 cherrimam constituit justitiæ spe-
 ciem; nempe legislatoriam; quæ
 facienda quidem præcipit; fu-
 gienda vero vetat; & judiciali
 longe præstantior est: hæc enim
 similis est medicinæ, quæ ægrotos
 curat; illa vero ne initio quidem
 ægrotare sinat, sed sanitatem ani-
 mæ à longinquo præservat. Quod
 cum ita se haberet, legislatores
 omnium optimi è Pythagoræ
 schola prodierunt: primum qui-

¹⁰ Τελίσαι] An forte Jamblichus scri-
 psit, καλίσαι? Porphyrius habet, ποιήσαι.

¹¹ Νόμῳ βοηθῆν] Vide supra, Num.
 100.

¹² Νοσεῖν] Sic recte MS. pro νοσῶν;
 quod in priore Edit. egitur, & Arcerio
 fraudi fuit.

dem Charondas Catanæus, dein-
de Zaleucus, & Timaratus, qui
Locrensis leges tulerunt: præ-
ter hos Theætetus, & Helicaon,
& Aristocrates, & Phytius; à
quibus Rhégini leges acceperunt:
æque hi omnes à civibus suis di-
vinos honores adepti sunt. Nam
Pythagoras quidem, non Hera-
cliti more, qui se Ephesus leges
scripturum dixit, quibus cives
cum omni juventute sua ad la-
queum amandarentur; sed cum
multa benevolentia civilisque mo-
ris scientia leges sancire aggressus
est. Verum quid hosce miremur,
qui & educati sunt & vixerunt li-
beraliter? cum Zamolxis & Thrax
fuerit, & servus Pythagoræ. Hic
autem postquam sermones Pytha-
goræ percepisset, manumissus,
atque ad Getas reversus, & leges
ipsis tulit, sicut ab initio diximus,
& ad fortitudinem populares suos
incitavit; dum iis animæ immor-
talitatem persuasit. Unde etiam-
num Galatæ omnes, & Thraces,
& alii multi barbarorum, liberos
suos instituunt, ut credant, ani-
mam interitus expertem esse.

Χαρώνδας¹³ ὁ Καταναῖος ἐπι-
τε Ζάλδουκος, καὶ¹⁴ Τιμαράτης,
οἱ Λοκροῖς γράψαντες αὐτῶν νόμους.
πρὸς τὰς τοιαύτης, καὶ¹⁵ Ἐλι-
κάων, καὶ Ἀριστοκράτης, καὶ Φύπτος,
οἱ Ῥηγίνων ἡγεμόνες νομοθέται. καὶ
πάντες ἔτι ὡς καὶ πῶς αὐτῶν πολί-
ταις ἰσθῆτων τιμῶν ἔτυχον. * Οὐ¹⁷³
γάρ, καθάπερ Ἡρόκλητος γρά-
ψαν Εὐφείσις ἔφη αὐτῶν νόμους,
ἀπαγγέλασθαι αὐτῶν πολιτάς ἡβηδὸν
καλῶς, ἀλλὰ μὴ πολλὰς ἐννοίας
καὶ πολιτικῆς ὁπισθήμης νομοθετεῖν
ἐπεχείρησε. καὶ τί δὲ τὰς θαν-
μάζειν, αὐτῶν ἀγωγῆς ἐκ τρυφῆς
ἐλπίστας μετόχους; Ζαμόλξις
γάρ Θεράξων, καὶ Πυθαγόρου δούλος
ἡγεμόνης, καὶ τῷ λόγῳ ἔκ Πυθα-
γόρου ἀπακούσας, ἀφελθεῖς ἐλπίσ-
τος, καὶ ὡς ἀγαθὸς πρὸς αὐτῶν
Γέτας, τὰς τε νόμους αὐτοῖς ἔθηκε,
καθάπερ ἐκ δόξης δεδηλώκαμεν,
καὶ πρὸς τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν πολιτάς.
παρεκώλυσε τὴν ψυχὴν ἀθάνατον
εἶναι πείσας. ἐπὶ ἐν αὐτῶν οἱ Γαλάται
πάντες, καὶ οἱ¹⁶ Τεράλλεις, καὶ οἱ πολ-
λοὶ τῶν βαρβάρων αὐτῶν ὑπὲρ
πέποιθον, ὡς ὅτε ἐπὶ Φθαριῶν τῶν

¹³ Χαρώνδας] Confer supra, Num.
104. & 130.

¹⁴ Τιμαράτης] Hic supra, Num. 130.
vocatur Τιμόρης.

¹⁵ Ἐλικάων] Supra, loco laudato,
minus recte, Ἐλικέων.

¹⁶ Τεράλλεις] In MS. & priore Edit.
est Τεράλις; pro quo Τεράλλεις rescripti;

auctoritate Hesychii v. Θεράλλεις. Erant
autem Tralles populus Illyriæ, teste Ste-
phano v. Τεράλλια: a quo iidem Τεράλλαι
& Τεράλλεις vocantur. Hesychius tamen
loco laudato eos Thraciæ assignare vide-
tur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab ur-
be Lydiæ Trallis.

ψυχῶν, ἀλλὰ διαμῦναι τὸ δόπο-
 γανόντων, καὶ ὅτι τὸ θάνατον ἔφο-
 βητόν, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ κινδυνὸς
 εὐρώσως ἐκλίβειν. καὶ ταῦτα παιδά-
 σαι αὐτὸν Γέτας, καὶ γεραίρας αὐτοῖς
 αὐτὸν νόμους, μέγιστον δὲ θεῶν ἐστὶ
 174 παρ' αὐτοῖς. * Ἐπὶ πόινῳ ἀνυσμῶ-
 νων πρὸς τὸ τῆς δικαιοσύνης κα-
 τάστασιν ὑπελάμβανεν εἶναι τὴν τῶν
 θεῶν ἀρχὴν, ἀνωθεν γὰρ ἀπ' ἐκεί-
 νης πολιτείας εἶ νόμους, δικαιοσύνην
 καὶ τὰ δίκαια διέθηκεν. ἔχαιρον
 δὲ καὶ τὰ κατὰ ἑκάστην, ὅπως διώ-
 ρισσε, ¹⁷ προσθεῖναι. τὸ ἀγνοεῖσθαι
 περὶ τῶν θεῶν, ὡς ἐστὶν, καὶ πρὸς τὸ
 ἀνθρώπινον γένος ἔχον, ὡς
 ὀφειλέειν, καὶ μὴ ὀλιγωρεῖν αὐτῶν,
 χρήσιμον εἶναι ὑπελάμβανον οἱ
 Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνης μαθήτης.
 δεῖσθαι γὰρ ἡμᾶς ὀφειλέειας ποιῶ-
 ντες, ἢ καὶ μηδὲν ἀνταῖρεν ἀξιώσα-
 μεν. ποιά τὴν ᾗ εἶναι τὸ ὑπὸ τῶν
 θεῶν ¹⁸ γινόμενον, εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῶν
 τοιούτον, ἄξιον εἶναι τὸ ὅσον παν-
 τοι δὲ ἀρχῆς. ὑβριστητὸν γὰρ δὴ φύσιν
 τὸ ζῶον ἐφασκεῖν εἶναι, ὁρῶντες λέ-
 γοντες, καὶ πικίλον, κατὰ τὰς
 ὁρμὰς, καὶ τὰς ὀφειλόμεναις, καὶ κατὰ
 τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. δεῖσθαι γὰρ
 τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ¹⁹ ἐπανα-
 τάσεως, ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμὸς τις

mortuisque superstitem manere ;
 adeoque mortem iis non perti-
 nescendam , sed firmato animo
 periculis occurrendum. Cum ita-
 que Getas hæcce docuisset , leges-
 que illis præscripsisset , maximus
 Deorum apud illos habitus est.
 Porro efficacissimum ad stabilien-
 dam justitiam , Deorum imperium
 censebat esse Pythagoras ; idque
 adhibebat , velut principium ad
 Remp. legesque & justitiam, juxta
 normam juris constituendam. Ne-
 que alienum fuerit adjicere singul-
 latim quasnam cogitationes de
 Numine concipiendas esse , defi-
 niverit : nempe , quod existat ,
 quodque ita se gerat erga huma-
 num genus , ut illud inspiciat , mi-
 nimeque negligat : quod ab Ipso
 edocti Pythagorei plurimum uti-
 litatis in se habere existimabant.
 Hujusmodi enim regimine nobis
 opus esse , cui nullatenus refragari
 valeamus : tale autem esse regimen
 Dei : qui cum tantus sit , dignum
 quoque esse , qui universis imperet.
 Recte enim ab iis dictum est , ani-
 mal istud natura proclive esse ad
 proterviam ; itemque inclinatione,
 cupiditatibus, aliisque affecti-
 bus varium : ideoque tali eminon-
 tia atque superinspektionē opus
 habuisse , à qua moderatio & ordo

¹⁷ Προθεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι π.] Locum
 hunc pessima interpunctio ante obscurum
 reddebat , qui nunc planus est.

¹⁸ Γινόμενον, εἴπερ ἐστὶ τ.] Scribo &c

distinguo , γινόμενον· οἱ γὰρ ἐστὶ τὸ θεῶν,
 δεῖσθαι.

¹⁹ Ἐπανατάσις] Ἐπανατάσις hic si-
 gnificat coercionem , quæ fit per metus

proveniret. Siquidem existimabant, unumquemque naturalis huius mutabilitatis suæ conscium, nunquam pietatis cultusque divini oblivisci debere; sed assidue menti suæ proponere Numen, tanquam quod hominum actiones observet, iisque indefinenter invigilet. Post Deos vero & Demones, maximam parentum & legum quemque rationem habere debere, iisque non fide, sed ex animo obsequi. Universe vero statuebant, sentiendum esse, quod anarchia malorum omnium maximum sit: utpote cum humanum genus, nemine imperium obtinente, salvum esse non possit. Idem Viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhærendum esse censebant; licet cæteris deteriores essent: nam neque utilitati, neque salutis publicæ consulere eos, qui legibus, rebusque novandis student. Cæterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in Deum documenta dedit, dum doctrinam suam, ipso vivendi modo repræsentavit; neque abs re fuerit, unius duntaxat meminisse; ex quo cætera etiam elucescere poterunt: nimirum quid

καὶ πᾶσι. * ὦντο δὲ θεῶν ἕκαστον 175
αὐτῶν σπειδῶτα τὴν τ' φύσιν ποι-
κίαν, μηδέποτε λήθην ἔχεν τ'
πρὸς τὸ θεῖον οἰότητις τε ἔθετα-
πίαις· ἀλλ' αἰεὶ πῆσθαι πρὸς τ' ἀγα-
νοίας, ὡς ὁπιδλέποντας τε ἔ²⁰ πα-
ραφυλάττοντας τὴν ἀνθρωπίνην
ἀγωγὴν. μετὰ τὸ θεῖον τε ἔ²⁰ τὸ
δαιμόνιον, πλεῖστον ποιῆσαι λόγον
ζονέων τε ἔ²⁰ νόμῳ, καὶ τῶν ὑπὸ
αὐτὸν κατακυβάζειν, μὴ
πλασῶς, ἀλλὰ πεπιστωμένως. κα-
θόλου δὲ ὦντο θεῶν ὑπολαμβάνειν,
μηδὲν εἶναι μείζον κακὸν
ἀναρχίας. καὶ γὰρ πεφυκέναι τὸν
ἀνθρώπου ἀσπασίαν, μηδε-
νὶς ὁπισθεῖναι. * Τὸ μένειν 176
ἐν τοῖς πατρίοις ἔθροισι τε καὶ νο-
μίμοις, ἰδοκίμαζον οἱ ἄνδρες
ἐκείνοι, καὶ ἡ μικρὰ χεὶρ ἐπὶ τῶν.
τὸ γὰρ ῥαδίως δοποτῆδαν δὸς τῶν
ὑπαρχόντων νόμων, καὶ οἰκείας
εἶναι ²¹ κακοτομίας, ὑδαμῶς εἶ-
ναι σύμφορον ἔ²⁰ σωτήριον. πολλὰ
μὲν ἐν καὶ ἄλλα τ' πρὸς οὗτον θεῶν
οἰίας ἐχόμενα ἔργα διεπράξατο,
σύμφωνον ἑαυτῶν τ' βίον τοῖς λόγοις
ὁπιδεικνύων. καὶ χεῖρον τὸ ἐνὸς μνη-
μονεύσαι, διωαμένους καὶ τὰ ἄλλα
σαφῶς ἐμφαίνειν. * Εἰρῶ δὲ τὰ 177

intentionem. Vel, metum potentie superioris.

²⁰ Παραφυλάττοντας] Ex MS. pro παραφυλάττοντας.

²¹ Κακοτομίας] Sic recte MS. pro

καὶ νομοτομίας, quod prior Edit. habet. Arcerius nimirum, cum in suo MS. καὶ νομοτομίας scriptum invenisset, illud in καὶ νομοτομίας mutandum censuit; invita di-
va Critice.

πρὸς ²² τὴν περὶ τὴν ἐκ Συβα-
 ριδῆς εἰς Κρότωνα πῶς ἀφ' ἑκείνου
 ὅτι τὸ ἐξαίτησι τὸ φυγάδων ὑπὸ
 Πυθαγόρου ρηθῆναι καὶ παραχθέντα.
 ἐκείνῳ γὰρ, ἀνηρημένων πῶν,
 τῶν μετ' αὐτὸν συνδιατρεψάντων,
 ὑπὸ τῶν ἡσυχίων περὶ τῶν, ὡς ὁ
 μὲν τῶν ἀποχέων· ὁ δὲ, ὡς π-
 πλῶτος τῶν ἀρρώστιας τῆς
 σώσεως μεταχέων. ἐπὶ μὲν τῶν
 τῇ πόλει διαπερμένων, ἔπως χρη-
 σται πῶς πράγμασι, εἰπὼν πρὸς
 αὐτὸν ²³ ἐπαίρας, ὡς ἐκ αὐτῶν βέλοι-
 το μεγάλα πρὸς αὐτὸν διαφωτισμῶν
 αὐτῶν Κροτωνιάταις, καὶ δοκιμάζον-
 τῶν αὐτῶν, μηδ' ἰσχυρὰ πῶς βωμοῖς
 προσάγειν ἐκείνας, καὶ αὐτῶν ²⁴ ἐκί-
 τας δὲ τῶν βωμῶν δόπων αὐ-
 προσελόντων δι' αὐτῶν τῶν Συβαρ-
 τῶν, καὶ μεμφομένων, τῶν μὲν αὐ-
 τῶν, λόγον δόπων δόντι τῶν ὁππ-
 μωμένων, καὶ γεμισθέντων ἔφασκεν.
 ὅθεν ἡπῶντο αὐτὸν Ἀπόλλωνα φά-
 σκεν εἶναι, πρὸς τὸ καὶ πρὸς
 ὅτι πῶς ζητήσεως ἐρωτηθέντας,
 διατί τῶν ἐστὶν ἀνθρωπίνων τὸν
 πῶς ἀνθρώπων, καὶ καὶ τῶν Ἀπόλλω
 λέγοντες αὐτῶν χρησμούς ἀξιώσειεν
 178 αὐτὸν τὸ αἶτιον δόπων εἶναι; * Πρὸς δὲ
 τὸν ἔπειτα, ὡς ἔπειτα, κατὰ μέλητα

Pythagoras dixerit feceritque,
 cum Legati Sybaride Crotonem
 ad repetendos exules advenissent.
 Fuerant enim à Legatis istis interfecti:
 ac unus quidem Legatorum ca-
 dem propria manu perpetraverat;
 alius, ejus filius erat, qui sedition-
 nem excitaverat, fatoque naturali
 fuerat extinctus. Cum itaque de-
 liberarent Crotoniatæ quid facto
 opus esset; Pythagoras discipulis
 suis dixit, sibi non placere quod
 Crotoniatæ tantopere super hoc
 disceptent: suo quippe judicio,
 Legatos istos ne victimas quidem
 aris admovere aufuros; nedum ut
 supplices inde abstrahant. Cum
 deinceps Sybaritæ illum conve-
 nissent, querelasque suas ad eum
 detulissent; homicidæ objecta sibi
 excusanti, non dare se responsum,
 dixit. Unde eum incusarunt,
 quod se Apollinem esse jactaret;
 quia jam antea super quadam con-
 sultatione interrogatus, quare se
 res ita haberet; vicissim interro-
 gaverat sciscitantem, num & ab
 Apolline oraculi, si quod ipsi edi-
 disset, causam flagitaturus esset.
 Alius scholas ejus, ut putabat,
 irrisurus, quibus reditum anima-

²² Πρὸς τὴν περὶ τὴν ἐκ Συβαρ-
 ιδῆς εἰς Κρότ.] Eadem historia tangitur
 supra, Num. 133.

²³ Ἐπαίρας] Ex MS. pro ἰπῶν.

²⁴ Ἐκίτας] Antea male οἰκίτας: quæ

duæ voces quam sæpissime locum inter
 se commutare solent. Per ἰκίτας autem
 hic intelligit exules, qui Sybaride Croto-
 nem fuga se receperant.

num ab inferis docebat ; dixit , se literas illi ad patrem suum datum esse , quoniam in infernum descendere paret ; praecepitque , ut inde remeaturus , a patre suo responforias sumeret : huic respondit Pythagoras , sibi propositum non esse , ad impiorum sedes proficisci ; ubi probe sciat , homicidas puniri . Cum autem Legati convitia in illum jacerent , ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet ; quidam ex iis qui Crotoniatis à consiliis erant , postquam in cetera Legatorum invehctus fuisset , adjecit : quod Pythagoram quoque convitiis laceffere aggressi sint ; cui ne brutorum quidem animalium ullum maledicere ausurum foret , si ut primitus accidisse fabulis traditur , omnia animata denuo humana voce loquerentur . Reperit praterea & aliam methodum , qua , proposito animarum judicio , ho-

τῷ Διχατρίων , ἐν αἷς ἀπεφάνετο
Πυθαγόρας , ²⁵ ἐπάνοδον εἶναι ταῖς
ψυχαῖς , καὶ φάσκοντα πρὸς τὸ πα-
τήρα δύναιτο ὑπιστάλλω , ἐπειδὴ καὶ
εἰς ἄλλα μέλλοι καταβαίνειν , καὶ κε-
λεύοντα λαβεῖν ἐπέραν , ὅταν ἐπα-
νίη ὡρᾷ ὁ πατήρ . ὅς κ' , ἔφη ,
μέλλειν εἰς τὸ τῶν ἀσεβῶν τόπον πα-
ραβάλλειν , ὅπως σαφῶς οἶδε ὅδ' ὁ
σφαγῆς κολαρομήνης . λοιδορηθέν-
των δ' αὐτῷ τῶν πρὸς αὐτῶν , κα-
κίνας προσέγοντες ὅτι τὸ θαλάσσιον ,
καὶ ²⁶ περὶ ῥάνα μύρας , πολλῶν ἀνα-
λαβάντων , εἶπε τις τῶν συμβεβηκότων
ταῖς Κροτωνιάταις , ἐπειδὴ πᾶς
ἄλλα τὸ ἤκοντων κατέδραμον , ὅτι
καὶ Πυθαγόρα προσκόπηεν ἐπινοήθη-
σαν , ²⁷ ὡς πάλιν ἐξ ἀρχῆς ,
ὥστε οἱ μῦθοι ὡρᾷ δειδώσασιν ,
ἀπάντων ἐμφύχων , τὸ μὲν αὐτῷ
φανερὸν τοῖς ἀνθρώποις ἀφίεντων ,
μηδὲ τῶν ἄλλων ζώων μηδὲν ἀντολ-
μήσειε βλασφημεῖν . * Καὶ ἄλλω 179
δὲ μέγιστον ἀνεῦρε ὁ ἀνατέλλων τὰς

²⁵ Ἐπάνοδος } Obrechtus, veditum ani-
marum ab inferis. Potius, regressum ad su-
peros. Inde enim animas nostras in cor-
pora descendisse, & eo tandem, variis
purgationibus a terreno affectu liberatas,
redire, Pythagorei, eosque imitati Pla-
tonici statuebant. De hoc quidem re-
gressu animarum, sive περὶ ἀνάδου τῶν
ψυχῶν, librum scripserat Porphyrius, lau-
datus Augustino de Civitate Dei lib. x.
cap. 29. Uti contra περὶ καθόδου ψυχῆς,
sive de descensu anima in corpus tractatum
composuit Plotinus, qui hodie adhuc ex-
stat. Vide Lucam Holstenium de Vita &

Scriptis Porphyrii Philos. pag. 46. & seq.

²⁶ Περίρραναι μύρας } Cum Arcerio lego
περὶ ῥάνα μύρας : sed simpliciter expono,
cum se aspergeret, vel lustraret aqua ma-
rina.

²⁷ Ὡς πάλιν ἐξ ἀρχῆς .] Est locus
obscurus, & procul dubio corruptus,
quem sic legendum cenleo, ὡς δ' , καὶ
πάλιν , ὥστε ἐν ἀρχῇ συμβεβηκαὶ οἱ μύ-
θοι ὡρᾷ δειδώσασιν, &c. Hanc lectionem
Obrechtus quoque ob oculos habuit.
Βλασφημεῖν περὶ τοῦ, recte dicitur: non
autem ὡς περὶ τοῦ.

ἀνθρώπους ἀπὸ τῆ ἀδικίας, διὰ τὴν
κρίσεως τῶν ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀλη-
θῶς πάντων λεγομένων, εἰδὼς δὲ ἑ-
χρήσιμον εἶναι εἰς τὴν φόβον τῆ ἀδι-
κίας. ¹⁸ πολλὰ δὲ μάλλον ἀδικῶν
δεῖν παρήγγαλιν, ἢ κτείνειν ἀνθρώ-
πον. ἐν αὐτῷ γὰρ κεῖσθαι τὴν κρίσιν,
ἐκλογισθόμενος ¹⁹ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν
ἐστίαν αὐτῆς, καὶ τὴν πρῶτον τῶν ὄντων
Φύσιν. βελομένη δὲ τὴν ἐν τοῖς
ἀνίστοις καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπείροις
παραπαραμυλίῳ καὶ ἰσῶν καὶ σύμμε-
τρον δικαιοσύνην ὡς δεῖξαι, καὶ
ὅπως δεῖ αὐτὴν ἀσκεῖν, ὑφηγήσα-
σθαι, τὴν δικαιοσύνην ἐφ' ἧς προσποι-
κέναι τῷ χῆματι ἐνείνω, ὅπως μόνον
τῶν ἐν ζωμετρίας διαμετρήματων
ἀπείρους μὲν ἔχον τὰς τῶν χημάτων
συστάσεις, ἀνομοίως δὲ ἀλλήλοις
διαμετρήσων, ὥστε ἕκαστος τὴν διωά-
¹⁸⁰ μως ἀποδείξει. * Ἐπὶ δὲ καὶ ἐν τῇ
πρὸς ἑπὶ πρὸν χρῆμα ἐπὶ τὴν δικαιοσύ-
νην, καὶ πάντως τοιαύτην πινυμένην
λέγεται ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὡς
δίδοσθαι. εἶναι γὰρ καὶ τὰς ὁμιλίας,
τὴν μὲν εὐκαιρον, τὴν δὲ ἀκαιρον·
διαιρεῖσθαι δὲ ἡλικίας πρὸς διαφορὰν,
καὶ ἐξῶματι, καὶ οἰκειότητι τῆ συγγε-
νικῆς, καὶ εὐεργεσίας, καὶ εἴ τι ἄλλο
τοιαύτην ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους διαφο-
ραῖς ὅν ὑπάρχει. ἐπὶ γὰρ ὁμιλίας
εἶδ', ὃ φαίνεται νεωτέρῳ μὲν πρὸς

mines ab injustitia revocavit; gna-
rus equidem & vere istud doceri,
& ad injustitiam metu reprimen-
dam, plurimum conducere. Mul-
to itaque satius esse dicebat, in-
juria affici, quam hominem occi-
dere: apud inferos enim repositum
esse judicium, ubi anima, ejusque
essentia, & princeps entium natu-
ra examinetur. Cum autem sibi
proposuisset, rebus inæqualibus
mensuraque carentibus, & infinitis,
determinatam, æqualem & com-
mensuratam justitiam inducere,
simulque exemplo quoque osten-
dere, quemadmodum illa in usum
deducenda esset; similem dixit esse
justitiam illi figuræ, quæ sola in
diagrammatibus Geometricis infi-
nitas figurarum compositiones ha-
bet, inæqualiter quidem inter se
dispositas, sed æquales potentiz
demonstrationes producentes. Et,
quoniam in consuetudine quoque
cum aliis justitia quædam consistit,
talem ejus modum à Pythagoreis
traditum esse ferunt: quandam ni-
mirum vivendi cum aliis rationem
opportunam esse, aliam importu-
nam: & differre has inter se, di-
versitate ætatis, dignitatis, necessi-
tudinis, meritorumque; & si quid
aliud discriminis inter homines oc-
currit. Esse enim convictus quod-
dam genus, quo, si juvenis erga

¹⁸ Πολλὰ δὲ μάλλον ἀδικ.] Hæc legun-
tur etiam supra, Num. 155.

¹⁹ Ἐκλογισθόμενος] Lego, ἐκλογισθόμε-
νον, ut referatur ad κρίσιν.

ætati sibi similem utatur , minime id importunum videatur ; tale autem sit , si id juvenis erga senem adhibeat : siquidem erga hanc ætatem juvenibus omni iræ , aut comminationis specie , omnique ferocia abstinendum , & totam hujusmodi importunitatem devitandam esse : sed & parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro , qui ad veram virtutis dignationem pervenit , neque decorum neque tempestivum fore , familiarius , liberiusve , aut alio ex prædictis modo agere. Hisce similia de conversatione cum parentibus docuit : itemque de ea , quæ nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam & multiforsem opportuni temporis usum : siquidem & qui irascuntur , atque animo commoventur , partim tempestive , partim intempestive id facere : itidemque inter eos qui appetitu cupiditateque & impetu in rem quampiam feruntur , aliis temporis opportunitatem favere , alios ab ea destitui : eandemque cæterorum etiam affectuum , actionum , dispositionum , colloquiorum & interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus , & certa quadam

νεώτερον ὅκ' ἀκαίρως εἶναι· πρὸς τὴν
 πρῶτον πρῶτον ἀκαίρως. ἔτε γὰρ
 ἐργῆς, ἔτε ἀπειλῆς εἶδ' ὅτι πᾶν,
 ἔτε θρασυτήτ', ἀλλὰ πᾶσι τὸ
 τοιαύτῳ ἀκαίρως ἐνλαβήτιον εἶ-
 ναι 30 τῷ νεωτέρῳ πρὸς τὸ πρῶτον
 πρῶτον. ὡς ἀπλήσιον δὲ πᾶν εἶναι
 καὶ τὸν πᾶν τὸ ἀξιώματ' ὅτι λόγον.
 * Πρὸς γὰρ ἀνδρα ὅτι καλοκαγα- 181
 θίας ἦκοντα ἀληθινὸν ἀξίωμα,
 ἔτ' εὐχρημον, ἔτ' εὐκαίρως εἶναι
 προσφέρειν, ἔτε παρρησίαν πάλιν,
 ἔτε πᾶν λοιπὰ τὸ δέξιως ἐρημίων.
 ὡς ἀπλήσιον τὸ τέχνης καὶ 31 πᾶν τὸ
 πρὸς ὅτ' ὁμοίως ὁμιλίας διελέγχε-
 ῖται. εἶναι τὸ πικίλλιν πᾶν ὅτι π-
 λυεῖται τὸ τέχνης καὶ χρεῖαν. καὶ γὰρ
 τὸ ὅτι ὁμοίως πᾶν ὅτι ὁμοίως τὰς
 μὲν εὐκαίρως τὰ πᾶν πᾶν, ὅτ' δὲ
 ἀκαίρως. καὶ πάλιν τὸ ὅτι ὁμοίως
 πᾶν καὶ ὅτι ὁμοίως καὶ ὁμοίως
 ἐφ' ὅτι πᾶν, πᾶν μὲν ἀκαίρως
 καίρως, πᾶν τὸ ἀκαίρως. τὸν αὐτὸν
 ὅτι εἶναι λόγον ὅτι πᾶν τὸ ἄλλων πᾶ-
 ν πᾶν καὶ πᾶν καὶ 32 ἀκαίρως
 καὶ ὁμοίως καὶ ἐντέλειαν. * Εἶναι τὸ 182
 τὸν καίρως μὲν πᾶν διδάσκων,
 καὶ 33 ἀκαίρως, καὶ πᾶν πᾶν

¹⁰ Τὰς ἐκτίρας] Ex MS. pro τῶν ἐκτί-
ρας.

" *Πρὸς τὸ αὐτὸς τὰς ἡμετέρας ἐμ.*] Locum ante mutilum ex MS. supplevi. In priorc enim Edit. defunct verba hæc , αὐτὸς

τὰς θυνίς ὁμιλίαις διελίγαν. ἀσκήτως δὲ ἐ
 ᾤοντο τῆς.

¹ Διαθήσαν] Ex MS. pro corrupto
Διθήσαν.

Ἄπειρος λόγος ἢ Ἄπειρος repetendum

γίαν Ἰπιδεχόμενον· καθύλα δὲ καὶ ἀπλῶς εἶδεν αὐτῷ τῶν ὑπάρχειν. ἀκόλουθα δὲ εἶναι καὶ σχεδὸν πιαῦτα, οἷα συμπαρέπεσται τῇ τῆ καὶ ῥύ φύσιν, τὴν τε ὀνομαζομένην ὥραν, καὶ τὸ πρῆπον, καὶ τὸ ἀρμόδιον, καὶ εἰς πᾶν τοῦ τυχάνει τῶν οὐμοῦν ὄν. δὲ χλὺ δὲ ἀπεφαίνοντο ἐν παντὶ ἐν τῇ πρῶτω τῶν εἶναι, ὁμοίως ἐν Ἰπιδεχόμενῃ, καὶ ἐμπειρία, καὶ ἐν Ἰπιδεχόμενῃ καὶ πάλιν δύο, ἐν εἰκία, καὶ πάλιν, καὶ ἔρασι πῶς, καὶ πᾶσι τοῖς τοιαύτοις συστήμασι. δυοῦν ὄντων δὲ εἶναι καὶ 34 δυοῖν ὄντων τῇ τῆ δὲ χλὺ φύσιν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρησίοις. ἐν γὰρ τῇ Ἰπιδεχόμενῃ εἶναι τῆ τυχάνει εἶναι ἀφαιρίας, τὸ καταμαρτύνει καὶ κρῖναι καλῶς βλεψάντας εἰς τὰ μέρη τῆς πραγματείας, πῶς τῶν δὲ χλὺ. 183 * Μεγάλῃ δὲ εἶναι ἀφαιρίας, καὶ σχεδὸν πᾶσι ὅλας πᾶσι παντὶ τῇ κίνδυνον γίνεσθαι, μὴ ληφθείσης ὁρῶν τῆς δὲ χλὺς. εἶδεν γὰρ, αἷς ἀπλῶς εἶπεν, ἐπὶ τῇ μὲν πᾶσι ὅλας γίνεσθαι, ἀγνοηθείσης τῆς ἀληθείας

ratione, ac via, & arte comprehendendi posse; univérse autem & simpliciter præceptorum artificum formulam respuere. Adhærere autem illi natura veluti pedissequas quasdam, id quod elegans & concinnum dicitur, itemque decorum, congruum, & si quid aliud hisce geminum est. Pronunciabat autem insuper, quantivis pretii esse principium; unum quidem in universitate mundi; itemque in scientia, in experientia & in generatione: duo vero, in domo, in urbe, in exercitu, & in omnibus ejusmodi compositis corporibus: naturam autem principii in præfatis omnibus cognitu perspectuque perquam difficilem esse: nam in scientiis non vulgaris ingenii haberi, ex tractatione partium, intellectu judicioque recte assequi, quale earum principium sit: plurimum autem referre, & propemodum de universa rerum omnium cognitione actum esse, si principium non recte comprehendatur: ignorato enim vero principio, nihil, ut simpliciter dicam, sani deinceps con-

dum est, μέλει πῶς. Παρολογοῦν autem significat id, quod contingit præter expectationem, vel præter rationem; sive, quod adeo incertum est, ut nulli consilio humano subiaceat. Hinc ἀπερολογοῦν contra dicitur de re, quæ non est aucto incerta, quin aliquatenus a nobis prævideri, & consilio ad certum finem dirigi possit

" Δυσωπῶν] Vocem esse mendosam,

quivis facile videt. Arcerius conjiciebat, δυσωπῶν, vel δυσωπῶν: quod repudiandum. Desider. Heraldus *Animadvers.* in Jamblich. cap. ix. in fin. δυσωπῶν, vel δυσωπῶν: quorum posterius ad vestigia corruptæ lectionis propius accedit. Nos proxime accesserimus, si legamus, δυσωπῶν: prout Jamblichum initio scripsisse nullus dubito.

stitui poterit. Eodem modo se rem etiam cum principatu habere : neque enim domum , neque civitatem recte institui posse , nisi & verus princeps præsit , & imperium in volentes exerceat. Etiam utrisque consentientibus imperium administrari debere , principem scilicet , & subditis : perinde uti disciplinæ quoque , si rite quis eas instituere velit , utrisque etiam , docente nimirum & discente , volentibus id debet fieri : nam si alteruter reluctetur , nunquam , quod sub manibus est , opus , ad propositum finem perveniet. Sic igitur probabat , æque præclarum esse , si imperantibus obsequium , præceptoribus vero faciles aures præstentur : huiusque moniti ipso opere tale specimen dedit : ad Pherecydem nimirum Syrium , præceptorem suum , ex Italia in Delum profectus est , ut ei , pediculari , ut vulgo nominari solet , morbo laboranti opem ferret ; inque hac cura ad mortem ejus usque

δεχῆς. τὸν αὐτὸν δὲ εἶναι λόγον ὅτι
 πρὶν τὸ ἐπεὶ δεχῆς. ἔτι γὰρ οἰ-
 κίαν εἶπε ἀνὴρ οἰκιστὴν , μὴ
 ὑπαρξάντας ἀληθινὰ ἄρχοντες,
 τοῦ δεχῆς τὸ 35 ἐκασίως. ἀμφοτέ-
 ρων γὰρ δὲ βυλομόων τὸ ὅτι τε-
 ταίαν γίνεσθαι, ὁμοίως τὰ τε ἀρχον-
 τες, καὶ τὸ δεχομένους. ὡς περ
 πρὸς μαθήτας τὰς ἐρῶντας γινώσκουσιν
 ἐκασίως 35 δὲ τὸ 36 εἶπεν γίνεσθαι,
 ἀμφοτέρων βυλομόων, τὰ τε δι-
 δάσκοντες, καὶ μαθητόντες.
 ἀντιτείνοντες γὰρ ὅποτις δὴ ποτε
 τὸ εἶρημόων, οὐκ ἂν ὅπτελεσθαι
 κατὰ πρόπον τὸ προκείμενον ἔρχον-
 ἔτω μὲν ἂν τὸ πείθεσθαι τοῖς ἀρχαῖσι
 καλὸν εἶναι ἰδοκίμαζε, καὶ τὸ τοῖς
 διδασκαλοῖς ὑπακούειν. τακτῆ-
 ρον γὰρ ἐργῶν μέγιστον παρέχεται
 τοιαύτον. * Πρὸς 37 φερεκύδην τὸν 184
 Σύρον, διδασκαλὸν αὐτὸς γινόμε-
 νον, ὅσοι τῆς Ἰταλίας εἰς Δῆλον
 ἐκομίσθη, νοσοκρήσων τε αὐτὸν,
 περὶ τῇ 38 γινόμενον τῷ ἰσχυρόμῳ
 τῆς 39 φθειράσας πᾶσι, καὶ κη-
 δάων αὐτὸν, 40 παρέμενέ τε ἄλλοις

11 Ε'κασίως] Ε'κασίως lego : eaque lectio ex sequentibus satis confirmatur.

12 Δὲ τὸν εἶπεν γίνεσθαι] Vel scribendum est δι' γίνεσθαι, delata voce εἶπεν, ut supervacanea; vel, δι' ἡγήσαντο γίνεσθαι.

13 Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύρον.] Vide Porphyrium, Num. 55. & Nostrium infra, Num. 251. ubi eadem historia iisdem verbis narratur.

14 Περιπτῶ] Sic recte MS. itemque Porphyrius, & Noster infra, dictis locis.

Prior autem Edit corrupte, περὶ τῇ : de quo mendo Lectorem jamdudum etiam monuit Salmasius ad Solinum, pag. 583.

15 Φθειράσας.] Idem ex MS. pro φθορίσας. Cæterum Pherecydem morbo pediculari obiisse, plures testantur Scriptores; quorum testimonia collegit Menagius ad Lucan. in Pherecyde, Num. 118.

16 Περιπτῶ] Sic MS. At prior Edit. male περιπτῶν.

τῆς παιδείας αὐτῶν, καὶ τὴν οὐσίαν
ἀπεπληρώσει πρὸς τὴν αὐτῆς καθη-
γούμενα. ἔτα πρὸς πολλὰ τῶν πρὸς
τὴν διδασκαλίαν ἐπιεικῶς συνεδία.

- 185 * Πρὸς γὰρ μὲν τοὺς σωτηροὺς, καὶ
τὴν ἀφ' αὐτῶν ἐκ αὐτῶν, ἕως οὗ
παρεκβάλλει οὗτον ὁμιλητὴς Πυ-
θαγόρας. ὡς φησὶ περὶ Λύσον
προσκυμῶντα ἐν Ἡρώεϊ ἱερῶ, καὶ
ἐξέοντα σωτηροῦν Εὐρυφάμω Συ-
ρακούσῃ τῇ ἐπαύριον πρὶν, πρὸς τὴν
προπόλαιαν δὲ θεῶν εἰσιόντι. προσέ-
ξαστο δὲ τῷ Εὐρυφάμω προσμύ-
νηαι αὐτὸν, μέχρις ἂν καὶ αὐτὸς
προσκυμῶντος ἐξέλθοι, ἰδραδὲ δαμ-
πνῆ πρὶν λιθινῷ θρόνῳ, ἰδρυμένῳ
αὐτίθι. ὡς δὲ προσκυμῶντος ὁ Εὐρύ-
φωμ, καὶ ἐν πρὶν διανοήματα καὶ
βαθυτέρα καθ' ἑαυτὸν ἐννοία γη-
μν, δι' ἐτέρων πυλῶν ἐκλα-
θὲν ἀπηλλάγη, τὸ πρὶν τῇ ἡμέ-
ρας λοιπῇ, καὶ τῇ ὀψιμῇ νύκτι,
καὶ τὸ πλεον μέρ, ἐπὶ τῇ ἄλλῃ ἡμέ-
ρας ¹ εἰλεν ἀπείμας, προσέμνην
ὁ Λύσις. καὶ τὰχα αὖ ² πρὶν πλείο-
να αὐτῶ ἦν, οἱ μήτερον ἐν τῷ ὁμακούσῃ
τῆς ἐξ ἡμέρας γημν ὁ Εὐρύ-
φωμ, καὶ ἀπείμας ὀψιμῇ
πρὸς τῇ ἐπαύριον τῷ Λύσιδ, ³
ἀνεμνήσθη καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἐπὶ
προσέμνηντα καὶ τῷ σωτήρῳ ἀπὸ

perduravit, defunctoque docto-
ri suo iusta perfolvit: tanti fecit
studium præceptoribus debitum.
Ad pacto vero conventa religiose
servanda ita discipulos suos for-
mavit Pythagoras; ut referatur,
Lysidem aliquando in templo Ju-
nonis adoratione functum, inter
exeundum incidisse in Eurypha-
mum Syracusanum, qui unus e
grege condiscipulorum erat, qui-
que templum ingressurus: circa
propylæa versabatur: hic itaque
cum Lysidi præcepisset, ut enim
præstolaretur, donec ipse quo-
que, adorato Numine, exiret;
Lysidem in sedili quodam ex la-
pide ibi constructo eum opperiturum
confedissee: sed Euryphamum
adoratione peracta, in profundas
quasdam meditationes prolapsum,
eiusque quod cum Lyside consti-
tuerat, oblitum, per aliam portam
templo excessisse. Lysidem autem
quod lucis reliquum erat, noctem-
que insequentem, cum bona diei
subsecutæ parte immotum perfe-
dissee: nec finis fuisset, nisi Eury-
phamus postridie auditorium in-
gressus, desiderari à condiscipu-
lis Lysidem audivisset: sic enim
erroris sui admonitus eum ex
pacto adhuc expectantem ab-

¹ Εἰλεν ἀπείμας, προσέμνην ὁ Λύσις]
Nullus hic sensus. Quare, vel scripse-
rim, ἀπείμας προσέμνην ὁ Λύσις, deleta
vocali: vel, εἰλεν ἀπείμας, προσέμ-

νην ὁ Λύσις.

² Εἰ πρὶν πλείονα] Scribe, ἐπὶ πλείονα.
Littera enim α ex sequenti voce πρὶν πλείονα
adhæsit.

duxit ; oblivionisque suæ causa commemorata , adjecit , eam sibi à Deorum aliquo injectam , ut Lyfidis in pactis servandis constantia probaretur. Sancivit insuper abstinentiam ab animalibus , tum ob alias multas rationes , tum quod ad conciliandam pacem hoc institutum faceret : qui enim animantium eadem , ut nefariam , & naturæ adversam , abominari adfuerit ; illum judicabat multo magis pro injusto habiturum esse , hominem necare , bellumque in posterum gerere ; cum Mars cædium veluti præses & legislator existat ; utpote qui illis etiam alatur. Præterea symbolum illud , stateram non esse transiliendam , ad justitiam quoque adhortatio est ; omniaque juste agere præcipit : uti demonstrabitur cum *de Symbolis* agemus. Hisce sane omnibus ingens præ se studium tulit Pythagoras , ut hominibus justitiam verbis pariter factisque excolendam traderet.

C A P. XXXI.

Hisce ita expositis , sequitur ut de temperantia agamus : ubi dicendum erit , quemadmodum & Ipse illam excoluerit , & familiaribus suis tradiderit. Ac communia quidem ejus præcepta jam superius

¹¹ Εἰρηνοποιὸν τὸ] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιέοντο , quod in priore Edit. legitur.

¹² Εἰ τοῖς περὶ συμβόλων] Intelligit

καὶ , τὴν αἰτίαν ἑπὶ τὴν λήθης , καὶ προσεπιθεῖς , ὅτι ταύτῃ δέ μοι θεῶν πρὸς ἐνῆκε , δοκίμιον ἐσθλῶς τῆς οἷς περὶ σωτήρας εὐσεβείας. * Καὶ τὸ ἐμφύχων ᾧ ἀπέχεσθαι ἐνο- 186 μοθέτησε , διὰ τε ἄλλα πολλὰ , καὶ ὡς ¹³ εἰρηνοποιὸν τὸ ἐπιτηδεύμα. ἐπιτηδεύοντες γὰρ μουσικήν τε φέρον ζώον , ὡς ἄνομον ἔσθλα φύσιν , πολὺ μᾶλλον ἀθεμιτώπερον τὸ ἀνθρώπων ἡγάμενοι κτείνειν , ὅσα ἐστὶ ἐπὶ λέμεν. φόνων ᾧ χορηγῆτης καὶ νομοθέτης ὁ πόλεμος. τέτοις γὰρ καὶ σωματοποιεῖται. καὶ , τὸν ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν , δικαιοσύνης ἐστὶ ὡς ἀκέραιον , πάντα τὰ δίκαια ὡς ἀγγέλλον ἀσκήν ὡς ¹⁴ ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δεχθῆς. πέφηνεν ἄρα διὰ πάντων τέτων μετὰ τὴν σωφρονιστὴν περὶ τῆς δικαιοσύνης ἀσκήσιν ἔσθλαδοσιν εἰς ἀνθρώπους πεποιημένη Πυθαγόρας , ὡς ἐν τοῖς ἐργοῖς ἔσθλῃ τοῖς λόγοις.

K E Φ. λα΄.

Επεὶ δὲ τῷ περὶ τέτων λόγῳ ὁ 187 περὶ σωφροσύνης , ὡς πρὸς αὐτὴν ἐπιτηδεύσει , καὶ παρέδωκε τοῖς χρωμένοις. ¹ εἰρηται μὲν ἐν ἡδὴ τὰ κοινωνὰ ὡς ἀγγέλλεται περὶ αὐτῆς , ἐκ

Protrepticum , in quo de Symbolis Pythagoreorum egit.

¹ Εἰρηται μὲν ἐν ἡδ.] Supra , Cap. vii.

οἷς πυρὶ ἔσθ' ἡρώ τὰ ἀσύμμετρα
πάντα δοκέειεν διώμεται. τὰ δὲ
αὐτὰ εἶδ' ἐστὶν ὁποχὴ ἐμψύχων
αἰσάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων
πινῶν ἀχλάσεων, καὶ τὸ ὄρεσθ' ἡ-
δαι μὲν ἐν τῷ ἐσιώσει τὰ ἡδέα καὶ
πλυσιπλὴ ἐδέσματα, ὁποπέμπειν δὲ
αὐτὰ πῖς οἰκεταίς, ἕνεκα τῆς κο-
λαστικῆς μόνον πῖς ὀπιθυμίας ὄρε-
σθ' ἡδύμενα. καὶ τὸ, χρυσὸν ἐλδ' ἡ-
ραν μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ
πῖς ἐπαίρας. καὶ αἱ ἐπ' ἡραὶ καὶ αἱ
τῷ λογισμοῦ, καὶ αἱ εἰλικρινεῖαι τῷ
ἐμπροδίζοντων, τὰ αὐτὰ εἶδ' ἔδ'.

188 * Ἐπὶ τῷ ἰχθυόει πρὸς καυτελὴς
σιωπῇ, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
συνασπασθῆναι, ἢ πρὸς σιωπῇ, καὶ
ἀδιάνθρωπον πρὸς τὸ δυσληπτότα-
τον τῶν θεωρημάτων ἀνάληψιν πρὸς καὶ
ἐξέτασιν. Ἄλλ' ὅτι πᾶσι καὶ αἰσιν καὶ
ὀλιγοσύνῃ καὶ ὀλιγοπνίᾳ, δόξης
πρὸς καὶ πλάττει καὶ τῶν ὁμοίων
ἀκρίβειαν δόξει. καὶ κατὰ τὰς ἀνάγκας.

commemorata sunt, quibus omnia
immoderata igne ferroque præ-
scindenda esse, definitum fuit.
Ejusdem generis est abstinencia ab
animalibus; itemque à cibis gulæ
irritamenta habentibus, rationis-
que impredientibus promptitudi-
nem & integritatem: sed & eodem
pertinet, quod epulæ suaves &
opiparæ in conviviis apponebantur
quidem, sed ad servos mox ablegabantur; ad appetitum quippe
coercendum duntaxat appositæ: &
quod nullam ingenuam mulierem,
sed solas meretrices aurum gesta-
re voluit. Deinde taciturnitas, &
omnibus numeris absolutum silen-
tium; quo linguæ continentia exer-
cebatur: porro intentæ & continua
ruminatio, & pervestigatio difficilium
speculationum; & propter ista cibi
somniaque parsimonia; tum
gloriæ, divitiarum, similibusque
inaffectatus contemptus; seniorum
sincera & infucata reverentia; erga
pares æqualitas humanitasque non

* Ἀπὸ τῆς ἐμψύχων ἀπ. Confer supra, Num. 68.

ἢ αἱ ἐπ' ἡραὶ καὶ αἱ ἐπ' ὀλιγοπνίᾳ. Hæc in alienum locum rejecta sunt, & adeo turbata, ut nec caput nec pes veræ sententiæ in illis appareat. Coniungenda enim sunt cum præcedentibus illis, βρωμάτων πινῶν ἀχλάσεων, eademque sic scribenda, πῖς ἀρεσκῆς καὶ πῖς τῷ λογισμῷ εἰλικρινεῖαι ἐμπροδίζοντων. Vide Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus occurrit.

ἢ καὶ ἀδιάνθρωπος. Schefferus de Philof. Ital. pag. 115. vertit, Ac ne minime

quidem spiritu proderent doctrinas: sed male. Rectius Obrechtus. Locus autem hic non solum legitur supra, Num. 68. sed etiam infra, Num. 225.

ἢ κατὰ τὰς ἀνάγκας. Vocem hanc Lexica vulgata ignorant; nec eam temere alibi reperias. Exstat tamen etiam apud Longinum Cap. vii. Num. 6. ubi Faber existimabat, vocem illam nusquam alibi reperiri. Significat autem κατὰ τὰς ἀνάγκας proprie, animum contra aliquid insurgendi; vel una voce, contemptum: ut Obrechtus recte reddidit. Nam supra Num. 69. vox hæc cum κατὰ τὰς ἀνάγκας jungitur.

fiſta; junſorum directio & adhortamenta invidia vacua; omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licebit præterea vinorum illorum continentiam, & quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam cognoscere, quæ Hippobotus & Neanthes de Myllia & Timycha Pythagoreis, memoriz prædiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, cum nihil inexpectum omitteret, non potuisse tamen ullius Pythagorei amicitiam sibi conciliare; utpote qui ingenium ejus imperiosum, & à legum observatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymeno Syraculano, Dionis fratre, vitis immisisse, ut cum pro more & temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent, iis infidias tenderet: in usu quippe habebant, ut pro diversis anni tempeſtatibus, domicilium mutarent, & loca huic rei apta ſeligerent. Itaque in agro Tarentino, regione convallibus obſita, quam ΠΗΛΑΣ i. e. cacumina ſive apices nominabant, qua illis neceſſa-

καὶ αἰδώς μὲν ἀνυπόκριτος. πρὸς οὖν προσηκόντας πρὸς ἃ τὰς ὁμηλικὰς ἀπολαύσεις ὁμοιότης ἐφίλοφροσύνη. ὁ παρὲς αὐτοῖς δὲ καὶ παρὰ μῆτις. πρὸς οὖν νεωτέρους φθόνος χωρὶς καὶ πάντα ὅσα παιδὶ τὰ εἰς τὸ αὐτὸ ἀρετῇ περὶ ἵκνται. * καὶ ἐξ ὧν δὲ ἰππὶς ἐστὶ καὶ 189 Νεάνθης περὶ Μυλλίων καὶ Τιμύχας τῶν Πυθαγορείων ἱστοροῖ, μαθὲν εἶναι τὸ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν σωφροσύνης, καὶ ὅπως αὐτῶν Πυθαγόρας παρέδωκε. πρὶν γὰρ Διονύσιος τὸν τῶν ῥαίων Φασίν, ὡς πάντα ποιῶν ἑδενός αὐτῶν ἐπιπύχασαι τὸ Φιλίας, φυλαττομένην ἐπεὶ αὐτῶν ἰσχυροῦς τὸν μοναρχικὸν αὐτῶν ἐπὶ ἑαυτοῦ λόγον πρὸς τῶν ῥαίων, ἡγεμόνας Εὐρυμέδους Συρρακίους, Δίωνος ἀδελφῶν, ὅτι πύμας πρὸς ἀνδράσι, λοχίσαντες τὸ μεταβασιναὶ αὐτῶν τὸν Τάραντα εἰς Μεταπόντιον εἰσθῆσαν καὶ καιρὸν γίνεσθαι. ἡμέροισι γὰρ πρὸς τὰς τῶν ῥαίων μεταβολάς, καὶ τόπας εἰς πρὸς παιδὶς ἐπιλέγοντο ὅτι τῶν αἰσῶν. * Ἐν δὲ φάλας, χωρὶς τῶν Τά 190 ραντῶν φασαγγῶν, καὶ ὁ σπένδαντες αὐτοῖς ἀναγκαίως τῶν

Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamvis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur.

* Σωπρὶς αὐτοῖς.] Supra, Num. 69. minus recte legitur, συνπρὶς αὐτοῖς.

* Ὁ ῥαίων.] Ex MS. pro ῥαίων; quod Arterius montium verterat; haud parum sane a loci hujus sensu aberrans.

* Ἐν δὲ φάλας.] Sic MS. At prior Edit. corrupte & nullo sensu, ἐν δὲ φάλας.

ὁδοιπορίαν γίνεσθαι, ἐλόχα κατα-
 κρύψας τὸ πλῆθος, ὁ Εὐρυμένης.
 ἐπειδὴ ἦ ἔδεν προειδόμενοι ἀφικέ-
 σθαι οἱ ἄνδρες περὶ μέσσην ἡμέραν, ὡς ἔ-
 πίπην, ληστεικῶς αὐτοῖς ἐπαλα-
 λαῶντες ἐπὶ τὴν τοῖς στραπώται. οἱ
 δὲ ἐκτραχθέντες μετ' εὐλαβείας
 ἅμα τι δεῖν τὸ αἰφνίδιον, καὶ αὐτὸ
 τὸ πλῆθος, (ἦσαν γάρ αὐτοὶ σύμ-
 πικταις δέκα περὶ ἀριθμόν.) καὶ ὅτι
 ἄνθρωποι πρὸς ποικίλως ὠπλισμέ-
 νους διαγωνισόμενοι ἐμέλλον ἀλίσκη-
 σθαι, δρόμον καὶ φυγὴν ἀσπάζεσθαι
 αὐτὰς ἀγνοοῦν, ἔδεν τὰ τοῖς ἀλλό-
 τριον ἀρετῆς πηδύμνοι. τίμω γάρ
 ἀνδρείααν ἤδη φερόμενοι πρὸς ἑαυ-
 τῶν ὀφειλῶν, ὡς ἂν ὁρῶντες
 ὑπαρχοῦντες λόγους. καὶ ἐπετύχα-
 191 ρον ἦ ἤδη ταῦτα. * Βαρύνοι οὖν γὰρ
 τοῖς ὅπλοις ἀπελείποντο, οἱ οὖν
 Εὐρυμένης δὲ διώγμῳ, ¹⁰ εἰ μήπερ
 φερόμενος ἐνέτυχον πεδίῳ τινὶ κυά-
 μοις ἑσπερίῳ, ὃ πηλοπικανῶς
 καὶ μὴ βελόμηνος δόγμα πρὸς
 βαίνειν, τὸ κελῶν, κυάμων μὴ
 διγυρᾶν, ἔστησαν, καὶ ὑπὸ ἀνάγκης
 λίθοις καὶ ξυλοῖς καὶ πῖς προσυχέον
 ἕκαστος ¹¹ μέχρι ποσὶν ἡμῶν
 οὐδ' ἀνέκοντες, μέχρι πινῶν αὐτῶν
 μὲν ἀνιηκύναι, πολλὰς δὲ πτερυ-
 ματικῶν. πάντας μὲν ὑπὸ τῷ δο-

rio transeundum erat, copias suas
 Eurymenes in insidiis collocave-
 rat: cumque Pythagorei nihil ta-
 le metuentes, circa meridiem eo
 pervenissent, milites clamore edi-
 to, latronum more in eos irrue-
 runt. Illi vero re improvisa, nu-
 meroque insidiantium, nam ipsi
 non amplius decem erant, in me-
 tum terroremque eonjecti, ac se
 facile captum iri rati, quod iner-
 mes adversus perarmatos pugna-
 turi essent, cursu fugaque sibi
 consulere decreverunt: minime id
 à virtute alienum existimantes;
 quippe qui probe noverant, for-
 titudinem fugiendorum & susti-
 nendorum, prout recta ratio
 dictaverit, scientiam esse. Nec
 cesserat infelicitèr consilium; si-
 quidem Eurymenis milites armis
 graves, fugientibus segnius insta-
 bant: nisi ad campum fabis con-
 situm, affatimque jam florentem
 pervenissent. Tum enim dogma
 illud, quod fabas attingere veta-
 bat, violare abnuentes, pedem
 fixerunt, & necessitate compulsi,
 lapidibus, fustibus, & aliis quæ-
 cunque præ manibus erant, tam-
 diu se contra hostes defenderunt,
 donec quidam ex ipsis cæsi, plu-
 res vulnerati, denique omnes à

* Οἱ οὖν Εὐρυμένει] Sic recte MS. pro
 corrupto, οἱ οὖν Εὐρυμένει, quod prior
 Edit. habet.

¹⁰ Εἰ μήπερ φερόμενος] Prior Editio
 habet, εἰ μὴ φερόμενος. At Nos re-
 præsentavimus hic lectionem codicis MS.

satellitibus interfecti sunt : neque enim ullus eorum vivus capi sultinuit , sed omnes secundum sectæ suæ regulas occumbere maluerunt. At Eurymenes ejusque satellites valde conturbati erant , quod ne unicum quidem ad Dionysium adducere possent ; cum tamen in hunc unice finem à tyranno missi essent. Terra itaque cæsis injecta , communique tumulto iis ibidem extructo , domum redire parabant ; cum iis forte obvii facti sunt Myllias Crotoniates & Timycha Lacæna , uxor ejus , quos reliqua multitudo à tergo reliquerat ; quia Timycha , jam decem mensibus gravida tardius incederet. Hos igitur vivos in potestatem redactos ad tyrannum læti deduxerunt , nullo studio curaque omissa , quo illos incolumes conservarent. Dionysius autem , cognito quod acciderat , gravem moerorem præ se tulit : Vos vero , ait ad Mylliam & Timycham , præ omnibus dignos à me honores consequemini , si in regni consortium mecum venire volueritis : quæ promissa cum illi respuissent ; at unum saltem si me docueritis , inquit Dionysius , incolumes , dato sufficienti præsidio , dimittam : interroganteque Myllia , quid tandem esset quod tantopere discere averet ; hoc , subjecit ,

ρυφύρων ἀναρεθλεύσαι , καὶ μηδένα τοπαράπαν ζωρηθλεύσαι , ἀλλὰ πρὸ τῶτων θάνατον ἀσμερίσαι κατὰ τὰς τῆς αἰρέσεως ἐντολάς. * Ἐν 192 συγχύσει ἣ πολλῇ τὸν τι Εὐρυμήλιον , καὶ οὗτ' αὐτὸν αὐτῷ , καὶ ἐπὶ τῇ τυχέσει γνέσθῃ , εἰ μηδὲ ἓνα ζῶντα ἀράγοιεν τῷ πέμψαντι Διονυσίῳ , εἰς αὐτὸν μόνον τὰ τοιαῦτα προτερεψάμεν αὐτῶν. γῆς ἔν. ἐπαμύσεως πῆς πεισῆσι , καὶ ἡρώων πολυάνδρον ὀπιχάσαντες αὐτόν , ὑπερέσπον. εἶπα αὐτοῖς ἀπλώσῃ Μυλλίας Κροτωνιάτης , καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία , γυνὴ αὐτῶν , ἀπολειμμένοι ἔπληθες , ὅτι ἔγκυον ἔσται ἡ Τιμύχα , τὸν δέκατον ἤδη μῆνα εἶχε , καὶ ὁλοαίως ἀφ' ἐκείνου ἐβόδιζε. τῶν καὶ ζωρησάντες ἀσμεροὶ πρὸς τὸν Τυραννον ἤσαν , μετὰ πάσης κομιδῆς καὶ ὀπιμελείας ἀφισώσαντες. * Ὅ δὲ πρὸς τὰ γεγονότων ἀπεπύθη 193 μὲν , καὶ σφόδρα ἠδυσμήτους ἔφαιεν . Ἀλλ' ὑμεῖς γε , εἶπεν , ὑπερ πάντων τῇ ἀξίας τούτῳ παρ' ἐμὲ τιμῆς , εἰ μοι συμβασίλῃσαι θελήσῃτε τὰ δὲ Μυλλίας καὶ τῆς Τιμύχας πρὸς πάντα , ἀπεργάλλετο , ἀναδύοντων . ἀλλὰ ἐν γέ με , εἶφη , διδάξαντες , μετὰ τῆς ὀπιβαλλέσης προσημπῆς ἀφισώσῃτε . πυθόμενος δὲ ἔτι Μυλλίας , καὶ τί ποτ' ἐστίν , ὃ μαθεῖν προσημύται . οὐκ εἶπε ,

* Ἀδυσμήτους ἔφαιεν] Lego , ἠδυσμήτους , ὡς ἐφαίνετο .

εἶπεν ὁ Διονύσιος, τίς ἡ αἰτία, δι
ἣν οἱ ἐπιτρόχοι σε δοποθαιεῖν μάλλον
ἢ λοντο, ἢ κυάμους πατήσαι; καὶ ὁ
Μυλλίας εὐθύς, ἀλλ' ἐκείνοι μὲν,
εἶπεν, ὑπέμειναν, ἵνα μὴ κυάμους
πατήσωσιν, δοποθαιεῖν. ἐγὼ δὲ
αἰρεῖμαι, ἵνα τῶν περὶ τὴν αἰτίαν μὴ
ἐξείπω, κυάμους μάλλον πατήσαι.

- 194 * Καταπλάγνεντο δὲ καὶ Διονύσιος,
καὶ μεταστῆσαι κελύουσιν αὐτὸν
σὺν βία, βασιάνους ἢ ὅτι φέρεται τῇ
Τιμύχᾳ προσετίοντο. ἐνόμιζε
γὰρ, ἀπὸ γυναικῶν περὶ εἶναι, καὶ
ἐπὶ γυναικῶν, ἐρήμην ἢ τῶν ἀνδρῶν.
ῥαδίως τῶν ἐκλαλήσειν, φέρεται
τῶν βασιάνων. ἡ γυναικία δὲ συμ-
βουλεύσασθαι ὅτι τῆς γλώσσης αὐτῆς
ὀδόντας, καὶ δοποθαιεῖν αὐτῇ,
προσέτιοντο τῷ Τυραννῷ, ἐμφαίνου-
σαι, ὅτι εἰς τὸν τῶν βασιάνων πρὸς
τῆς αὐτῆς νικητὴν σπαραγχα-
σθεῖν τῶν ἐχεμυθισμῶν πρὸς ἀνακαλύψαι,
πρὸς μὲν ὑποκρίνεται ἐπὶ
ποδῶν ὑπὸ αὐτῆς περικέκοπται.
165 ἐξωπρεμὰς Φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικὴ τυγχάνοιεν. * Παρα-

tyrannus, cur focii tui mori ma-
luerint, quam fabas calcare? at
ego, regessit è vestigio Myllias,
malim fabas calcare, quam cau-
sam hujus rei prodere. Quo re-
sponso perculsus Dionysius, Myl-
liam è conspectu abripi, Timychæ
vero tormenta admoveri jussit;
ratus eam, utpote mulierem, &
gravidam, & à marito destitutam
facilius illud metu tormentorum
indicaturam esse: sed virago illa
dentibus linguam mordicus cor-
reptam, abscidit, & in Tyran-
num exspuit; eoque illi demon-
stravit, quod, licet sexus ejus mu-
liebris tormentis succumbens, ta-
cendum aliquid evulgare adigere-
tur; ministra tamen loquendi à se
è medio sublata præcisique esset.
Adeo difficulter ad admittendas
extraneas, imo regias etiam ami-
citas, adduci se passi sunt. Con-

ἔτι καὶ δυσκατάλητοι πρὸς τὰς

¹² Συμβουλεύσασθαι ἐπὶ τῇ γλώσσῃ τὰς ὀδ.]
Historiam hanc respexit Sanctus Ambro-
sius, lib. 2. de *Virginis*. cap. 4. his verbis:
Pythagorea quedam, una ex virginibus,
celebratur fabula, cum a Tyranno cogere-
tur secretum prodere, ne quid in se ad ex-
torquendam confessionem vel tormentis lice-
ret, morsu linguam abscidisse, atque in
Tyranni faciem despuisse: ut, qui interro-
gandi finem non faciebat, non haberet,
quam interrogaret. Hunc locum acceptum
refero Ægidio Menagio, qui eum obser-
vaverat in *Historia Mulierum Philosophæ*-

rum, ubi de Timycha agit. Apud eum
plura vide. Cæterum pro συμβουλεύσασθαι,
quod ex cod. MS. revocavimus, prior
Edit. male habet συμβόλῃσι: quod Ar-
cerius infeliciter in συμπύλῃσι mutan-
dum censebat.

¹³ Περιερίσσει] Sic recte MS. At
prior Edit. vitiose, περιερίσσει.

¹⁴ Δυσκατάλητοι] Operam hic ludit
Arcerius, qui vocem hanc, quæ utique
recte se habet, in δυσκατάλητοι mutandam
censet.

similia hisce, silentii etiam præcepta fuerunt, quæ ad exercendam continentiam ducebant: cujus nimirum difficillimum genus est, linguam moderari. Ad temperantiam quoque referendum est, quod Crotoniatis Pythagoras perficere, ut à profano & spurio pellicum commercio se abstinere: item, quod Musices beneficio adolescentem amoris æstro percitum emendavit, & ad sanam mentem traduxit: sed & dehortatio à lascivia, in eandem virtutem incidit. Atque hæc suis discipulis ita tradidit Pythagoras, ut ipse eorum primus effectus esset. Nam corpora sua ita curabant illi, ut in eodem semper habitu permanerent; non vero jam quidem macilenta, alio vero tempore obesa essent: hoc enim

πλήσια ἢ τὰ πρὸς ἐπὶ πρὸς τὴν σιωπῆς ἢν ὠδὴν ἀγγέλλεται, φέρονται εἰς σωφροσύνης ἀσκήσιν. πάντων γὰρ χαλεπώταται ἐστὶν ἐγκρατεῶν, τὸ γλώττης κρατῆν. τῆς αὐτῆς ἢ ἀρετῆς ἐστὶ, καὶ τὸ πρὸς Κροτωνιάτας ἀπέχου τῆς ¹⁵ αἰσχύνης ἐν νόθῃς πρὸς τὰς παλλακίδας συνασῆς. καὶ ἐπὶ ἡ ἀλφειὴ μυσική ἐπανόρθωσις, ¹⁶ δὲ ἡ ἐπὶ τοῖς οἰσρημύον μετρίκιον ὑπὲρ τῆς ἔρωτος εἰς σωφροσύνης μετέστησε. καὶ ἡ τῆς ὕβρεως ἢ ἀπάγεται ὠδὴν εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ἀνέκλ. * Καὶ ¹⁹⁶ τῶν δὲ περὶ τὰς Πυθαγορείους Πυθαγόρας, ὡς αἶψα αὐτὸς ἦν. ¹⁷ προσέχον γὰρ ἔστι τὰ σώματα, ὡς αὖτε τὰ αὐτῶν ἀλφεινῶν, καὶ μὴ πρὸς ¹⁸ μὲν ῥικνὰ, πρὸς ἢ πολυσαρκῶς. ἀνωμαλῶς γὰρ

¹⁵ Αἰσχύνη] Miror, Arcerium vocem hanc, non solum sanam, sed etiam elegantem, sollicitasse, & in αἰσχύνη mutandam censuisse: quamvis ipse testetur, se ad marginem codicis sui hoc scholium annotatum reperisse, ταῖς γὰρ μυηταῖς συνοικεῖν μέλλοντες ἴθνη, ταῖς παλλακίδας δὲ ἰδομένους. Verum utique Scholiastes ille dicit. Nam nullæ nuptiæ legitimæ & solennes olim absque sacrificiis celebrabantur. Hinc ἴθνη γάμους apud Ælian. Var. Hist. VIII. 7. nuptias solenniter celebrare significat: & apud Suidam ἴθνητοι γάμοι appellantur, nuptiæ illegitimæ, & absque sacris contractæ.

¹⁶ Δι' ἧς ἐπὶ οἰσρημύον μετρίκιον.] Historia, ad quam hic respicit Jamblichus, narratur supra, Num. 112.

¹⁷ Προσέχον γὰρ ἔστι τὰ σώματα, ὡς αὖ

τε.] Scribendum est, προσέχον γὰρ ἔστι ταῖς σάρκεσσι, ὡς ἀνέπιδεῖ αὐτῶν ἀλφειοῦ. Confer cum hoc loco Porphyrium, Num. 35. qui idem, quamvis aliis verbis, refert.

¹⁸ Μὲν ῥικνὰ] Sic recte codex MS. At prior Edit. vitiose, μετρίκιον: quod Arcerius bona fide sollicita verterat. ῥικνὰ autem hic significat, macilentia: quod vel ex opposito ei πολυσαρκῶς patet. Hinc obiter emendo Hesychium v. ῥικνὰ, apud quem pro ἰσχυροῖς σαρκῶν, legendum est addita negatione, ὕχ ἰσχυροῖς σαρκῶν. Miror autem, ut & hoc obiter moneam, Henr. Stephanum in Thesuro suo vocem ῥικνὰς, & inde derivata, prorsus omisisse: cum tamen usus ejus satis frequens sit apud veteres Scriptores.

βίη τέπ' ὅντο εἶναι δειγµα. ἀλλὰ
 ὁσάτως ἔκαθ' ἡ ἀφροσύνη, ἔχ
 ὅτι μὲν ἰλαροί, ὅτι ἡ κατηφής,
 ἀλλὰ ἐφ' ὁµαλῆ πρώως χαίροντες.
 διακρίνοντες ἡ ὀργάς, ἀνυµίας, πα-
 ραχάς. καὶ ἦν αὐτοῖς ὡδ' ἀγγε-
 λµα, ¹⁹ ὡς εἶδεν δεῖ τ' ἀνδραπίνων
 συμπίλωμάτων ἀπ' ὁσδοκῆτον εἶναι
 ὡδ' αὖ τῶν νῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα
 πρὸς ὁδοκῆτον, ὧν μὴ πυγχανουσιν
 αὐτοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δέ ποτε αὐ-
 τοῖς συμβαίῃ ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ
 ἄλλο τι τοῖσιν, ἐκποδῶν ἀπ' ἡλ-
 λάπιντο, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος
 γνῶµη, ἐπειράτο καταπίπτεον
¹⁹⁷ τὴν ἰατρειάν τὸ πάθος. * Λέγα-
 ται δὲ ἔτι καὶ περὶ τῶν Πυθαγορείων,
 ὡς ἔτε οἰκέτων ἐκόλασεν εἰδὲς αὐ-
 τῶν, ὑπὸ ὀργῆς ἐχέµη. ἔτε
 τῶν ἐλδοτέρων ἐνέστησεν πᾶς.
 ἀλλ' ἀνέµηεν ἕκαστος τῆς ἀφρο-
 σύνης ὁσδοκῆσιν. ἐκάλου δὲ
 τὸ ²⁰ νῦν τεῖν, παιδαρτῶν. ἐποιέ-
 το γὰρ τὸ ἀναµονῶν, σιωπῇ ἡρώ-
 µου ἐῖ ἡσυχία. Σπίνθαρ γοῦν
 διηγείτο πολλάκις περὶ Ἀρχύτα
 Ταρεντίνου, ὅτι ἀφ' ἡρώων πινὸς εἰς
 ἄλκον ἀφικέµη, ²¹ ἐκ τρε-
 πῆς νεωστὶ ὡδ' ἀγγεγνῶς, ἦν ἐστρα-

vitæ inæqualis signum habebant.
 Eodem modo sibi constabant ani-
 mo; neque modo hilares, modo
 tristes erant; sed velut ad perpen-
 diculum, æquabiliter leniterque
 lætabantur: iras vero, & animi
 dejectionem, atque perturbationes
 procul habebant; eratque illis in-
 ter præcepta, sapientes nihil eo-
 rum non expectare debere, quæ
 homini accidere possunt, quæque
 in ejus potestate non sunt. Quod
 si quandoque ira, vel tristitia, vel
 aliud quippiam hujusmodi alicui
 supervenisset, è medio se proripie-
 bant, & pro se quisque sine arbi-
 tris, affectum illum digerere &
 sanare conabatur. Ista quoque de
 Pythagoreis feruntur, quod nemo
 illorum iratus, vel servum verberibus
 mulctaverit, vel liberum homi-
 nem verbis corripuerit: sed quis-
 que expectarit, donec sibi animus
 ad tranquillum statum rediisset.
 Vocabant autem castigare verbis,
 PÆDARTAN, i. e. disciplina in-
 struere. Cæterum cum silentio &
 tranquillitate, patientiæ lætabant:
 unde & Spintharus subinde de Ar-
 chyta Tarentino referebat, quod,
 cum post aliquod temporis inter-
 vallum à bello redux, quod Ta-

¹⁹ ὡς εἶδεν δεῖ τ' ἀνδραπ. συμπλ.] Hæc leguntur etiam infra, Num. 224. usque ad verba illa, ἰατρειάν τὸ πάθος.

²⁰ Τὸ νῦν τεῖν, παιδαρτῶν.] Sic locum hunc scribendum esse recte monuit Schæferus de Philof. Ital. cap. xiv. in fine. Ante enim legebatur, τὸ νῦν τεῖν, παι-

δαρτῶν. Conferendus est autem cum hoc loco Noster supra, Num. 101. & infra, Num. 230. ubi pariter docemur, τὰς νῦν τεῖν a Pythagoreis olim dictas fuisse; παιδαρτῶν.

²¹ Ἐκ τρεπῆς.] Ex MS. pro καὶ τρεπῆς.

rentini contra Messenios ductu ejus gesserant, rus suum revifere-
ret, & villicum cum cætera fami-
lia, rem rusticam, non ut par
erat diligenter, sed extreme su-
pina negligentia curasse animad-
verteret, tanta ira indignatione-
que correptus sit, ut in servos
invectus, bene cum illis agi dixe-
rit, quod ipsis iratus sit; alias tam
gravium admissorum condigna
supplicia luituros esse. Similia
etiam de Clinia tradi, ait: nam
& illum omnes castigationes puni-
tionesque distulisse, donec men-
tem in tranquillum statum restitu-
tam haberet. Præterea memo-
rant, viros istos à lamentis, plo-
ratu, & id genus omnibus sibi
temperare; & nec lucris spe, nec
cupiditate, nec ira, nec ambitio-
ne, aut alio quopiam simili affectu
ad contendendum inter se abripi:
sed omnes Pythagoreos ita erga
se invicem affectos esse, ut bonus
pater erga liberos suos. Egregium
etiam fuit, quod cuncta Pytha-
goræ adscribebant attribuebant-
que, nec ullam sibi, nisi admo-
dum raro, ab inventis suis gloriam
vindocabant: pauci enim sunt quo-
rum propria opera celebrantur.
Admireris etiam merito, quod id
ὡν ἴδια γνωρίζεται ὑπομνήματα.

τὸ αὐτὸ ἡ πόλις εἰς Μεσσηνίους, ὡς
εἶδε τὸν τε Ὀπίτηρον, καὶ οὐδ' ἄλ-
λους οἰκέτας, ὅτε εὐτ' ἐπεὶ τὴν γεωρ-
γίαν Ὀπίμειρας πεποιημένος,
ἀλλὰ μεγάλην τὴν κεκρημένους ὀλι-
γωρίας ὑπερβολήν, ὀργισθεὶς τε
ἠγανάκησεν ἕτως, ὡς ἂν σκεῖν
εἶπεν, ὡς εἴοικε, πρὸς οὐτ' οἰκέτας,
ὅτι εὐτυχῶσιν, ὅτι αὐτοῖς ὠργισται.
εἰ γὰρ μὴ τὸτο συμβεβηκὸς ἦν,
ὅτε ἂν ποτε αὐτὰς ἀθῶως γινέσθαι,
τηλικαῦτα ἡμαρτηκότας. * Εἴφη ὁ 198
λέγεσθαι ὅτι Κλεονίξ τοιαῦτα π-
να. καὶ γὰρ σκεῖνον ἀναβάλλεσθαι
πάσας νεφετήσεις τε ὅτι χαλάσεις εἰς
πλὴν τῆς θιγαρίας ἀποκαταστήσιν.
οἰκίων δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων τῶν
τοιαύτων εἰργασθαι οὐδ' ἄνδρες, ἕτε
δὲ κίρδ' ὅτι, ἕτε Ὀπίθυμίαν, ἕτε
ὀργλὴν, ἕτε φιλοπρίαν, ἕτε ἄλλο
ἕδεν τῶν τοιαύτων αἶπον γινέσθαι
ἀγαθοῦς· ἀλλὰ πάντας τὰς Πυ-
θαγορείους ἕτως ἔχειν πρὸς ἀλλή-
λους, ὡς ἂν πατὴρ πατρὸς πρὸς
τέκνα ²² χοίρη. καλὸν δὲ ὅτι πᾶν-
τα ²³ Πυθαγόρα ἀναπιδέναι τε καὶ
ἀποκαλεῖν, καὶ μηδεμίαν πει-
ποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ τῶν
εὐεσκόμων, εἰ μὴ πᾶσι τὸ πάντιον.
πάνυ γὰρ δὴ πνὲς εἰσὶν ὀλίγοι,
* Θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς Φυλα- 199

²² Σχοίη] Sic MS. pro ἰχοίη.

²³ Πυθαγόρα ἀναπιδέναι π. κ.] Confer
Nostrum supra, Num. 158. & Scheffer.

de Philos. Ital. pag. 132. Cæterum pro
ἀποκαλεῖν antea male legebatur, ἀπλά-
λῃν.

κῆς ἀκρόβεια. ²⁴ ἐν γὰρ πτωχούταις
 γηρεαῖς ἐτῶν ἑδὲς ἑδὲν φαίνεται τῷ
 Πυθαγορείων ὑπομνημάτων ²⁵ πε-
 ριπτωχῶς περὶ τῷ φιλολάῳ ἡλι-
 κίας· ἀλλ' ²⁶ ἐτὶ πρῶτον ἐξη-
 νεγκε τὰ θρυλλόμενα πῶτα τρία
 βιβλία, ἃ λέγεται Δίων ὁ Συρα-
 κῆσι κατὸν μνῶν περιάδων,
 Πλάτωνος κελεύσαντος, εἰς πε-
 νίαν πινὰ μεγαλύτεν πὶ καὶ ἰσχυρόν
 ἀφικνεύμενος τῷ φιλολάῳ· ἐπειδὴ
 καὶ ²⁷ αὐτὸς ἦν τότε συγγενεὶς τῷ
 Πυθαγορείων, καὶ διὰ τὸ μετρί-
 200 λαβεῖν τὰ βιβλία. * Περὶ τῇ δόξης
 ταύτης φασὶ λέγειν αὐτὸς. ἀνοήτως
 μὲν εἶναι, καὶ τὸ πάση ἑ παντὸς
 δόξῃ προσέχειν, καὶ μάλιστα τὸ τῇ
 ᾧ τὰ πολλῶν γινόμενῃ. τὸ γὰρ
 καλῶς ὑπολαμβάνειν πὶ ἐν δόξῃ
 ζῆν ὀλίγοις ὑπάρχειν. δῆλον γάρ,
 ὅτι πρὶν αὐτὸν εἰδότας τὰ τοιαῦτα
 ἦσαν οἱ εἰσὶν ὀλίγοι. ὥστε δῆλον, ὅτι
 οὐκ ἂν διακρίνει εἰς αὐτὸν πολλὰς ἢ
 πιαυτὴ διώμας. ἀνόητον δὲ εἶναι,
 καὶ πάσης ὑπολήψεως πὶ ἐν δόξῃ
 καταφρονεῖν. συμβέησται γὰρ αἵμα-
 γῇ πὶ ἐν ἀνεπαρόρθωτον εἶναι τὸν

adeo accurate custodiverint, ut
 per tot secula nemo reperiatur, in
 ullum Pythagoreorum commenta-
 rium incidisse, ante Philolai tem-
 pora. Hic enim primus celebra-
 tos illos tres libros evulgavit, quos
 Dio Syracusanus Platoni, id fla-
 gitanti, centum minis emisse dici-
 tur: inciderat enim in magnam
 gravemque paupertatem Philo-
 laus; & quia cum Pythagoreis
 necessitudine junctus erat, ideo
 librorum istorum particeps factus
 est. De fama & gloria ista di-
 cuntur tradidisse: insipientis esse
 omnem undique opinionis auram
 captare; præsertim quæ à pro-
 miscuo vulgo proficiscitur: nam
 paucis contingere, ut recte de
 quopiam sentiant opinenturque:
 quin apertum esse, id intelligen-
 tibus tantum competere: horum
 autem perexiguum esse numerum:
 indeque manifestum fieri, quod
 ista facultas ad multitudinem se
 minime extendat. Sed & illum
 insipienter agere, qui omnem de
 se opinionem famamque contem-
 nat: qui enim eo animo sit, il-
 lum rudem & inemendabilem

²⁴ Ἐν γὰρ πτωχούταις γηρεαῖς ἐτ.] Vide Schefferum, loco laudato; itemque Sam. Tennulium ad Jamblich. in Nicom. pag. 72. 73. & Joh. Albert. Fabricium in Biblioth. Græca, Lib. II. Cap. XII. pag. 454.

²⁵ Περιπτωχῶς.] Sic MS. Antea vero male, περιπτωχῶς.

²⁶ Οὐτὸς πρῶτον ἐξηγεῖται τὰ θρ.] Ad rem faciunt illa Lærtiana in Pythagor.

Num. 15. Μίχαρος δὲ φιλολάου οὐκ ἦν πρῶτος Πυθαγορείων διγμῶν. Οὐτὸς δὲ μόνος ἐξηγεῖται τὰ διαβέβηκα τρία βιβλία, ἃ Πλάτων ἐπέσειλεν ἑκατὸν μνῶν ἰσηγήσας. Confer Menagium ad Lærtium in Philolao, Num. 85. & Sam. Tennul. ad Jamblich. in Nicom. pag. 199.

²⁷ Αὐτὸς.] Id est, Philolaus; non vero, ut Arcerius existimabat, Dion.

mansurum. Necesse autem esse, ut is qui ignarus est, se ad discenda quæ ignorat, componat; discenti vero incumbere, ut animum ad opinionem sententiamque ejus, qui gnarus est, quique docere potest, advertat: generatim insuper opus esse, ut juvenes, quibus salus sua cordi est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclauerunt, senserint opinatique fuerint. Præterea in universa hominum vita ætates quasdam inter se distributas esse, quas ENDE-
DASMENAS vocare dicuntur: neque cujusvis esse, illas secum invicem connectere: subverti enim unam ab altera, nisi quis ab incunabulis id, quod in se hominis est, bene recteque institutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum esse, ut si ad probitatem, ad sobrietatem, ad fortitudinem ex acta fuerit, potissima ejus pars in adolescentiam transferatur. Eodem modo, si adolescens ad honestatem, fortitudinem & temperantiam cum cura educatus sit, præcipuam hujus educationis portionem in virilem ætatem transfundi debere: quod enim vulgo circa hæc fieri amat, absurdum & ridiculum esse; dum pueros existimant modeste & temperanter agere, & ab omnibus quæ odiosa & turpia videntur, se continere debere; cum vero ad ado-

ύτω ἀλκαίμυρον. ἀναγκαῖον δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπιτήμοι μαθη-
ναι, ἀτυχάνει ἀγνοῶν τι καὶ οὐκ ὀπισθεύμεν. τῷ δὲ μαθημένῳ προσέχειν τῇ ἑὶ ὀπισθεύμεν τι καὶ διδάξαι διωαμύρον ὑπολήψει τι καὶ δόξῃ. * Καθόλου ᾧ εἰπὶν, ἀναγ- 201
καῖον εἶναι οὗτ' σθησιμύρας τῶν νέων προσέχειν ἢ τῶν πρεσβυτέρων τι καὶ καλῶς βεβαιώτων ὑπολήψεις τι ἢ δόξαις. ἐν ᾧ τῷ ἀνδρωπύρῳ βίῳ τῷ σύμπασι εἶναι πναις ἡλικίας ἐνδεασμύρας. (ύτω γὰρ ἔ λέγειν αὐτὸς Φασίν) ἄς οὐκ εἶναι ἑ τυχόντ' πρὸς ἀλλήλους σπεύειν. ἐκκρέεσθαι γὰρ αὐτὸς ὑπ' ἀλλήλων, εἰάν τις μὴ καλῶς τι καὶ ὀρθῶς ἀγῇ τ' ἀνδρωπύρῳ ἐκ ἡμετέρας. δεῖ ἔν τῃ παιδὸς ἀγωγῇ καλῇς τι καὶ σώφρονι γινομένης, καὶ ἀνδρακῇς, πολὺ εἶναι μέ-
ρ' οὗ τῷ ἀσθεσιμύρον εἰς τ' τῷ νεανίσκῳ ἡλικίας. ὡσαύτως ᾧ καὶ τῇ τῷ νεανίσκῳ ὀπιμελείας τι καὶ ἀγωγῇ καλῇς τι καὶ ἀνδρακῇς καὶ σώφρονι γινομένης, πολὺ εἶναι μέ-
ρ' οὗ τῷ ἀσθεσιμύρον εἰς τ' τῷ ἀνδρὸς ἡλικίαν. ἐπὶ περ εἰς γε οὗτ' πολλὰς ἀποπὸν τι καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμμῶνεν. * Παῖδας μὲν γὰρ ὅν- 202
τας οἶεσθαι θεῶν εὐτακτεῖν τι καὶ σωφρονεῖν, καὶ ἀπὶχέσθαι πάντων τ' φορτικῶν τι καὶ ἀσχημόνων εἶναι δεκάντων. νεανίσκους δὲ ἡμαρμύρας

ἀφικνῶνται ὡς γὰρ καὶ δὴ τῶν πολλοῖς
 πιστὸν, ὅτι ἂν βέλων). σὺρροῖν δὲ
 χερσὶν εἰς πῶτῳ τῇ ἡλικίᾳ ἀμφύ-
 πρως πρὸς ἡγῶν τῇ ἀμαρτημάτων. καὶ
 γὰρ παιδαγωγὸν πολλὰ ἐκ ἀνδρώδων
 οὖν νεανίσκους ἀμαρτάνειν. τὸ μὲν
 γὰρ φάσκειν ἅπαν τὸ τῷ σωφῶντι καὶ
 πείρῳ γινώσκον, ὡς ἀπαλῶς εἰπὼν·
 διώκειν τὸ τῷ παιγνίᾳ τε ἐκ ἀκο-
 λασίας καὶ ὑβρείως τῷ παιδικῆς εἶδος,
 τῆς τῷ παιδὸς ἡλικίας οἰκονομίας
 ὅσῳ. ἐκ ταύτης ἂν εἰς τὸ ἐξαγαγῆται
 ἡλικίᾳ ἀφικνῶνται πῶς πῶτα
 ἀφίστησιν. τὸ δὲ τῷ Ὀπιδιμῶν τῶν
 ἰσχυρῶν, ὡς πῶτα δὲ ἐκ αὐτῶν τῶν
 φιλοτιμιῶν γινώσκον, ὁμοίως τῷ καὶ
 πρὸς λοιπὰς ἐρεμίας τε ἐκ ἀφίστησιν,
 ὅσῳ τυγχάνουσιν ὡς καὶ χαλεπῶς
 τε καὶ θρηνησάμενος γινώσκον, ἐκ τῶν
 ἀνδρῶν ἡλικίας εἰς τὴν τῷ νεανίσκων
 ἀφικνῶνται. διόπερ πᾶσιν δεῖσθαι
 ἡλικίᾳ πῶτῳ πλείους Ὀπιδιμῶν
 203 λείας. * Καθόλου τῷ εἰπὼν, ὅτι ποτε
 τῷ ἀνδρῶν ἐκ τῶν εἶναι πιστὸν, ὅτι
 ἂν βέλων), ἀλλὰ αἰεὶ πᾶσι Ὀπιδιμῶν
 τοῖαν ὑπάρχειν δεῖν, καὶ δεχθῆναι
 νόμιμον τε ἐκ ἐν γένεσιν, ὡς ὑπάρ-
 χοντες ἑκάστῳ τῷ πολιτῶν. κα-
 χίως γὰρ ἐξίσταται τὸ ζῶν ἐσθλόν τε
 καὶ ὀλιγωρηθῆναι, εἰς κακίαν τε καὶ
 φανερῶς. ἐρωτᾷν τε καὶ ἀπο-
 ρῆν πολλὰς αὐτὰς ἐφασκεῖν τῷ
 ἑκάστῳ πῶτα συνεξέτασθαι προσφύειν τῷ
 τῷ πῶτα τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ
 τε καὶ συμμέτρως, καὶ τῷ μὲν πείρῳ καὶ τῷ
 συμμέτρως συνεξέτασθαι τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ τῷ

lescentiam pervenerint, tunc ple-
 rique illis plenam faciendi quod
 lubet, licentiam indulgent. Quo
 fit, ut in hanc ætatem utriusque
 fere generis vitia confluant; siqui-
 dem & pueriliter multa, & viri-
 liter adolescentes delinquant. Fu-
 giunt enim, ut verbo dicam, quic-
 quid cum diligentia & bono or-
 dine tractari desiderat; lusuum
 vero, incontinentiæ, petulantia-
 que species, puerili ætati familia-
 res, sectantur: ex puerili itaque
 in proximam ætatem hanc affectio-
 nem devolvi: similiterque ambi-
 tionem reliquasque graves atque
 turbulentas inclinationes, & af-
 fectus, è virili ætate, in juveni-
 lem sese penetrare; adeoque huic
 præ omnibus intentiore cura invi-
 gilandum esse. In summa, nun-
 quam homini concedendum, ut
 quod lubet, perpetret; sed sem-
 per adjungendum qui præsit; ita
 ut quilibet civium, legitimo de-
 centique imperio pareat. Nam
 animal sibi derelictum neglectim-
 que habitum, celeriter in vitia,
 & ad pravitatem delabi. Ajunt
 & sæpe eos interrogasse disputas-
 seque; quare pueros adsuefacia-
 mus, ut in capiendo cibo ordi-
 nem modumque servent; osten-
 dentes illis hac ratione, quod ista
 pulchra; contrariæ vero, qualia

sunt confusio, & excessus quilibet, turpia sint: unde & ebrietati & gulæ deditum esse, insigni probro habetur. Si enim nihil horum nobis profuturum est, postquam in viros evaserimus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini nos adsuefieri. Eandem autem & cæterarum assuetudinum rationem esse. At enim non cerni, quod in aliis animalibus, quæ ab hominibus erudiuntur, idem fiat; sed statim ab initio catulum & pullum ea assuescere atque doceri, quæ jam adultis agenda sunt. In genere dicitur, Pythagoreos perinde obvios quosvis ac familiares adhortari, ut à voluptate sibi caveant, tanquam à re summæ cautionis indiga: nullo enim nos alio, quam isthoc affectu, vehementius decipi, & in peccata præcipites agi: hinc generatim videntur contendisse, ne unquam ad voluptatem collineantes, aliquid cœptaremus: hunc quippe finem ut plurimum inhonestum noxiumque esse: itaque eo proposito ad agendum nos accingere debere, ut bonum honestumque primo loco spectemus; utilitatem vero commoditatemque in secundis collocemus: & hæc quidem iudicio

αὐτοῖς καλὰ· τὰ δὲ τῶν ἐναντίων
τῶν τε ἀπαξίαν καὶ τὴν ἀσυμμετρίαν,
αἰσχυρὰ. ²⁶ ὃ δ' ἐστὶν ὅ, τε οἰνόφλυξ
καὶ ἀπληστία ἐν μεγάλῳ ὀνήδῳ
κείμην. εἰ γὰρ μηδὲν τῶν ἐστὶ
χρησίμων εἰς τὸ τῶν ἀνδρῶν ἡλικίαν
ἀφικνεύμενων ἡμῶν, μάταιον εἶναι
τὸ σωεθίζεν παῖδας ὄντας τῇ
παιαύτῃ τάξῃ. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον
εἶναι καὶ περὶ τῶν ἄλλων ²⁷ ἐθῶν.
* Οὐκ ἔν ὅπῃ γε τῶν λοιπῶν ζώων 204
τῶν ὁρεσθῶν συμβαῖνον, ὅσα ἔσθ'
ἀνθρώπων παιδῶν, ἀλλ' εὐθὺς
ἐξ ἀρχῆς τὸν τε σκύλακα καὶ τὸ
παιῖδα ταῦτα σωεθίζεσθαι τε καὶ
μανθάνειν, ὃ δὲ ὁσὶν πράττειν αὐτὰς
τελειωθῆντας. κατὰ τὴν δὲ Πυ-
θαγορείους ἔφασκεν ὡς ἀπελευθερω-
τοῖς ἐντυγχάνουσιν τε ἐκ ἀφικνεύ-
μοις εἰς σωήθειαν, εὐλαβεῖσθαι τὸν
ἡδονῶν, ὡς περὶ τὸ ἄλλο τὸ εὐλα-
βεῖσθαι δεομένων. ἔστιν γὰρ ἔτι
σφάλλειν ἡμᾶς, ὃ δ' ἐμβάλλειν εἰς
ἀμαρτίαν, ὡς τῶν τὸ πάθος.
καθολικὰ δὲ, ὡς εἴκοι, διεικένον-
το μηδέποτε μηδὲν πράττειν ἡδο-
νῆς σφαλιζομένων. καὶ γὰρ ἀρχή-
μονα καὶ βλαβερόν, ὡς ὅπῃ τὸ
πολύ, τῶν εἶναι τὸν σκοπὸν
ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ κα-
λὸν τε καὶ εὐχρημον βλέποντες, πράττειν ὃ ἀνὴρ ἡ πρακτέον· δεύτερον
δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφέλιμον. δεῖσθαι δὲ πάντων κρείσσεως

²⁶ ὃ δ' ἐστὶν] Lego, καὶ ὅτι ἐστὶν ὅ, πὶ οἰνόφλυξ, &c.

²⁷ ἐθῶν] Male antea, ἐθῶν.

205 ε' τῆς τυχῆς. * Περὶ δὲ τῆς
 ὀνομαζομένης Ὀπιθυμίας πιαῦτα
 λέγειν ἔφασι οὗτοι ἄνδρες ἐκεί-
 νες· αὐτὴν μὲν τὴν Ὀπιθυμίαν Ὀπι-
 φορέαν πνα εἶναι τὴν ψυχῆς, καὶ ἐρ-
 μιλῶ, καὶ ἐρεξίν, ἥτοι πληρώσεως πι-
 νῶ; ἢ παρυσίας πινῶν, αἰσθησεως
 ἢ διαφθεσεως αἰσθητικῆς. γίνεσθαι δὲ
 καὶ τὴν ἐκφυγίαν Ὀπιθυμίαν, 30 ἢ κε-
 νώσεως π καὶ ἀπώσεως, καὶ τῆς μὴ
 αἰσθάνεσθαι ἐρίων. ποικίλον δὲ εἶναι
 τὸ πάθος τῆς, καὶ χαρὸν τὸ πρὸς
 ἄνθρωπον πολυιδέεσθαι. εἶναι δὲ
 πρὸς πολλὰς τὴν ἀνθρωπίνων Ὀπιθυ-
 μιῶν ἐπικλήτης ἑ καποκλασμέ-
 νης ὑπὸ αὐτῶν τὴν ἀνθρώπων. διὸ
 καὶ πλείους Ὀπιθυμίας δεῖσθαι τὸ
 πάθος τῆς, καὶ φυλακῆς π καὶ
 σωμαστικῆς ε' τὴν τυχῆς. τὸ μὲν
 γὰρ κενωθέντ' ε' σώματ' τῆς
 τροφῆς Ὀπιθυμῶν, Φυσικὴν εἶναι.
 καὶ τὸ πάλιν ἀναταλινθέντ', κε-
 νώσεως Ὀπιθυμῶν τὴν προσοικέσεως,
 Φυσικὴν ἑ τῆς εἶναι. τὸ δὲ Ὀπιθυ-
 μῶν πρὸς τροφῆς, ἢ πρὸς ἐργῶν
 π καὶ τρυφεράς ἐσθῆτος π καὶ
 σεσημνῆς, ἢ πρὸς ἐργῶν π καὶ πολυ-
 λῆς καὶ ποικίλης οἰκίσεως, Ὀπικλή-
 πιν εἶναι. πν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι
 καὶ πρὸς σκλῶν π, καὶ πτηνῶν, καὶ
 διακόνων, καὶ θρεμμάτων, πν εἰς
 206 τρυφῶν ἀνηκόντων. * Καθ' ἑλκ δὲ τὴν

non vulgari opus habere. De cu-
 pidinibus, uti vocantur, ista do-
 cuisse viros illos, referunt: ipsam
 quidem cupiditatem, esse concit-
 ationem quandam animæ, & im-
 petum, appétitionemque, quæ
 juxta inclinationem sensuum at-
 que appetitus sensitivi, repleti ali-
 quibus rebus, aut quarundam re-
 rum præsentit frui, desideramus:
 vicissim vero, esse quandam cupi-
 ditatem, quæ ad evacuationem
 tendit, quaque abesse à nobis
 quædam, & non sentiri volumus.
 Multifarium autem esse hunc af-
 fectum, & præ omnibus fere, qui
 se in homine exerunt, affectibus,
 pluriformem: sed & plerasque hu-
 manas cupiditates, extrinsecus ac-
 cessitas esse, & propria hominum
 opera paratas: ideoque illas ma-
 gna cura atque custodia, & mini-
 me perfunctoria exercitatione in-
 digere: nam naturale quidem esse,
 ut corpus exinanitum alimoniiis
 refocilletur: idemque postquam
 repletum est, juxta naturæ ductum,
 evacuatione opus habere: aut ex-
 quisitos cibos, aut curiosam deli-
 catamque vestem, ac stragula, aut
 sumptuosam splendidamque habi-
 tationem concupiscere; id vero
 accersitum esse: eodem modo se-
 rem habere cum suppellectili, va-
 sis, ministris, pecore ad vescen-
 dum apto. Universe autem cum

* Ἡ κενώσεως] In priore Edit. & MS.
 corrupte legitur, οἰκιστικῆς: cujus loco

ἢ κενώσεως scribendum esse, viderat etiam
 Arcerius.

humanis affectibus ita comparatum esse, ut nusquam consistant, sed in infinitum abripiant: quapropter à prima statim juventute, proficientium curæ attendendum, ut mature quæ appetenda sunt, expetant; vanasque & superfluas cupiditates fugiant; adeoque ab hujusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant; eosque ipsos contemnant, qui, eo quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cum primis vero animadvertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, & effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absolum esse, quo hujusmodi tam puerorum, quam virorum, & mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum multiplicem esse alimentorum, quæ sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infinitos numero fructus; infinitas radices quibus humanum genus vescatur; varii præterea generis carnes comedere, ita ut difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliaque, & aquatica animalia quæpiam reperire, à quibus degustandis absteineat; quin & in illis parandis condiendisque, varias artes, succorumque multiplices mixturas excogitatas fuisse:

πρὸς ἀνθρώπων παθῶν σχεδὸν τὰ πλεονάκις πλεονεῖν εἶναι, οἷον μηδαραῖς ἰσχυρῶς, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἀπειρον. διόπερ εὐθὺς ἐκ νεότητος ὁπλισθητέον εἶναι τὸ ἀναφροσύνην, ὅπως ὁπλισμῶσι μὲν ὦν δῶ· φρίξωνται δὲ τὰ ματαίων π. ἐ. πείργων ὁπλισμῶν, ἀπέραιτοί π. ἐ. καθάρῃ τὸ πύτων ὀρέξιν ὄντες, καὶ καταφρονεῖντες αὐτῶν τε τὸ ἀξιοκαταφρονήτων, καὶ τὸ ἐνδεσμεύσασθαι ἐν ὁπλισμαῖς. πλεονάκις δὲ εἶναι κατανοῆσαι πᾶς τε ματαίως καὶ πᾶς βλαβεράς, καὶ πᾶς πείργας καὶ πᾶς ὑβριστικὰς τὸ ὁπλισμῶν, ὥστε τὸ ἐν ἐχυσίαις ἀναφροσύνην γενεῖσθαι. ἐδὲν γὰρ ὥτως ἄποιν εἶναι, ὅφ' ὃ τὸ ψυχρὸν ἐχ. ὁρμαῖν τὸ πύτων παίδων τε, καὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν. * Καθόλου δὲ ποικιλωπότητων 207 εἶναι τὸ τῶν προσφροσύνην ποικιλίαν. ἀπέραιτος μὲν γὰρ π. πληθ. ὁπλισμῶν, ὅς ἐστιν π. ἀνθρώπων ὅσων. ἐπ' ὃ σαρκοφαγία παντοδαπὴ γρη῏ς, καὶ ἔργον εἶναι ἢ εὐρεῖν, τίνος ὃ γόστιν, τῶν χειρῶν, καὶ τῶν πτερυγῶν, καὶ τῶν ἐνέδρων ζώων. καὶ δὴ σκλασίας παντοδαπῆς πρὸς ταῦτα μεμηχανη῏ς, καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις.

207. πρὸς ἀνθρώπων παθῶν. Sic locum hunc auctoritate codicis MS. emendavi

& diffiniri. Antea enim legebatur, ὅσων πρὸς ἀνθρώπων παθῶν, ὅς γόστιν: nullo utique sensu.

ὅθεν εἰκότως ἡ μακρόν τε ἔσθ' πολυ-
μορφον εἶναι καὶ τῆς ψυχῆς κίνη-
σιν πρὸς αὐθιγὰν φέρον. * Ἐκα-
στον γὰρ δὴ τῶν προσφερομένων ἰδίᾳ
πινὸς ἀφ' ἑαυτοῦ αἰτίον γίνεσθαι.
ἀλλὰ οὐκ αὐθιγὰς τὰ μὲν πα-
ραχρημα μεγάλης ἀλλοιώσεως αἴ-
τια γινόμενα συνορᾶν, οἷον καὶ τὸ
εἶναι, ὅτι πλείων προσνεχθεὶς,
μέχρι μὲν πνέουσα ἰλαρωτέρως ποιεῖ,
ἐπειτα μακροντέρως ἔσθ' ἀχρημαστέρως·
τὰ δὲ μὴ τοιαύτῳ ἐνδοκνόμενα
διώκων, ἀπορῶν. γίνεσθαι
δὲ πᾶν τὸ προσνεχθὲν αἰτίον πνέου-
σιν ἀφ' ἑαυτοῦ. διὸ δὴ ἡ μεγάλη
σοφία τὸ κατεπονήναι τε ἔσθ' οὐκ οἶον,
ποίοις τε ἔσθ' οἷον καὶ χρῆσθαι πο-
τεροφύλῃ. εἶναι ἢ πᾶσι τὸ ὁπότε-
μῶν τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ πᾶνός τε
καὶ Παιωνίου. ὅτι οὐκ ἔστι τῶν περὶ τὸ
ἄσπληγόν. * Περὶ δὲ γνησιότητος
τάδε λέγειν αὐτὸς ἔφασκεν· καθό-
λου μὲν ὄντο δὲ φυλάττειν τὸ
καλὸν καὶ προσφύειν. ὅτι γὰρ τὸ
φυτῶν τὰ προσφύειν, ὅτι τῶν ζώων,
εὐκαρπὴ γίνεσθαι πᾶσι χρόνῳ πρὸ
τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἐχθρῶ-
των τε ἔσθ' ἐτελειωμένων τῶν σωμα-
των τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γί-
νῃ. δὲ οὐκ οἷον τὰς τε παῖδας ἔσθ' αὐ-
τῶν παρ' ἑαυτοῦ ἐν πόσει τε καὶ ἐν γυμνα-
σίοις καὶ καρτερίαις καὶ προσήκουσιν

unde mirum non esse, si mortali-
um natio insanos ac multifarios
animi motus hauriat. A singulis
quippe cibis, singulas etiam, &
cuique cibo proprias affectiones
ingenerari: quod & ipsi homines
in iis alimentis observant, quæ no-
tabiles alterationes afferunt: qua-
le quid contingit in vino immoderate
hausto; quod hilariores primum
efficit, dein vero ebriis mentem
adimit, eosque ludibrio exponit:
ea vero ignorant quæ tantam vim
non exerunt: cum tamen omne quod
comeditur, singularis cuiusdam affectus
causa fiat: ut adeo insignis sapientie
res haberi debeat, expendere atque ob-
servare, qualibus alimentis utendum,
quantumque cibi assumendum sit:
eam vero scientiam initio ab Apolline
& Pæone traditam, ac deinceps
ab Æsculapio excultam fuisse. De
generatione denique hæc illos docuisse
fertur: primo cavendum esse quod
præcox dicitur: Neque enim aut in
plantis præcoces fructus, aut in
animalibus immaturos fœtus bene se
habere; sed debere accedere temporis
quoddam intervallum, antequam
fructum ferant; ut ex validis
perfectisque corporibus semina &
fructus proveniant. Ideoque pueros
& virgines in laboribus, exercitiis,
& tolerantia convenienti educari,
cibisque ali

* Μακρόν] Sic scribendum esse sensus & sequentia manifesto suadent. Antea
vero corrupte legebatur, μακρόν.

oportere, qui vitæ labori, temperantiæ; patientiæque debitæ accommodati sint. Multa vero in rebus humanis occurrere, quæ ferius discere præstat; inter quæ etiam esse rei Venereæ usum. Ita igitur educandum esse puerum, ut intra annum vigesimum de tali commercio nihil cogitet; postquam vero ad id ætatis venerit, raro ei rei operam det: quod futurum sit, si bonum corporis habitum, in honore, & pro re præclara habuerit; & persuasus simul sit, illum cum intemperantia in uno eodemque homine neutiquam consistere posse. Laudata ab illis etiam dicunt vetera hæc Græcarum civitatum instituta, quibus vetabatur cum matre, cum filia, aut sorore rem habere; itemque in templis, aut in publico: bonum enim & utile esse, ut quamplurima huic rei obstacula objiciantur. Idem Viri generationes quæ præter naturam sunt, quæque cum lasciva libidine conjunctæ sunt, è medio tollendas; eas vero, quæ secundum naturam, & temperantiæ conformes sunt, ac ad sobriam & legitimam liberorum procreationem

τρέφειν, ³³ προφύλῃ προσφέροντας, ὅτιν ἀρμότῃσαν φιλοπόνῳ τε ἐ σωφρονίᾳ ἐ καρτερικῇ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν καὶ τῷ ἀνθρώπινον βίον ποιοῦντων, ἐν οἷς βέλτιόν ἐστιν ἡ ἐπιμαρτυρία, ὡς εἶναι καὶ τῶν ἀφροδισίων χρῆσιν. * Δεῖν ἂν τῷ παιδὶ αὖτως 210 ἀγορεύῃ, ὥστε μὴ ζητεῖν ἐν τοῖς τῷ εἰκοσίν ἐτῶν τῷ παιδύτινι σωφροσύνῃς. ὅταν δὲ εἰς τὸ τοῦ ἀφροδισίου, σωφρονίῳ εἶναι χρῆστον τοῖς ἀφροδισίοις. ἐστὶ δὲ τῷ τοῦ, εἰς τὴν τιμὴν τε καὶ καλὸν εἶναι νομίζηται ἡ εὐεξία. ἀκρασίαν γὰρ αἷμα ἐν εὐεξίᾳ ἢ πάντῳ γίνεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν. ἐπαινεῖται δὲ αὐτοῖς ἐφασκεῖν ἐπὶ τοῖς παῖδιν τῷ προὔπαρχόντων νομίμων ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ πόλει, τὸ μὴ μητρὶ συγγενεῶς, μὴ πατρὶ, μὴ ἀδελφῇ, μὴ ἐν ἱερῷ, μὴ ἐν τῷ φανερῷ. καλὸν τε γὰρ εἶναι, καὶ σύμφορον, τὸ ὡς πλείους γίνεσθαι κωλύματα τῆς ἐκτελέσεως ταύτης. ὑπελάμβανον δὲ, ὡς εἰκοιεν, ἐκείνοι οἱ ἄνδρες, φειδωλὴν μὲν δεῖν πᾶσι τοῖς φύσιν γυνήσεσι, καὶ ταῖς μετ' ὕβρεως γυναιξίν· καταλιμπάνειν δὲ τῶν καὶ φύσιν τε καὶ μετ' ὕβρεως γυναιξίν· 34 ὅτι πικροποία

³³ Τροφὴν προσφέρειν.] Cave confundas has duas phrasas apud Græcos, τροφὴν προσφέρειν, & τροφὴν προσφέρειν. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum; velut nutrix infanti, vel matres filiolis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere: nullo scilicet

porrigente. Hic ergo τροφὴν προσφέρειν, τὰς, verces, cibum præbentes.

³⁴ Ἐπὶ πικροποίᾳ σωφρονίᾳ πικροποία.] Hoc Græci eleganter vocabant, ἐπὶ ἀρότω παιδὶ σωφρονίᾳ: metaphora ducta ab agricultura. Isidorus Pels. Lib. III. Ep. 243, Παρ' Ἀθῆναισις ἡ σωφρονία, ἡ

- σωφρονίᾳ καὶ νομίμῳ γινομένης.
 211 * Ἰπλάμβανον δὲ οὖν πολλὰ πρὸ-
 νοίαν πιεῖσθαι οὖν τεκνοποιήσας
 τῶν ἐσμενίων ἐκγόνων. πρῶτον μὲν
 εἶναι καὶ μεγάλῳ πρὸνοίαν, πὶ
 προσέγειν αὐτὸν πρὸς τὴν τεκνοποιίαν
 σωφρόνως καὶ ὑγιεινῶς βεβαιώ-
 πει καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πληρώσει
 χροῖον τροφῆς ἀκαίρως, μήτε
 προσφερόμενον πιαῶται, ἀφ' ὧν
 χεῖρας αἱ τῶν σωμάτων ἔξαις γίνονται.
 μήτε δὲ μέγαντα τε, ἀλλ' ἥκιστα
 πάντων. ὦντο γὰρ ἐκ φαύλης τε
 καὶ ἀσυμφώνως καὶ παραχρᾶδες κρᾶ-
 σιως μοχθηρὰ γινέσθαι τὰ αἰετα-
 212 τα. * Καθόλου δὲ παντελῶς ὦντο
 μαθόμενοι πινὲς εἶναι ἑ ἀπορακίαν,
 τὴν μέλλοντα ζωοποιεῖν, καὶ ἄγαν
 πινὰ εἰς ὀφθαλμοὺς τε καὶ εἰς αἶμα,
 μήτε πρὸς αἰσθησὶν προσορᾶν, ὅπως
 εἴται ὡς χαλεπότερα τῶν γινομένων ἢ
 εἰς τὸ εἶναι καὶ ζῆν ἀφίξις· ἀλλὰ
 τὰς μὲν φιλόκειας μὲν πείσας πρὸς
 αἰσθησὶν ὁπμιελῶσαι τὴν σκυλακειάν,
 ὅπως ἐξ ὧν δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ, καὶ ὡς
 δεῖ ἀφαιρῶν, προσσητὴ γίνεσθαι
 τὰ σκυλακία. ὡσαύτως δὲ ἑ οὖν
 213 φιλόφρονος. * Δῆλον δὲ ὅτι ἑ τὰς

καὶ ὡς, ἐπ' ἀόρην (sic enim ibi legem-
 dum est pro ἐπ' ἀόρην) παιδὸν ἐλέγχετο
 γινώσκ. Ἀφ' οὗ παιδὸν hic vocatur pro-
 prie, aratio liberorum, i. e. procreatio:
 quod præcise dictum est, pro, ἀφ' οὗ
 ἐπ' παιδὸν πινόμεν; ut loquitur Plutar-
 chus in libro de Precept. Conjugal. pag.
 144.

tendunt, retinendas esse censue-
 runt. Dein nascituræ soboli in an-
 teceffum providendum esse ab iis,
 qui liberis procreandis operam
 dant: primam vero & præcipuam
 cautionem circa ipsam generatio-
 nem adhibendam illi, qui soboli
 generandæ animum admovet; ut
 victu sobrio & salubri utatur, neve
 alimentis intempestive se ingurgi-
 tet, aut ebrietate præcipue, aliave
 perturbatione, corporis habitum
 deteriore reddat. Existimabant
 enim è pravo dissonoque, & tur-
 bido temperamento, vitiosa semi-
 na edi. Univerſe autem vecordem
 plane & inconsideratum, pronun-
 tiabant, si quis vitam nascendique
 ortum alteri daturus, non omni
 diligentia provideat, ut iste in
 lucem vitamque introitus quam
 amabilissimus fiat: iniquum enim
 esse, eos qui canum studio ferun-
 tur, omnem curam impendere,
 ut catuli concipiantur ex quibus
 oportet, & quo tempore oportet,
 atque ex hoc vel alio modo af-
 fectis, utque inde mansueti eva-
 dant: similiterque agere avium
 etiam studiosos. Quin & cæteros

" Μῆτε δὲ μέγαντα τε, ἀλλ' ἥκιστα π.]
 Idem plane monet Plutarchus in aureolo
 tractatu περὶ παιδὸν ἀγωγῆς, pag. 1. & 2.
 & Plato Lib. vi. de Legib. pag. 623.

" Ὡς δὲ ἀφαιρῶν] Sic scriben-
 dum putavi, pro, ὡς ἀφαιρῶν, quod
 prior Edit. habet.

qui generosorum animalium desiderio tenentur, omnibus modis prospicere, ne admissura temere fiat: homines vero nullam sobolis suae rationem habere; sed & in procreando obiter perfunctorieque versari, & in educando, instituendoque, supinæ prorsus negligentiae reos fieri: hanc enim gravissimam juxta evidentissimamque causam esse, quod plurimi hominum mali atque improbi sint: quia nimirum liberorum progeneratio apud plerosque belluino ritu, & temerarie instituitur. Hac manu ductione, hocque studio Viri illi verbis factisque circa temperantiam exercebantur: idque juxta praecepta, quae jam olim, tanquam Oracula quaedam Delphica, ab ipso Pythagora accepta.

C A P. XXXII.

QUod autem fortitudinem attinet, multa jam ex ante dictis propius ad eam pertinent: utputa admiranda illa facinorâ, quae à Timycha perpetrata sunt: itemque ab iis qui mortem obire maluerunt, quam Pythagoræ placita de fabis, aliisque quae huic studiorum generi consentanea sunt, transgredi. Sed & quae ipse Pythagoras praeclare designavit, dum solus

" Πυθαγόρας λόγια] Vide Nos supra ad Num. 161.

λοιπὰς τ' ἐσθλὰς ἀρετὰς ἐπὶ τὰ γενναῖα τ' ζῶν, παῖδας ποιεῖσθαι ἀγαθὸν ἐπὶ τῇ μὴ εἰκῇ γίνεσθαι πρὸς γενήσεως αὐτῶν. οὗτο' δὲ ἀνθρώπους μηδένα λέγειν ποιεῖσθαι τ' ἰδίαν ἐκγόνοι, ἀλλ' ἅμα θύνασθαι εἰκῇ τε καὶ ὥς ἐτυχὲς γενεαλογούντας πάντας τρέφειν, καὶ μὴ παῖδας τρέφειν τε ἐπιδιδόναι μὴ πάσης ἐλευθερίας. πάντῳ γὰρ εἶναι τ' ἰσχυροτάτῳ καὶ σφαιρωτάτῳ αἰτίαν τῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων κακίας τε καὶ φανούσης τῆς βροτοκρατίας γὰρ καὶ εἰκαίαν πρὸς γένεσθαι τῶν τεκνοποιῶν ὡς πρὸς πολλοῖς. παιᾶνται ὑψηλόμενα καὶ ὀπισθοδρομέοντα ὡς πρὸς τοὺς ἀνδράσι ἐκείνοις διὰ λόγων τε καὶ ἔργων ἡσκήθη ἐπὶ σωφροσύνῃς, ἀνώγειν παρεληφθῶσι ἀπὸ τῆς τῶν ὡς γὰρ γὰρ μάταια, ὡς παρὰ τὴν 37 πυθαγόρας λόγια παρ' αὐτῷ τῷ Πυθαγῶρα.

K E Φ. ΛΕ'.

Περὶ δὲ ἀνδρείας, πολλὰ μὲν 214 ἤδη καὶ τῶν εἰρημίων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτῶν ἔχει· οἷον τὰ ἐπὶ Τιμύχαν θυμαστὰ ἔργα, καὶ τὰ τῶν ἐλομίων δόποθαι, πρὸ τῆς πρὸς ἐλευθερίαν τῶν ἐλευθέρων ἐπὶ Πυθαγῶρα ἐπὶ κυάμων, καὶ ἄλλα τῶν παιδῶν ὀπισθοδρομῶν ἐχόμενα· ὅσα τε Πυθαγόρας αὐτὸς ἐπετίλετο θυμαίως, δόποθαι πάν-

παχὺ μόνον, καὶ πρὸς πάντας ἐκιν-
δυνεύς ἀμειχανὺς ὅσας ὠδραβαλ-
λόμην, ἑλόμεν, καὶ ἡ πα-
τριδα δουλιπίην, καὶ ὅππῃ τὸ ἀλλο-
δαπῆς ἀφαιρέων· τυραννίδας δὲ
καταλύων, καὶ πολιτείας συγκεχυ-
μένας ἀφαιρῶν, ἐλάττειν τε
δουλοδουλίας καὶ πόλεις ὠδραδιδέ-
σθαι καὶ ὠδρανομίας· πούων, ὕβριν
καταλύων, καὶ οὖν ὕβριδας καὶ
τυραννικὰς καλέων· καὶ πῶς μὲν
δικαίαις καὶ ἡμέροις περὶ αὐτὸν
παρίκων καθηγεμόνα, οὖν δὲ
ἀγέρας ἀνδρας καὶ ὕβριδας ἀπι-
λαύνων τῆς σωφροσύνης, καὶ μὴ γε-
γῶτες τῶν ἀπεργασίων· καὶ
πῶς μὲν σωφρονιστὴν ἐλάττειν.

215 * Πολλὰ μὲν ἔν τεύτων ἔχοι πρὸς αὐ-
τὸν λέγειν περὶ αὐτοῦ, καὶ πολλὰς
ἀντὶ κατὰ τὸν αὐτοῦ νόμον καὶ πᾶν-
των ἐστὶ πρὸς ἀλλήλους αὐτὸν μὲν
περὶ αὐτοῦ ἀνυποτάκτου ῥηθῆναι καὶ
περὶ αὐτοῦ ὅτι γὰρ ὑπὸ φαλάρα-
δος ἔστωσαν τὰ τυραννικὰ καὶ πᾶν-
τα, καὶ σωφρονιστὴν αὐτὸν πρὸς αὐτὸν
τὸν περὶ αὐτοῦ τὸν ἑαυτοῦ, Ἀβάρης
τὸν νομόν, αὐτὸν τὸν ἐν τῇ ἀφαιρέ-
σει, τὸν συμβαλεῖν αὐτὸν λέ-

quaquaversum peregrinatus est,
laboribusque ac periculis immen-
sum quantis sese obtulit, & relicta
patria, vitam apud externos exige-
re statuit: quin &, dum tyranni-
des sustulit, turbatis Rebusq. pri-
stinum ordinem restituit, & civi-
tates è servitute in libertatem asse-
ruit: eodem pertinet quod inju-
stitiam compescuit, contumelias
dispulit, & protervistyrannicisque
ingeniis obstitit; ac justis quidem
mansuetisque benignum se ducto-
rem præbuit; feros vero & pro-
tervos à convictu suo removet, il-
lisque negavit se responsa datu-
rum: alteris denique alacriter o-
pem tulit; alteris autem, totis vi-
ribus repugnavit. Pronum itaque
foret & horum multa certissima
documenta proferre, & majori
etiam numero ad virtutis amissum
ab eo gesta, adjicere: sed inter
ea maxime eminent, quæ coram
Phalaride, cum invicta oris liber-
tate, sive dixit, sive fecit. Cum
enim à Phalaride crudelissimo ty-
rannorum captivus detineretur,
eique congressus esset vir sapiens,
gente Hyperboreus, nomine Abar-
is, qui ob hoc ipsum advenerat,
ut cum eo sermonem sociaret; plu-

* Ἐλάττειν] Hæc vox non absque
sensu dispendio in priore Edit. deest,
quam ex MS. revocavi.

Πούων] Ex MS. pro quo antea in-
epte legebatur, πᾶντων.

Σωφροσύνης] Idem ex MS. pro σωφροσύνης,

quod prior Edit. habet.

* Ἀπεργασίων] Imo potius, ἱκανο-
ποιῶν, i. e. palam profitens, vel elo-
quens. Nam ἀπεργασίων, ut notum est,
significat, interdicare, vetare: quod sen-
sui loci hujus non convenit.

res quæstiones, maxime sacras, Abaris ei proposuit, de simulacris, de religioſiore Deorum cultu, de providentia, de rebus, tum quæ cælo continentur; tum quæ in terris paſſim verſantur, multisque ſimilibus aliis. Pythagoras vero, prout divino afflatu incitabatur, acriter, utque veritati proriſus conſonum erat, tantaque cum perſuadendi facultate reſpondit, ut audientibus diſta plane approbaret. Tum vero Phalaris & contra Abaridem, quod ab eo Pythagoras laudaretur, ira exarſit, & in ipſum Pythagoram acerbe invectus eſt: auſus etiam in Deos ipſos, graves ſequæ dignas blaſphemias evomere. Abaris autem ea propter Pythagoræ gratias agebat; inſuperque ab eo edoctus eſt, quod à Cælo pendeant reganturque omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis, tum inprimis ex præſentiſſima ſacrorum efficacia oſtendit: tantumque aberat, ut docentem talia Pythagoram præſtigiatore Abaris haberet; ut potius illum, tanquam Deum quempiam, ſupra modum ſuſpexerit. Ad hæc Phalaris divinationem, & quicquid in ſacris fieri ſolet, aperte negavit. Abaris vero ab hiſce digreſſus eſt ad alia, quæ in oculis incurrunt; & ex iis quæ humanis viribus averruncari

γὰρ πῆ ἡρώτης, καὶ μάλα ἱερὰς, καὶ ἀγαλμάτων καὶ τῆς ὁσιωπάτης θεραπείας, καὶ τῆς τῶν προνοίας, τῶν πῆ κατ' ἐρανὸν ὄντων, καὶ τῶν πῆ τῶν γλυπτοῦν ἐπιφορμῶν, ἄλλα πῆ πολλὰ πῆ αὐτῶν ἐπαύθη. * Οἱ δὲ 216
Πυθαγόρας, οἱ τῶν ἡν, ἡν, ἡν, σφόδρα, καὶ μετ' ἀληθείας πάσης ἀπεκρίνατο, καὶ περὶ τῶν, ὡς περὶ μαγείας οὐκ αἰκνόμενος. τότε ὁ Φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ ἐργῆς πρὸς τῶν ἐπαινεῖν Πυθαγόραν Ἀβάρην· ἡγερίαν δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τῶν Πυθαγόραν· ἐπὶ μᾶλλον τῶν πρὸς οὐκ αἰκνόμενος αὐτῶν βλασφημίας θανάτῳ προσφέρειν, καὶ πῆ αὐτῶν, οἷας αὐτῶν οὐκ αἰκνόμενος ἡν. ὁ δὲ Ἀβάρης πρὸς αὐτῶν ὁμολογῆσαι μὲν χάριν Πυθαγόρα· μετὰ τῶν ἐπὶ τῶν ἐμάνθηναι παρ' αὐτῶν πῆ τῶν ἐρανόμενον ἡρώτης ἐπὶ οὐκ αἰκνόμενος πῆ αὐτῶν, ἀλλὰ πῆ πλείονων, καὶ δὲ τῶν ἐνεργείας τῶν ἱερῶν· πολλὰ γὰρ ἐδὲ γόηται νομίζον Πυθαγόραν τῶν αὐτῶν παιδιδόντων, ὡς γὰρ καὶ αὐτὸν ἐπαύθη ὡς αὐτῶν ὑπερφυῶς. πρὸς αὐτῶν Φάλαρις· ἀνὴρ μὲν μαυρία, ἀνὴρ δὲ ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς δρώμενα πῆ φανῶς. * Οἱ δὲ Ἀβάρης 217
μετῆγε τῶν λόγων δὲ τῶν ἐπὶ τῶν πῆ αὐτῶν φανόμενα ἐπαύθη, καὶ δὲ τῶν ἐπὶ ἀρχαίοις, ἡν πῆ

ἡν, ἡν, Ex MS. pro ἐν τοῖς.

μοις ⁶ ἀπλήτεις, ἢ νίσις ἀνιάτεις, ἢ καρπῶν φθοραῖς, ἢ λοιμῶν φθοραῖς, ἢ ἄλλοις πρὸς πύκτις παγκαλέπεις ἔ ἀνηκίσεις, ⁷ ὡς δὲ γινόμενων δαιμονίων πνῶν καὶ θείων εὐεργατημάτων, ἐπειρᾶτο συμπίθειν, ὡς ἐστὶ θεία πρόνοια, πᾶσα ἐλπίδα ἀνθρώπων καὶ διώαμιν ὑπερβαίνασα. ὁ δὲ Φάλαρις ἠνιγκυῶτι πρὸς πᾶσα, καὶ ἀπιδρασίωτο. αὐτὸς ὅν ὁ Πυθαγόρας ὑποπίθων μὲν, ὅτι Φάλαρις αὐτῷ ῥάπτοι θάνατον, ὅμως ᾗ εἰδώς, αἰς σὺν εἰη ⁸ Φαλάριδι μόρσιμῳ, ἐξουσιαστικῶς ἐπεχέρη λέγειν. ἀπιδὼν γάρ πρὸς τὸ Ἄβαριν εἶπεν, ὅτι ἔρανόθεν ἡ Διὰβασις εἰς τὴν πᾶν αἴερα, καὶ τὰ ὀπίγνια φέρεται πύκτι. ²¹⁸ Φυκε. * Καὶ ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν ἔρανον ἀπολαθίας πάντων, διεξήλθην γνωριμύταται πῶς πᾶσι· πρὸς τὴν τῆς ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐξ αἰῶν διωάμειως ἀναμφισβητήτως ἀπιδείξει· καὶ πρὸς τὴν τῆς τῆς λόγου καὶ τῆς νῦν πλείας ἐνεργείας ἐπεξήλθεν

nequeunt; nempe ex bellis inextinguibilibus, ex incurabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentia grassatione, ex aliis denique id genus gravissimis & atrocibus calamitatibus, quæ Dæmonum quorundam, aut Deorum operatione immittuntur, persuadere conatus est; esse utique divinam providentiam, quæ omnem hominum expectationem, & vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfricta, contra hæc audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem à Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, quod non esset in fati, ut ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conversus, docuit, quod à Cælo in res aëreas & terrestres transitus quidam & descensus fieri soleat: deinde per notissima quæque edisseruit, quod omnia Cœli ordinem sequantur: item demonstravit, animæ facultatem liberam, sui que juris esse: & longius progressus, perfectas rationis mentisque operationes esse

⁶ Α' πλῆτεις] Scribo, ἀτλήτεις, i. e. intolerabilibus.

⁷ Παρεργαζόμενον δαίμ. πνῶν καὶ θείων εὐεργατ.] Locum hunc sic scribendum puto, γνωρίζω δαίμ. πν. καὶ θείων εὐεργατῶν: ut constructio talis sit, καὶ λῶν τῶν εὐεργατῶν δαίμονων πνῶν ἔ θείων, γνωρίζω ἐν ἀμειναις, ἢ πρὸς πύκτις, &c. Νουήτης γὰρ αὐτὸς hic vocatur admonitio, sive castigatio divina, quæ sit immixtis calamitatibus: eodem sensu, quo

Græci dicunt νοητὴν πᾶν πληγὰς, i. e. verberibus aliquem officii sui admonere: qua phrasi præter alios usus est Aristophanes.

⁸ Φαλάριδι μόρσιμῳ] Alludit ad verbum illum Homericum, *Odyss.* X. Οὐ μὲν με κῆνός, ἐπεὶ δ' οὐ μοῖρσός ἐστι. Quo versu usum esse Apollonium Tyannensem, cum a Domitiano vitæ periculum ei immineret, refert Philostratus.

adstruxit: ac ita demum solita libertate, de tyrannide, omnibusque fortunæ prerogativis, deque injustitia, omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit: hisque subjunxit divinam de vita optima admonitionem; ejusque cum pessima comparationem exserte instituit; sed & quomodo anima cum suis facultatibus & affectibus se habeat, clarissime detexit: quodque omnium præstantissimum est, demonstravit, Deos non esse causam malorum, morbosque, & si quæ alia corpus male afficiunt, ab intemperantia profeminari; reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis, ob ea quæ in fictionibus suis secius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudit, quæque & quantæ esset Cæli potentia, ex ipsis operibus ostendit; quodque pœnæ legibus sancitæ, jure meritoque infligantur, multis certisque argumentis probavit. Insuper quantum discrimen inter hominem & cætera animalia intercederet, aperte indicavit: ac de oratione quoque interna & externa scientificè locutus est; ut & de mentē, notitiæque, quæ ab illa provenit, ac de aliis moralibus, hisque affinis dogmatibus. Tradidit etiam quæ communi vitæ utilis forent, hisque congruas

ικανῶς. καὶ ἐπιτετα μὲν παρρησίᾳ
 περὶ τυραννίδος, καὶ τῆ κατὰ τὴν
 χλὴν πλεονεκτημάτων πάντων, ἀδι-
 κίας τε καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πλεονε-
 κτίας ὅλης ἐκτενῶς ἀνεδίδαξεν. ἐπὶ
 ἑδενίς ἐστὶ πᾶσι ἀξίαι. μετὰ δὲ
 πᾶσι θείαν ἀποδείκνυται ἐπιείκεια
 περὶ τῶν ἀρίστων βίης, καὶ τῶν περὶ τὴν κα-
 κίαν ἀντιπαρεβόλῃ αὐτῆς προθύ-
 μως ἀντιστρέφεται. περὶ ψυχῆς τε
 καὶ τῶν διωμάτων αὐτῆς, καὶ τῶν πα-
 θῶν, ἔκως ἔχθρ' αὐτῶν, ἀφίσταται
 ἀπικάλυψε, καὶ τὴν καλὴν πάν-
 τῶν ἐπέδειξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν κακῶν
 εἰσὶν ἀναιρέτοι, καὶ ὅτι νόμοι καὶ ὅσα
 παρὰ νόμον ἐστὶν, ἀκαταστάτως ἐστὶ
 ἀνέμοι. περὶ τῆ κακῶς λογο-
 μῶν ἐκ τῆς μύθου διήλθε τοῦ
 λογοποιῆσαι τε καὶ ποιητῆς. πῶς τε φά-
 λαρον μετὰ πολλῶν ἐκείνων, καὶ
 πᾶσι τῶν ἐκείνων διώκων, ἐπὶ τῇ
 ἐστὶ, καὶ ὅσα, δι' ἐργῶν ἐπεδείκνυται.
 περὶ τῆς κατὰ νόμον καλότητος, ὡς
 εἰκότως γίνεσθαι, περὶ πολλὰ
 παρέδειξε. περὶ τῆς διαφορᾶς ἀν-
 θρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα παρέ-
 δεῖξε περὶ φανῶς. περὶ τῆς ἐν δια-
 γίτης λόγου, καὶ τῆς ἐξω προοίοντος,
 ὁποσημονικῶς διεξήλθε. περὶ τῆς
 καὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς κατὰ φύσιν γνώσεως
 ἀπέδειξε πλείους. ἡ δὲ κατὰ τὴν ἀλλὰ
 πολλὰ ἐχόμενα τῶν δόγματων.

* Περὶ τῆς ἐν τῷ βίῳ χρησίων ὡφει 219
 λιμώτῃ ἐπαίδεσθαι, ὡς ἀνέσεις

τὴ συμφώνως τὰ τοῖς σωτηρίωσιν
 ὁπαικίσαι, ἀπαγορεύσεις π, ὡς
 ἔχρησιμῶν, παρέρχεται. καὶ τὸ μέ-
 γιστον, τῶν κατ' εἰμαρμόνων καὶ κατ'
 νοῦν δρωμένων καὶ ἀπαρτύνει ἐπιση-
 ούς, καὶ τὴ κατὰ πεπεωμένον, καὶ
 κατ' εἰμαρμόνων. περὶ δαιμόνων τὴ
 πολλὰ καὶ σοφὰ διηλέχθη, καὶ περὶ
 ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν ἐν
 ἀλλοῖς ἀνὰ τὴν τρέψαντες λόγων· ἐκεί-
 να δὲ καὶ μάλλον τοῖς περὶ ἀνδρείας
 210 ὁπαικίσαι προσήκει. * Εἰ γὰρ
 ἐν αὐτοῖς μέσσις ἐμβέβηκας τὴς
 δειοῖς, σαρκεῖα τῇ γνώμῃ φιλοσο-
 φῶν ἐφαίνετο, καὶ παρέρχεται ὡς ἀ-
 παρτύνει καὶ κατ' ἐκείνους· ἡμῶ-
 νος τὸ τὸν καὶ, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν καὶ
 ἐπαύοντα οὐκ ἐκινδύνους ἐξήσια καὶ
 παρέρχεται.¹⁰ καὶ γὰρ ἐνδηλόν
 ἦν, πάντως πᾶσι κατὰ φρονήσιμους
 ἔχει τὸ νομιζομένων εἶναι δεινῶν, ὡς
 ἔδειξεν ἀξίων ὄντων. καὶ εἰ δὲ θανά-
 τος προσδοκώμεθα, ὅσοι γε δὴ πᾶσι
 ἀνθρώποις, ὡς γινώσκοντες τὰτα πα-
 τίσκοντες, καὶ οὐκ ἔστι πρὸς τὴν παρέρχεται
 τῇ προσδοκίᾳ, δέλον δὲ παρέρχεται.
 ὡς εἰλικρινῶς ἀδείκνυται ἡν πρὸς θάνα-
 τος. καὶ τῶν δὲ ἐπὶ ἡλικιόπρεπον
 διεπράττει, τῶν κατὰ λυσιπρῆς
 τυραννίδος ἀπεργασίαν, καὶ
 καταπαύει μὲν τὸ τυραννῆναι, μέλλον-
 τα ἀνηκέστες συμφορὰς ἐπαυῖν τοῖς

admonitiones lenissima hortatio-
 ne adhibita, aptavit; interdicta-
 que de iis adjecit, quæ fugienda
 essent: distincte etiam explana-
 vit, quæ fato, quæque arbitrio
 humano fierent; ac de Dæmoni-
 bus & de immortalitate animæ
 sapienter multa disputavit. Sed
 hæc alterius fuerit Philosophiæ
 materia: ista vero propius forti-
 tudinis culturam spectant; quod,
 cum in media se conjiciens pe-
 ricula, constanti & ad omnia pa-
 rato animo philosophari visus sit,
 cum fortunam patienter sustinue-
 rit, cum magna auctoritate &
 ore libero in eum peroravit, qui
 capiti ejus exitium minabatur;
 manifestum utique effecerit, quod
 gravissima quæque mala, tan-
 quam in nullo numero habenda
 contempserit. Idem de me-
 tu mortis judicandum est: à
 quo illum penitus intactum fuisse
 apparet; utpote cum mortem,
 sibi, quantum humanitas præ-
 videri potuit, proximæ immi-
 nentem plane non curaverit, ne-
 que presentissimæ necis expecta-
 tioni animum adverterit. Ex-
 tant autem etiam fortiora ad-
 hac dictis facta ejus, dum tyran-
 nidem funditus delevit, ipsum-
 que tyrannum, atrocissimas ca-
 lamitates hominibus machinan-

* Καταπαύει. Scribe, κατ' ἐκείνους, vel κατ' ἐκείνους.

¹⁰ Παρέρχεται. Male ante, παρέρχεται.

tem, cohibuit; & Siciliam crudelissima dominatione liberavit. Quod autem ipse tam præclari facinoris auctor extiterit, ipsa quoque Apollinis Oracula indicio sint; utpote quibus prædictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruium esse, cum cives meliores, magisque inter se concordēs facti essent: quales utique præsentia Pythagoræ, ejusque institutione, & manuductione facti sunt. Hujus rei adhuc certius argumentum à tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagoræ & Abaridi capitis periculum intentavit, & ipse ab insidiatoribus interfectus est. Quin & ab Epimenide sumto indicio hæc adstrui poterunt. Sicut enim ille, qui Pythagoræ discipulus erat, cum quidam vitæ ejus manus violentas afferre vellent, Furiis, Diisque ultoribus invocatis, effecit, ut insidiatores illi sese mutuis cædibus conficerent; ita sane & Pythagoras, Herculis ritu & virtute, mortalibus opem ferens, illum, à quo homines proterve nefarieque habitati fuerant, morte punivit: idque per ipsa Apollinis Oracula, cum quibus illi à prima nativitate, naturalis quædam conjunctio intercedebat. Et hæcenus quidem præclarum hoc ejus facinus à nobis

τῇ Ἀπόλλωνι, οἷς ἦν αὐτοφυῶς σωτηρητὴν δὸν τῆς ἐξ ἀνδρείας κατὰ δῶμα

ἀνδρείας. ἐλδοφρώσας δὲ τῆς ὁμοπαίτης τυραννίδος Σικελίας.

* Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ παῖς κατὰ 221

θώας, πενήτερον μὲν καὶ δὸν τῶν χρησμῶν τῇ Ἀπόλλωνι, τότε καὶ ἀλυσιν ἀφαισινόντων τῷ Φαλάργδι γήσεσθαι τῆς δέχης, ὅτε κρείττονες ἔομονοητικώτεροι γήσιν, καὶ σωιστὴρ μετ' ἀλλήλων οἱ δὲ χόρδοι οἷοι ἔσονται ἔργον, Πυθαγόρα περὶ τῆς, ἀφ' αὐτῆς ὑψηλότητος ἔκιδόσας αὐτῶν. τότε δὲ ἐπὶ μετὶ τεκμήριον ἦν δὸν τῇ χόρδῃ. Ὅτι γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Πυθαγόρα τε καὶ Ἀφάργδι Φάλαργι ἐπὶ κίνδυνον θανάτου, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ Ὀπίεχλόντων ἀποφάσκει.

καὶ τὸ κατ' Ἐπιμενίδην δὲ τῶν αὐτῶν τάτων ἔσω τεκμήριον. * Ὡς περ 222

γὰρ Ἐπιμενίδης, ὁ Πυθαγόρα μαθητὴς, μέλλων ὑπὸ πινῶν ἀναρεῖσθαι, ἐπειδὴ τῆς Ἐρμηνύας ἐπεκαλέσας, καὶ οὗν πινῶν θύας, ἐποίησε οὗν Ὀπίεχλόντας πάντας ἀρδὴν ὡς αὐτοῖς δόσοφάσκειναι. ἔτω δὲ καὶ Πυθαγόρας ἐπαμυνῶν τοῖς ἀνδρείας, καὶ τῇ Ἐρμηνύας δόσας, τὸν ἐξυβρίζοντα καὶ πλημμελῆντα εἰς οὗν ἀνδρείας, ἐπ' ἀφελεία τῶν ἀνδρείων ἐκόλασε, καὶ θανάτου παρέδωκε δὲ αὐτῶν τῶν χρησμῶν

223 * ἄλλοι τὴν τεκμήριον αὐτῆς ποιησώ-
 μεθα, πλὴν σωτηρίαν τῆς ἐνόμα
 δόξης, δι' ἣν αὐτὸς τε μόνος παρὰ το-
 κῆνται ἑαυτῷ ἔπραττε, καὶ τὰ ὑπὸ
 τῷ ὀρθῷ λόγῳ ὑπαγορεύόμενα,
 μήτε ὑπὸ ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ πόνου,
 μήτε ὑπὸ ἄλλης πινός πάθους, ἢ κιν-
 δυνὸς μεθιστάμεθα ἀπ' αὐτῶν.
 οἱ τε ἑταῖροι αὐτῶν¹¹ πρὸς τὴν πα-
 ραβλῶσιν τῶν ὀρεομένων ὑπὸ αὐτῶν,
 ἡρᾶντι δοποθαιεῖν. ἐν παντι δαπάναις
 τε τύχαις ἐξαταζόμενοι, τὸ αὐτὸ
 ἡθὺς ἀδιάφορον διεφύλαττον. ἐν
 μυρίαις τε συμφοραῖς ἡνόμενοι,
 εὐδαιμονοῦντες ὑπὸ αὐτῶν μετετρέψαντο.
 ἦν δὲ καὶ ἀδιδάκτοι παρ' αὐτοῖς
 ὡς ἀκλήσεις, τῷ νόμῳ βοηθεῖν αἰεὶ,
 καὶ ἀνομία πλεμεῖν, καὶ πρὸς τὸ εὖ-
 γενεῖν καὶ ἀπαρτίζεσθαι τὸ τετυφλω, καὶ
 συνεκτείνεσθαι διὰ τῆς ἡμετέρας σώφρονος
 224 καὶ ἀνδραγαθῆς βίῃ. *¹² Ἦν δὲ πρὸς
 μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς
 πάθη πεποιημένοι, πρὸς τε ἀθυμίαν
 καὶ δηγμῶν, αἵ δὲ βοηθητικώτατα
 ἐπινεύοντο. καὶ πάλιν αὖ ἑτέρως
 πρὸς τε πᾶς ὀργῆς, καὶ πρὸς ὀδυ-
 ρμῶν, δι' ὧν ὀπταίνοντες αὐτῶν,
 καὶ ἀνιόντες ἄλλοις ἔμετρεν, σύμ-
 μετρον πρὸς ἀνδρείαν ἀπειργάζον-
 το. ἦν δὲ καὶ τὸ τοῦ μέγιστον εἰς ἡν-
 ομιότητος ἔργον, τὸ πεπαισθῆναι,

memoriæ consecratum esto. Per-
 gimus autem jam ad aliud forti-
 tudinis ejus argumentum; quod
 nimirum factam tectamque con-
 servaverit sententiam, quæ juri &
 justitiæ conformis esset; juxta
 quam & ipse solus quæ sibi vide-
 bantur peregit; & ab iis quæ recta
 ratio dictabat, neque voluptate
 neque laboris molestia, neque ul-
 lis denique affectibus dimoveri se
 passus est. Sed & discipuli ejus
 mortem obire maluerunt, quam
 ullum ejus placitum transgredi:
 variisque cum casibus colluctati,
 hos mores incorruptos custodiverunt,
 nec unquam ab iis fecerunt
 divortium, quamvis infinitis cala-
 mitatibus obruerentur. Erat etiam
 perpetua apud eos cohortatio, le-
 gi opem ferendam, & quicquid
 legi adversatur debellandum esse:
 itemque ad arcendum depellen-
 dumque luxum, vitæ sobriæ & vi-
 rili ab incunabulis assuescendum.
 Habebant etiam cantus quosdam
 ad sanandos animi affectus compo-
 sitos, & contra tristitiam animique
 vulnera, veluti præsentissima reme-
 dia, excogitatos; rursusque alios
 contra iram & animositatem, per
 quos affectus istos intendebant,
 remittebantque, donec fortitudi-
 ni congruos redderent. Hoc quo-
 que maximum illis ad strenuitatem
 pondus addebat, quod persuasi

¹¹ Πρὸς τὴν παρὰ τὴν ἐκείνων.] Con-
 fer Nostrium supra, initio hujus capituli.

¹² Ἦν δὲ πρὸς μέλη παρ' αὐτῶν.] Hæc le-
 guntur etiam supra, Num. III.

essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quæ homini accidere possunt, quæque in ejus potestate non sunt. Quod si quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quidpiam hujusmodi alicui supervenisset, è medio se proripiebant, & pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere, & sanare strenue conabatur. Generatim quoque illis competeat laboriosa in disciplinis & studiis diligentia, & innata omnibus incontinentiæ, avaritiæque cruciamenta, diversissimæque castigationes, & sufflaminæ igne ferroque irremissibiliter peracta: idque nullo laboris aut patientiæ dilectu: hinc enim abstinentia ab omnibus animalibus, & ab aliis etiam quibusdam cibis strenue exercebatur; illinc sermonis prohibitio, & omnimodum silentium, tanquam medicamenta ad linguam coercendam, per complures annos eorum fortitudinem exercitam habebant: uti & intentæ & continua pervestigatio & ruminatio difficultiarum speculationum; & propter ista cibi somnique parsimonia; itæque gloriæ, divitiarum, similitumque inaffectedus contemptus: quibus omnibus

πλάττε καὶ τῶ ὁμοίων ἀνεπιτήδωτῳ καταφρονήσις. καὶ πῶτε πάντα

ὡς ¹³ ἔδεν δὲ τῶ ἀνθρωπίνων συμ-
 πτωμάτων ἀποσοδόκητον εἶναι πα-
 ρὰ τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα
 προσδοκᾶν, ὥς μὴ τυγχάνουσιν
 αὐτοῖς κύριοι ὄντες. * Οὐ μὲν, ²²⁵
 ἀλλ' εἴ ποτε συμβαίῃ αὐτοῖς ἡ ὀργή,
 ἡ λύπη, ἡ ἄλλο τι τῶν τοιούτων,
 ὁκνοῦν ἀπηλλάττειν καὶ καθ'
 ἑαυτὸν ἕκαστος ἡρόδωτος ἐπειρά-
 τῃ καταπίπτεν τι ἑῷ ἰατροῦ τὸ
 πάθος ἀνδρῶν. ¹⁴ ἢ ὅτι ἡμικόν
 αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ
 ὁλισθηδύματα ὁρίσινον, καὶ αἱ τῆς
 ἐμφύτης πᾶσιν ἀκροσίας τι καὶ
 σπλενοξίας βάσανοι, πικρῶτα-
 τή τι χολάσις καὶ ἀνακαταπύ, πυρὶ
 καὶ σιδήρῳ σωπιλέμεναι ἀπεραιτή-
 τως, καὶ ἔτι πόνων, ἔτι καρτερίας
 ἐδαμίας φειδόμεναι. ὡς τὲρ μὲν
 γὰρ ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπάντων, καὶ
 προσέτι βρωμάτων τινῶν ἀσκήσις
 ἡμναίως. τὲρ ὅτι ἐχεμυθία τε καὶ
 παντελὴς σιωπὴ πρὸς τὴν γλώσσης
 κρατεῖν συνησθῆναι, ὅτι ἐπὶ πολλὰ
 καὶ ἀνθρώπων αὐτῶν ἐγύμναζεν ἢ
 τε σιωπῆς. ¹⁵ καὶ ἀδιάπνοος
 πρὸς τὴν δυσληπίσταν τῶν θεωρη-
 μάτων ἐξέπαις τε καὶ ἀνάληψις.
 * Διὰ ταῦτα ὅτι αἰωνία, καὶ ὀλιγοσι- ²²⁶
 πία, καὶ ὀλιγοπνία, δόξης τε καὶ

¹⁴ ὡς ἔδεν δὲ τῶν ἀνθρωπίνων συμπτῶν.]
 Pulchrum hoc præceptum traditur etiam
 supra, Num. 196.

¹⁵ ἢ ὅτι ἡμικόν αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τ.]

Cum toto hoc loco confer Nostrium su-
 pra, Cap. xvi. ubi eadem leguntur.

¹⁶ καὶ ἀδιάπνοος.] Vide Nos supra
 ad Num. 188. ubi eadem occurrunt.

εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς σπώσκειν.
οἰκλῶν ¹⁶ δὲ, καὶ δακρύων, καὶ
πάντων τῶν πέντων ἐργασθῶν σὺν
ἀνδρῶς ἐκείνης Φασίν. ἀπύχοντο
δὲ καὶ δεήσεων καὶ ἱκεσιῶν καὶ πάσης
τῆς πιαυτῆς ἀνελιδνῆς ζωπείας,
ὡς ἀνάνδρῃ καὶ πεπενῆς ἔσσης. τῆς δὲ
αὐτῆς ιδέας τῆς θωῶν θητίον, καὶ ὅτι
πᾶν κυριώταται καὶ σωκελινάταται τῶν
ἐν αὐτῇ δογματίων, διὰ τὴν ἐν
ἐαυτοῖς διεφύλακτον ἀπαρτῶν αἰ.
μετὰ ἀνελιδνῆς ἐχεμυθίας πρὸς τὴν
ἐξωτερικῆς ἀνελιδνῆς Διαπραγ-
ματεῖας, καὶ ἀνελιδνῆς ἐν μνήμῃ τοῖς
Διαδόντοις, ὡς περὶ μυστήρια θείων
227 μεταπραδόντες. * Διόπερ ἔδωκεν
ἐξελιδνῆς τῶν τελείων ἀξίων, με-
τὰ πᾶσι δὲ διδασκαλίᾳ τῶν καὶ
μαθημάτων, ἐπὶ τοῖς τοῖς μόνον
ἐνελιδνῆς. ¹⁷ ὅτι δὲ τῶν θουρίων,
καὶ, ὡς αὐτοῖς, βεβηλῶν, ἐπὶ καὶ
πᾶσι τοῖς, διὰ συμβολῶν ἀνελιδ-
νῆς οἱ ἀνδρες ἡνίπτον, ὡς ἔχοντες
ἐπὶ νῦν, ὡς αὐτοῖς ἐν τῇ θουρί-
λῆναι. οἷον, πῶς μαχαίρῃ καὶ
σκαλῶς καὶ πᾶσι τοιαύταις σύμβο-
λα. ἀπερὶ ψιλῇ μὲν τῇ φασίν
γραμμάσι. ὑποθήκῃς ἐπὶ. Δια-
πρασόντῃ δὲ θουρίᾳ πᾶσι καὶ
σεμνῇ ὡφελείᾳ παρέχεται τοῖς
228 μεταλαβόν. * Μίγνουν δὲ πάντων
πρὸς ἀνδρείαν ὡς ἀνελιδνῆς ἐπὶ,

¹⁶ Οἰκλῶν δὲ ἐ δακρ. — τὸς ἀνδρες
ἐκείνης.] Sunt verba Aristoxeni: ut ipse
Jamblichus testatur infra, Num. 233.

illi se ad fortitudinem acuebant.
Afferunt præterea, Viros illos la-
menta, & ploratus, & id genus
omnia procul habuisse: abstine-
bant etiam ab obsecrationibus,
supplicationibus, omnique illibe-
rali adulatione, tanquam effœmi-
nata & humili. Ad hanc morum
speciem quoque referendum est,
quod præcipua dogmata, quibus
disciplina eorum continebatur,
inter arcana sua omnes summo
silentio tegebant, ne peregrinis
innotescerent: eaque, sine scriptu-
ra, soli memoriz commissa, ac
si Deorum mysteria essent, ad
successores trans mittebant. Unde
etiam evenit, quod nihil eorum,
commemoratione dignum, in pu-
blicum emanavit; quamvis satis
longo tempore docerentur; nec
desissent qui discerent; sed id
quidem intra privatos tantum
parietes: si vero res ita ferret,
ut extranei, & ut ita loquar,
profani adessent, per symbola
inter se agebant ænigmatum mo-
do: exempli gratia, Ignem gla-
dio ne fodito, & similia: quæ
nuda phrasi amilibus mœnitis affi-
nia videntur; explicata vero in
admirabilem seriumque usum ab
intelligentibus adhiberi possunt.
Omnium autem maximum ad
fortitudinem incitamentum est,

¹⁷ Εἰς δὲ τῶν θουρίων.] Confer Nostrum
supra, Num. 104.

quod sibi primum hunc scopum propositum habeant, ut à carcere & vinculis, quibus ab incunabulis constricta tenetur, eruant, atque in libertatem afferant mentem; sine qua nemo quisquam sani aliquid verique sive didicerit, sive viderit; quocunque denique sensu utatur: nam mens, juxta illos, *cuncta cernit, cunctaque audit; surda, caeca caetera*. Secundis autem curis id agendum censebant, ut mens illa sacris disciplinarum studiis deinceps expurgeretur, meliorque reddatur, atque sic demum eidem utilia & divina infundantur communicenturque: ne vel à corpore recedere timeat, vel ad incorporea accedens, præ splendore illorum fulgentissimo oculos avertat, aut ad passiones, sive affectus, qui animam corpori, veluti quibusdam clavis fibulisque affixam tenent,

τὸ σκοπὸν προσήδωκε τὴν κυρλώσαντα, ῥύσασθαι¹⁸ καὶ ἐλευθερώσαι τὴν τοσούτων ἐργῶν καὶ σωδῆσαι τὴν κατεχόμενον ἐκ βρεφῶν νῦν, καὶ χωρὶς ὕμνης εὐδὲν ἂν περ εὐδὲ ἀληθῆς τοπαρῶσαν ἐκμάθοι, εὐδὲ ἂν κατῆδοι, δι'¹⁹ ἦσαν ἐν ἐνεργῶν αἰσθησεως. ²⁰ Νῦν γὰρ, κατ' αὐτὸς, πάνθ' ὅρῃ, καὶ πάντ' ἀκέραια τ' ἄλλα δὲ καὶ κωφὰ καὶ τυφλά. δέυτερον δὲ τὸ ὑπερσυνδράζειν²¹ διακαθαρῆναι λοιπὴν αὐτῇ καὶ πικίλως ἐπιτηδευῆναι διὰ τὴν μαθηματικῶν ὀργασμῶν, τὸ πτωικᾶδε τὴν ἐνησιφύων καὶ θείων ἐπιτηναι καὶ μεταδιδόναι, ὥς μήτε τῶν σωμάτων ἀφισπόμενον δοποδειλιάν, μήτε πρὸς τὰ σώματα προσσπόμενον ὑπὸ τῆς λαμπρότητος αὐτῶν μαρμαρυγῆς δοποσπόμενον τὰ ὅμματα, ²² μήτε προσηλάντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν παθημάτων, καὶ προσσπρεσνώντων

¹⁸ ῥύσασθαι καὶ ἐλευθερώσαι τ.] Hæc etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46.

¹⁹ Δι' ἧς πνεῦμα ἐν] Sic recte MS. pro δι' ἧς τὸ πνεῦμα, quod Arcerio fraudi fuit.

²⁰ Νῦν γὰρ, κατ' αὐτὸς, πάνθ' ὅρῃ, καὶ πάντ' ἀκέραια.] Erat dictum Epicharmi, ut testantur Tzetzes *Chil.* xii. vers. 440. Plutarchus, Tom II. pag. 99. Maximus Tyr. Dissert. i. & alii. Cæterum, pro ὅρῃ, ut recte est in MS. Arcerius intempestive corripiebat, ὁρᾶ: ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui Dorica dialecto usus est.

²¹ Διακαθαρῆναι — ἐπιτηδευῆναι] Sic recte MS. At prior Edit. vitiose, διακαθαρῆναι τι, & ἐπιτηδευῆναι.

²² Μήτε προσηλάντων τῷ σώματι τὴν ψυχ.] Alludit Jamblichus ad illud Platonis in *Phædone*, pag. 387. B. Edit. Lugdun. Εἰς τὴν ἡδονὴν καὶ λύπην, ὡς περὶ ἡλόν ἐχουσι, προσηλόν αὐτῶν αὐτὸς τὸ σῶμα καὶ προσσπρεσνῶν: quem locum adducit etiam Jamblichus noster in *Protreptico*, cap. xiiii. pag. 80. Vide etiam Nicephorum ad Synesium *de Insomniis*, pag. 357. qui eundem locum Platonis adducit, & Synesium eodem alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Henricum Stephanum in *Thesauro*, (Tom. III. Col. 162. ubi de προσσπρεσνῶν agit) ab aliis procul dubio deceptum, tradere, locum hunc Platonis exstare in *Phædone*, cum, ut diximus, in *Phædone* occurrat.

ἔτι.

Ἰππικρίφειδῃ. ὅλως ᾗ ἀδάμασεν ἡ-
ται πρὸς πάντας ἡμισυεργὰ καὶ κατα-
γωγὰ παθήματα. ἡ γὰρ διὰ τῶν
πάντων γυμνασία ἐ ἀνοδὸν τῇ τε-
λειοτάτης ἀνδρείας ἢ Ἰππικρίφειδος.
τοσαῦτα ἐ παρὲς τῆς ἀνδρείας ἡμῖν
τεκμήρια κείδω παρὲς Πυθαγόρα τε
καὶ τῶν Πυθαγορέων ἀνδρῶν.

& Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

Κ Ε Φ. λγ'.

C A P. XXXIII.

219 ΦΙΛΙΑΝ ᾗ διὰ φανέστατα πάν-
των πρὸς πάντας Πυθαγό-
ρας παρέδωκε. θεῶν μὲν πρὸς ἀν-
θρώπους δι' εὐσεβείας ἐ Ἰππικριμονι-
κῆς θεοσεβείας· δογμάτων δὲ πρὸς
ἄλληλα, καὶ καθ' ἑκάστην ψυχῆς πρὸς
σῶμα, λογικῆ τε πρὸς τὰ τῷ
ἀλέγῃ ἔδη, διὰ φιλοσοφίας καὶ
τῆς κατ' αὐτὴν θεωρίας· ἀνθρώ-
πων ᾗ πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν
διὰ νομιμότητος ἰσχυρῆς· ἑτερο-
φύλων δὲ διὰ φυσιολογίας ὁρθῆς·
ἀνδρὸς ᾗ πρὸς γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ
ἀδελφούς, καὶ οἰκείας, διὰ κοινωνι-
κῆς ἀδιαστροφῆς. συλλήβδην δὲ,
πάντων πρὸς πάντας, καὶ προσέτι
τῶν ἀλέγων ζῶων πᾶν, διὰ δι-
καιοσύνης ἐ φυσικῆς Ἰππικριμονίης
καὶ κοινωνίης· σῶματ' δὲ κατ'
ἑαυτὸ θνητῆς, καὶ τῶν ἑγχειρη-
μα-

A Micitiam vero præclare tradi-
dit Pythagoras; & quidem er-
ga omnes omnium; sive Deorum
cum hominibus, per pietatem cul-
tumque cum scientia conjunctum;
sive dogmatum inter se, & in uni-
versum animæ cum corpore, par-
tisque rationalis cum irrationali,
per philosophiam ejusque specu-
lationes; vel hominum secum in-
vicem; civium puta, per sanam
legislationem, peregrinorum per
rectam rerum naturalium doctri-
nam; mariti vero cum uxore, aut
liberis, aut fratribus, aut necessa-
riis, per communionem indistor-
tam: &, ut summatim dicam,
cum omnibus omnium; animalium
etiam irrationabilium, per justi-
tiam & naturalem necessitudinem
societatemque: denique latentium
in corpore per se mortali, & con-

ἡ Φιλία ᾗ διὰ φανέστατα πάντ.] Totus
hic locus usque ad finem Numeri hujus,
legitur etiam supra, Cap. xvi.

ἡ ἑγχειρηματία] Sic rescripti pro ὁ-
μιολογία; auctoritate ipsius Jamblichi
supra, Cap. xvi.

trariarum facultatum pacificationem & conciliationem, per sanitatem, huicque congruum victum & temperantiam, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hæc omnia sigillatim ad idem amicitiae nomen, velut compendio ad unum caput revocata, omnium confessione invenit & sancivit Pythagoras. Isque tam admirabilem inter familiares suos amicitiam introduxit, ut etiamnum de iis, quos arctior benevolentia sociavit, dici vulgo solent, quod è numero Pythagoreorum sint. Proponenda igitur erit horum etiam institutio, una cum præceptis quæ suis discipulis præscripsit. Jubebant igitur hi Viri certamen & contentionis studium removere ab omni in universum amicitia, si fieri possit; si non, saltem ab eâ, quæ nobis cum parentibus, & in genere cum senioribus, aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non finit: in qua, juxta illorum monitum, quam minimum cicatricum & exulcerationum esse debet. Hoc autem ajunt fieri posse, si uterque amicorum invicem cedere, iramque comprimere sciverit:

μῦθων αὐτὰ ἐναντίων διωόμενων εἰ-
 ρηνώσιν πᾶ καὶ συμβιβασμοί, δι'
 υἱαίας καὶ τῆς εἰς πᾶν τὴν Διαιτήτης καὶ
 σωφροσύνης, κατὰ μίμησιν τῆς ἐν
 τοῖς κοσμητικῶς στοιχείοις εὐτελείας.
 * Ἐν πᾶσι δὲ τέχναις, ὡς ἐν αὐτῶν 230
 καὶ συνέληψιν ἔσθης φιλίας σημα-
 τῶν ὄντων εὐτελείας καὶ νομοθέτης
 ὁμολογητέως Πυθαγόρας ἐφησὶν·
 καὶ ἔτω θαυμασὴν Φιλίαν παρέ-
 δωκε τοῖς χρομῶσι καὶ ὡς ἐπὶ ἐνὶ
 οὐν πολλὰς λέγειν ὅτι τὸ σφοδρό-
 πρην ἔστιν εὐνοούντων ἑαυτοῖς, ὅτι τῶν
 Πυθαγορείων εἰσὶ. δὲ δὴ καὶ περὶ
 τέτων τῶν Πυθαγόρα παιδείας ὡς φη-
 σὶν, καὶ πᾶς ὡς ἀγγέλματα, οἷς
 ἐχρήσθη πρὸς οὐδ' αὐτὸν γνώμης.
 περιεκελευσάτω οὖν οἱ ἄνδρες ἔσθιν ὅτι
 Φιλίας ἂν ἀληθινῆς ἐξάρεσιν ἀγωνά-
 πει ἐφ' ἡλικίαν, μάλιστα μὲν ὅτι
 πάσης, εἰ διωαπὴν εἰ ἢ μὴ, ἐκ γὰρ
 τῆς πατρικῆς, καὶ καθόλου ἐκ τῆς
 πρὸς οὐδ' ὑπερβύτης. ὡσαύτως
 δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς οὐδ' εὐεργέτης. πᾶ
 γὰρ ἀγωνίζεσθαι ἢ ἀφ' ἡλικίας
 πρὸς οὐδ' τοιαύτας ἐμπειρίας ὁρ-
 γῆς, ἢ ἄλλῃ πρὸς τοιαύτας πᾶσι,
 ὡς σωτήριον τῆς ὑπερχύσεως Φιλίας.
 * Ἐφασκεῖν ὅτι δὲν ὡς ἐλαχίστας ἀμυ- 231
 χάς πει ἐλκώσεις ἐν τῇ Φιλίαις
 ἐγγίνεσθαι. τὰ πρὸς δὲ γίνεσθαι, ἵαν
 ὅτις ὡνται εἰκεν ἐκρεατεῖν ἐργῆς.

* Εὐνοούντων] Ex MS. pro εὐνοούντων.

* Ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαρ.

κλειν μάλιστα πει ἐκ ἀντιπαραστήσεως] Hæc
 omnia leguntur etiam supra, Cap. xxi.

αἰμθ' ἔπειτα μὲν, μάλλον μὲν πρὸς
 νεώτερον· καὶ τὴν εἰρημότητα πάλιν
 ἔχων ἡγήσεται. πρὸς ἑταίρους δ' ὡς
 τε καὶ νεώτεροις, ὡς δὴ παιδευομέ-
 νους ἐκάλουν ἐκείνοι, μετὰ πολλῆς
 εὐφημίας τε καὶ εὐλαθείας ὥσπερ
 δεῖν γυμνάσαι ὡς δὲ τὴν προσκυτάνων
 πρὸς νεώτερον· καὶ πολὺ ἐμφαίνε-
 σθαι ἐν πρὸς νεώτερον τὴν κηδεμονικὴν
 τε καὶ οἰκίαν. ἔτι γὰρ εὐχρημονά τε
 γίνεσθαι καὶ ἐφελίμους τὴν νεώτερον.

232 * Ἐκ Φιλίας μηδέποτε ἐξαιρεῖται πί-
 στις, μήτε παίζοντες, μήτε σω-
 δάζοντας. ὁ γὰρ ἐπὶ ραδίον εἶναι
 δυνατὸν τὴν ἀπαρχαίαν Φιλίαν,
 ὅταν ἀπὸ ἐμπέσης τὴν ψυχὴν εἰς
 τὴν τὴν φασκόντων Φίλων εἶναι ἤγη.
 Φιλίαν μὴ δοπογνώσκον ἀπυρίας
 ὅτις, ἢ ἄλλης πρὸς ἀδυναμίας
 τὴν εἰς τὴν βίον ἐμπέσης· ἀλλὰ μό-
 νον εἶναι δόκιμον δοπογνώσκον Φίλ-
 ος ἐκ Φιλίας, πλὴν γινόμενον διὰ
 κακίαν μεγάλῃ τε καὶ ἀνεπαρό-
 δωτον. ἐχθρὸν ἐκόντα μὲν μηδέ-
 ποτε αἰρεῖσθαι πρὸς τὴν μὴ τελείαν
 κακίαν· ἀρετῶν δὲ, μάλιστα εὐγε-
 νῶς ἐν τῷ διαπολεμῶν, ἀν μὴ με-
 πεπίση τὴν ἡθ' ἐκ διαφροσύνης,
 καὶ προσγίγηται εὐγνωμοσύνη· πολλοί
 μὲν ἢ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ πρὸς ἑτοίμοις.
 νόμιμον ἢ εἶναι καὶ ὅσον τὸ πάλαιον,
 καὶ ὡς ἀνθρώπων ἀνθρώπων πάλαι-
 μίσιον. αἰτίαν μηδέποτε γίνεσθαι εἰς

inprimis junior, & qui aliquo ex
 ante dictis loco, vel ordine positus
 est. Emendationes & castigationes,
 quas PÆDARTASES nomina-
 bant, multa cum verborum cle-
 mentia cautioneque à senioribus
 erga juniōres fieri debere existima-
 bant; plurimumque sollicitudinis
 affectusque ex parte corripientium
 prominere: ita enim castigationem
 decoram utilemque fore. Nun-
 quam ab amicitia fidem, neque per
 jocum, neque serio removendam
 esse: non enim facīle amicitiam
 salvam manere, cum semel menda-
 cium in mores eorum, qui se amicos
 jactant, se insinuaverit. Amicitiam
 non esse reprobendam propter in-
 fortunium, vel aliam quandam in-
 firmitatem, quæ rebus humanis in-
 tervenit; sed unicam, quæ quidem
 probabilis sit, amici & amicitie
 rejiciendæ causam esse eam, quæ
 à majori quadam & inemendabili
 malitia proficiscitur. Inimicitiam
 ultro non esse suscipiendam contra
 eos qui non sunt plane improbi: si
 autem semel suscepta fuerit, obfir-
 mandum animum, strenueque de-
 certandum, nisi mores mutaverit
 adversarius, & ad bonam mentem
 redierit. Certandum autem non
 verbis, sed factis: hoc autem le-
 gitimum, sanctumque & tale bel-
 lum esse, quali hominem cum ho-
 mine decertare fas sit: nunquam
 diffidio, quantum in nobis est,

* Ἀνεπαρόδωτον] Sic recte MS. pro ἐπαρόδωτον.

occasionem dandam esse; sed, quam maxime quisque potest, rixæ hujusmodi principiis obstandum. In amicitia, quæ vera sinceraque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, & ut decet distincta; ac providendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter & perfunctorie instituat; sed cum pudore, cum præsentis animo, & bono ordine: neque temere, leviter, & vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod & de cæteris passionibus animique dispositionibus habendum. Quod vero non obiter, sed summo studio declinaverint caverintque peregrinas amicitias, & quod propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conservaverint; ex iis quoque colligi poterit, quæ Aristoxenus in libro *de vita Pythagorica*, se ex Dionysio Siciliæ tyranno, cum literas Corinthi doceret, audivisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem à luctu & à læchrymis, omnibusque id genus,

διώαμιν ἀφ' ὧν ἔστιν ἡ εὐλαβία καὶ τὸ πᾶν τὸ δέχσθαι, ὡς οἶόν τε μάλιστα. * Ἐν τῇ μελλώσῃ ἀληθινήν ἔστιν 233
ἀμὰ φιλία, ὡς πλεῖστον δεῖν ἔφασκεν εἶναι τὰ ὠρεσμοῦ καὶ νενομισμοῦ. καλῶς ὅτι πᾶσι δεῖν εἶναι κεκερμῆνα, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ δῆτα καὶ εἰς ἑσθ' ἐκαστον κατακεχωρεσμοῦ, ὅπως μήτε ὁμιλία μηδεμία ὀλιγώρως τε καὶ εἰκῇ γίνηται, ἀλλὰ μετ' αἰδῆς τε καὶ σωφίας καὶ τάξεως ὀρθῆς. μήτε πᾶσι ἡμετέροις καὶ μηδὲν εἰκῇ, καὶ φάουλως καὶ ἡμαρτημοῦς, οἷον ὀπτημίας, ἢ ὀργῆς. ὁ αὐτὸς τε λόγος καὶ ὅτι τὰ λειπομένων παθῶν τε καὶ ἀφ' ὧν ἔστιν ἡ εὐλαβία. ἀλλὰ μὲν ταυμάζοντες ἂν περ καὶ πᾶσι ὅτι μὴ παρέργως αὐτὸν τὰς ἀλλοτριὰς ἐκκλίνειν φιλίας, ἀλλὰ καὶ πάντοτε σωφρονιστικῶς περικαμπτεῖν αὐτὸς ἐφύλαττετο, καὶ πᾶσι τὰς μετὰ πολλῶν ἡμετέρων τὸ φιλικὸν πρὸς ἀλλήλους ἀνένδοτον ἀφαιρηθῆναι, ἔκ τε ὧν Ἀριστοξένος ἔστιν ἐν τῇ πρὸς Πυθαγόρειον βίβλιν αὐτὸς ἀφαιρηθῆναι φησὶ Διονυσίου τῷ Σικελίας τυραννί, ὅτε ἐκπεσὼν τῆς μοναρχίας γεγῆσεν ἐν Κορίνθῳ ἐπίδοσεν. * φησὶ γὰρ 234
ὅτι ὁ Ἀριστοξένος. Ὁ οἰκίων δὲ καὶ δακρύων, καὶ πάντων τῶν πόνων

* Εὐλαβία καὶ τὸ πᾶν τὸ δέχσθαι] Scribendum utique est, ἀλλ' εὐλαβία καὶ τὸ πᾶν τὸ δέχσθαι.

† Καὶ σωφίας] Legendum puto, καὶ ὀρθῆς.

* Ἀνένδοτον] Ex MS. pro ἀνένδοτον, quod prior Edit. habet.

† φησὶ γὰρ] Hæc leguntur etiam supra, Num. 226.

ἐργαζομαι οὖν ἄνδρας ἐκείνους, ὡς
ἐνδέχεται μάλιστα. ὁ αὐτὸς ἦ λό-
γος καὶ περὶ θωπίας καὶ δεισιπείας καὶ
λιτανίας καὶ πάντων τῶν τοιούτων.
Διονύσιος ἦν ἐκπεσὼν τῇ τυραννί-
δι, ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον,
πολλὰκις ἡμῖν διηγεῖτο ὅτι περὶ τῆς
καὶ Φινθίας τε ἐδάμωνα οὖν Πυ-
θαγορείας. ἦν ἡ ταῦτα περὶ τῆς
θανάτου ἡρομύλου ἐγγύς. ὁ δὲ τρέ-
πτος τῆς ἐγγυήσεως τοιόσδε πῆν ἦν.
πινὰς ἔφη τῇ περὶ αὐτὸν διατριβόν-
των, οἱ πολλὰκις ἐπιέντο μυσίαν τῇ
Πυθαγορείων, διασφύροντες ἐδά-
μων κώμοι, καὶ ἀλαζόνας δοκω-
λόντες αὐτὰς, καὶ λέγοντες, ὅτι
ἐκκοπήν ἂν αὐτῶν ἢ τε σεμνότης
αὐτῆς, καὶ ἡ προσοίησις πίσις,
καὶ ἡ ἀπάθεια, εἰ πῆς περὶ ἐστῆσιν αὐ-
335 τὰς εἰς ἡ φασὶν ἀξιόχρεων. * Ἀν-
τιπλεόντων ἡ πινῶν, καὶ γνομῶνης
φιλονεικίας, πανταχόθεν ὅτι τὰς
περὶ Φινθίαν, ἐναντίον τε πινῶν τῶν
κατηγόρων αὐτὰ εἰπὼν, ὅτι φανε-
ρὸς γίγνετο μετὰ πινῶν ὁ πτεχάδων
αὐτῶν, καὶ τὸτο μαρτυρεῖσθαι τε ὑπὸ
τῶν παρόντων ἐκείνων, καὶ τὸ ἀνα-
τάλῃσιν πιθανῶς πάντῃ ἡμέαδ'. πῆν
δὲ Φινθίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὡς δὲ αὐτὸς διαφρήδων εἶπεν, ὅτι

quantum humanitus fieri poterat,
Viri isti : itemque ab adulando,
precando, supplicando, cunctis-
que hujusmodi. Dionysius ita-
que tyrannide exutus, & Corin-
thum profectus, sæpe nobis de
Phinthia & Damone Pythagoreis
referebat, alterum alterius vadem
in capitali causa hunc in modum
factum esse. Quidam, inquebat,
ex aulicis, injecta sæpius Pytha-
goreorum mentione, cavillis eos
sannisque traducebant : jactabun-
dos quippe appellitabant, & gra-
vitatem illam simulatamque fi-
dem, & affectuum vacuitatem,
facile elisum iri affirmabant, si
quis illos in gravius periculum
induceret. Aliis autem contra-
dicentibus, in partes itum est,
ac fervente contentione, techna
in Phinthie caput structa, accu-
satorque est subornatus, qui co-
ram ei objiceret, quod deprehen-
sus esset cum quibusdam in Dio-
nysii vitam conspirasse; produce-
banturque testes, atque maxima
probabilitatis specie querela in-
duebatur. Raptus est hac oratio-
ne in stuporem Phinthias : sed
cum illi Dionysius disertis verbis

ἡ τὰ περὶ τῆς καὶ Φινθίας τε καὶ Δά-
μωνος] Historiam hanc, quam Jambli-
chus, alique Scriptores, de Damone &
Phinthia ; Polyzenus Strategem. Lib. v.
Sect. 22. de Euephanto & Eucrito ; Hy-
ginus vero, Fabulæ cclvii. de Mæro &

Selinuntio referunt. Præterea notandum,
Valer. Max. Lib. iv. Cap. vii. Pythiam
vocare, qui Jamblichus Nostro, aliisque
Phinthias dicitur.

ἡ φασὶν] Cum Arcerio lego, συμφο-
ρῆν.

indicasset, omnia hæc jam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, ut quoniam ejus judicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, ut sam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victabant enim in bonorum omnium communione Viri isti; & quia Phinthias ætate provectior erat, potioris rei familiaris curam in se susceperat: hujus itaque ordinandæ causa dimitti rogabat, Damonem vade dato. Cum itaque Dionysius admirabundus interrogaret, num quisquam hominum esset, qui in causa capitali vas fieri sustineret; idque Phinthias ita fore affirmaret, accessit est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futurum, dixit; ibique perstiturum, donec Phinthias reverteretur. Hoc facto, Dionysius ajebat se quidem obstupuisse; illos vero qui periculi faciendi primi authores fuerant, irritasse Damonem, eum veluti cervam vicariam victimam substitutum esse, cavillati. Cum igitur jam ad occasum Sol inclinaret, Phinthias moriturus supervenit. Quare obstupefacti omnes, & opinione sua decepti sunt. Ipse vero

ἐξήτασεν τὸ πρὸς αἰκλεῖαν, καὶ δεῖ
αὐτὸν δοῦν ἡσυχασιν, εἰπεῖν δὲ φιν-
τίας, ὅτι εἰ ἄτως αὐτῷ¹² δίδωται
τὸ πρὸς ἡμέραν, ἀξιώσει γὰρ αὐτῷ δο-
θεῖναι τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, ὅπως
οἰκονομήσῃ τὰ πρὸς καὶ τὸ εἰσπῆν,
καὶ τὰ πρὸς τὸ Δάμωνα. αὐτὸς δὲ γὰρ
οἱ ἄνθρωποι εἰσι ἐκ κοινῶν ἀπάν-
των. περισσόπουρος δὲ ὢν ὁ φιντίας,
καὶ πολλὰ τῷ περὶ οἰκονομίας ἦν εἰς
αὐτὸν ἀνεληφώς. ἤξιωσεν ἔνθα
αὐτὸς ἀφειδέσθαι, ἐγγυητὴν κα-
πτήσας τὸν Δάμωνα. * Ἐφ' ἣν δὲ 236
Διονύσιος, παρηγόρησεν τὸν ἑρωτῆ-
σιν, εἰ ἔστι ὁ ἀνθρώπος εἰς
ὅστις ὑπομένει θάνατον ἡμέραν ἐγ-
γυητής. φησὶν δὲ ὁ φιντίας,
μετέπειτα μὲν ἡμέραν τὸν Δάμωνα,
καὶ ἀφαιρέσας τὸν σαρκεσθῆντα,
φύσκει ἐγγυησάμεναι τὸν¹³ καὶ
μένειν αὐτῷ, ἕως ἀν' ἐπανέλθῃ ὁ
φιντίας. αὐτὸς μὲν ἔνθα τῶν
εὐχῶν ἐκπληγμένος ἔφη. ἐκείνους δὲ
τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπισκώροντας τὸν Δά-
μονα, τὸν Δάμωνα χλευάζαν,
ὡς ἐγκαταλεσθῆσά μιν, καὶ
σκόπιοντας¹⁴ ἐλαφρον ἀντιδιδόσθαι
λέγειν. ὅντα δὲ ἔνθα ὁ ἡλίας
περὶ δυσμῶν, ἤκειν τὸν φιντίαν δοῦ-
σαν ἑμῶν. ἐφ' ᾧ πάντας ἐκπλα-
γῆναι τὸν ἐκ δαλωθεῖναι. αὐτὸς δὲ

¹² Δίδωται] Ex MS. pro δίδωται.

¹³ Καὶ μένει αὐτῷ] Sic recte MS. At prior Edit. malo, καὶ μὴ ἐν αὐτῷ.

¹⁴ Ἐλαφρον ἀντιδιδόσθαι] Alludit ad cer-

vam illam, quam pro Iphigeniâ. Agamemnonis filia, vicaria morte perire, fabulæ ferunt. Vide Hyginum *Fabulæ* xcviij.

ὃν ἔφη, ἀνέβαντων πρὸς Φιλίαν
αὐτῶν ἀνδρες, ἀξιώσῃ τρίτον αὐτὸν
εἰς τὴν Φιλίαν ὡς ἀδελφόν. αὐτὸν δὲ
μηδὲν πρότερον, καίτοι λιπαρὲν ἔχον
αὐτὸν, συγκατατεῖναι εἰς τὸ ταῖσιν.

237 * Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀριστοξένος,
ὡς παρ' αὐτοῦ τῶν Διονυσίων πυθαγόρεος
Φησὶ. λέγεται δὲ, ὡς ἑκατέρωθεν
ἀλλήλους οἱ Πυθαγόρειοι ἐπειρῶντι
Φιλίαν ἔργα ἀπερρώτησαν. ὡς
τῶν εἰς ὅσον μηδέποτε ἀφ' ἑαυτῶν,
ἤνικα πενήτην πρὸς λαοὺς τὰ
μετέχοντα τῶν αὐτῶν λόγων. ὡς τὸ
ταῖς παισὶν ἐργῶν μηδὲν ἑαυτῶν
λόγον ἀπαιτεῖν, ὡς ἀρα οἱ ἀπο-
δοῦναι ἄνδρες, καὶ περὶ αὐτῶν
οἰκιστῆς, φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις,
περὶ ἧς γνώμεται πρὸς προσήγαγον
γῆρας. καταχθῆναι γὰρ φασὶ τὸν
Πυθαγόρειον πῖνα μακρὸν καὶ
ἐρημὸν ἔχον βαρύνοντα εἰς τὴν
πανδοχίαν. ὡς ἔπειτα δὲ, καὶ
ἀλλης παντοδαπῆς αἰτίας εἰς νόσον
μακρὸν πρὸς βαρεῖαν ἐμπεσεῖν,
ὡς Ὀπλιπῆν αὐτὸν πρὸς Ὀπλιθῆναι.

238 * Τὸν μὲν πῖνα πανδοχίαν, εἴτε οἰκίῳ
τῶν ἀνθρώπων, εἴτε καὶ πανδοχείῳ,
πάντα ὡς ἀνάγκη, μήτε ὑπερ-
βίας πρὸς φεισάμενον, μήτε δα-
πάνης μηδεμίαν. ἐπειδὴ δὲ κρείττων
ἦν ἢ ἰσότης, τὸν μὲν ἀποθνήσκον
ἐλαττωμένον, γράψαι πρὸς σύμβολον ἐν

Dionysius, Viros amplexus, ut
ajebat, & deosculatus, rogavit,
ut se tertium in amicitiam suam
reciperent: illi autem nullo mo-
do adduci potuerunt, ut quam-
vis multum flagitanti annuerent.
Hæc Aristoxenus ex ore Dio-
nyfii. Fertur autem, Pythago-
reos, etiam inter se ignotos,
imo & nunquam visis amicitiz
officia exhibere studuisse; dum-
modo signa quædam communis
sectæ agnoscerent. Unde nec fi-
des dicto illi deroganda est;
quod viri boni, etiam si remotissi-
mis terris habitent, amici inter se
sint, antequam se vel coram vide-
rint, vel compellaverint. Ajunt
itaque, Pythagoreum quendam,
cum longum per deserta iter pe-
dibus confecisset, in diversorium
venisse, ibique ex lassitudine, aliis-
que variis incommodis in longum
gravemque morbum incidisse; ita
ut etiam necessarii sumptus deni-
que ei deficerent: cauponem vero,
hominis sive commiseratione, sive
æstimo tactum, omnia præbuisse,
aut sumptui. Morbo autem su-
perante, moribundum, symbo-
lum aliquod tabellæ inscripsisse,
& cauponi præcepisse, ut eam,

πάντα, καὶ Ὀπλιθῆναι, ὅπως,

" Λάβειν — ἀπαιτεῖν] Sic recte
MS. pro λαβεῖν, & ἀπαιτεῖν.

" Ἐρημὸν] Ex MS. pro corrupto
ἐρημὸν, quod in Edit. Arcerii legitur.

si quid sibi humanitus accideret, juxta viam suspenderet, observaretque, si quis prætereuntium symbolum agnitus esset; illum enim omnes in se factos sumptus ei restitutum, gratiamque beneficii relaturum. Mortuo denique sepulchro cauponem iusta perfolvisse, spe omni abjecta, fore ut sumptus sibi refunderentur, nedum ut ab agnoscantibus tabellam gratiæ referrentur. Interim tamen miratum suprema hominis mandata, inductumque, ut tabellam publice proponeret. Longo demum post tempore Pythagoreum quendam illac transeuntem, intellecto ex inspectione tabulæ quis symbolum adscripsisset, & re omni explorata, cauponi multo plus pecuniæ quam impendebat, solvisse. Quin etiam Cliniam Tarentinum memorant, postquam comperisset Prorum Cyrenæum, & sectæ Pythagoricæ addictum, de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenem navigasse,

¹⁷ Ἄν τι πάθῃ.] Male antea conjunctim legebatur, ἀντιπαθῃ, quod Arcerius verterat, vicissim beneficio afficeret; invito prorsus sensu. Recte Obrechtus, si quid sibi humanitus accideret. Græci enim, cum fragilitatis humanæ vices pertimescerent, κατ' εὐφημισμὸν dicere solebant, ἴαν τι πάθωμι, vel ἴαν τι πάχω: quæ formula in Testamentis præcipue frequens erat. Laërtius in *Stratone*, Segm. 61. Τὸ δὲ Διό-

ἄν τι ¹⁷ πάθῃ, ¹⁸ ἐκκρημένους τὴν δέλπον ὡς τὸ ὄδον, ὁπισκοπῇ, εἰ τις τῶν παρεόντων ἀναγνωρῆσιν τὸ σύμβολον. τῷτον γὰρ ἔφη αὐτὸν δοποδῶσιν τὰ ἀναλώματα, ὥστε ἵς αὐτὸν ἐπιήσιν, καὶ χάριν ἐκλήσιν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. τὴν δὲ πανδοχέα μὲν τὴν πλῶ τὴν θάψαι τι καὶ ὁπιμαλῆθαι καὶ σώματι αὐτοῦ, μὴ μὲν τι γὰρ ἐλπίδας ἔχοντα ἔκαστα αὐτῶν τὰ δαπανήματα, μή τι γὰρ καὶ πρὸς εὐπαθεῖν πρὸς τὴν τῶν ἀναγνωρῶντων τὴν δέλπον. ὅμως μὲν τι ἀγαπαιεῖσθαι ἐπιπαλιγγίνοντι τὰς ἐντολὰς, ἐκλήθαι τι ἐκαστοὺς εἰς τὸ μέσον τῶν πίνακα. χρόνον δὲ πολλὸν ὕστερον τῶν Πυθαγορείων πῖνα παρεόντα ὁπισκῶναι τι καὶ μαθεῖν τὸ γένεσι τὸ σύμβολον. ἐξέτασται τι τὸ συμβᾶν, καὶ τῷ πανδοχεῖ πολλὸν πλέον ἀργύρου ἐκλήσται τῶν δαπανημάτων. * ¹⁹ Κλεινίαν γὰρ μὲν 139 τὴν Ταραντίνον Φασί, πυθόμενον, ὡς Περῶν ὁ Κυρῆλαι, τῶν Πυθαγορείων λέγων ζηλωτὴς ὢν, κινδυνώσας πρὸς πάσης τῆς εἰσίας, συλλεξάμενον χρήματα, πλῶσαι

πῆμα, ἴαν τι πάχω. Id est, si moriar. Vide ibi Casaubonum & Menagium.

¹⁸ Ἐκκρημένους] Prior Edit. ἐκκρημένους: pro quo Arcerius infelicitate ἐκείνης legendum censebat.

¹⁹ Κλεινίαν γὰρ μὲν τὴν Ταρ.] Eandem historiam habes apud Diodorum in Excerptis a Valesio editis: quam etiam breviter perstringit Noster supra, Num. 127.

ἢ Κυρίως, ἢ ἐπαισθησάμενοι
 πρὸς τὸ Πρώτον πρᾶγμα, μὴ μόνον
 τῷ μειώσῃ τὸ αὐτὸ ὅτις ὀλιγω-
 ρήσαντα, ἀλλὰ μηδὲ τὸ Διὰ τὸ πλῆ-
 κίνδυνον περιεσπῆναι. τὸν αὐτὸν δὲ
 τρόπον ἔστιν ὅτι Ποσειδωνιάτῳ
 ἀποτὴ μόνον ἱστῶντα, ὅτι θυμαρ-
 θης εἴη Πάριον τὸ Πυθαγορείων,
 ἡνίκα συνέπειν εἰς δυνάμει αὐτὸν
 καταστῶναι ἐκ πολλῆς περιουσίας,
 πλοῦτον φασὶν εἶναι τὸ Πάριον, δρ-
 γῶν συχρὸν συλλεξάμενον, καὶ
 ἀνακλήσασθαι αὐτὸ πρὸς ἐπαρξάμεναι.
 καλὰ μὲν ἔν τε καὶ ταῦτα τὸ Φιλίας
 240 πικρῆμα. * Πολὺ γὰρ τέτων θυ-
 μασιώπων ἦν τὰ περὶ τὴ κοινωνίας
 τῶν θείων ἀγαθῶν, ἢ τὰ περὶ τῆς
 τῷ νῦν ὁμοιότητος, ἢ τὰ περὶ τῆς
 ψυχῆς περὶ αὐτοῖς ἀφοραδίτης.
 παρήγαλλον γὰρ θεὰ ἀλλήλοις,
 μὴ Διαισθῆναι τὸ ἐν αὐτοῖς θεόν.
 ἔκιν εἰς θεοκρασίαν πνῆ, καὶ πλὴν
 πρὸς τὸ θεὸν ἑνωσιν, καὶ τὸ τῷ νῦν
 κοινωνίαν, καὶ πλὴν τῆς θείας ψυ-
 χῆς, ἀπέβλεπεν αὐτοῖς ἢ πᾶσι τὸ
 Φιλίας ἀναδῆναι ἐκ ἔργων πρὸς λό-
 γων. τέταρτον γὰρ ἂν ἔχοι τις εὐρεῖν
 ἄλλο βέλπον, ἔν τε ἐν λόγοις λεγό-
 μενον, ἔν τε ἐν ὁπτιηδόνισι πρατ-
 τόμενον. οἷμα γὰρ ὅτι ἐν παντί τὸ Φι-
 λίας ἀγαθὸν ἐν αὐτῷ περιέχει. διότι
 τὰ πάντα περιλαβόντες τῆς Πυθαγορικῆς
 Φιλίας πλεονεκλήματ', πανό-
 μετον τὸ πλεῖον περὶ αὐτῆς λέγειν.

& res Proprii locasse in solido; non
 jactura tantum rei familiaris insu-
 per habita, sed navigationis etiam
 in se suscepto periculo. Eodem
 modo Thestorem Posidoniatem,
 cum fama tantum accepisset, Thy-
 maridam Parium Pythagoreum, è
 re lauta in paupertatem delapsam
 esse, Parum ferunt navigasse, &
 magna argenti vi coacta, illius
 opes restituisse. Egregia equidem
 hæc amicitiz argumenta sunt: ve-
 rum impensius admirari par est,
 quæ de communione divinorum
 bonorum, de concordia mentis,
 & de divina anima ipsis decreta
 sunt: crebro enim se invicem ad-
 hortabantur, ne Deum ipsis in-
 habitantem divellerent. Unde &
 omne illorum circa amicitias stu-
 dium, ad divinam naturarum com-
 mixtionem, ad unionem cum Deo,
 ad divinæ mentis animæque com-
 munionem, verbis factisque ab illis
 dirigebatur: quo quidem nihil præ-
 stabilius inveniri poterit, aut ora-
 tione prolatum, aut ipso opere per-
 fectum: isto enim omnia amicitiz
 bona comprehendere existimo: at-
 que ideo cuncta quæ Pythagorica
 amicitia, eximia habuit, hoc velu-
 ti compendio complexus, plura de
 illa dicere superfedebo.

CAP. XXXIV.

Κ Ε Φ. λδ.

Cum hæcenus Pythagoræ discipulorumque ejus res ita generatim ordinatas executi sumus; age! jam deinceps narrationes, quæ sparsim de iisdem commemorari solent, quæque ad prædictum ordinem redigi nequeunt, instituemus. Ajunt itaque illos singulis præcepisse, ut lingua quisque vernacula uteretur, quotquot ex Græcis ad hanc societatem accesserant: usum enim linguæ peregrinæ minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii nimirum, Lucani, Picentini, & Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, ejusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, & ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde uti & Musices harmoniam, Doricam censuisse: Jonicam enim & Æolicam plurimum trahere de colorata profodia; magisque etiam adhuc Atticam iisdem coloribus luxuriari: Doricam vero ad harmoniæ modulos potius compositam esse, quia

Εἴπα δὲ καὶ ἥντινα παλαιότερον ἔτα 241
 δηλαδὲ μὲν οὖν Πυθαγόρῃ π καὶ
 τῶν Πυθαγορείων· ἴδι δὲ τὸ μέγε
 τος ἔστι πᾶς ἀπορρίψαντες ἀφ᾽ ἡρώσεως
 αἰσθητικῆς λόγου καὶ ποιητικῆς, ὅσοι
 ἔχοντες ἐπιπίπτουσιν ἐπὶ τὴν προειρη-
 μένῃ τάξιν. λέγουσι τίνων, οἷς
 Φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῷᾳ ἐκείνης
 παρήγγαλλον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων
 προσήλθον πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν-
 τῶν. τὸ γὰρ ἐκείνην οὐκ ἰδοκίμα-
 ζον. προσήλθον δὲ καὶ ἔτι τῇ Πυ-
 θαγορείῃ αἰρέσει, καὶ Μεσσαπίων ἔ-
 λεύκανων καὶ Πόκετιων καὶ Ῥω-
 μαίων. καὶ Μητροδόωρος π, ὁ οὖρ-
 σης, τὸ πατρὸς Εἰπάρχου, καὶ τὸ
 ἐκείνης διδασκαλίας τὸ πλεονε-
 κές τὴν ἱατρικὴν μετενέγκας, ἐξη-
 γῶντι· ὅτι τὸ πατρὸς λόγους
 πρὸς τὸ ἀδελφὸν φησὶ, τὴν Εἰπ-
 αρμονίαν, καὶ πρὸς τὸν Πυθαγό-
 ραν, τὴν ἀγαλῆλιν ἀρίστῳ λαμβά-
 νειν τὴν Δωρίδα· καθάπερ καὶ τὴν Ἀρ-
 μονίαν τὴν Μυσηνικὴν. καὶ τὴν μὲν Ἰάδα
 καὶ τὴν Αἰολίδα μετενέγκειν τῇ
 ὁπλῇ χρώματι προσωδίας· Ἀττικὴν
 δὲ κατακρίσκειν μετενέγκειν
 τὴν χρώματι. * Τὴν δὲ Δωρίδα 242
 ἀγαλῆλιν ἐναρμόνιον εἶναι, οὕτως

* Τῇ ἐπὶ χρώματι πρ.] Intelligit speciem illam Musicæ, quæ Χρωματικὴ dicebatur, & τῇ Ἑταρμῶνι δὲ Διαιτητικῇ

opponebatur: de quo argumento multa legere est apud Scriptores Musicos veteres.

σημέας ἐκ τῶν φωνηέντων γραμμά-
των. τῇ δὲ Δωριεῖ Διχαλίῃ μα-
τορὴν τὴν δὲ χαίοντι καὶ τὴν μύθον.
Νηρέα γὰρ γῆραι Δωριίδα τὴν Ὀκε-
ανῆ. τέτταρτὴ μνησθέντων γυναικῶν πέν-
τηντήν τε θυγατέρας, ὧν οὐκ ἐστὶν
πλὴν Ἀχιλλέως μητέρα. λέγουσι δὲ
πέντας Φησί, Δωκελίαν τὴν
Προμηθεῶς, καὶ Πύρραν τὴν Ἐπιμη-
θεῶς γυναικῶν Δωρίων. τῇ δὲ Ἑλληναί-
τῃ δὲ Ἀέολον ἐκ τῆς πῆς Βαβυλωνί-
ων ἀνδρῶν ἱεροῖς, Ἑλλήνα γο-
νῆαι Διός· τῇ δὲ Δωρίων, καὶ Ξυθῶν,
καὶ Αἰόλον, αἷς ὑφηγήσειαν ἀπολα-
γήσαντες αὐτὸν εἰς Ῥόδον. ὁπότερος
μὲν ἐν ἔχθρῳ περὶ τῶν δὲ χαίων, οὐκ
εὐκταρὲς δέχεται τὰ κατὰ τοὺς παῖ-
243) νωτέρους καταμαθεῖν. * Οἱ μολο-
γέμενον δὲ δὲ ἱνατέρως τὴν ἱστορίαν
συνάγει. τὴν περὶ τοὺς πατέρας αὐτῶν
τῶν Διχαλίαν τὴν Δωριίδα. μετὰ δὲ
τοὺς πατέρας γυναικῶν τὴν Αἰολίδα, λα-
χούσαν δὲ τὴν Αἰόλου τέτομαι. τρι-
τίαν δὲ τὴν Γαίαν, γυναικῶν δὲ τὴν
Γαίαν τὴν Ξυθῶν. πέντην δὲ τὴν
Ἀχιλλίδα, περὶ τοὺς δὲ Κρεῖντας
τῆς Ἐρεχθίδος, κατὰ τοὺς τῶν τρι-
σφιδῶν ὑπερὸν τὴν πρότερον, κατὰ
Θράκας, καὶ τὴν Ἑλιδίαν ἀντι-
γῶν, ὡς οἱ πολλοὶ τῶν ἱστορῶν ἀπο-

ex literis vocalibus constat. De
eiusdem vero antiquitate ipsas
quoque fabulas testari. Neræa
enim uxorem duxisse Dorida,
Oceanii filiam : huic autem natas
esse quinquaginta filias ; inter quas
etiam matrem Achillis. Quosdam
autem dicere ait, Dorum ex Pro-
metheo & Pyrrha Epimethei filia
natum ; ex eo Hellenem, ex Hel-
lene Æolum : in sacris vero Ba-
byloniorum monumentis doceri,
ex Jove natum Hellenem, cujus
filii fuerint Dorus, Xuthus, &
Æolus : hisque narrationibus
ipsum etiam Herodotum accedere.
Quo autem pacto alterutrum ho-
rum sese habeat, in tam vetustis
rebus difficulter recentiores in-
vestigaverint : hoc tamen in con-
fesso est, quod ex utraque recen-
sione conficiatur, Doricam Dia-
lectum omnium antiquissimam
esse : huic proximam Æolicam,
ab Æolo nomen sortitam : tertio
loco sequi Ionicam ab Jone Xu-
thi filio cognominatam : quar-
tam esse Atticam, ita dictam à
filia Creusæ, quæ Erechtei filia
fuit : hancque prioribus recentio-
rem tribus seculis, extitisse, circa
Thracum tempora, & Orithyæ
captum ; uti plures historiæ tra-

* Ἑλιδίαν] Scribe, Ὀκεανίαν ; ut ab
aliis scriptoribus vocatur. Erat autem
Orithyia filia Erechthei, & Boræ uxor ;
de qua vide Herodot. lib. vii. Cap. 189.
Scholiasten Sophoclis ad *Antigon.* pag.

254. Edit. Henr. Steph. Scholiasten Apol-
lon. Rhod. ad lib. i. *Argon.* vers. 211.
Scholiasten Homeri, ad Odyss. E. v. 533.
Heracitum de *Incredib.* cap. 28. Sui-
dam v. *Χαλκιδ.* *Επιχρῶν*, & alios.

dunt : quin & constat, Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dorica Dialecto usum esse. Medicinæ eam maxime speciem amplectebantur, quæ diætā moderatur; inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris, victusque, & somni modum explorarent: deinde quod ad ipsam ciborum præparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea, atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed unguenta medicata minus probabant: hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero & ustiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Ut autem ad Pythagoram revertamur, ille haudquaquam admittebat eos, qui disciplinas cauponantur, quique cuivis obvio animas, ut diverforii fores, apertas ostendunt: qui si hac ratione emptores non invenerint, per urbes diffusi, gymnasia conducunt, & à juventute pro iis rebus mercedem exigunt, quæ pretio æstimari non possunt. Ipse autem pleraque

Φαίνεσι. κερεῖσθαι ἢ τῇ Δωρικῇ Διαλέκτῳ καὶ τῷ Ὀρφείῳ, πρὶς εὐπρονόντων τῶν ποιητῶν. * 3. Τῆς δὲ 244 ἰατρικῆς μάλιστα φασὶν αὐτὰς διποδέχεσθαι τὸ Διαγνητικὸν εἶδος, καὶ εἶναι ἀμελεῖσάτους ἐν τῷ, καὶ περὶ εὐδαιμονίᾳ μὲν καταμαρτυρεῖν σημεῖα καὶ συμμετρίας ποτῶν καὶ σιτίων καὶ ἀναπαύσεως. ἐπεὶ τὰ περὶ αὐτῆς τὸ κατασκευῆς τὸ προσφερομένων χρεὼν πρώτης Ἰππιαρχίᾳ π. πραγματεύεσθαι καὶ διορίζειν. αἰψάδου δὲ καὶ καταπλάσματος Ἰππιαρχίᾳ οὖν. Πυθαγορείους τῶν ἐμπροσθεν. τὰ ἢ περὶ τὸ Φαρμακείας ἥτιον δοκιμάζειν. αὐτῶν δὲ τῶν περὶ τὰς ἐλκώσεως μάλιστα χρεῖσθαι. τὰ δὲ περὶ τὰς πυλῆς καὶ καύσεως ἥκιστα πάντων διποδέχεσθαι. χρεῖσθαι δὲ καὶ τὴν ἐπὶ πᾶσι περὶ εἶναι τὸ ἀρρώσημάτων. * Παρατήρησθαι 245 δὲ λέγονται * οὖν τὰ μαθήματα καπηλεύοντες, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς πανδοχείαι ἵδρας, ἀνοίγοντας παντὶ τῷ προσιόντι τῷ ἀνθρώπῳ. ἀντὶ μὲν ἔτι τῶν ἐν ἡλικίᾳ εὐρεθῶσιν, αὐτὰς Ἰππιαρχίᾳ εἰς τὰς πόλεις, καὶ συλλεβδῶν ἐργολαβῶντας τὰ γυμνάσια καὶ οὖν νέας, καὶ μισθὸν τῷ ἀπαιτήτων πράττοντας. αὐτὸν δὲ

* Τῆς δὲ ἰατρικῆς — ἵνα τὸ ἀρρώσημάτων] Hæc omnia αὐτολεξὴν leguntur etiam supra, Num. 163.

* Τὰς πᾶς μαθήματα καπ.] Respexit

ad locum illum Platonis in Protagora, pag. 194 G. Οὕτω δὲ καὶ οἱ πᾶς μαθήματα ἐκείνου καὶ τὰς πόλεις, καὶ πολλὰς, καὶ κληροδοῦντας τῇ αὐτῇ ἐπιθυμίᾳ, &c.

σωεπικρύπτει πολὺ τ' ἀεζομένων,
 ἔπως οἱ μὲν καθαρῶς παιδευόμενοι
 σωφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνουσιν· οἱ
 δὲ, ὡς περ Ὀμηρῷ Φησὶ τ' Ἰάν-
 παλον, λυπῶνται περόντων αὐτῶν
 ἐν μέσῳ τ' ἀκυσμάτων, μηδὲν δόσο-
 λαύοντες. λέγειν δὲ αὐτὰς οἰμω-
 γὰς καὶ τὰ μισθὰ διδάσκειν ὅτι
 προσόντας, ἔς καὶ χεῖρας τ' ἐρμω-
 γαλύφων καὶ ὀπιθιφρέων πχυιτῶν
 δόσοφαίνεσι. ὅτι μὲν γάρ, ἐκ-
 θερμὸν πνὸς Ἐρμῶ, ζῆτιν εἰς πλὴν
 ἀφ' ἧσιν τ' μορφῆς ξύλον ὀπιτή-
 θιον· ὅτι ἡ προσχεῖρος ἐκ πάσης
 φύσεως ἐργάζεσθαι τ' τῆς ἀρετῆς
 246 ὀπιτηθεῖσιν. * Προνοεῖν δὲ δεῖν
 μέλλον λέγουσι φιλοσοφίαις, ἡ γὰρ
 νῦν ἐργασίας. ὅτι μὲν γάρ γο-
 νίας ἐστὶν γωργὰς αἰτίας εἶναι τ'
 ζῶν ἡμᾶς· ὅτι ἡ φιλοσοφία καὶ
 παιδείας, τὰ εὖ ζῆν, καὶ φρονῆσαι,
 πλὴν ἐρθλῶ οἰκονομίας εὐροῦντες. ἔτι
 δὲ λέγουσιν ἔτι συγγράφειν ἕτως
 ἡξίαι, ὡς πᾶσι πᾶσι ὀπιτηχεῖσι κα-
 τάδηλα εἶναι τὰ νοήματα, ἀλλ'
 αὐτὰ δὲ τὰ πρῶτα διδάξαι λέγα-
 ναι Πυθαγόρας τὰς αἰτίαι προσφο-
 ραῖτας, ὅπως ἀκροατίας ἀπάσης
 καθαρῶντες, ἐν ἑκατημοσύνῃ

eorum quæ traduntur, occultuit ;
 ut sincere quidem docti sensum
 exinde perspicuum ; cæteri vero,
 in mediis acroamatibus versantes,
 instar Tantalii HomERICI, nullum
 alium inde fructum quam dolo-
 rem perciperent. A Pythagoreis
 etiam dictum puto, quod illi, qui
 mercede suam in docendo operam
 elocant, deteriores censendi sint
 statuariis, atque sellulariis opifi-
 cibus : qui enim ad elaborandam
 statuam Mercurii operam suam
 locat, eum lignum querere huic
 formæ recipiendæ aptum : illos
 vero quodvis ingenium, ad excul-
 penda inde virtutis opera, arri-
 pere. Philosophiam porro majori
 studio esse prosequendam, quam
 parentes & agriculturam : paren-
 tes enim & agricolas ad hoc tan-
 tum contribuere, ut vivamus ;
 philosophos autem atque præ-
 ceptores, ut bene vivamus ; præ-
 ceptores qui etiam sapientiz dispen-
 sationem excogitaverunt. Nihil au-
 tem ita dici, aut scribi volebant,
 ut sensus ejus omnibus obviis sta-
 tim pateret : hoc ipsum enim an-
 te omnia suos edocuisse Pythago-
 ram ferunt, ut ab omni linguae
 incontinentia puri, doctrinas quas

* Τὸς μὲν γάρ, ἀνδρῶν.] Sic locum
 hunc emendavi & distinxī. Ante enim
 minus recte legebatur, τὸ μὲν γὰρ ἀνδρῶν. τ.
 quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur
 verte, *Illos enim*, (nempe Hermo-
 glyphos) cum quis ipsis Mercurium facim-

um locavit, querere lignum, &c.

* Ἐ' ἑκατημοσύνῃ] Quid hoc vocis ?
 Cum Arcerio & Obrechtio substituo ἑκα-
 τήν, donec melius quid in mentem ve-
 nerit.

perceperant, tacendi arte conditas haberent: eum vero, qui primus symmetriæ & asymmetriæ rationem indignis hac doctrina evulgavit, tantum in odium incurrisse memorant, ut non tantum communi consortio convictuque eum prohibuerint; verum etiam tanquam mortuo, & in alium, quam prius fuerat, hominem commutato, sepulchrum construxerint. Alii Dæmonium etiam iis iratum fuisse ajunt, à quibus res Pythagoræ divulgata sunt: periuri enim in mari impium, qui Icostagone prodidit compositionem: h. e. dodecaedri, quæ una est ex quinque figuris, quæ solidorum dicuntur, in sphaeram extendendi rationem. Sunt tamen qui referant, hoc illi accidisse, qui doctrinam de innumerabili & incommensurabili propalavit. Cæterum omnis Pythagorica institutio proprium quendam & symbolicum docendi modum præfert, ænigmatibus, & griphis, quoad apophtegmatata similis; idque ob ipsam characteris hujus archaismum: prorsus ut & Oracula Divina & Pythica, intellectu explicatuque perquam difficilia iis

φυλάτῃσιν, ὥς ὃν ἀκροάσονται λόγους. τὸν γοῦν πρῶτον ἐκφάναι τῇ τῆς συμμετρίας ἔασυμμετρίας φύσει τοῖς ἀναξίοις μετῆχαι τῷ λόγῳ, ἔτω φασὶν ἀποσυρθῆναι, ὡς μὴ μόνον ἐκ τῆς κοινῆς συνουσίας ἔδωκεν ἐξορᾶσθαι, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς κατισπύδασθῆναι, ὡς δὴ τὰ ἀποικοδόμους ἐκ τῆς μετ' ἀνθρώπων βίης, τῇ περὶ ἑνὸς θρωγμῶν. * Οἱ δὲ φασὶν ἔτι 247. δαμόνιον νεμεσῆσαι τοῖς ἐξ ὧν ἔλατῃ τῷ Πυθαγόρῳ ποιησαμένους. φθαρθῆναι δὲ γὰρ ὡς ἀσθενέσονται ἐν ἡλικίᾳ τῇ δηλώσονται τῇ εἰσοσπύγῃ σόφειαν, (τὰ πρὸς ἡν δαδεκάεδρον, ἐν τῇ πέντε λεγομένην σφαιρῶν χημάτων) οἷς σφαιρῶν ἐκείνων. ἔτι δὲ τὸν αὐτὸν τὸν λόγον καὶ τῇ ἀσυμμετρίας ἐκπύδα, τῇ πρὸς πᾶσιν ἐλεῖν. ἰδιότροπος περὶ καὶ συμβολικῇ ἢ ἡ σύμπεσις Πυθαγόρου ἀγνοῖα, καὶ ἀνίγναι οἱ περὶ καὶ γράφουσιν, ἔτι καὶ τῶν ἀποφθεγμάτων, ἰοικύει, ἀλλὰ τὸ δεχθῆναι τῷ χαρμῇ καὶ καλῶν καὶ πρὸς τῷ ὅτι καὶ πρὸς τῷ λόγῳ δυοῖν ἀποκαλύψαι πᾶσι καὶ διασφαιρῶν φαίνεται τοῖς διαπαι-

* Καὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις.] Confer Nos supra, ad Cap: xvii.

Ἡ δὲ ἀποφθεγμῶν ὅτι ὡς ἀσθενέσονται ἐν ἡλικίᾳ.] Hæc intelligenda sunt de Hippaso Pythagoreo: ut discimus ex ipso Jamblichio supra, Num. 88.

* ἔτι καὶ τῶν] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, ἔτι καὶ: pro quo: Arcorius vel ἀσθενέσονται, vel ἀσθενέσονται, vel ὡς ἀσθενέσονται legendum conspiciat. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster supra, Num. 105. & 161.

ρίγγυ χρησιμεύουσιν. ποσῶτα
 ἀς τις καὶ ἀπὸ τῶ ἀποράδων λεγο-
 μένων πενήτηα ἀν ἐξάσθαι το πάλι
 Πυθαγόρου τι καὶ τῶ Πυθαγορείων.

Κ Ε Φ. ΛΕ΄.

248 **Η** Σαυ δέ πινες, οἱ προσπολέμουν
 τῶν ἀνδρῶν τύποις, καὶ ἐπαρ-
 ούσιν αὐτοῖς. ὅτι μὲν ἐν ἀπέντῳ
 Πυθαγόρου ἐγένετο ἡ ἀπὸ τῆς ἀπ-
 ορῆς ἀπομολογῶσι. ἀποφύονται δὲ
 πάλι τὸ πάλι ἀποδομῆσαι. οἱ μὲν πάλι
 παρακύνει τὸ Σύρα, οἱ δὲ οἱς Με-
 ταπόντιον λέγοντες ἀποδομῆσαι
 τὸν Πυθαγόρου. αἱ δὲ αἰτίαι τῶ ἀπ-
 ορῆς πλάττειν λέγουσι. μία μὲν
 ἵππῳ τῶ Κυλωνίων λεγομένων ἀπ-
 ορῆς, ταύτῃ λεγομένη. κύλων,
 ἀπὸ Κροτωνιάτης, ὅντι μὲν ἐ δόξῃ
 καὶ πάλιν πρῶτον τῶ πλάτων,
 ἀλλὰ οἱ χαλεπὸς τις καὶ βίαιος καὶ
 θυμωδὸς καὶ περὶ τὸν τῶ ἀπ-
 ορῆς πρῶτον τῶ ἀπὸ τῶ ἀπ-
 ορῆς καὶ κοινῶς τῶ Πυθαγορείων
 βίῃ, καὶ προσπαθὼν πρὸς αὐτὸν τῶ
 Πυθαγόρου ἡδὲ πρὸς αὐτὸν ὅτι
 ἀπὸδομῆσαι ἀπὸ τῶ προσπαθὼν
 249 τῶ αἰτίας. * Γενεμένη δὲ τῶ
 πλάτων ἰσχυρὸς ἦρατο, καὶ αὐτὸς,
 καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ τῶ κύλων,

videntur, qui responsa perfundio-
 ric tractant. Tot & tanta quis ē
 sparsim dictis de Pythagora &
 Pythagoreis documenta apponere
 queat.

C A P. XXXV.

NON defuerunt tamen, qui hosce
 Viros oppugnatum irent, qui-
 que contra illos insurgerent. Enum-
 vero apud omnes in confesso est,
 absente Pythagora insidias adver-
 sus eos erupisse: sed quæ tum fuerit
 ejus peregrinatio, de eo non con-
 veniunt: quidam enim ad Phere-
 cydem Syrium, alii Metapontum
 profectum tradunt. Causæ vero
 insidiarum plures enumerantur.
 Unam earum à factione Cylonia
 repetunt. Erat enim Cylo genere,
 splendore, divitiis, Crotoniata-
 rum facile princeps; cetera vero
 homo durus, violentus, seditio-
 sus, & tyrannico ingenio: isque
 nullum non lapidem moverat, ut
 in Pythagoreorum consortium ad-
 mitteretur; ac postquam Pytha-
 goram ipsum ea de re compul-
 sasset, ob prædictas causas repul-
 sum passus fuerat. Quo facto,
 ipse cum amicis suis adversus Py-
 thagoram ejusque discipulos acce-
 bellum suscepit: fuitque Cylonis,

* κύλων, ἀπὸ Κροτ.] Eandem histo-
 riam, præter Jamblichum nostrum, &
 Porphyrium, narrat etiam Diodorus in
 Excerptis Valesianis. Cæterum, quem

hic Jamblichus κύλων vocat, is Diogeni
 Laërtio κύλων dicitur. Vide Menag. ad
 Laërt. Lib. viii. 49.

& eorum qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, ut ad ultimos usque Pythagoreos perduraverit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit; ibique vitam finivisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insurgere, & infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquandiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, civitatumque iis benevolentia conservata est: ita ut nec ab alijs res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidiarum proruperunt, ut domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, confederant, igne subiecto, cum ipsis Viris combufferint, duobus tantum elapsis, Archippo, & Lyfide: hi enim iustæ ætatis vigore, viribusque pollentes, per ignem se foras proripuerant. Cum vero vulgus civium ad tantam cladem con-

σπρὸς αὐτὴν πὶ τὴν Πυθαγόραν, καὶ
 οὗτ' ἐπιήκε. καὶ ἔτω σφοδρὰ πρὸς
 ἐχθρότητα ἔ' ἀκρατῶ. ἡ φιλοπμία
 αὐτῶ π' ἔ' Κύλων, καὶ τ' μετ'
 ἐκείνων πεπληρωμένων, ὥστε διατείναν
 μέχρη τ' πλεοναίων Πυθαγορείων.
 ὁ μὲν ἐν Πυθαγόρῳ διατάντῳ τ'
 αἰτίαν ἀπῆλθεν εἰς τὴ Μεταπόντιον,
 καὶ καὶ λέγεται κατασφύσαι τ' βίον.
 οἱ δὲ Κυλώνεοι λεγόμενοι διεπύσαν
 σπρὸς οὗτ' Πυθαγορείους ἐκσιάζον-
 τες, καὶ πῶσιν ἐνδοκνύμενοι δυσμέ-
 νειαν. ἀλλ' ὅμως ἐπεκρατῆ μέχρη
 πινὸς ἡ τ' Πυθαγορείων καλοκαγα-
 θία, καὶ ἡ τ' πόλεων αὐτῶν βέλγη-
 σις, ὥστε ὑπὸ ἐκείνων οἰκονομῶσαι
 βέλῃσαι πρὸς τὰς πολιτείας, πόλεος
 δὲ εἰς ποσὶν ἐπεβλάσσε πῶς ἀν-
 δράσιν, ὥστε ἐν τῇ Μίλων, οἰ-
 κία ἐν Κρότωνι συνεδρόντων Πυ-
 θαγορείων, καὶ βελδομορῶν πρὸς
 πολεμικῶν πραγμάτων, ὑφάψαν-
 τες τ' οἰκίας, κατέκαυσαν οὗτ' ἀν-
 δρας, πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου καὶ
 Λύσιδου. ἔτι γὰρ πλεοναίους
 ὄντες, καὶ εὐρωσάμενοι, διεξέπαι-

σσαντο ἔξω πρὸς. * Γενομένης ἧ τῆς, καὶ λόγον ἔδεναι ποιησαμένων τῶν 250

² Μίλων. Prior Edit. habet Μύλων, at codex MS. Κύλων: pro quo Μίλων, auctoritate Porphyrii, reposui. Vide omnino Menag. ad Lact. viii. 39.

³ Πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου καὶ Λύσιδου. Vide Menagium, dicto loco.

⁴ Διεξέπαισαν. Arcerius imperite, foris concisi & obtruncati perierunt. Tu νεπε, fuga elapsi sunt: vel, ut Obrech-
 nus, foras se proripuerunt. Hefychius,

Διεκπίσαντες, διεκδράσαντες. Sic enim apud eum scribendum est, pro Διεκπίσαντες, διεκδράσαντες. Apud Suidam quoque in serie sua Διεκπίσαντες scribendum est, pro Διεκπίσαντες. Uti autem διεκπίσαν significat, cursu se ex aliquo loco proripere; ita εἰσάσαν, cursu vel saltu se aliquo inferre. Vide Hefychium, v. Εἰσάσαντες.

πολλῶν

πολλῶν περὶ τῶν συμβάντων πείρας,
ἐπαύσατο δὲ Πημελείας οἱ Πυθα-
γόρειοι. σωέειν ἣ τὰ τοῦ δὲ ἀμφοτί-
ρας τὰς αἰτίας, ἀλλὰ πὶ τῶν ὀλιγω-
ρίαν τῶν ἰππέων, (τὴν πλείω γὰρ
καὶ τηλικύτης γυμνασίαν πείρας εἶδε-
μίαν Πημερόφω ἐπιήσαστο) ἀλλὰ
τε δὲ ἀπώλειαν τῆς ἡγεμονικότητος
ἀνδρῶν. τῶν ἣ δύο τῶν περὶ σωζέντων,
ἀμφοτέρων Ταραντίνων ἑνῶν, ὁ
μὲν Ἀρχίππῳ ἀνεχώρησεν εἰς Τά-
ραντα. ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὴν ἑλι-
γυρίαν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα,
καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ Πελοπον-
νησιακῇ. ἐπειτα εἰς Θήβας ἔμε-
τωκίσατο, σωδῆς πνὸς γυμνασίου.
ἔπειρ ἐγχετο Ἐπαμεινώνδας ἀκροα-
τῆς, καὶ πατήρα τὴν Λύσιν ἐκάλεσεν.
ἔδωκε καὶ τὴν βίον κατέσπευεν. οἱ δὲ
λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπίσθασιν τῇ
Ἰταλίᾳ, πλείω Ἀρχύτῃς δὲ Τα-
251 ραντίῃ. * Ἀθροισθέντες ἣ εἰς τὴν
Ρήγιον, ἐκεῖ διέτριβον μετ' ἀλλή-
λων. ἡ προίοντο δὲ τῶν χρόνων,
καὶ τῶν πολιτῶν αἰμάτων ὅτι τὴν χεί-
ρην προσβαινόντων ἦσαν δὲ οἱ σω-
δαίοι τῶν τε, φάντων, καὶ Ἐχι-
κράτης, καὶ Πολύμνας, καὶ Διοκλῆς, Φλιάσοι. Πενόφιλος δὲ
Χαλκιδέας, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδέων. ἐφύλαξαν μὲν ἔν τῇ ἐξ
ἀρχῆς ἦν καὶ τὰ μαθήματα, καίτοι ἐκλειπέσθης τῆς αἰρέσεως ἕως

niveret, Pythagorei omnem Reip.
gerendæ curam abjecerunt: idque
ob duplicem potissimum causam:
tum quod cives tantæ calamitatis
nullam rationem habuissent; tum
quod ii interiissent, qui ad publi-
cas res administrandas maxime
fuerant idonei. Illi autem, qui è
periculo salvi evaserant, ambo
Tarentini erant: & Archippus qui-
dem in patriam rediit; Lysis vero
neglectum sui perosus, in Græ-
ciam solvit, & in Achaja Pelo-
ponnesi commoratus est: unde,
incertum quo adspirante favore,
Thebas commigravit; ibique Epa-
minondam auditorem habuit, à
quo & parens salutatus est; ac tan-
dem ibidem mortem obiit. Reli-
qui Pythagorei, præter Archytam
Tarentinum, Italia excefferunt, &
Rhegium confluentes, ibi una com-
morati sunt. Erant autem præcipui
eorum Phanto, Echecrates, Po-
lymnastus, Diocles, Phlyasii; &
Xenophilus Chalcidensis è Thra-
cia. Temporis autem progressu,
cum Rerump. administratio in de-
terius vergeret; in pristinis nihi-
lominus institutis studiisque persti-

¹ Πόλιον] Sic recte MS. pro πολίμιον.
² Μιστοκίσατο] Menag. ad Laërt. viii.
7. legit, μιστήκησιν: quod probō.
³ Προίοντο δὲ τῶν χρόνων, καὶ τῶν πολιτ.
ἐν τῇ χείρην προσβαινόντων] Hæc verba

seriem orationis omnino interrumpunt,
nec locum hic habere possunt; quæ pro-
inde Obrechtus rectius collocat post illa,
quæ paulo post sequuntur, τῶν ἀπὸ Θρά-
κης Χαλκιδέων.

terunt, donec, deficiente Secta, penitus interciderent. Hoc modo res ab Aristoxeno narratur. Nicomachus autem, cætera quidem consentit: sed quod ad peregrinationem Pythagoræ attinet, tradit, insidias hæcæ structas esse, cum ille Deli moraretur: quo se ad præceptorem suum Pherecydem Syrium contulerat, ut ei morbo, qui pedicularis dicitur, laboranti opem ferret: cui etiam defuncto iusta perfolvit. Tum itaque illi, quos ut desperatos Pythagorei schola ejecerant, columnaque sepulchrali notaverant, facto undiquaque impetu plerosque omnes igni tradiderunt; cæteros Italici lapidibus obrutos, insepultos abjecerunt. Eodem tempore, una cum viris doctrinæ peritis, ipsa quoque doctrina intercidit; utpote in pectoribus ipsorum, veluti arcanum quoddam recondita: sola autem obscura & inextricabilia apud externos oretenus permanserunt; paucis duntaxat exceptis, quæ, exilis rari- que igniculi instar, quibusdam inhæferunt; qui, quod abessent, ali-

εὐγνώστους ἢ φανόδησιν. ταῦτα μὲν
ἐν Ἀριστοξένῳ διηγῶμαι. Νικό-
μαχος δὲ καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπολο-
γῆναι τέστις. ὡς δὲ τὸ διποδημίαν
τῆ Πυθαγόρου Φησὶ γινώσκειν τὸ ὅτι
ἐκλήθη ταύτην. * 9 Ὡς γὰρ Φερε- 252
κύδην τὸν Σύρον, διδάσκαλον αὐ-
τῆ γνῶμῶν, εἰς Δῆλον ἐπαύρη,
νοσηρομένων αὐτὸν, ἐπειπὶ τῇ γνῶ-
μῶν τῇ ἰσχυρομένῳ τὸ φθιμελάσας
παύει, καὶ κηδεύων. τότε δὲ ἐν αἰ-
διποδημίαντες ὑπὸ αὐτῶν καὶ ση-
λιτοδῆντες ἐπέθεντο αὐτοῖς, καὶ πάν-
τας πανταχῇ ἐπέκρουσαν. αὐτοὶ τε
ὑπὸ τῇ ἰταλιωτῶν καταπύδησιν
ὅτι τέτω, καὶ ἐξερρίφθησαν ἅταφοι.
τότε δὲ ἐν συνεπιλιπνὴν συνεβάνε
τῶν ὀπισθῆμιον τοῖς ὀπισθῆμιον,
αὐτοὶ δὲ ἀρρήτην ὑπὸ αὐτῶν ἐν τοῖς
ἐνθάδε διαφυλαχθεῖσαν μέχρη
τότε. καὶ τε δυσωγία μὲν καὶ
ἀδιάπτυστος 10 ὡς δὲ τοῖς ἐξ αὐτῆς δια-
μνημονεύεται συνέβη. 11 πλὴν
ὀλίγων πάντων, ὅσα τινὲς ἐν ἀλλοδῇ-

* Εὐγνώστους] Ex MS. pro εὐγνώστους.

9 Ὡς γὰρ Φερεκύδην τὸν Σύρον. — καὶ
κηδεύων] Hæc leguntur etiam apud Por-
phyrium, Num. 251. Confer etiam No-
strum supra, Num. 184.

10 Ἀδιάπτυστος] Sic sensu exigente re-
scripsi pro ἀδιάπτυστος, quod prior Edit.
habet. Ἀδιάπτυστος autem sunt ea, quæ
non sunt evoluta, vel explicata, atque
ideo obscura: vel, inexplicabilia: a δια-
πτύσσει. Sic Noster supra Num. 105. in-

quit, Symbola Pythagoreorum anilibus
fabellis familia videri, εἰ μὴ τις αὐτοὺς δια-
πτύξῃ: nisi quis ea explicaverit. Et paulo
post ait: eadem reconditam continere sa-
pientiam, ἐπειδὴν τὸ πᾶν συμβόλαιον τῶν
διαπτύχθη. Sed quid lucernam in meri-
die accendo, &c facilia διαπτύσσει?

11 Πλὴν ὀλίγων πάντων, ὅσα τινὲς ἐν ἀλλοδῇ
τότε τυχόντες διήκουσαν ζῶσι. — ἐπιτίθη-
ται τοῖς ἐπιτίθεται] Hæc omnia leguntur
etiam apud Porphyrium, Num. 57. 58.

μίας τις τυχόντες διέσωσαν ζώοντα
 253 π. * Καὶ ὅποι γὰρ μονωθέντες, καὶ
 ἴππῃ τῷ συμβάντι καὶ μετρίως ἀνυ-
 μήσαντες, διασπάρσαν μὲν ἅλ-
 ᾠδῃ, καὶ ἐκείτη κοινωνεῖν ἀν-
 θρώπων πρὸς λόγον παρεῖπαι ὑπὲρ
 ἄλλων· μονάζοντες δὲ ἐν ταῖς ἐρη-
 μίαις, ὅπου ἂν τύχῃ, καὶ κατὰ
 πλείους καὶ πολλὰ, τὴν αὐτὴν ἰα-
 τὴν ἔκαστος σωσάμενος ἀντὶ πάντων
 ἡσυχάζον. διδύλαβότρομοι δὲ, μὴ
 παντελῶς ἐξ ἀνθρώπων ¹² ἀπέ-
 ληται τὸ φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ
 θεοῖς αὐτοὶ διὰ τὴν ἀπὸ πλάτωνος,
 διολέσαντες ἀρδύν τὸ τηλικῶτον
 αὐτῶν δῶρον, ὑπομνήματα πρὸς
 κερφαλαῖα δὲ ἐς σύμβολα συνταξά-
 μενοι, καὶ τὰ τῶν προεστυγμένων συγ-
 γραμμάτων, καὶ ὧν διεμένοντο,
 συναλίσσαντες κατέλιπον ἕκαστος, καὶ
 ἐτόγγχευε πλάτων, Ἰπποκλήσαν-
 τος υἱοῖς, ἡ θυγατέρα, ἡ γυναιξί,
 μηδὲν δίδοναι τῇ ἐκτὸς τῆς οἰκίας.
 αἱ δὲ μέχρι πεμπήλῃ χρόνῳ τὰ τοιαῦτα
 διετήρησαν, ἕκαστος διὰ τοῦτο τὴν αὐτὴν
 τὰς αὐτῶν ἐν πολλῷ ¹³ Ἰπποκλήσαντι
 254 τοῖς Ἰππύργοις. * Ἐπεὶ δὲ ἔστιν Ἀπολλωνίου
 πρὸς τὴν αὐτῶν ἐστὶν ὅπου
 διαφωρεῖ, πολλὰ δὲ ἐπὶ προσήγοι τῇ
 μὴ ἐρημιζόντων πρὸς τὰς αὐτῶν. φερέ δὲ
 καὶ τὰς τὰς αὐτῶν διηγοῖται.

¹² Ἀπὸ πλάτωνος] Vox hæc in priore Edit. deest, quam ex MS. revocaui. Porphyrius tamen rectius habet, ἀπὸ πλάτωνος.

bique terrarum peregrinarentur, cladi superflites manserant. Sed hi quoque ab omnibus deserti, & tristi suorum casu profligati animoque dejecti, in diversas orbis partes dispersi sunt; cum nemine hominum quicquam de rebus suis communicare sustinentes. Solitaria enim vitam, ubicunque se locus dabat, amplexi, ac inprimis sibi quisque vivere contenti, domi suæ se inclusos continebant. Veriti tamen, ne plane ex hominum memoria philosophiæ nomen aboleretur; neve ipsi Deorum indignationem incurrerent, quod tam insigne illorum donum finirent interire; summa quædam doctrinæ capita atque symbola in commentarios retulerunt, collectaque seniorum scripta, & quæ cuique memoria suppeditabat, in unum redacta, reliquerunt; morituriq; filiis, filiabus, & uxoribus, in supremis mandatis dederunt, ne cui extraneo copiam eorum facerent; idque diu etiam deinceps observatum est; posteris idem iussu in successores transmittentibus. Porro cum Apollonius circa hæc ipsa alicubi dissentiat, multaque etiam cæteris indicta adjiciat, illius quoque narrationem de infi-

¹³ Ἐπὶ πλάτωνος τοῖς Ἰππύργοις] Porphyrius melius, ἀπὸ πλάτωνος τοῖς ἀπὸ πλάτωνος.

diis in Pythagoreos comparatis, adjiciemus. Refert igitur, quod Pythagoram statim à puero, reliquorum hominum invidia exceperit. Quamdiu enim promiscue cum quibulvis, qui affluebant, sermonem sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam vero cum solis discipulis suis conversari cœpit, publicus favor eum destituit. Et cives quidem exteris potiores apud eum partes libenter concedebant: at quibusdam è popularibus suis aliquid amplius ab eo tribui indignabantur; & in suam fraudem congressus hosce tendere existimabant. Accedebat, quod juvenes illi, è familiis dignitate & opulentia præcipuis orti, & ad adultiorem ætatem provecti, non tantum inter suos primas obtinebant; verum etiam in urbibus ad Reip. clavum sedebant, insignemque trecentarum familiarum cœtum contraxerant: ita ut exigua tantum portio superesset, quæ se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verumenimvero quamdiu se intra regionis suæ antiquos terminos Crotoniæ continuerunt, coramque Pythagoras aderat; permansit ea, quæ ab urbis conditu inveteraverat, Reip. constitutio: licet jam minus placeret, & jam magno studio

πρὸς τὴν ὁπλῶν Πυθαγορείους ὁπι-
 βελῆς. λέγεται ποίνων, ὡς ¹⁴ ἐκείνοις
 παρηκολούθη μὲν εὐρύς ἐκ παιδῶν ὁ
 Φθὶν¹⁵ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
 ἀνθρώποι, μέχρα μὲν διελέγετο
 πᾶσι τοῖς προσέχουσιν, Πυθαγόραν
 ἠδέως ἔχον. ἐπὶ δὲ μένοις ἐνετύγ-
 χανε τοῖς μαθηταῖς, ἡλαττήρ. καὶ
 τὰ μὲν ἐξώθεν ἤκοντ¹⁶ συνεχώρειν
 ἡττιᾶσθαι. τοῖς δὲ ἐγχωρείοις πλείον
 φέρεσθαι δοκῶσιν ἡχθόν, καὶ καθ'
 αὐτῶν ὑπελάμβανον γίνεσθαι τῶν
 σωόντων. ἔπειτα καὶ τὴν νεανίσκων ὄν-
 των ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
 τοῖς ἐσίοις προσέχοντων, συνέβαινε
 προαγάσας τὴν ἡλικίαν μὴ μένον αὐ-
 τὰς ἐν τοῖς ἰδίοις οἴκοις πρωτεύειν,
 ἀλλὰ κοινῇ τὴν πόλιν οἰκονομεῖν, με-
 γάλῳ μὲν ἐταιρείᾳ ¹⁷ συναρρη-
 χόσιν, (ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τετρακο-
 σίας) μικρὸν δὲ μέρ¹⁸ τὴν πόλιν
 ἔσθαι, τοῖς οὖν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἦσαν,
 καὶ ὁπληθύνουσαν ἐκείνοις πολι-
 τειομένην. * Οὐ μὲν ἀλλὰ μέχρα ²⁵⁵
 μὲν ἂν τῶν ὑπαρχόντων χωρὶς
 ἐκείνην, καὶ Πυθαγόρας ἐπεδήμη,
 διέμεινεν ἡ μὲν τὸν σωοικισμὸν κε-
 χρονισμένη κατὰ τὰς, δυσσερεσ-
 τήν.

¹⁴ Εἰ κείνοις] An potius ἐκείνη, ut referatur ad Pythagoram.

¹⁷ Συναρρηχόσιν — μικρὸν δὲ μέρ¹⁸ τὴν πόλιν ἔσθαι, τοῖς οὖν.] Constructio hic claudicat; quæ, ut in integrum re-

stituitur, scribendum erit, συναρρηχό-
 τες, — μικρὸν δὲ μέρ¹⁸ τὴν πόλιν ὄν-
 ται, τῶν — πολιτευομένων. Dativi
 enim illi non habent, quo referantur.

μύη, καὶ ζητῆσαι καιρὸν εὐραδαί
μεταβολῆς. ἐπεὶ δὲ Σύβαριν ἐχει-
ρώσωτο, καὶ κείνῳ ἀπῆλθε, καὶ
τῷ δορυκλήτην ¹⁶ διωκόμενον μὴ
κατακληραχθῆναι καὶ τῷ Πυ-
θαγόρειαν τῶν πολλῶν, ἐξῆρράγη τὸ
σιωπημῶνον μῖσθον, καὶ διέστη
πρὸς αὐτὰς τὸ πληθύνειν. ἡγεμό-
νες δὲ ἐγένοντο τῆς Διὰφορεῖας οἱ
παῖς συγγενεῖς καὶ παῖς οἰκειότη-
τι ἐγγύτατοι κατῆστον τῶν Πυ-
θαγορείων αἵτιον δι' ἣν, ὅτι πᾶσι μὲν
πολλὰ αὐτὰς ἐλύπη τῶν πρῶτον-
μῶν, ὥσπερ ἔστυν τυχόντας,
ἐφ' ὅσων ¹⁷ ἰδίας μὲν εἶχε πρὸς ἑαυ-
τὰς. ἐν τῇ τοῖς μεγίστοις κατ' αὐ-
τῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὴν ἀπῆλθον.
Πᾶσι ¹⁸ μὲν γὰρ τῷ μηδὲνα τῶν Πυ-
θαγορείων ὀνομάζειν Πυθαγόραν,
ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὅπως βέλονται
ἀγλῶσαι, καλεῖν αὐτὸν θεῖον. ἐπεὶ
δὲ ἐπελάττησεν, ἐκείνους τὸν ἄνδρα
καθ' ὅπως ¹⁹ Ὀμηρῷ ἀποφαίνει τὸ
Εὐμαῖον ὡς Ὀδυσσεὺς μεμνη-
μῶνον,

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ ἔ-
παρεόντ' ὀνομάζειν

¹⁶ Διωκόμενον] Sensus gratia lego,
διωκόμενον : i. e. palam decreverunt, vel
constituerunt.

¹⁷ Ἰδίας μὲν] Ex MS. pro ἰδίᾳ μόν:
quod prior Edit. habet.

¹⁸ Ἐπὶ μὲν τῷ τῷ μηδὲνα τ.] Est oratio
ἀποφασίζουσα. Decet enim in sequentibus
ἀποφασίσειν, quæ prioribus his respondeat.

rerum novandarum occasio quæ-
reretur. Sybari deinde capta, &
Pythagora aliorum profecto, ager
bello partus non est ex voluntate
plebis inter novos colonos forte
divisus: unde in Pythagoreos oc-
cultatum hucusque odium erupit,
populusque discessionem ab eis fe-
cit. Duces autem seditionis fue-
re, qui Pythagoreos sanguinis &
cognitionis necessitudine proxime
contingebant. Causæ erant, quod
multa ex iis, quæ Pythagorei fa-
ciebant, cognatos eorum ac simul
promiscuam plebem offendebant;
utpote quæ comparata cum alio-
rum moribus, singulare aliquid in
se haberent: unde & præcipuas
eorum actiones cæteri in suam uni-
cæ contumeliam interpretabantur.
Nemo enim Pythagoreorum erat,
qui suo nomine præceptorem ap-
pellaret; sed quamdiu in vivis fuit,
Divinum; postquam vero obiisset,
Virum Illum, nominabant: quem-
admodum Homerus Eumæum,
cum Ulyssis mentionem facere vel-
let, ita loquentem introduxit:

*Hunc hospes vereor, licet absit,
nomine sueto*

Fieri autem interdum solet, ut Scripto-
res, qui longis utuntur periodis (ex quo-
rum numero est Jamblichus noster) prio-
rum nonnunquam obliviscantur, & sic
orationem ἀναρτῶντες relinquant.

¹⁹ Ὀμηρῷ] *Odys.* ζ. ubi tamen in
versu secundo pro *Ἰδίας* legitur *Θομάς*.

Appellare : etenim me cura et amore fovebat.

Similiter, quod nunquam, nisi ante Solis ortum è lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui Dei imago insculpta esset: sed & orientem Solem adoraturi observarent; & abstinere ab hujusmodi annulo; ne forte ad exequias, aut in alium locum non purum, eum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum antea & excussum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent; eademque opera intellectum simul, & memoriam exercerent. Præterea, quod, si aliquis è Secta illa jussisset, ut sibi hoc aut illo loco occurreretur; alter ibidem noctem diemque, donec ille adveniret, in uno eodemque vestigio hæserit; documento futurus, quod Pythagoreis incumberet, dictorum memores esse, nihilque temere loqui. In universum autem præceperat Pythagoras, ne unquam ad extremum usque vitæ, absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinere; sed, ut facere solent qui mare Adriaticum trajecturi sunt, cum bonis faustisque omnibus oram solverent. Talia, ut mo-

Αἰδέομαι· πρὶ γὰρ μὲν ἐφίλην καὶ κηδετο λίλυ.

* Ομοιοτρόπως ἢ μηδ' ἐκ τῆς κλί- 256
νης ἀνίσταμαι ὑστερον, ἢ τὸν ἥλιον
ἀνίσχεν· μηδὲ δακτύλιον ἔχοντα
θεῶν σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ τὸ μὲν
ὠρεσθαι, ὡς ἀνιόντα προσέ-
ξω. τὸν ἢ μὴ πεπλήγεα, φυ-
λακτομῶν, μὴ προσεγγικῶσιν
πρὸς ἐκφορὰν, ἢ πῶς τὸν ἐκα-
στὸν. ὁμοίως ἢ μηδ' 20 ἀποσέ-
λασθαι, μηδ' ἀνυπόθικον μηδὲν
πιεῖν, ἀλλὰ πρῶτ' ἂν προχειρί-
ζεσθαι, τί πρᾶξιόν· εἰς δὲ τὸ νύκτα
ἀναλογίζεσθαι, τί δικήκασιν, ἅμα
τὰ σκοπεῖσθαι καὶ τὸ μνήμην γυμνα-
ζομῶν. ὠρεσθαι δὲ, εἰ πῶς
τὸ κοινωνῶντων τῶν ἀφαιρέσεως ἀπα-
τήσῃ κελύσειν εἰς πῶς τὸν,
ἐν 21 ἐκείνῳ περὶ μῶν, ὡς ἔλθοι,
δὲ ἡμέρας ἐν νύκτι· πάλιν ἐν τῇ-
τῶ τῶν Πυθαγορείων συνεθίζοντων
μεμνησθαι τὸ ρηθὲν, καὶ μηδὲν οἰκῶ
λέγειν. * Ὅλως δὲ ἀχρεῖ τῆς π- 257
λότης εἶναι τι προσεγγικῶν· καὶ
κατὰ τὸ ὑπερὶ καιρὸν παρήγγαλλε
μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὡς ἐν
ταῖς 22 ἀναγωγαῖς οἰωνίζεσθαι μετὰ
τῆς εὐφημίας, 23 ἥνπερ ἐποιοῦντο
διαθρομῶν τὴν ἀνδράν. τὰ μὲν

²⁰ Ἀποσέλασθαι] Sic rectius MS. quam prior Edit. quæ habet, ἀποσέλασθαι.

²¹ Ἐν ἐκείνῳ περὶ μῶν.] Historia, huc pertinens, narratur supra, Num. 185.

²² Ἀναγωγαῖς] Sic recte MS. pro ἀγω-

γαῖς. Ἀναγωγή autem hic est, exitus è portu; cum nempe nave soluta in alium provchimus.

²³ ἥνπερ ἐποιοῦντο διαθρομῶν τὴν ἀνδράν] Est locus obscurus & corruptus:

παιῶτα, καθάπερ προῖπον. ὅτι
ποσθὸν ἐλύπε κρινῶς ἀπαντας, ἐφ'
ὅσον ²⁴ ἔωσαν ἰδιόζοντας ἐν αὐτοῖς
σὺν συμπεπαιδευμένους. ὅτι δὲ
τῷ, μόνους πῶς Πυθαγορείους πλὴν
δεξιὰν ἐμβάλλειν, ἐτέρῳ ᾧ μηδενὶ
τῶν οἰκείων, πλὴν τῶν γονεῶν, καὶ
τῷ πᾶσι βίαιας ἀλλήλων μὲν παρέχειν
κρίσεις, πρὸς ἐκείνους δὲ ἐξηλλο-
τριωμένους, χαλεπώτερον ἔφερον
οἱ συγγενεῖς. δρχόντων δὲ τέτων
τῆς διακρίσεως, ἐπίμους οἱ λοιποὶ
προσεπλήον εἰς τὴν ἔχθραν. καὶ λε-
γόντων ἐξ αὐτῶν τῶν ἡρώων Ἰππασίαν
καὶ Διοδώρον καὶ Θεάγαν ὑπὲρ τῶν
παντὶς κρινανέν τῶν δρχῶν καὶ τῶν ἐκ-
κλησίας, καὶ διδόναι τοῖς εὐδυνάμους
σὺν ἀρχόντας τοῖς ἐκ παντὶς λα-
χούσιν ἐναπεμμένους δὲ τῶν Πυθα-
γορείων Ἀλκιμάχου καὶ Δαιμάχου καὶ
Μέτων ²⁵ καὶ Δημοκλήδους, ²⁵ καὶ
ἀφελούτων τὸ πάτριον πολιτεῖαν

do dictum est, tantum communi-
ter omnibus doloris afferebant,
quantum utilitatis iis, qui seorsim
sub uno doctore profecerant. In-
primis autem ægre habebat cognatos
Pythagoreorum, quod cum
solis Pythagoreis dexteris jube-
bantur Pythagorei jungere; cum
nemine vero consanguineorum,
exceptis parentibus: item quod
communes inter se opes haberent;
exclusis ab hoc confortio cognatis;
perinde ac si peregrini essent.
Hi itaque rebus istis commoti,
seditionis initium fecerunt; reliqui
autem prompte in hostile odium
prolapsi sunt. Cumque ex iisdem
cognatis Hippasus, Diodorus, &
Theages contenderent, omnes pro-
miscue cives magistratuum comi-
tiorumque participes fieri, quique
magistratus gessissent, apud eos,
qui ex omni multitudine sorte lecti
essent, rationem reddere debere:
contra autem niterentur à Pytha-
goreis Alcimachus, Dimachus,

Meton, & Democedes, atque acceptam à majoribus Reip. formam

in quo vir doctus ad marginem codicis
Spanhemiani pro ἀνδρίας referibendum
censebat, ἀνδρίας: sed quo sensu? Fel-
icius Obrechtus, qui locum hunc sic le-
git, ὅτι ποιοῦντο οἱ ἀνδράμινοι τὸ Ἀνδρίας.
Certe ἀνδρίας ab imperitiis librariis muta-
tum quoque fuit in ἀνδρίας, apud Hely-
chium v. Λυκαπρασίδης: ut patet vel ex
ipso Helychio v. Ἐνδίες; qui locus cum
priore conferendus est. Quod autem ad
rem ipsam adtinet; solebant navigaturi
præcipue εὐφημεῖν, sive votis & verbis
bene ominatis felicem a Diis reditum ex-

petere: idque eo diligentius, quo magis
navigatio aliqua erat periculosa, & mare
turbidum. Tale autem habebatur mare
Adrianum, sive Adria, ut vel ex Hora-
tio patet, qui nunc, *Fretis acrior Adriæ*;
nunc, *Improbo iracundior Adriæ*; & ali-
bi, *Dux inquieti turbidus Adriæ*, dixit.

²⁴ Ἐννοε] Cum Obrechtio lego, ὅτι
σιν: ab ἐννοε, juno, profum.

²⁵ Καὶ ἀφελούτων τῶν παντὶς. καὶ
ἀφελ.] Lego, καὶ ἀφελούτων τῶν παν-
τῶν ἀφελούτων ἀφελούτων.

disturbari nollent; superiores tandem evasere, qui plebi patrocinebantur. Itaque convocata multitudinis concione, Cylon, & Ninon è rhetoribus; quorum alter opibus potens, alter popularis habebatur; divisus inter se orationibus, Pythagoreos accusarunt: ita ut ad Cylonis prolixam orationem Ninon perorarit: arcana enim Pythagoreorum se excussisse simulabat, atque ex iis, quæ in literas redacta servabat, ea potissimum arripuerat, quæ criminandis Pythagoreis maxime idonea videbantur: scribæque publico libellum legendum tradidit. Inscriptio ejus erat, *Sermo Sacer*: character operis iste: Amicos Deorum instar colendos; reliquos ut bruta habendos esse: eandemque sententiam sub Pythagoræ nomine versibus inclusisse ejus sectatores, canentes:

Discipulus equidem mactabat honore Deorum;

Ast reliquos habuit illo numeroque locove.

Laudem cum primis mereri Homerum, quod pastorem populi nominaverit. Cum enim dominationi

* Σωκρίτης τ̃ πλ.] In prior Edit. locus hic corrupte sic legitur, σωκρίτης τ̃ πλ. διλομήοις τὰς δημογείας, κρηγορεύεται αὐτῶν, &c. Confer Cl. Dod-

μὴ καταλύειν· ἐκράτησεν οἱ τῷ πλήθι σωτηγοῦντες. * Μετὰ δὲ 258 τῶν σωκρίτων τ̃ πλ. δειλομήοις τὰς δημογείας, κρηγορεύει αὐτῶν ἐκ τ̃ ρητόρων Κύλων ἐ Νίνων. ἦν δὲ ὁ μὲν ἐκ τ̃ εὐπόρων, ὁ δὲ ἐκ τ̃ δημοπικῶν. τοιούτων δὲ λόγων μακροτέρων ὡς τὰ Κύλων ρηθέντων, ἐπῆγεν ἑπὶ, προσποιούμενος μὲν ἐξηπικῆναι τῶν Πυθαγορείων διπορήσας, ὡς πλακεῖς ἢ καὶ γεγραφώς ἐξ ὧν μάλιστα αὐτὰς ἡμεῖς διαβάλλειν, καὶ δὲ τῷ γραμματεῖ βιβλίον ἐκέλευσεν ἀναγινώσκειν. * Ἦν ἢ αὐτῷ 259 ὁπιγεροφῆ μὲν, λόγος ἱερός. ὁ ἢ τίς τοιούτων γεγραμμένων. Τὰς φίλους, ὥσπερ οὗν θεοὺς σέβει. οὗν ἢ ἄλλος ὥσπερ τὰ θεοῖα χαίρει. πλὴν αὐτῷ τῷ πῶν γνῶμῃ παρὰ Πυθαγόρα μεμνημένους ἐν μέτρῳ οὗν μαθητὰς λέγειν.

Τὰς μὲν ἐπαίρας ἦεν ἴσον μακάρεσσι θεοῖσι.

Τὰς δὲ ἄλλας ἡγεῖτ' ἔτ' ἐν λόγῳ, ἔτ' ἐν ἀριθμῷ.

* Τὸν Ὅμηρον μάλιστα ἐπαινεῖν, ἐν 260 οἷς εἴρηκε, πικρὰ λαῶν. ἐμφανίσκειν γὰρ βοσκήματα οὗν ἄλλας

wellum in Exercitat. de Pythagoræ etate, pag. 211. qui locum hunc ita, ut eum hic exhibemus, recte etiam emendavit.

ἵστας,

όντας, ἐλιγαρχικὸν ὄντας. 27 τοῖς ἀράμοις πολέμων, ὡς δὲ χηρεῖς γονέσι τὸ κληρὸν, καὶ τὸ καθιστάναι τὰς λαχόντας ὅτι τὰς ὀπιμιλείας.

27 τοῖς ἀράμοις πολ.] Scribe, τοῖς κούμοις, i. e. fabis. Fabis enim Græci olim in sortitionibus uti solebant; ut ex Grammaticis constat. Vide Suidam & Hesychium; v. Διόφρυλλον, v. Κυμωδοί, & v. Κυμωδοί. Huc etiam facit locus ille Nonni in Gregor. Naz. Stelis. pag. 132. Οἱ Πυθαγόρειοι δὲ αἰνιγματῶν καὶ τῆ φιλοσοφίας ἐκμάθητον διγμῶν. περιδιδόντες δὲ μὴ ἄλλως καὶ τῶν τοῦ αἰνιγματος Κυμωδοίς μὴ ἰδίῳ. τυτσί, μὴ προσδιδόντες τὸ δι. κμοῖς διὰ τὸ δεικνύειν τὸν ἄνθρωπον. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πάλαι διακρίναι τὴν ψήφον κυμωδοῖς ἐχέοντες ὥς καὶ τὰς ἐπὶ τῆς δικαστικῆς. Pythagorei per enigmata discabant Philosophiæ dogmata. Tradebatur vero inter alia & hoc enigma: Fabas non edere. Id est, ad jus prodendum non oportere nos corrumpi pecunia. Olim enim iudices Atheiensium loco calculorum utebantur fabis ad condemnandum in iudiciis. Item illud Plutarchi in Tractatu de Liber. Educ. p. m. 12. Κυμωδοίς ἐπὶ τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν φόρων, οἱ δὲ πρὸς ἐπιτήρησιν τῶν χρημάτων. Fabis abstinendum. [Per id Pythagorei significabant] abstinendum esse Republica. Olim enim suffragia per fabas ferebantur in creandis magistratibus. Sed de sensu Symboli huius non assentiōr Plutarcho: Plurimi enim Pythagoreorum olim Rempubl. tractarunt: imo præcipui ex veteribus Legislatoribus in Magna Græcia Pythagorei fuisse leguntur: tantum abest, ut Republica prorsus abstinendum esse censuerint. Electionem tantum magistratuum, quæ fiebat per fabas, sive per sortem, improbabant; quippe indignos sæpe hæc ratione Reip. præfici sentientes. Iudicio ergo eligi volebant, quibus administratio Reip. committeretur. Egregie

paucorum faveret, hoc ipso reliquos in pecorum censum redegeisset. Cum fabis bellum gerendum esse; tanquam sortitionis patronis: quia per illas Reip. administrationem sortientes consequantur.

hoc docet Anonymus Pythagoreus (cum aliis Opusculis Mythologicis & Ethicis editus a Thom. Galeo) Dissert. v. pag. 728. Λίαντι δὲ πνίς τῶν δημοκρατῶν, ὡς καὶ τῆς δὲ χάρις ἀπὸ κλήρου χρίσας, ὃ βέλτερον ταῦτα νομίζοντες. &c. At quidam oratores populares ajunt, oportere Magistratus sorte creari; non recte quidem sentientes. Et pag. seq. Λίαντι δὲ, ἀραδὸν ἡμῖν καὶ δημοκρατία καὶ τῶν ἡμεῶν τοιούτων δημοκρατία. ἐπεὶ γὰρ οὐ τοῖς πολλοῖς μισθωμοῖς ἀνθρώποι, ἀλλὰ αὐτῶν ὁ ΚΥΑΜΟΣ, ἀπὸ τῆς τῆς δὲ χάρις, ἀλλὰ καὶ τῆς δὲ χάρις αὐτῶν ὁρῶνται αἰρεῖσθαι πάντας τῶν εὐνῶν αὐτῶν, &c. At rem bonam & popularem esse clamitant; (scil. forte magistratus creari) Sed ipse minime popularem credo. Nam sunt quidam in civitatibus, populo inimici: in quos si FABAM inciderit, plebem perdet. Enimvero oportet ut populus ipse prospiciens, sibi benevolos omnes eligat, &c. Cæterum, cum Pythagoreis olim sensit Socrates; quippe cui (teste Xenophonte, lib. 1. Αἰσώμενος.) inter alia crimina obiectum fuit, quod dixisset, ὡς μωρὸν εἶναι τὸς μὲν τῆς πέλειας ἀρχοντας ἀπὸ ΚΥΑΜΟΥ καὶ διστάσας, κυβερνήτην δὲ μηδὲν ἵλαον καὶ χεῖρον ΚΥΑΜΕΥΤΩ, μηδὲ τίχθον. μηδὲ ἀλλήτῃ, &c. Stultorum esse, magistratus civitatis per FABAM constituere; gubernatore autem per fabam electo neminem velle uti, neque fabro, neque tibicini, &c. Hinc satis apparet, quis sit verus loci huius apud Jamblichum sensus: neque ullo modo dubitandum est, quin per ἀράμοις, quod Arcerius bona fide, sed nullo sensu casibus verterat, scribendum sit κούμοις. Addo, τὸ πολέμειν τοῖς κούμοις eodem modo hic dictum esse apud Jamblichum, quo apud Plutarch. in Apophthegm. pag. 192. C. τῶν πολυτάχων ἐπολιμῶν, &c.

Tyrannidem appetendam esse: inter hortamenta enim sua illos afferere; præstare, unum diem taurum, quam per totam vitam bovem esse. Laudanda quidem aliorum instituta; suis vero placitis omnino inhzendum. Præterea Ninon philosophiam illorum, conspirationem quandam esse contra plebem pronuntiabat; ideoque monebat, ut ne vocem quidem consulentium audirent; sed potius ad animum revocarent, quod in concionem venturi nunquam fuissent, si Pythagorei mille virorum confessui consilium suum approbassent: propterea æquum non esse, ut illis dicendi potestas concedatur, qui pro virili sua, alios, ne audirentur, prohibuissent: quin itaque potius dextram à Pythagoreis rejectam, iisdem infestam haberent, cum suffragia manus extensione laturi, aut calculos datos missuri essent: denique turpe existimarent, se triginta myriadum apud flumen Tetraenta victores, à millesima illorum parte, in ipsa urbe per factionem opprimi. Ut paucis absolvam, adeo auditores calumniis suis efferatos reddidit, ut paucis

Τυραννίδος ἐρέσθαι. ὡς ἀνα-
λύνει, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ φάσκαι ἡμέ-
ραν μίαν ἡμέραν ταύρον, ἢ πάντας
τὸν αἰῶνα βῆν. ἐπιστρέφειν τὰ τ' ἄλλα
νόμιμα. καλεῖν ἢ χρῆσθαι τοῖς
ἐπ' αὐτῶν ἐγνωσμένοις. καθιπαξίαν
τὴν φιλοσοφίαν αὐτῶν αὐωμοσίαν
ἀπὸφαίνει καὶ τ' ἄλλων, καὶ παρεκά-
λετο μηδὲ τ' Φωνῶν ἀνέχεσθαι συμ-
βουλεύοντων, ἀλλ' ἐνθυμῶν. διό-
τι τοπαρχίαν ἐδ' ἂν σιωπῇ ἦεν
τὸ ὀκνησίου, οἱ δ' οὐ Χιλιῶν
ἐπιστάντες ἐκείνοι κυρώσιν τ' συμβε-
λέω. ὥστε τοῖς καὶ τ' ἐκείνων διώα-
μεν κεκαλυμμένοις τ' ἄλλων ἀκύνει,
καὶ προσήκει αὐτὰς λέγειν, ἀλλὰ
τὴν δεξιάν τ' ἐπ' αὐτῶν ἀποδοκι-
μασμένῃ πολέμιας ἐκείνοις ἔχουσιν,
ὅταν πῶς γούρας χειροτονώσιν, ἢ
τὴν ψῆφον λάβωσιν. αἰσχροὶ εἶναι
νομίζοντες, ²⁸ τὰς τελευτῶντα μυ-
ριάδων πρὸ τὴν ²⁹ Τετραέντα πο-
ταμὸν περὶ τὸν ποταμὸν, ἐπὶ δ' ἡ-
λιοσὶν μέρεσιν ἐκείνων ἐν αὐτῇ τῇ πό-
λει φανῶναι κατιστασιασμένους.
* Τὸ δ' ἔλιν ἔστω τῇ ἀφ' ἧς οὐδ' ²⁶¹
ἀκύνοντας ἐξηγείωσιν, ὥστε μετ'

apud eundem in *Quest. Roman.* pag. 285.
καὶ δὲ πάντων μάλιστα τ' ἐξ ἑαυτοῦ πολέμιας;
de *de Orat. Pyth.* pag. 401. καὶ μὴν πολέ-
μιας. Illis enim omnibus in locis τὸ πο-
λεμῶν simpliciter significat, inimicum esse,
vel odio prosequi, vel aversari; uti de
hoc loco apud Jamblichum.

²⁸ Τὰς τελευτῶντα μιν.] Intelligit vicio-

riam, quam Crotoniatæ a Sybaritis repor-
tarunt; cujus etiam meminerunt Diodo-
rus & Strabo.

²⁹ Τὸν Τετραέντα ποτ.] Eruditissimus
Bentlejus in *Dissertat. de Phalar. Epist.*
pag. 72. τὸν Τετραέντα hic scribendum esse
monet. Sic enim fluvium illam vocat
Diodorus, pag. 85.

ἐλάσας ἡμέρας μετὰ τὴν θύοντων
αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ ὡς τὸ Πύθιον,
αἰθροίαι συνθεσμένοις οἷα τ' ἦσαν ἢ
ἐπὶ τῇσι πύλαις αὐτὰς ποιήσασθαι. οἱ δὲ
προσεσθόμενοι, οἱ μὲν, οἷς πυνδα-
χῶν ἐφυγον Δημοκλήδης ἢ μετὰ τῷ
ἐφύγων εἰς Πλατείαις ἀπὸ τῆς πόλεως.
οἱ δὲ καταλύσαντες αὐτῶν νόμους
ἐχρῶντο ψήφισμασι, ἐν οἷς αἰ-
μασίμβροτοι ἢ Δημοκλήδην συνετα-
κόντα τὸν νεοτῆρας ὅτι τυραννίδι,
τρία τέλαντα ἐσφύριζαν δάσαν,
ὅσων τις αὐτὸν αἰέλοι. καὶ ἡμετέρας
μαχίας, 3^ο κρητῆναι τὸ αὐτὸ ἢ
κίνδυνον ὑπὲρ Θεάγας, ἐκείνη πάλιν
τρία τέλαντα ὡς τὸ πάλιν ἐπὶ
262 εἶπεν. * Πολλῶν δὲ κακῶν κατὰ τὸ
πάλιν καὶ ἢ χύοντων ὄντων, οἷς κρη-
σι προβλεψάντων τῷ Φυράδην, καὶ
τῶν πάλιν τῷ ὅτι οὐκ ἔστιν ὡς ὅτι
ἡμετέρας, Ταραντίνους, Μεταποντι-
νούς, Καυλωνιάταις, ἰδοὺς τῶν
3^ο πρὸς τὸν ὅτι ἢ γαίμεν δόγ-
μον λαβόντες, οἷς ἐν τῇ τῷ κρη-
τωματῶν ὑπομετάσει ἀναγ-
γελῆται, φάσιν τὸν αἰτίαν.
πρὸς τὸν αἰτίαν ἢ τῇ κρητῇ κρη-
τωματῶν αἰτίαν, τὸν τῶν κατὰ τὸν
δογμῶν καὶ τῶν σπουδῶν καὶ
αὐτῶν πάλιν ἢ φάσιν τὸν δαί-
μον

diebus elapsis, Pythagoreos in do-
mo quadam, prope Apollinis Py-
thii ædem, Musarum festum cele-
brantes, factio ingenti hominum
concurſu, adoriri voluerint. Illi
vero, re prius animadversa, ad
publicum hospitium confugerunt;
Democedes autem cum ephebis
Plateas se recepit. Sed qui leges
abrogaverant, decreta fecerunt,
quibus Democedem arguerunt,
quod juvenum manum ad occu-
pandam tyrannidem coegisset; &
tria talenta interfectori ejus, per
præconem præmium pronunciave-
runt: cumque commisso prælio
Theages illum in ipso pugne discrimi-
ne vicisset; promissam à civita-
te pecuniam cum illo partiti sunt.
Dein multis malis urbi regionique
incumbentibus, exules in judicium
vocati sunt, & tribus civitatibus,
Tarentinis nimirum, Metapontinis
& Cauloniatis arbitrium permis-
sum est: à quibus missi ad causam
cognoscendam, pecunia se corrupti
passi sunt; ut in publicis Croto-
niatarum actis annotatum est: ita-
que sententia sua reos exilio mul-
taverunt: hacque occasione usi,
qui causa superiores evaserant, eos
omnes urbe expulerunt, quibus præ-
sens rerum status displicebat: quin
& totas illorum familias ejecerunt;

* Κρητῆναι αὐτὸ ἢ αὐτὸ.] Locus
mihi videtur corruptus, quæ sic lego,
κρητῆναι αὐτὸ ἢ αὐτὸ (vel αὐτὸ) ἢ αὐ-
τῶν Θεάγας. Hanc editionem citam O.

brechtus in versione sua expressit.

3^ο Μεταποντινούς.] Ex MS. pro corrupto
μεταποντινούς: quod Accensus in προμήνι mu-
tandum censet.

dicentes, non oportere liberos a parentibus divelli. Novas insuper tabulas, & agrorum divisionem introduxerunt. Post hæc, multis annis interjectis, cum Dimarchus in alio prælio cum suis cæsus, & Lithagus quoque, seditiosorum antesignanus extinctus esset; misericordia pariter, & pœnitentia cives subiit, ut reliquos Pythagoreos in patriam revocandos esse censerent: ideoque ex Achaja Legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, & juramenta Delphis consecraverunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta; exceptis qui ætate decrepiti erant: inter quos reperiebantur, qui Medicinæ operam navabant; ægrotosque certa victus ratione curabant; ea scilicet methodo, cujus ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos præcipue, qui sanitati restituti fuerant; quique apud vulgus bene audiebant; eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Ninone status.* Postea Thuriis hostiliter regionem invadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas

ἀσπερ³², ἔδωκε τὰς παῖδας ἀπὸ τῶν γονέων διασῶν. καὶ τὰ πλεονεκτήματα, καὶ τὴν γλῶσσαν ἀνάστασιν ἐποίησαν. * Ἐπιγρομῶν ὅτι πολ- 263
λὼν ἐτῶν, καὶ τὴν παῖδα Διόνειον
ἐν ἐτέρῳ κινδυνῷ πλοῦτην ἔχοντα,
ἀποθνήσκοντα. καὶ 33 λιπῶντες, ὅπως
ἦν ἡγεμονικώτατος τῶν στρατιω-
τῶν, ἐλεός τις ἐμετανοοῖα ἐπέσπευ-
ξε, καὶ τὰς ἀφελαισμομύνας αὐτῶν ἡβ-
λήθησαν κατὰγειν. μεταπεμπόμε-
νοι ὅτι προσέδωκεν ἐξ Ἀχαιῶν, οἱ
ἐκείνων πρὸς τὰς ἐκπεπληκτώσας
διελύθησαν, καὶ τὰς ὅρκους εἰς Δελ-
φὺς ἀνέστηκαν. * Ἡσίων ὅτι τῶν Πυ- 264
θαγορέων καὶ πατρὶς ἐξήκοντα πέν-
τε ἀριθμὸν, οἱ κατελθόντες, ἀνὰ τὴν
προσδοκίαν, ἐν οἷς ὅτι ἱατρικῶν
πνέες κατεπεχθέντες, καὶ διαίτη
τὰς ἀρρώστους ὄντας θεραπεύοντες,
ἡγεμῶνες κατέστησαν τῆς εἰρημότητος
μεθόδου. συνέβη δὲ καὶ τὰς σωθέν-
τας διαφερόντως ὥστε πῶς πολλοῖς
εὐδοκιμῶντας 34 καὶ τὸ καιρὸν, ἐν
ᾧ λεγομένης πρὸς τὰς ἀφελαισμομύ-
νας, οὐ ταῦτα ἐστὶν ὅτι Νίνω. Γενέσθαι φασὶ ταῦτα τὸ πᾶν καὶ
τὰ τοιαῦτα ἐμβαλόντων τῶν θηρίων κατὰ
χώραν, ἐκδοθήσονται καὶ μετ'

³² Ἀσπερ] In priorē Edit. vox ista deest, quam ex MS. revocaui.

³³ Λιπῶντες] An forte Θιῶντες; cujus paulo ante facta fuit mentio.

³⁴ Εὐδοκιμῶντας] Propter ἀφελαισμομύνας orationis scribe, εὐδοκιμῶν. Pendet enim a præcedenti συνέβη. Deinde ea, quæ

sequuntur, sunt calx absque arena, quæ proinde sic lego, ἐν ᾧ τὸ λεγομένην ἢ πρὸς τὰς ἀφελαισμομύνας, οὐ ταῦτα ἐστὶν ὅτι Νίνω. Φασὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐμβαλόντων τῶν θηρίων καὶ τῶν χρόνων, ἐκδοθήσονται, δεσ. Θυρίων certe pro θηρίων scribendum esse, nemini, puto, dubium erit.

ἀλλήλων κωδικοῦσιν. ἀποβ-
νῆν. τὴν δὲ πόλιν ἔτις εἰς τὴν αὐτὴν
μεταπίπειν, ὥς χωρὶς τῶν ἐπαινῶν,
ὧν ἐπιμύνητο περὶ τῶν ἀνδρῶν, ὑπο-
λαβὼν μάλλον τῆς μύσεως κίχα-
ρσιμῶν³⁵ ἵσταται τῶν ἱερῶν, καὶ
τὴν Μουσίων τῶν δημοσίων ἐπιμύνητο
θύσιαν, καὶ αὐτὸς ἐκείνους πρὸς
πρὸν ἰδρυσαίμενοι τῆς θιᾶς ἐπαινῶν.
περὶ μὲν ἔν τῳ κατὰ Πυθαγορείων
ἡμετέρῃς ἱστορίᾳς περὶ τῆς αἰ-
ρήδων.

Κ Ε Φ. λς'.

265. **Δ**ιάδοχος δὲ πρὸς πάντων ὁμο-
λογεῖται Πυθαγόρῃ γέννησιναι,
Ἀρκεσίῳ³⁶ Δαμοφώντῳ³⁷, Κροτω-
νιάτῃς, κατ' αὐτὸν τῶν Πυθαγορέων
τῆς ἑξήκοντος ἡμετέρῃς³⁸, ἐπὶ τῇ ἡμετέρῃς
ἐγγράφῃ περὶ Πλάτων³⁹. καὶ ὁ μό-
νον τῶν σχολῆς, ἀλλὰ ἔτις τῆς παιδο-
τροφίας καὶ τῆς θείας γάμου κα-
τηξιάς, ἡ δὲ τῇ ἐξαιρέτως περὶ
κατασκευῆς τῶν δογμάτων. αὐτὸν
μὲν γὰρ Πυθαγόρῃ ἀφηγήσασθαι
λίγη⁴⁰, ἐνὸς δεσποῦ⁴¹, ἐπὶ πρὸς αἰ-
σχρόν⁴², τὴν πάντε βιώνοντα ἐπὶ
ἐγγὺς τῶν ἐκατόν. ὡς ἀδελφὸν δὲ
Ἀρκεσίῳ⁴³ τῶν σχολῶν, πρὸς αὐτῷ
ὄντι. μετ' οὐκ ἐγγράφῃ Μνήσαρ-

³⁵ ἵσταται τὴν ἱερῶν, κατὰ τὴν μουσίων
τὴν δὴμ.] Et hæc mutila sunt & obscu-
ra, quæ sic in integrum restituo, ἵσταται
τὴν ἱερῶν, ἢ καὶ τὴν Μουσίων τὴν δημοσίων

egressi, in prælio omnes una oc-
cubuerunt. Civitas autem adeo
animum mutavit, ut præter laudes,
quibus Viros illos prosequeretur,
decreverit, publicum sacrificium
peragendum esse in æde Musarum,
quam olim ex ipsorummet Pytha-
goreorum præscripto, in honorem
Dearum Crotoniatæ extruxerant:
sic enim festum Musis gratius fore
existimabatur. Atque hæc de infi-
diis quæ Pythagoreis structæ sunt,
dicta sufficiant.

C A P. XXXVI.

Successor Pythagoræ communi-
ter ab omnibus agnoscitur Ari-
stæus, Damophontis filius, Cro-
toniates; qui Pythagoræ cœvus,
septem ætatibus Platonem ante-
cessit. Neque scholæ tantum suc-
cessione, verum etiam liberorum
educatione, Theanusque nuptiis
dignatus est; quia dogmatum
cognitione inter paucos eminebat.
Et ipse quidem Pythagoras, ad an-
num prope centesimum usque in
viviis; ætatis autem undequadra-
ginta scholæ præfuit; & Aristæum
senio jam provectum, successorem
reliquit. Illum excepit Mnésar-

παιδων θύσιαν, ὅ κατ' αὐτὸς ἐκείνους πρὸς
πρὸν, &c. Sic omnia erunt clara.
ἡ δὲ τῇ ἐξαιρέτως περὶ τῆς αἰ-
ρήδων.

chus Pythagoræ F. hanc Bulagoras; sub quo Crotoniatarum urbs direpta est. Ei succcessit Tydas Crotone oriundus, atque à peregrinatione, quam ante bellum susceperat, domum reversus: sed hic propter patriæ calamitatem, vitæ pertæsus, ante diem præmorsore obiit. Reliquis autem moris erat, ut admodum senes, è corpore, tanquam è carcere discederent. Post aliquod tempus Arellas Lucanus, per quosdam hospites incolumis servatus, scholæ regimen suscepit. Ad eum venit Diodorus Aspendius; qui ob paucitatem genumorum Pythagoreorum receptus est. Heracleæ autem superstites tum adhuc erant Clinias & Philolaus; Metaponti Theorides & Eurytus; Tarenti Archytas. Refertur autem inter extraneos auditores etiam Epicharmus: Non enim è genuina Virorum familia erat. Hic Syracusas profectus; propter tyrannidem Hieronis, à publica philosophiæ professione abstinuit; mox autem sententias Virorum il-

Φανερὰς Φιλοσοφῶν ἀποχρίσας.

* Τὸν Πυθαγόρου] Antea male, τὸν Πυθαγόρου.

* Γὰρ Τύδαν] Una voce scribendum puto, Γαργύδαν, vel Γοργύδαν, vel simile quid. Confer Ch. Richard. Bentley. in Dissert. de Ptolemaeo. Epist. pag. 83. Clariss. Fabricius in Bibliothec. Græcæ, Lib. 11. pag. 507. logæ, Τύδαν.

χον * τὸν Πυθαγόρου. τὴν δὲ Βουλ-
λαγόρα ἐφ' ἧς ἀναπαύ-
σασθαι συνέβη τῷ Κροτωνιάτῳ πό-
λῃ. μὲν δ' ἐν τῇ γὰρ Τύδαν τῷ Κρο-
τωνιάτῳ ἀφ' ἑαυτοῦ ἦν, ἐπα-
γλόντι οὐκ τῆς ἀποδημίας, ἣν
ἐποίησεν ἐπὶ τῷ πολέμῳ. ἀλλ' ἂν
μὲν τῷ συμφορῶν τῷ πατρὸς * ἐν δὲ
ἀποδημίας ἦν, ὡς ὑπὸ λυ-
πῆς περὶ τὴν τῷ βίῳ. * Τοῖς δὲ 266
ἄλλοις ἐν τῇ ἀποδημίας ἀποδημίας
ἡμετέροις, ὡς περὶ ἐκ δευτέρου τῷ
σώματι ἀπαλλάττειται. ἡμετέροις
μὲν τῷ ὑπερὸν Ἀρείου καὶ τῷ Ἀδ-
καίων τῷ στήνῃ ἀφ' ἑαυτοῦ ἦν,
ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ἡλικίας. πρὸς δὲ
ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ Διόδωρῳ τῷ Ἀσπενδίου,
ὃν ἐφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ
ἐν τῇ συστάσει ἀνδρῶν. πρὸς δὲ
ἡμετέροις, Κλεονίαν, καὶ Φιλό-
λαον. ἐν Μεταποντίῳ δὲ, Θεορί-
δαν, καὶ Εὐρύτῳ. ἐν Τάραντῳ δὲ
Ἀρχύταν. τῷ δὲ ἑαυτοῦ ἀποδη-
μίας ἡμετέροις ἐν τῷ ἀποδημίας. ἀλλ'
οὐκ ἐν τῷ συστάσει τῷ ἀνδρῶν.
ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ εἰς Συρακούσας, ἀφ'
τῷ ἱερῷ τῷ περὶ τῆς, τῷ μὲν
εἰς μέγαν δὲ * ἐν τῇ τῷ ἀποδημίας

* Ἐν ἀποδημίας] Ex vox insolens. Qua-
re non dubitem describere, ὡς ἀποδημίας:
quæ etiam est conjectura viri docti ad
marginem codicis Spanhemiani.

* Διόδωρον τῷ Ἀσπενδίου] Vide Rich. Bent-
ley. in Dissert. de Ptolemaeo. Epist. pag. 83.

* Ἐν ἀποδημίας] Ex MS. pro ἐν τῇ ἀποδημίας.

τῶν ἀνθρώπων, μετὰ παιδείας κρείττα
ἀναφέροντο πρὸς Πυθαγόραν δόγματε.

167 * Τῶν δὲ συμπόντων Πυθαγορείων,
ὅσοι μὲν ἀγνώστους π. ἐ. ἀνώνυμοι
πρὸς πολλὰς ἀπὸς γεγονέναι. τῶν δὲ
γνωσθέντων ἐστὶ πέντε πρὸς ὁνόματι.
ΚΡΟΤΩΝΓΑΤΑΙ, Ἰππίτης
τ. Δύμας, Αἶγων, Αἶμων,
Σίλιος, Κλεοθένης, Ἀγέλας,
Ἐπίπυλος, Φυκιάδας, Ἐκφάν-
της, Τίμας, Βούθιος, Ἐρα-
τος, Ἰτμαῖος, Ῥοδῖππος,
Ἐβάνδρος, Εὐανδρ. ⁸ Μυλλίας,
Ἀντιμέδων, Ἀγέλας, Διόφρων,
Ἀγύλος, Οἰάτης, Ἰπποκρί-
της, Κλεόφρων, Ἀλκμαίων, Δα-
μοκλῆς, Μίλων, Μίνων. ΜΕ-
ΤΑΠΟΝΤΙΝΟΙ, Βροντήν,
⁹ Παρμίσκος, ¹⁰ Ἀρεσίδης,
Ἀἶων, Δαμάρκωμος, Αἰνίας,
Χίλας, Μελισίας, Ἀρεσίτας, Δα-
φάων, Εὐανδρ., Ἀγισίδαμος,
Ἰωνοκλῆς, ¹¹ Εὐρύφωμος, Ἀρ-
σινόης, Ἀγισίτης, Ἀλκίας,
Ἰωνοκλῆς, Θερασίδης, Ἀρυτ.,
Ἐπίφρων, Εἰρίσκος, Μεγιστίας,
Λεοκύδης, Θερασμίδης, Εὐφω-
μος, Περίκλ., Ἀντιμέδων,
Λακέρτιος, Δαμοκλῆς, Πύρρων, Ῥηξίβιος, Ἀλσίππος, Ἀσύλος,

lorum complexus est; atque adeo
ludendo, dogmata Pythagoræ oc-
cultata, edidit. Cæterum ex uni-
versa Pythagoreorum Secta veri-
simile est ignotos, & sine nomine
complures fuisse: qui vero cele-
bres extiterunt, eorum sequentia
recensentur nomina: C R O T O-
N I A T A, Hippostratus, Dymas,
Ægon, Æmon, Silius, Cleothe-
nes, Agelas, Episyllus, Phyciadas,
Ecphantus, Timæus, Butlius, Era-
tus, Itmaus, Rhodippus, Bryas,
Evandrus, Mylias, Antimedon,
Ageas, Leophron, Agylus, Ona-
tus, Hippothesenes, Cleophron,
Alcmaon, Damocles, Milon, Me-
non. ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΙ, Bron-
tinus, Parmiscus, Orestadas,
Leon, Damarmenus, Æneas,
Chilas, Melisias, Aristas, La-
phion, Evandrus, Agesidamus,
Xenocades, Euryphemus, Ari-
stomenes, Agesarchus, Alceas,
Xenophantes, Thræseus, Arytus,
Epiphron, Eiriscus, Megistias,
Leocydes, Thrasymedes, Eu-
phemus, Procles, Antimenes,
Lacritus, Damotages, Pyrrho,
Rhexibius, Alopecus, Astylus,

⁷ Ἰτμαῖος.] Ex MS. pro Ἰτμαῖος.

⁸ Μυλλίας.] Potius, Μυλλίας. Vide su-
pra. Num. 192.

⁹ Παρμίσκος.] Hunc Athenæus & Læ-
rtius Παρμίσκον vocant. Vide Menag. ad
Lært. 12. 20.

¹⁰ Ἀρεσίδης.] Potius, Ὀρεσίδης, ut
habet Lærtius VIII. 20.

¹¹ Εὐρύφωμος.] De hoc vide supra,
Num. 185. ubi Εὐρύφωμος vocatur: Do-
rice nimirum.

Dacidas, Aliochus, Lacrates, Glycinus. AGRIGENTINUS, Empedocles. ELEATES, Parmenides. TARENTINI, Philolaus, Eurytus, Archytas, Theodorus, Aristippus, Lycon, Hestizus, Polemarchus, Asteas, Clinias, Cleon, Eurymedon, Arceas, Clinagoras, Archippus, Zopyrus, Euthynus, Dicxarchus, Philonidas, Phrontidas, Lysis, Lysibius, Dinocrates, Echecrates, Paction, Acusiladas, Icmus, Pasicrates, Clearatus. LEONTINI, Phrynichus, Smichias, Aristoclidus, Clinias, Abroteles, Pisyrrhydus, Bryas, Evandrus, Archemachus, Mimmomachus, Achmonidas, Ducas, Carophantidas. SYBARITÆ, Metopus, Hippasus, Proxenus, Evanor, Deanax, Menellor, Diocles, Empedus, Timasius, Polemaus, Evæus, Tyrsenus. CARTHAGINIENSES, Miltiades, Anthen, Odius, Leocritus. PARI, Ætius, Phæneclis, Dexitheus, Alcimachus, Dinarchus, Meton, Timæus, Timefianax, Amcerus, Eumaridas. LOCRI, Gytthus, Xenon, Philodamus, Evetes, Adicus, Sthenonidas, Τίμαιος, Τιμησιάνης, Ἀμοῖρος, Τόπι¹², Ξένων, Φιλόδαμ¹³,

Δακύνδης, Ἀλίοχ¹⁴, Λακράτης, Γλυκῖν¹⁵, Ἀκράγαντι-
νό¹⁶, Ἐμπεδοκλῆς, Ἐλεα-
τῆς, Παρμενίδης, Ταραν-
τῖνοι, Φιλόλα¹⁷, Εὐρυτ¹⁸,
Ἀρχύτας, Θεόδωρ¹⁹, Ἀρίστιπ-
πος, Λύκων, Ἑστίας, Πολεμαρ-
χ²⁰, Ἀστέας, Κλεινίας, Κλείων,
Εὐρυμέδων, Ἀρκίας, Κλειναγό-
ρας, Ἀρχιπ²¹, Ζώπυρ²², Εὐ-
δω²³, Δικαίαρ²⁴, Φιλωνί-
δης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσί-
βι²⁵, Δεινοκράτης, Ἐχέκράτης,
Πακλίω²⁶, Ἀκυσιλάδας, Ἰκκ²⁷,
Πεισιπράτης, Κλεάρατ²⁸, Λεον-
τῶς, Φρυγίχ²⁹, Σμηχίας, Ἀρ-
σεκλίδας, Κλεινίας, Ἀρσινόδω³⁰,
Πισύρρυδ³¹, Βρύας, Εὐανδ³²,
Ἀρχέμαχ³³, Μιμνόμεαχ³⁴,
Ἀχμονίδας, Σίκας, Καροφαντί-
δας. ΣΥΒΑΡΕΪΤΑΙ, Μέπ-
πης, Ἰπώασ³⁵, Πρόξεν³⁶, Εὐά-
νωρ, Δεῖνᾶξ, Μενέτωρ, Διοκλῆς,
Ἐματῶς, Τιμάσιος, Πολεμαῖος,
Εὐαι³⁷, Τυρσένως. ΚΑΡΧΗ-
ΔΟΝΙΟΙ, Μιλτιάδης, Ἀθήνη,
Οἶδος, Δείκελτος. ΠΑΡΙΟΙ,
Αἰήτ³⁸, Φαινεκλῆς, Δεξιθε³⁹,
Ἀλκίμαχος, Δεσπάρχος, Μένων,
Εἰμαρμίδας. ΛΟΚΡΟΙ,
Εὐέτης, Ἀδικ⁴⁰, Σθενωνίδας,

¹² Ἐμπεδοκλῆς] Reinesius Var. Less.
pag. 344. legendum censoe, Θυμάρειδης.
Certe, Thymaridas Pythagoricus fuit mi-

nime obscurus; quem miraret a Jambli-
cho prætermisum esse.

¹³ Τόπι¹⁴] Obrechtus, Γόπι¹⁵.

Σωσίστρατος, Εὐθυῦς, Ζάλευκος, ¹⁴ Τιμάρης. ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΑΤΑΙ, Ἀθάμας, Σίμος, Πρόξενος, Κράνος, Μύης, Βαθύλαος, Φαίδων. ΛΕΥΚΑΝΟΙ, ¹⁵ Ὀκύλος, καὶ ¹⁶ Ὀκυλλος, ἀδελφοί, Ὀρίσωνδρος, Κίραμβος, Δαρδανός, Μαλίας. Αἶγείοι, ¹⁷ Ἴππομέδων, Τιμοδείης, Εὐέλθων, Θερσύνδαμος, Κρίτων, Πολύκλωρ. ΛΑΚΩΝΕΣ, Αὐτοχάριδας, Κλεάνωρ, Εὐρυκράτης. ΤΥΡΕΝΟΙ, Ἀρσενίδης, Δημοδείης, Ἀρσινκράτης, Φύπιος, Ἐλικάων. Μνησίβουλος, Ἰππαρχίδης, Ἀθόσιων, Εὐθυκλής, Ὀψίμος. ΚΑΛΑΙΣ, ΣΕΛΙΝΟΥΝΤΙΟΣ. ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΙ, Λεπτινός, Φιντίας, Δάμων. ΣΑΜΙΟΙ, Μέλιδος, Λάκων, Ἀρχίππος, Γλώρωπος, Ἐλωρς, Ἰππών. ΚΑΤΑΛΩΝΙΑΤΑΙ, Καλλίβοτος, Δίκων, Νάσας, Δρύμων, Ξένος. ΦΛΙΑΣΙΟΙ, Διοκλῆς, Ἐχεκράτης, Πολύμναστος, Φάντων. ΣΙΚΤΩΝΙΟΙ, Πολιάδης, Δήμων, Σωστράππος, Σωδείης. ΚΤΡΗΝΑῖΟΙ, Πρωῖος, Μελάνιππος, Ἀρσινγγίλος, Θεόδωρος.

¹⁴ Τιμάρης] Hic supra, Num. 172. vocatur Τιμόστρατος.

¹⁵ Ὀκύλος] Potius Ὀκυλλος, per duplex λ. Hic est nimirum Ocellus ille, cujus libellus περὶ τῶν πινυδῶν φέρεται, hodie adhuc existat. Vide Cl. Joann. Alb. Fabricium, in *Biblioth. Gr.* Lib. II. pag.

496, 497.

¹⁶ Ὀκυλλος] Alii, Ὀκυλλος, vel Ἐκυλλος. Vide modo laudatum Joann. Alb. Fabric. pag. 489.

¹⁷ Ἰππομέδων] Hujus etiam mentio fit supra, Num. 87.

CYZICENI, Pythodorus, Hippo-
sthenes, Butherus, Xenophilus.
CATANÆI, Charondas, Lysia-
des. CORINTHIUS, Chrysi-
pus. TYRRHÆNUS, Nauſitheus.
ATHENIENSIS, Neocritus.
PONTICUS, Lyramnus. Omnes
CCXII. Clarissimæ autem
mulieres Pythagoræ, fuerunt Ti-
mycha, Myllia Crotoniatæ uxor.
Philtis, Theophræi Crotoniatæ filia.
Byndaice, soror Ocelli & Ocyli
Lucanorum. Chilonis, filia Chi-
lonis Lacedæmonii. Cratesiclea
Lacedæmonia, uxor Cleanoris La-
cedæmonii. Theano, uxor Bronti-
ni Metapontini. Mya, uxor Mi-
lonis Crotoniatæ. Lasthenia Ar-

ΚΥΖΙΚΗΝΟΙ, Πυθόδωρος,
Ἴπποσθένης, Βούθηρος, Ξενοφίλος.
ΚΑΤΑΝΑΓΟΙ, Χαράνδρας,
Λυσιάδης. ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ, Χρύσι-
ππος. ΤΥΡΡΗΝΟΣ, Ναυσίθεος.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ, Νεόκριτος.
ΠΟΝΤΙΚΟΣ, Λύραμνος.
18 οἱ πάντες σὴ. Πυθα-
γοράδης ἡ γυναικίς αἱ Ὀπριφανέ-
σαι, Τιμύχα, γυνή 19 Εὐμυλ-
λία τῆ Κροτωνιάτῃς. 20 φίλης,
θυγάτηρ Θεόφρου τῆ Κροτωνιά-
τῃς. 21 Βυνδαίκα, ἀδελφὴ Ὀκυ-
κείας καὶ Ἐκκύλας τῶν Λούκανων.
Χειλώνης, θυγάτηρ Χείλων τῆ
Λακεδαιμονίης. 22 Κρατισκύλλεια,
Λάκαινα, γυνὴ Κλειάνου τῆ
Λακεδαιμονίης. Θεανώ, γυνὴ τῆ

Μεταποντίας Βροντίας. Μύα, γυνὴ Μίλων τῆ Κροτωνιάτῃς. Λαοδίνεια

18 οἱ πάντες σὴ] Post hæc verba ver-
ſio MS. Latina, quam possidet Erudi-
tissimus Joh. Alb. Fabricius, addit, *Hi
vero sunt Pythagorici, non omnes, sed ex
omnibus gloriosiores.* Cæterum, de his,
aliisque Pythagoricis, vide omnino mo-
do laudatum Joh. Alb. Fabricium in *Bi-
blioth. Græc.* Lib. II. Cap. XIII.

19 Εὐμυλία] Scribe, Μυλία, a recto
Μυλίας. Sic enim maritus Timychæ non
solum appellatur a Porphyrio, Num. 61.
sed etiam ab ipso Jamblichō supra, Num.
192. 193. De hac autem Timycha, aliis-
que sœminis Pythagoricis, plura legenda
sunt apud Menagium in *Historia Mulie-
rum Philosopharum*, & Joh. Albert. Fa-
bricium in *Biblioth. Græc.* Lib. II. c. XIII.
ubi Catalogum mulierum Pythagorica-
rum exhibet.

20 φίλης] Antea male, Φίλης, per γ,
Menagio & Joh. Alberto Fabricio magis

placet, Φιλπίης.

21 Βυνδαίκα, ἀδελφὴ Ὀκυκείας.] Hæc lon-
ge aliter se habent in versione MS. vi. i
sæpius laudati Joh. Alberti Fabricii; in
qua sic legitur, *Byndacis, soror Ocelli &
Ocelli Lucanorum.* Hoc si sequamur, lo-
cus hic Jamblichii sic legendus & distin-
guendus erit, *Βυνδαίκα, ἀδελφὴ Ὀκυκείας
καὶ Ἐκκύλας, τῶν Λούκανων.* Cum hac
lectione consentit etiam versio Obrechtii,
nisi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis*.
Menagius legit Ὀκυκεία & Ἐκκύλα (ut
nimirum dicitur *Σαπφώ*) easque filias fa-
cit Ocelli & Ecceli: sed prior sententia
mihi magis placet.

22 Κρατισκύλλεια, Λάκαινα, γυνὴ Κλειάνου
τῆ Λακεδαιμονίης.] Hæc in prioribus Edit.
desunt, quæ ex MS. addidi. Versio La-
tina MS. viri Clariss. Joh. Alberti Fabri-
cii *Cratissolia* habet pro *Cratesiclea*: sed
minus recte, ut puto.

Ἀρκάδισσα. ²³ Ἀβροπίαια, Ἀβροπίαι θυγάτηρ τῆς Ταρεντίνης. Ἐχεκράτεια, Φλιασία. ²⁴ Τυρσηνίς, Συβαρῆτις. Πισιρρόνδης, Ταρεντίνης. ²⁵ Νιστάδουσα, Λάκωναινα. Βρυώ, Ἀργία. Βαβύλυμα, Ἀργία. Κλεινίχμα, ἀδελφὴ Αὐτοχαραίδας τῆς Λάκωνος. αἱ πᾶσαι ἰς.

cas. Abrotelia, Abrotelis Tarentini filia. Echecratia, Phliasia. Tyrfenis, Sybaritis. Pisirrhonde Tarentina. Nisteadusa Lacedæmonia. Bryo, Argiva. Babelyma, Argiva. Cleazhma, soror Autocharidæ Lacedæmonii. Omnes XVII.

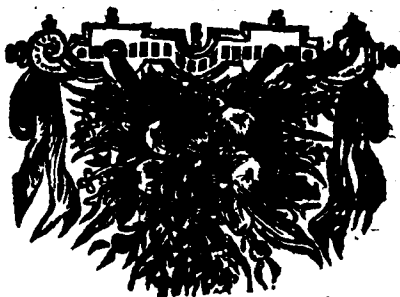
²³ Ἀβροπίαια] Et hæc vox in priore Edit. desideratur, quam itidem ex MS. revocaui.

²⁴ Τυρσηνίς] Antea male, Τυρσηνίς. Recte versio MS. modo laudati Joh. Al-

berti Fabricii, Τυρσηνίς.

²⁵ Νιστάδουσα, Λάκωναινα, Βρυώ] Sic Jo. cum hunc ex MS. emendavi. Antè enim male legebatur, Νιστάδου Σαλαμίνος. Βιω Ἀργυ.

T E A O Σ.

I N D E X

A U C T O R U M

a J A M B L I C H O laudatorum.

- A** Ndrocydes ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. 145.
 Anonymus quidam Poëta Samius. 5.
 Apollonius. 254.
 Archytas. 160.
 Aristoteles ἐν πρῶτῃ περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας. 31.
 Aristoxenus. 251.
 - - - - Εἰς τῇ περὶ Πυθαγορικῆς βίβλ. 233.
 Empedoclis versus de Pythagōra. 67.
 Heraclitus. 173.
 Hippobotus. 189.
 Hippodamantis, poëtæ Salaminii, versus duo. 82.
 Homerus. 245. 255. 260.
 - - - - Ejus versus de Euphorbo. 63.
 Jamblichus librum suum de *Musica* laudat Sect. 120. Itemque librum
de Symbolis, Sect. 186.
 Linus. 139.
 Lyfidis Epistola ad Hipparchum. 75.
 Metrodorus Thyrsi. 241.
 Neanthes. 189.
 Nicomachus. 251.
 Plato. 70. 167.
 - - Εἰς τῇ Πολιτείᾳ. 131.
 Pythagoræ Λόγος Ἱερός. 146.

I N D E X

RERUM PRÆCIPUARUM,

Quæ in libro J A M B L I C H I *de Vita Pythagoræ*
occurrunt.

Numerus non paginas, sed Sectiones indicat.

A.

Abaris Scythia a Pythagora ad in-
tima statim philosophiæ arca-
na admissus est. 90. Fuit Sa-
cerdos Apollinis Hyperborei.
91. Pythagoram ipsum esse Apollinem
credidit. *ibid.* Pythagoræ mirabilem
dedit sagittam. *ibid.* Ei Pythagoras
aureum femur ostendit. 135. Pytha-
goram Apollinem esse coniecit. *ibid.*
Dictus fuit *Ἀσφοδέτης*, quod sagitta
vestis, flumina, maria, & invia quæ-
que superaret. 136. Eum convivio ex-
cepit Pythagoras. 140. Quare ab Hy-
perboreis in Græciam venerit. 141.
Lacedæmonem a pestilentia liberavit.
ibid. Abaris extispicii studiosus erat.
147. Per numerorum scientiam quas-
vis veritates Abaridem docuit Pytha-
goras. *ibid.* Abaris tum Pythagora
de variis rebus coram Phalaride ser-
monem habuit. 216
Abstinentiam ab animalibus præcepit Py-
thagoras. 68. Abstinentiam ab anima-
libus, iis præcipue præcepit Pythagoras,
qui ad maiorem præ reliquis perfectio-
nem in philosophia adspirarent. 107.
Quare Pythagoras suis præceperit, ut
animalibus abstinerent. 186
Acusmatici. Sic dicti fuerunt discipuli
quidam Pythagoræ. 30. 81. Vide in-
fra *Discipuli*.
Acusmaticorum philosophia qualis fue-
rit. 82
Admonitiones quomodo faciendæ sint,
secundum Pythagoreos. 101
Adolescens quendam qua arte Pytha-
goras a palæstra ad philosophiæ studium

traduxerit. 10. Adolescentis comesta-
bundi rabiem cantu spondaico com-
pescuit Pythagoras. 112
Ægyptii symbolica philosophia præcipue
usi fuerunt. 103. Ab Ægyptiis Sacer-
dotibus nonnulla instituta accepit Py-
thagoras. 151. Ægyptii Geometriæ
præcipue studebant. 158
Æqualitati in vita & moribus maxime
studebant Pythagorei. 196
Affectus animam corpori veluti clavis qui-
busdam assignunt. 228
Aglaophamus Pythagoræ initia Orphica
tradidit. 146
Agrigentum a servitute liberavit Pytha-
goras. 33
Alcæus, cujus hæres Pythagoras fuit. 170
Alcimachus Pythagoreus. 257
Alcmæon. 104
Amici ita tractandi, ne unquam fiant ini-
mici. 40. Suspicionem tacitam inter
duos amicos obortam quomodo discuf-
serit Pythagoreus quidam. 125. Ami-
corum duorum reconciliatio. 126.
Amicorum omnia communia. 32. 92
Amicitiam omnium erga omnes inculca-
vit Pythagoras. 69. 229. Amicitiam
quomodo conservandam esse præcepe-
runt Pythagorei. 101. Amicitia ob
quas causas dissolvenda sit. 102. 232.
Amicitia est æqualitas. 162. Qualia
præcepta de Amicitia tradiderit Pytha-
goras. 230. Amicitias externas sum-
mo studio declinarunt Pythagorei. 233.
Amicitia memorabilis Phintiae & Da-
monis, Pythagoreorum. 234. 235. 236.
Amicitia suæ quem scopum proposue-
runt Pythagorei. 240
Anaximander Phygæus. 11

INDEX RERUM

- Ancus Jove natus ferebatur.** 3. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. *Ibid.*
- Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles.** 113
- Anima tranquilla & affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet.** 70
- Anima humana non ingreditur in ea animalia, quæ immolare fas est.** 85. Animam suam noverat Pythagoras, quænam esset, & unde in corpus suum venisset. 134. Anima corpori, tanquam carceri includitur. 153. Animam immortalem esse multi populi Barbari crediderunt. 173
- Animalia quandam nobiscum cognationem habent.** 108. Animalium quorundam eum quibus concesserit Pythagoras. 109. Inter animalia & homines conjunctionem quandam esse voluit Pythagoras. 168. Vide etiam supra *Abstinentia*.
- Animi mores ex signis externis conjicere norat Pythagoras.** 71
- Animum illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quædam dumeta obsident.** 77
- Annulus. In annulo non est gestanda Dei imago.** 84. 256
- Antiquius tempore semper in majore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est.** 37
- Antrum Pythagoræ, prope Samum.** 27
- Apollinis Genitoris ara incruenta.** 25. 35
- Apollo puerili specie representabatur.** 52. Pythagoras fuit Apollo Hyperboreus. 140. Apollo ex Tripode oracula reddebat; & quare. 152. Apollinem se esse qua ratione indicaverit Pythagoras. 177. Apollinis Oracula. 222
- Aquilam supervolitantem Pythagoras e sublimi deduxit.** 62. Aquilam albam Pythagoras manu perculsit. 142
- Aquimali non esse intingendum Pythagoras præcepit.** 83
- Ara incruenta Apollinis in Delo.** 25. 35. Ad aras incruentas adoravit Pythagoras. 108
- Arbiter. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit.** 124
- Arcana doctrinæ Pythagoricæ evulgare nefas erat.** 246
- Archemorus. Ob ejus mortem instituti ludi Nemei.** 52
- Archippus Pythagoreus.** 249
- Archytas. 104. Amicus Platonis.** 127. Iratus servos verberare noluit. 197
- Aresas Pythagoreus.** 266
- Aristæus. 104. Pythagoræ successor fuit.** 265
- Aristæus Proconesus.** 138
- Aristocrates Pythagoreus.** 130. 172
- Astronomiæ inventionem alii Ægyptiis, alii Chaldeis tribuunt.** 158
- Athletæ ut pro caricis vescerentur carnibus, quis primus præcepit.** 25
- Athletæ victoriam tantum consequi, non adversarios lædere student.** 49
- Attica dialectus inter Græcas est recentissima: & quando exstiterit.** 243
- Avaritia quorum vitiis mater sit.** 78
- Avium viscera extispicio maxime apta esse censebantur.** 147
- Auri usum in vestitu, meretricibus tantum concedeant Pythagorei.** 187

B.

- B Alneum. In balneo non esse lavandum Pythagoras præcepit.** 83
- Barba aurea simulacri.** 143
- Bellum cædium causa, usque quasi alitur.** 186. Quale bellum inter homines licitum sit. 232
- Bias Priensis.** 11
- Bipedum tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, avis, Pythagoras.** 144
- Bitale Pythagorica.** 146
- Bona communia habuerunt Pythagorei.** 29. 30. 72. 81. 168
- Bona Pythagoreorum administrabantur ab iis, qui Politici & Oeconomici vocabantur.** 72. 74
- Bos Tatenti, Pythagoræ præcepto oblectus, fabis abstulit.** 61. Bores immolare Pythagoreis nefas habebatur. 350
- Bryf.

P R Æ C I P U A R U M.

Bryſſon. 104.
Bulagoras Pythagoreus. 265

C.

CAdavera mortuorum igne comburi
Pythagoras vetuit. 154

Cædes. Qui cædem involuntariam per-
petraverat, aqua marina luſtrari debe-
bat. 153

Caluſſia quovis gladio acutior. 125

Carmelus mons Phœniciz. 14. In eo
Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Præ-
aliis montibus ſacer habebatur. 15

Carnibus animalium, quæ ſacrificare ſas
erat, veſcebantur Pythagorei. 98

Caſtigations quomodo inſtituendæ ſint.
231

Catanen urbem a ſervitute liberavit Py-
thagoras. 33. Catanenſibus leges de-
dit Charondas. *ibid.*

Cataplaſmatis uſi fuerunt Pythagorei. 244
Kατάπλασμα quid appellaverint Pythago-
rei. 95

Cauponatores diſciplinæ damnabant
Pythagorei. 245

Cedro Dii honorandi. 154

Cenotaphium, tanquam mortuis, Pytha-
gorici exſtruebant iis, quos e cœtu
ſuo eieciſſent. 73. 74. 245

Cerebri eſum omnino ſuis interdixit Py-
thagoras, & quare. 109

Charondas Catanæus, Legiſlator. 33. 104.
130. 172

Chordæ lyrz, *ὑψήνη, μέση, & ἡψήνη*. 119
Χορδή lyrz. 118

Cibis, qui rationis promptitudinem im-
pedirent, abſtinebant Pythagorei. 68.

Qualibus cibis præcipue uſi fuerint Py-
thagorei. 97. 98. Quales cibos cavein-
dos eſſe Pythagorei præceperint. 106.

Cibos lautos ad coercendum tantum
appetitum, non ut eos ederent, in con-
viviiis apponere ſolebant Pythagorei.
187. Ciborum varietas multiplex eſt.
206. Quivis cibus peculiaris alicujus
affectus in nobis cauſa exiſtit. 208

Clinias iratus omnes caſtigations differ-
re ſolebat, donec ira mente deceſſiſſet.
198. Propter rebus afflictiſ succurrit. 239

Clinias & Prorus, par amicorum. 127
Comatus Samius. Vide infra *Proverbium*.
Coenas ita inſtituebant Pythagorei, ut
illis ante Solis occaſum finis imponere-
tur. 98

Κοινωνία dicebantur Pythagorei, a bono-
rum communione. 29

Communio bonorum juſtitiz principium.
167. Communio bonorum inter Py-
thagoreos vigit. Vide ſupra *Bona*.

Communioni divinarum bonorum præci-
pue ſtuduerunt Pythagorei. 240

Concubitus cum matre, filia, & ſorore,
illicitus habendus eſt. 210. Quis con-
cubitus legitimus habendus ſit. *ibid.*

Conſilium eſt res ſacra. 85

Continenzæ ſtudio Pythagoras diſcipu-
lis magnopere inculcavit. 188, & ſeqq.

Converſatio. De converſatione quæ præ-
cepta ſuis dederit Pythagoras. 181

Convitiis abſtinendum, nec convitianti-
bus reſpondendum. 51

Convivium. Vide infra *Syſſitia*.

Cor edere ſuos vetuit Pythagoras. 109

Corpus quomodo curare ſoliti fuerint Py-
thagorei. 196

Credere. Pythagorei facile credebant ea,
quæ ad Deum vel religionem refereban-
tur. 138. 148. Non cuiſvis opinioni
temere credendum eſt. 200

Creophilus, Pythagoræ præceptor. 9

Creophilus, cognomen Hermodamantis.
11

Creophilus, Homeri hoſpes & amicus.
11

Croton urbs ſeptem una Olympiade ſta-
dionicas tulit. 44. Ab Hercule condi-
ta eſt. 50

Crotone cum applauſu Pythagoras do-
cuit. 29. Crotone a ſervitute libe-
ravit Pythagoras. 33

Crotone Hercules noctu imprudens oc-
cidit. 50

Crotoniatis Pythagoras a pellicum con-
ſuetudine abduxit. 132

Cupiditates multos in perniciem detrufe-
runt. 78. Cupiditates pleræque non
ſunt naturales, ſed adſcitiæ. 205

Cupreſſo Dii honorandi. 154. Cupreſſi-
nas arcas ſepulcrales fieri vetuit Pytha-
go-

INDEX RERUM

goras, quod Jovis sceptrum esset cupressinum. 155
Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatus fuit. 74. Auctor exitit seditionis in Pythagoreos coortz. 248. 249. 258

D.

Dæmones Semideis præstantiores sunt. 37

Damo, filia Pythagorz. 146
Damon & Phintias, par amicorum. 127. 234

Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. Iidem vesperi etiam deambulare solebant. 97

Defunctos in albis vestibus deduci Pythagoras præcepit. 155

Deli incolæ admirati fuerunt Pythagoram. 35

Democledes Pythagoreus. 257. 261

Deum sequi, actionum nostrarum & vitæ scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, utpote, qui omnium dominus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174

Dextas Pythagorei solis Pythagoreis jungere jubebantur. 257

Dialectus Dorica Græcarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando exstiterit. *ibid.*

Dixæ. Vide *Medicina*. Dixæ præcipua habenda est ratio: ejusque peritus admodum fuit Pæon. 208

Dii. Quidam Deorum patris simul & matris personam sustinuerunt. 39. Dii quomodo libandum. 84. Dii animum sacrificantium potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii inferi continuis libationibus & inferiis sumptuosius gaudent. *ibid.* Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218

Diocles Pythagoreus. 251

Diodorus Aspendius. 265

Dion Syracusanus, hortante Platone, tres libros a Philolao emit. 199

Dinono, uxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est *Theano*. Vide infra.)

Dionysius Tyrannus, Siciliæ regno pulsus, Corinthi literas docuit. 234

Disciplinæ non sunt mercede docendæ. 245

Discipuli Pythagorz. Ex iis quidam vocabantur *Politici*, *Oeconomici*, & *Nomothetici*. 72. 74. 89. Alii, *Esotericici*. 72. Alii, *Acusmatici* & *Mathematici*. 81. Theoretici, Acusmatici, Politici. 150

Discipulorum suorum animum & mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94

Discordiam omnem ex urbibus Italiæ & Siciliæ sustulit Pythagoras. 34

Divinationi studebant Pythagorei. 138.

Divinatio quid sit. *ibid.* Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93.

Divinationem per exta, sive viscerum inspectionem, improbat Pythagoras. 147

Dogmata sua Pythagorei silentio tegebant, ne peregrinus innotescerent. 226

Domesticæ rei bona administratio, omnis boni ordinis in civitate principium est. 169

Dorica dialectus reliquarum optima & antiquissima. 241. 242. 243

Doris Oceani filia. 242

Dorus Deucalionis & Pyrrha filius. 242.

Is filium habuit Hellena, & nepotem Æolum. *ibid.*

Δυσφημία variz species. 171

E.

Echebrates, Pythagoreus. 251

Elementum nullum est purum. 130

Eleusinia initia. 151

Elicaon Pythagoreus. 130. 171

Elixum non est assandum. 154

Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem revocavit. 113. *Ἀλκίμαν* dictus fuit. 136.

Physics valde peritus fuit. 166

Entia vera, & æquivoce talia, quænam sint. 159. 160

Epicharmi sententiæ. 166. Epicharmus metro

P R A E C I P U A R U M.

metro complexus est sententias Pythagoreorum. 266
 Epimenides dictus fuit *Καμηνίς*. 136.
 Qua ratione infidiatores vitæ suæ ad mortem adegerit. 222
 Eruditionis laus. 42. 43
 Erythrino abstinere suos iussit Pythagoras. 109
 Eryxidas Chalcidenſis Olymp. 62. ſtadio vicit. 35
 Eſoterici diſcipuli Pythagoræ quinam dicti fuerint. 73
 Eubulus Meſſenius a Nauſiſtho e prædonum manibus ereptus fuit. 127
 Euphorbum ſe antea fuiſſe Pythagoras affirmavit. 63. Scutum æjus Junoni Argivæ dedicatum fuit. *ibid.*
 Eurymenes iuſſu Dionyſii Tyranni Pythagoreis inſidias tendit. 189. 190
 Eurypthemus Syracuſius. 185
 Eurytus. 104. Fuit diſcipulus Philolai. 139. 148
Ἐριφύλη ſemper utebatur Pythagoras. 149

Exercitiis corporis qualibus uſi fuerint Pythagorei. 97
 Expectare nos omnia oportet, quæ homini accidere poſſunt. 196. 124
 Extiſpicium. Vide ſupra *Divinatio*.

F.

FAbis Pythagoras ſuos abſtinere iuſſit, idque ob multas cauſas. 109. Fabas conculcare morte gravius ducebant Pythagorei. 193. Per fabas olim Maſtriſtratus eligi ſolebant. 260
 Fabula de tribus mulieribus, quæ uno communi oculo uſæ fuerunt. 55
 Femur aureum Pythagoræ. 92. 135. 140
 Feritatem & ferociam Pythagorei Philoſophiæ inimicam ducebant. 95
 Feſto die nec capilli, nec unguis præcidenti. 154
 Fides ab amicitia nunquam removenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religioſe ſervabant. 185
 Fœminæ. Vide infra *Uxorēs*.
 Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomo-

do ſuos imbuerit Pythagoras. 225. 226
 Funus. A ſumptuoſis funeribus quomodo Pythagoreus quidam Crotoniatas dehortatus fuerit. 122. Eos, qui proſuſos in ſunera ſumptus faciunt, Pluto libenter ex hac vita pigneratur, & quare. 123

G.

GAllus albus non eſt immolandus. 84
 Gallus Soli ſacer. 147
 Geometriæ quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometriæ præcipue ſtudebant Ægyptii, & quare. 158
 Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265
 Græcia Magna. 30. 166
 Grues ſupervolantes malefici quidam teſtes appellando, ſeſe eo indicio prodiderunt. 126

H.

HAterum ſaſtu ſeſe exercere ſolebant Pythagorei. 97
 Harmonia ſphærarum cœleſtium. 65.
 Harmoniam Muſicam quomodo invenit Pythagoras. 115. Harmoniz *ἡ ἀρμονία, ἡ ἀρμονία, & ἡ ἀρμονία* dicitur. 117. 118
 Helicaon. Vide ſupra *Eliacon*.
 Hellen, filius Dori: ſecundum alios vero; Jovis. 242
 Heraclitus Ephēſios laqueo dignos eſſe cenſuit. 173
 Hercules ludos Olympicos in honorem Jovis inſtituit. 40. Crotonem quando condiderit. 50. A Lacino injuria afficitur. *ibid.* Crotonem nocte imprudens occidit. *ibid.* Herculi ſacrificandum eſt diē octavo, ſecundum Pythagoram. 152
 Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11
 Heſiodi verſibus ſelectis uti ſolebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Himæram a ſervitute liberavit Pythagoras. 33
 Hip-

INDEX RERUM

Hipparchus arcana Pythagoreorum divulgavit. 75
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81.
 In mari perit, quod vulgasset sphaeram duodecim pentagonorum. 88
 Hippomedon Pythagoreus. 87
 Homacoion dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
 Homerus summum Deorum, *Patrem Deorum & hominum* vocavit. 39. Homeri versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Homicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 133. 177
 Honestum & bonum preferendum est utili. 204
 Hymnis Deos quotidie celebrari iussit Pythagoras. 149
 Hypate, chorda quaedam lyrae ita dicta. 119

I.

Icostagonum, figura Geometrica. 247
 Ictus *Amphi*, liber Pythagorae sic dictus. 146. 259. Eum tamen quidam Telaugitribum. *ibid.* • Apud Latinos legi solebat. 152
 Ignavia fugienda. 49
 Imbrus [insula.] 151
 Imperium inter homines maxime necessarium est. 175. Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homines in officio contineri debent. 203
 Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur Pythagorici. 164. 244
 Incontinentia unius hominis Graecos & Troianos magnis involvit calamitatibus. 42
 Inimicitia quomodo & erga quos suscipienda sit. 232
 Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Pythagoras diligenter scrutatus est. 151
 Injuriam pati praestat, quam hominem occidere. 155. 179
 Injustitiae vindex acerrimus est Deus. 42
 Inscitia quovis modo ex animo pellenda. 34

Institutione efficitur, ut homines bestiis, & Graeci Barbaris praesent. 44
 Jovi Servatori ante mensam libandum. 155
 Jovis Sceptrum erat cupressinum. 154
 Iram lenire quomodo studuerint Pythagorei. 196. 225
 Irati cum essent Pythagorei neminem vel verbis vel verberibus castigabant. 197.
 Vide etiam supra v. *Archytas & Clinias*.
 Isthmici ludi. Vide *Ludi*.
 Italia propter Pythagoram Magna Graecia dicta fuit. 166
 Iudicium animarum constitutum est apud Inferos. 155. 179
 Jurare. Pythagorici jurabant per inventorem quaternionis, i. e. ipsum Pythagoram. 150. 162
 Jusjurandum. Dei nomine non est abutendum ad jusjurandum. 47. 150. Ita nos gerere debemus, ut vel injuratis fides habeatur. *ibid.* Jusjurandum religiosissime observabant Pythagorei. 144. 155

Justitia nullus locus carere potest. 46.
 Justitia colenda est, non metu legum, sed honestatis morumque bonorum reverentia. 48. Justitia principum quodnam. 167. Ad justitiam colendam quibus modis Pythagoras homines adducere studuerit. 171. 172. 174. 175. 179. 180

L.

Lacedaemon ab Abaride lustrata fuit. 92
 Lacinus Herculem injuria afficit. 50
 Lamentis & ploratibus abstinebant Pythagorei. 198. 226. 234
 Lavacris utebantur Pythagorei. 98
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpus abstergendum. 154
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49
 Legistatores quidam celebres. 172
 Legistoria justitia praestantior est judiciali. 172
 Leucippus. 104
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset. 126. Legi opem ferendam esse praecipiebant Pythagorei. 100. 171. 223
 Liban-

P R Æ C I P U A R U M.

Libandum est Diis ab ansa calicis, & quare. 84. Libationes Diis faciebant Pythagorei. 98. 99. Inter cœmandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante mensam libandum sit. 155

Liberi parentes maxime amare & honorare debent. 37. Liberi sunt pignora fœderis conjugalis. 47. Liberorum procreandorum causa hæc esse debet, ut nostri loco relinquantur, qui Deum colant. 83. 86. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem & curam adhibere debeant. 211

Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146

Libido. Vide supra *Incontinentia*. Linguam continere, res omnium difficilima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras præcepit. 241

Lintea non lanca veste utebantur Pythagorei. 100

Litæges, Pythagoreorum hostis insensissimus. 263

Locrenses quotannis virgines ad templum Minervæ Iliadis mittere jubentur. 42 Locrensiur urbs optimis usæ fuit legibus. 33

Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemei & Isthmici instituti ob mortem Archemori & Melicertæ. *ibid.*

Lunam incolunt Dæmones. 30

Lustrationes variz ab Abaride peractæ. 91. Quomodo Pythagoras lustrari præcepit eum, qui eadem involuntariam commiserat. 153

Luxuria omnino fugienda. 171

Lyra uti solebant Pythagorei. 111. Lyra Pythagoræ fuit *ἐκ τριχοῦ*. 119. 121

Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagoræ vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidem amico datam servaverit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorei perierunt, evasit. 249. Epaminondam Thebis auditorem habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid.*

M.

Maculæ animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76

Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagoræ magistri fuerunt. 151

Magistratus quomodo in gubernanda civitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille virorum apud Crotoniata. 126

Malva quæ dicatur apud Græcos. 56

Malva sectatores suos abstinere jussit Pythagoras. 109. Malva sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index est. *ibid.*

Mariti erga uxores quomodo se gerere debeant. 47. 48

Mathematici. Sic dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagoræ. 81

Medicinæ eam maxime partem excolebant Pythagorici, quæ circa dietam versatur. 163. 244

Melamphyllos olim dicta fuit Samus. 3

Melanuro abstinere suos jussit Pythagoras. 109

Melicerter. Ob ejus mortem instituti ludi Isthmici. 52

Melle vesci solebant Pythagorei. 97

Memoriam studiose excolebant Pythagorei. 166

Menon Crotoniata. 170

Mens. Ejus cultura maxime necessaria & utilis. 42. Mens omnia videt & audit: reliqua vero surda & cæca. 228. Mentis culturam & purgationem quomodo instituendam esse censuerint Pythagorei. *ibid.*

Mercurius non fit ex quovis ligno. 245

Metapontum a Tauromenio Siciliæ urbe plurium dierum itinere distat. 134

Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagoræ. 170

Metrodorus Pythagoreus. 241

Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150

Mille viri apud Crotoniata. 260

Milon Crotoniata. In ejus domo Pythagorci combusti fuerunt. 249

INDEX RERUM

Miltiades Carthagenensis, Pythagoreus, Possidem Argivum viatico instruit, ut in patriam redeat. 128
 Minerva Ilias. 42
 Miracula a Pythagora edita. 135
 Mnesarchus, pater Pythagoræ, ab Ancæo oriundus. 4. De navigatione in Syriam Oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum exstruxit. 9
 Mnesarchus Pythagoræ filius. 265
 Mochus Sidonius, naturæ interpret. 14
 Mores & instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176
 Motus duplex est, animæ & corporis. 130
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84
 Musarum Dearum laus. 45. Musis fanum Crotoniensis exstruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264
 Musica Pythagoras ad componendos & sanandos animæ affectus usus est. 64. 224.
 Musicam mundanam, sive cœlestem, solus audire potuit Pythagoras. 65.
 Musica quomodo & ad quem usum Pythagoras usus fuerit. 110. & seqq. Musica quomodo invenerit Pythagoras. 115. & seqq. Musicæ tria genera, Diatonicum, Chromaticum, & Harmonicum. 120. Musica Pythagoras adulescentem amoris cœstro percitum ad sanam mentem traduxit. 195
 Myllias Crotoniates ante fuerat Midas, monente Pythagora. 143. Uxorem habuit Timycham. 192
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154

N.

Nausithus Tyrrenus Bubulum Messenium a prædonibus captum redimit. 127
 Nemei ludi. Vide *Ludi*.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 242
 Nessus fluxius Pythagoram his verbis allocutus est, *Salve Pythagora*. 134
 Nere, chorda quædam lyre ita dicta. 119
 Ninon, unus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarunt. 257. 260.

Non est hic, qui fuit sub Ninone status: proverbium Crotoniatarum. 264
 Nomina rebus qui imposuit, sapientissimus utique fuit. 56
 Nossese ipsum, omnium difficillimum. 83
 Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59.
 Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Numeri essentia quæ comprehendat. 146. Numero essentia Deorum definitur. 147. Numero omnia conveniunt: dictum Pythagoricum. 162
Νύμφη quæ dicatur apud Græcos. 56

O.

Oculus divinus infinitis oculis corporis præstat. 70
 Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam Philosophus. 170
Οἰκονομική dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
Οἰκονομῆς, discipuli Pythagoræ dicti sunt. 73
 Omina non spernebat Pythagoras. 149
 Onus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84
 Opportunitas temporis in omnibus rebus observanda est. 181
 Oraculum Ancæo datum de colonia in Samum insulam deducenda. 3. 4. Oraculum Mnesarcho, patri Pythagoræ redditum, de futura prole. 5. Oracula Dodone & Delphis per mulierem reddebantur. 56
 Orithyæ raptus. 243
 Orpheus & Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62. Ab Orpheo Philosophiæ Pythagoricæ origo repetenda est. 146. Orpheus Calliopes filius. *ibid.* Ab Orphicis quæ Pythagoras in Philosophiam suam transtulerit. 147. Orpheum in plerisque æmulatus est Pythagoras. 151. Orpheus Dorica dialecto usus est. 243
 Ortus occasu honoratior. 37

P R Æ C I P U A R U M.

P.

Pæon & Æsculapius. 208
Παιδαγωγοί Pythagorei vocabantur ad-
 monitiones. 101. 231
Παιδαγωγός Pythagoreis idem erat quod
αγωγός. 197
 Pangæus mons. 146
 Pans quare non sit frangendus. 86. Pa-
 ne vesciebantur Pythagorei. 97. 98
 Parentes & liberos a se invicem divelle-
 re, facinus injustissimum est. 49. Pa-
 rentes colendi. 175
 Parentibus quanta a liberis debeatur gra-
 tia. 37. Parentibus tantum debemus,
 quod vivamus; at Philosophis, quod
 bene vivamus. 246
 Parmenides Eleates. 166
 Pedi dextro calceus prius induendus. 83
 Pediculus in templo non necandus. 154
 Pellices. Pythagoras Crotoniatis a pelli-
 cum commercio abduxit. 195
 Perialus Thurius a Pythagoreis reproba-
 tus fuit. 74
 Phalaris crudelissimus tyrannus. 215.
 Quanta libertate dicendi Pythagoras
 coram eo usus sit. 216. Divinationem
 negavit; itemque providentiam. 216.
 217. De quibus rebus Pythagoras cor-
 ram eo disseruerit. 218. Phalaris eo-
 dem die ab insidiatoribus interfectus
 est, quo Pythagoræ & Abaridi vitæ
 periculum intentavit. 221. Phalaridi
 mortis causa exstitit Pythagoras. 222
 Phanton Pythagoreus. 251
 Pherecydes Syrius, Pythagoræ præceptor.
 9. Morbo pediculari extinctus est.
 184. 252
 Philolaus, Pythagoræ *αὐτοματός*. 104.
 In ejus sepulcro pastor aliquem canen-
 tem audivit. 139. 148. Primus libros,
 dogmata Pythagorica continentes,
 evulgavit. 199
 Philosophiæ origo est a Diis. 1. Philo-
 sophiæ Pythagoricæ scopus & finis. 137.
 Philosophiam quomodo definiverit Py-
 thagoras. 159. Philosophiæ major ha-
 benda est ratio, quam parentum, &
 agriculturæ. 246

Philosophus quis dicatur. 58. Philoso-
 phum se primus nominavit Pythago-
 ras; cum ante Philosophi *Sapientes* di-
 cerentur. 44. 58
 Phintias & Damon, memorabile par ami-
 corum. 127. 234. 235
 Phœnices Arithmeticæ inventores fuisse
 dicuntur. 158
 Phrygius cantus homines accendebat &
 inflammabat. 112
 Phytius Pythagoreus. 130. 172
 Piscatoribus prædixit Pythagoras, quan-
 tum piscium numerum capturi essent.
 36
 Piscibus raro vesciebantur Pythagorei.
 98
 Plantam sativam & frugiferam lædere ne-
 fas censebant Pythagorei. 99
 Pluto dicitur *Αΐδης*, & quare. 123
 Plutoni *Dicam* assidere quare Poëtæ sinxe-
 rint. 46
 Pluvia. Ad pluviam a Diis impetrandam
 puerorum preces adhibebantur. 51
 Polycrates Sami tyrannus. 11. 88
 Polymnastus Pythagoreus. 251
 Possides Argivus. 128
 Prædictiones quædam Pythagoræ. 135.
 136
 Principium in omnibus rebus scire magni
 interest. 182. 183
 Procreatio liberorum. Vide supra *Liberi*:
 & infra *Soboles*.
 Prorus & Clinias, par amicorum. 127.
 239
 Proverbium, *Samius comatus*. 11. 30
 Providentiam firmiter statuebant Pytha-
 gorei. 145. Providentiam esse Abaris
 coram Phalaride libere asseruit. 217
 Pueri quomodo se gerere debeant. 202
 Pueri Diis dilectissimi, eosque Dii facile
 exaudiunt. 91
 Purgationem animæ Pythagoras diligen-
 ter curabat. 76
 Pythagoræ discipuli. Ex illis quidam dicti
 fuerunt *Εἰσοτερι*. 72. Alii, *Ακουσ-
 τικοί & Μαθηματικοί*. 81. Vide etiam
 supra *Discipuli*.
 Pythagoras, a Philosopho illo celebri di-
 versus, cujus sunt libri de Re Athleti-
 ca. 25
 Pytha-

INDEX RERUM

Pythagoras. Ejus pater Mnecarchus, & mater Pythais. 4. Poeta quidam Samius cum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Ejus anima artificio commercio Apollini juncta fuit. 8. Ejus præceptores. 9. Forma fuit excellens. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita ejus ad modestiam omnemque virtutem composita. *ibid.* Noctu clam omnibus Samo discedit, ob Polytratis dominationem. 11. Vino & carne abstinet. 13. Mileto Sidonem solvit. *ibid.* Cunctis initiis & sacrorum ceremoniis Bybli & Tyri initiatur. 14. In Ægyptum solvit. *ibid.* Modestiam ejus & gravitatem nautæ admirantes tanquam Deum aliquem primitiis oblati cum colunt. 16. 17. Per duos & viginti annos in Ægypto commoratus est. 19. A Cambylis militibus Babylonem captivus abductus est, ubi 12 annos vixit. *ibid.* In Samum rediit, annos natus circiter 56. *ibid.* Adolescentem quendam ad discenda Mathematica pellicit, promisso illi pro quavis figura Geometrica, quam delineasset, triobolo. 22. Scholam Sami instituit, quæ postea Pythagoræ *Hemicyclium* dicta fuit. 26. In antro sæpe egit, extra Samum. 27. Quare patria relicta, in Italiam concesserit. 28. Primo statim in Italiam adventu, plusquam bis mille auditores habuit. 30. Unus ex Diis Coelestibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos & homines medium quid fuit. 31. Omnium scientiarum, omniumque bonorum Græcis auctor fuit. 31. 32. Urbes in servitutem redactas in pristinam libertatem vindicavit. 33. In Italiam venit, Olymp. LXXII. 35. Quæ Crotone in Gymnasio juvenibus præceperit. 37. Quæ pueris in Apollinis æde præceperit. 51. Præcepta ejus apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerunt. 56. Vis præceptorum ejus usque ad animalia etiam rationis expertia sese extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus anima ipsorum ante fuisset. 63. Ingenus ejus præ reliquis ho-

minibus prærogativa. 66. 67. Quomodo futuros discipulos exploraverit. 71. 94. Pythagoram discipuli ejus non nomine vocabant, sed *Illum*. 88. Abairidi femur aureum ostendit. 92. Deus cum esset, humana forma indutus in terram venit, & quare. 92. A carne animalium abstinuit. 108. Spondaico cantu rabiem adolescentis comestlabundi comescuit. 112. Quomodo Musicam invenerit. 115, & *seqq.* Politicæ doctrinæ inventor fuit. 130. Crotoniatis docuit, quomodo se erga uxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus est. 133. Uno eodemque die Metapontri in Italia & Tauromenii in Sicilia conspectus est. 134. 136. Eum Apollinem esse Abaris conjecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine præstantior fuit. 143. Librum de Diis scripsit, *ἱερὴ λόγων* vocatum. 146. Quas scientias illustraverit, & discipulis suis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati sunt, quod se Apollinem esse jaceret. 177. Quid responderit ei, qui ipsum de regressu animarum ad Superos disputantem irridebat. 178. Ejus præclara & generosa facta. 214. 215. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberavit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum sectatores habuit. 241. Pythagoram vivum adhuc Sectatores ejus vocabant *Divinum*: mortuum vero, *Illum Virum*. 255. Pythagoræ successores. 265. Centesimum prope ætatis annum attigit. *ibid.* Pythagorei illis, quos ex cœtu suo ejece- rant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis erigebant. 73. 74. 246 Pythagorei & Pythagoristæ diversi erant. 80 Pythagorei omnia scripta sua ad Pythagoram referebant. 158. 198 Pythagorei scripta sua symbolis obscurabant, ne a vulgo intelligi possent. 104 Pythagorei facile credebant ea, quæ ad Deum referebantur. 138. Antequam mane surgerent, memoria repetebant, quæ

P R Æ C I P U A R U M.

quæ pridie egissent, vel dixissent. 165.
 Hominibus suæ sectæ, licet peregrinis
 & ignotis, omnia amicitiae officia exhi-
 bebant. 237. 238
 Pythagorei, deficiente jam Secta sua,
 summa doctrinæ suæ capita in commen-
 tarios retulerunt, ne plane ex homi-
 num memoria abolerentur. 253. Py-
 thagorei quomodo & a quibus op-
 pugnati & tandem dissipati fuerint.
 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei
 Crotonem, unde expulsi fuerant, tan-
 dem reducti fuerunt. 263. 264
 Pythagoreorum quidam urbes Italicas
 optime gubernarunt. 129
 Pythais, mater Pythagoræ. 4. Ante dicta
 fuit *Parthenis*. 6
 Pythia. Vide supra *Oraculum*.
 Pythici ludi. Vide *Ludi*.

Q.

Quaternionis inventor fuit Pythago-
 ras. 150. 162

R.

Rationalis animalis quotuplex apud
 Pythagoreos distinctio fuerit. 31
 Reipublicæ optimæ formam quo schema-
 te Pythagoras repræsentaverit. 131
 Respublicæ in Italia optimæ exstiterunt,
 florente Pythagora, ejusque Sectatori-
 bus. 129
 Rheginorum Remp. ordinarunt Pytha-
 gori. 130

S.

Sacrificandum est nudis pedibus. 85.
 105
 Sacrificium. In animalia, quæ sacrificiis
 apta sunt, non ingreditur anima ho-
 minis. 85. Sacrificia Pythagoreorum
 qualia fuerint. 98. 150. Animalia Diis
 immolare quibus interdixit Pytha-
 goras. 107. Diis sacrificantium mores
 potius, quam sacrificiorum numerum
 respiciunt. 122. Sacrificiis animalium
 abstinuit Pythagoras. 150

Sagitta mirabilis Abaridis. 91. 136
 Saltationibus uti solebant Pythagorei. 111
 Samius coinatus. Proverbium. 11. 30
 Samothracica initia. 151
 Samus (vel potius Same) urbs Cephalle-
 niæ. 3
 Samus insula ante dicta fuit Melamphy-
 lus. 3
 Sapientes septem, eorumque sapientia. 83
 Sapientia vera circa quæ versetur. 59. 159
 Sapientia a Philosophia diversa est. 159
 Sceptrum Jovis e cupresso fabrefactum
 erat. 155
 Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta
 fuit *Hemicyclium*. 26. Schola Pytha-
 goricorum *Opagion* dicta fuit. 30
 Scripta Pythagoricorum qualia fuerint.
 157. Scripta Pythagoræ ipsius. 158.
 Scripta sua & inventa omnia Pythago-
 rei magistro suo tribuebant. 158. 198
 Secta Pythagorica quando & quomodo
 extincta fuerit. 252
 Serpentem noxium Pythagoras e medio
 abire jussit. 142
 Silentium plurimum annorum Pythagoras
 discipulis suis præcepit. 68. 72. Vide
 etiam *Taciturnitas*, & *Dogmata*.
 Sobolis procreatio magna cum cura &
 circumspectione fieri debet. 211. 212.
 A plerisque temere & pecudum more
 soboles procreatur. 213
 Solis defectus ostendi solent vel in aqua,
 vel piec liquefacta, vel speculo: ut sci-
 licet oculorum imbecillitati consulatur.
 67. Solem orientem adorabant Pytha-
 gori. 256
 Somnium elicijus, qui visus sibi erat cum
 patre defuncto per quietem colloqui.
 148
 Somnolentiam & torporem cantu discuti-
 ebant Pythagorei. 114
 Somnum placidum quomodo Pythagoras
 discipulis suis conciliaverit. 65. 114.
 Somno modice uterentur Pythagorei.
 188
 Sophistæ juvenes pedicis quasi irretiunt. 76
 Speranda sunt omnia. 139
 Spintharus. 197
 Stratera non esse transcendendam, Sym-
 bolum erat Pythagoreorum. 186
 Stra-

INDEX RERUM

Stragulis linteis utebantur Pythagorei. 100
 Successores Pythagoræ. 265
 Surgere. Ante Solis ortum e lecto surgebant Pythagorei. 256
 Sybarim a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Sybaritæ legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177
 Symbola apud Ægyptios præcipue in usu fuerunt; & ad eorum exemplum, apud Pythagoreos, 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 105. 227. Symbola quædam Pythagorica recensentur. *ibid.* Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem brevissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat Philosophia Pythagorica. 247
 Syssitia Pythagoreorum decem tantum convivis constabant. 98

T.

TAciturnitatem magni faciebant Pythagorei. 162. 188
 Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49
 Tauromenium a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Taurum esse uno die præstat, quam toto vitæ tempore bovem. 260
 Taygeti mons Lacedæmoni imminet. 92
 Telauges, filius Pythagoræ. 146
 Telaugi a quibusdam tribuitur liber, 11-
 95. *Aty* inscriptus. 146
 Temperantia laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare studuerit Pythagoras. 187. & *seqq.*
 Templum non est obiter ingrediendum. 85. 105. Quod in Templo humi ceciderat, id Lex tolli vetabat. 126. In Templo quare sceminis non sit parandum. 153. Tempia intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156
 Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182

Tetractys. Vide supra *Quaternio*.
 Thales Milesius. 11. Pythagoræ fuit præceptor. 12. Ab Ægyptiis sapientiam se didicisse professus est. *ibid.*
 Thexetus Legislator. 172
 Theages. 257
 Theanonis Pythagoricæ pulchrum dictum. 132
 Themidem Jovi assidere quare Poetæ sinxerint. 46
 Theocles Pythagoreus. 130
 Theorides Pythagoreus. 266
 Thestor Posidoniatæ, Pythagoreus. 239
 Thure Diis sacra faciebat Pythagoras. 98. 150
 Thymarides Pythagoreus. 104. Ejus pium dictum. 145. Ei cum paupertate conflanti opem fert Thestor Posidoniatæ. 239
 Tibias repudiabant Pythagorei, & quare. 112
 Timares, vel Timaratus, Locrus. 130. 172
 Timycha linguam præmorsam in Tyranni faciem expuit. 194. Fortitudo Timychæ. 214
 Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126
 Tonare. Cum tonaret terram tangendam esse Pythagoras præcepit. 156
 Tracis, Ælius. 260

V.

VEnationem repudiabant Pythagorei. 100
 Veneræ rei usu puer usque ad annum vigesimum abstineat. 209. 210
 Veneri die sexto sacra fiebant. 152
 Veste alba & pura utebantur Pythagorei. 100. 149. Veste pura templum ingrediendum est. 153
 Via publica est declinanda. 83. 105
 Vino Pythagoras suos abstinere iussit. 69.
 Vino interdiu abstinere Pythagorei. 97. Vino omnino Pythagoras abstinere iussit eos, qui ad majorem in philosophia perfectionem pervenire cuperent. 107. Vinum immoderatus haustum mentem bibentibus adimit. 208
 Vita nostra mercatui & panegyri similis. 58
 Ulysses

P R A E C I P U A R U M :

Ulyſſes non acceptavit immortalitatem,
ea conditione ſibi oblata, ut Penelo-
pen deſereret. 57
Ungues die feſto non ſunt præcidenti.

Uxores olim, tanquam ſupplices, mariel
a focis domum ducebant. 48. Uxores
quomodo ſe erga maritos & in reliqua
vita gerere debeant. 54

Voluptas ſedulo cavenda. 154
Urſa Daunia. Pythagoræ præcepto obſe-
cuta, nullum amplius animal infeſta-
vit. 60. Urſa alba in Cauconia; (For-
te legendum, *cū Daunia*. Vide ſupra
Num. 60.) 142
Uſiones & ſectiones in curandis vulneri-
bus non curabant Pythagorci. 244
Vulneribus adverſo pectore exceptis oc-
cumbere bonum. 85
Uxor, quæ a marito ſuo ſurgit, ſalva pic-
tate eodem die ad ſacra accedere poteſt.
55. 132

X. Enophilus Chalcidenſis, Pythagoreus. 251

Z. Aleucus, Locrenſium Legiſlator. 33.
104. 130. 172
Zamolxis. 104. Getis leges dedit. 173.
Apud Getas deus habitus eſt. *ibid.*
Zonam auri in templo huius lapſam ne
poſſeſſor amitteret quo ſophiſmate Py-
thagoreus quidam effecerit. 126

C A T A L O G U S I L L U S T R I U M P Y T H A G O R E O R U M, Qui a J A M B L I C H O Cap. ult. recensentur;

Secundum ordinem alphabeticum concinnatus.

A.
A. Baris.
Abroteles.
Achmonidas.
Acuſiladas.
Adicus.
Ægon.
Æmon.
Æneas.
Ætius.
Ageas.
Agelas.
Ageſarchus.
Ageſidamus.

Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmæon.
Aliochus.
Alopecus.
Amcerus.
Anthen.
Antimedon.
Antimenes.
Arceas.
Archemachus.
Archippus.
Archytas.

Ariſtangelus.
Ariſteas.
Ariſtides.
Ariſtippus.
Ariſtoclidas.
Ariſtocrates.
Ariſtomenes.
Arytus.
Aſteas.
Aſtylus.
Athamas.
Athoſion.
Autocharidas.

Gg

Ba

C A T A L O G U E

B. Bathylaus. Brontinus. Bryas. Butherus. Buthius.	E. Empedocles. Empedus. Epiphron. Epistylus. Eratus. Evæus. Evandrus. Evanor. Evetes. Evelthon. Eumaridas. Euphemus. Eurycrates. Eurymedon. Euryphemus. Eurytus. Euthycles. Euthynus.	L. Lyranus. Lyfiades. Lyfibijs. Lysis.
C. Calais. Callibrotus. Carophantidas. Ccrambus. Charondas. Chilas. Chrysiptus. Cleanor. Clearatus. Cleon. Clinagoras. Clinias. Cleophron. Cleosthenes. Cranous. Crito.	G. Glorippus. Glycinus. Gytius.	M. Malion. Megistias. Melissias. Melissus. Menalippus. Menon. Meton. Metopus. Milon. Miltiades. Mimnomachus. Mnesibulus. Mnestor. Myes. Mylias.
D. Dacidas. Damarmenus. Damocles. Damon. Damotages. Dardaneus. Deanax. Demon. Demosthenes. Dexitheus. Dica. Dicæarchus. Dicon. Dinarchus. Dinocrates. Diocles. Drymon. Dymas.	H. Helicaon. Heloris. Heliæus. Hipparchides. Hippasus. Hippomedon. Hippon. Hipposthenes. Hippostratus.	N. Nastas. Naustheus. Neocritus.
E. Echecrates. Ecphantus. Eristus.	I. Icmus. Ithmæus. L. Lacon. Lacrates. Lacrytus. Laphion. Leocritus. Leocydes. Leon. Leophron. Leptines. Lycon.	O. Ocellus. Ocyllus. Odius. Onatus. Opfimus. Orefandrus. Orestidas. P. Paction. Parmenides. Parmissus. Phædon. Phanton. Phænecles. Philodamus. Philolaus. Philonidas. Phintias. Phrontidas. Phrynichus. Phyciadas.

ILLUSTRUM PYTHAGOREORUM.

Phytius.	Rhodippus.	Timares.
Pisicrates.	S	Timasius.
Pisyrhydus.	Silius.	Timesianax.
Polemæus.	Simus.	Timosthenes.
Polemarchus.	Smichias.	Tyrrenus.
Poliades.	Sofistratus.	X.
Polyctor.	Sosthenes.	Xenocades.
Polymnastus.	Sostratius.	Xenon.
Procles.	Sthenonidas.	Xenophantes.
Prorus.	T.	Xenophilus.
Proxenus.	Theodorus.	Xentas.
Pyrrho.	Thraseus.	Z.
Pythodorus.	Thrasydamus.	Zaleucus.
R.	Thrasymedes.	Zopyrus.
Rhexibius.	Timæus.	

CATALOGUS

ILLUSTRUM

PYTHAGOREARUM.

A	E.	P.
Brotelia.	Echecratia.	Philtis.
B.	L.	Phliafia.
Babelyma.	Lasthenia Arcas.	Pisirrhone Tarentina.
Byndaice.	M.	T.
Bryo.	Mya.	Theano.
C.	N.	Thyrrenia.
Chilonis.	Nisteadusa Lacedæmo-	Timycha.
Chlezechma.	nia.	
Cratificlea Lacedæmo-		
nia.		

F I N I S.